

**TEVRAT
VE
İNCİL'E GÖRE
Hz. MUHAMMED (A.S.)**

**Prof.
ABDULAHAD DÂVUD**

**Tercüme eden
Y. Doç. Dr. NUSRET ÇAM**

— İZMİR 1988 —

ÇEVİRENİN ÖNSÖZÜ

Bilindiği gibi insanı insan yapan, alelâde bir varlık olmaktan çıkarıp “eşref-i mahluk” hâline getiren şey şu üç haslettir: İyi, doğru ve güzel... İşte bunun içindir ki, sevdiklerimize ve başarılı olmasını temenni ettiğimiz kimselere “*iyiye, doğruya, güzele...*” deriz. Gerçekten de insan olmanın şuuruna erişebilmiş bir dimağ için bunları elde etmekten daha iyi, daha doğru ve daha güzel ne olabilir? Ne var ki, bu muazzam değerlerden birini veya birkaçını elde edip gün ışığına çıkarmayı ve onları diğer insanların istifadesine sunmayı kendisine şiar edinmiş pek az mütefekkir, ilim adamı ve sanatkâr bulunmaktadır. İşte İngilizceden tercümesini yaptığımız kitabımızın yazarı Abdu'l-Ahad Dâvud da böyle nadide ilim adamlarından bir tanesidir.

Biyografisinden de anlaşılacağı üzere Süryani asıllı olan yazarımız, keskin zekâsıyla büyük ümit vaadettiği için Batı'lı misyonerler tarafından memleketi olan İran'ın Urmîye şehrinden Roma'ya götürülmüş ve burada iyi bir Hristiyan eğitimi görmüştür. Ne var ki Avrupa'da elde ettiği yeni bilgiler ve eski dinleri orijinal kaynaklarından öğrenme imkânı, Abdu'l-Ahad Dâvud'un mütecessis zekâsına yeni ufuklar açmış, hakikatı arama arzusuna yeni boyutlar kazandırmış ve neticede elinizdeki kitabın ortaya çıkmasına vesile olmuştur.

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, yazarın eski bir Hıristiyan din adamı olması ve ele aldığı konuları en eski, en orijinal kaynaklar yanında, zamanında yazılmış diğer kitaplardaki bilgilerin tahlilci ve terkipçi bir zekânın süzgecinden geçirerek değerlendirmesi sebebiyle eser, müstesna bir mevkie sâhiptir. Bu eski râhibin Arapçaya ve İslâmî meselelere de vâkıf olması, eserin kıymetini daha da arttırmaktadır. Her ne kadar bazı Müslüman araştırmacılar da Hz. Muhammed'in eski Mukaddes Kitaplarda müjdelendiğine dâir risâleler ve yazılar kaleme almış iseler de, bunların çoğu ya sadece Hıristiyanların Apokrif (Muharref) saydıkları Barnaba İncili'ne dayandığı, ya da yazarlarının İbrânice, Sür-yânice, Âramice, Latince ve Yunanca gibi, Tevrat ve İncil'i aslı nüshalarından okuyup incelemek için son derece önemli olan lisanları bilmedikleri için eksik kalmaktan kurtulamamıştır. Kaldı ki bunların Hıristiyan ve Yahudi literatürlerini tam anlamıyla tanıdıkları ve taradıkları da söylenemez. İşte bu eksiklik, Türkçeye çevirmek bahtıyarlığına kavuştuğumuz bu kitapla giderilmiş bulunmaktadır. Kanâatimizce kitap, Tevrat, İncil ve Kur'an'ın her üçünün birlikte dikkatli bir şekilde incelenmesi hâlinde, daha birçok meselelerin gün ışığına çıkarılabileceğine dâir işâretleri ve bunları araştırmada tâkip edilecek metodu vermiş olması bakımından da önemlidir.

Eser oldukça ağır sayılabilecek bir üslupla yazılmış, okuyucuda zaman zaman konudan uzaklaşmış inti-

bâını verecek kadar derin tahlillere girilmiştir. Ancak, bu uzun tahliller, Müslüman bir okuyucuya Hristiyanlık ve Yahudilik hakkında umumi bilgiler kazandırması bakımından da önemlidir. Her ne olursa olsun, ele alınan bir konu bitip de, nefis bir terkip ve neticeye varıldığını görünce okuyucularımız, bu tahlillerin ne kadar lüzumlu olduğuna hak vereceklerdir. Kitabın diğer bir özelliği de uzun cümlelere çok yer verilmesidir. Bazan 8-9 satırı bulan bu cümleleri teknik bakımdan zaruret olmadıkça aynen aktarmaya çalıştık. Keza, yazarımız kitabının orijinalinin hitap ettiği okuyucu kitlesinin, ele aldığı konularla ilgili Tevrat ve İncil’de zikredilen bilgilere vukfunu düşünerek pekçok yerde dipnot vermemiştir. Pek az yerde verdiği dipnotları ise ya cümle arasında parantez içinde, ya da sayfa sonunda rakamlarla göstermiştir. * işaretiyle gösterilen dipnotların tamamı, okuyucularımıza kolaylık olması bakımından tarafımızdan ilâve edilmiştir. Ayrıca bazı cümlelerin daha iyi anlaşılması için [] içinde ilâvelere de zaman zaman yer vermek zorunda kaldık.

Birçok kimse, böyle bir kitabın niçin hazırlandığını ve Türkçeye niçin çevrildiğini merak edebilir. Hatta, yazarın eski bir Hristiyan olması, hem Müslüman, hem de Hristiyan okuyucularımızın merak ve şüphelerini daha da arttırabilir. Tabii bunlara Yahudi okuyucuları da ilâve edebiliriz. Ancak, kitap okunup da meselelerin peşin hükümlerden uzak bir şekilde kuvvetli delillerle derinlemesine ele alındığı görüldüğünde, yazarımızın

bir papaz, ya da bir “molla” değil, Hak’kı ve “hakikatı” arayıp tanıtmaya çalışan gerçek bir ilim adamı olduğu, herkes tarafından kolayca takdir edilecektir. Zâten Abdu’l-Ahad da bu kıymetli eserinin birçok yerinde bu kitabı yazmaktaki maksadının, Hristiyanları ve Yahudileri rencide etmek, onlarla boşuna bir çatışmaya girmek değil, Kitab-ı Mukaddes’te mevcut olup da bunların din adamları tarafından özellikle gözden kaçırılmak istenen bir hakikatı gün ışığına çıkarmak olduğunu beyan etmektedir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, “hakikatı aramak” ise, “insan olmanın” en tabii bir icabıdır. İşte bunun içindir ki, Cenâb-ı Allah, “*Kul hâtu burhânekum in küntüm sâdıkîn*” demek suretiyle, Kur’an-ı Kerim’in dört yerinde (Bakara, 111; Enbiya, 24; Neml, 64; Kasas, 75) iddialarında samimi olanların, delillerini getirmeye davet etmektedir. Yazarımız mütevâzî karakterine rağmen, sırf delillerinin sağlamlığına güvenerek, muârizlarını, ele aldığı konunun aksini ispatlayabilecek delilleri varsa bunları ortaya koymaya davet etmekten geri durmamaktadır.

Bu arada, işâret etmeden geçemeyeceğimiz bir-iki husus daha bulunmaktadır: Bunlardan birincisi, bir Müslümanın, aslî şeklinin kaybolduğuna inandığı Eski ve Yeni Ahid’lerde, Hz. Muhammed’in (s.a.v) geleceğine ve bunun vasıflarına dâir işâretlerin aranmasının ne derece doğru bir yaklaşım olduğu hususudur. Gerçekten de böyle bir teşebbüs, Yahudi ve Hristiyanlar açısından oldukça garip, çelişkili ve hatta saçma ola-

bilir. Ne var ki Müslümanların Tevrat ve İncil'e bazı ilâveler yapıp, bazı kısımlarının da tahrif edilmiş veya çıkarılmış olduğuna inanmakla beraber, bunların asıllarına, kendi kitapları olan Kur'an-ı Kerim'e iman ettikleri gibi iman ettiklerini bilen herkes, böyle bir çalışmayı fuzuli bir çalışma olarak değerlendiremeyecektir. Üstelik bu Eski ve Yeni Ahid'lerdeki pekçok âyet, Kitab-ı Mukaddes mütehassısı olmayan bir kimsenin dahi hemence dikkatini çekecek mâhiyettir. Böyle bir durum, Kur'an-ı Kerim'in *"Allah, peygamberlerden şu hususta söz almıştır: Size kitap ve hikmet verdikten sonra, sizinle beraber olam tasdik eden bir resul gelecektir. O'na kesinlikle inanacak ve yardım edeceksiniz..."* (Âl-i İmran, 81, 82) ve *"Hani bir zaman da Meryem oğlu İsa şöyle demişti: Ey İsrailoğulları, şüphesiz ki ben size gönderilen Allah'ın peygamberiyim; önümdeki Tevrat'ı doğrulayanım ve benden sonra gelecek olan Ahmed ismindeki bir peygamberi müjdeleyenim"* (Saff, 6). şeklindeki hikmetine ne kadar da uygundur. İşte bu sebeple, Tevrat ve İncil'lerin bu muharref nüshalarında bile Hz. Muhammed'in (s.a.v) geleceğine dâir açık veya kapalı işâretler bulmak hiç de zor olmayacaktır. Aslında bir hak peygamberin, kendisinden sonra gelecek peygamberin adını ve bâzı özel işâretlerini bildirmesi mantikî bir zarurettir. Aksi takdirde bir hak peygamberi, birtakım olağanüstü gösterilerde bulunabilen bazı kâhin, sihirbaz, büyüücü ve sahte peygamberlerden ayırdetmek kolay ko-

lay mümkün olamayacaktı. Öyle anlaşıyor ki, Hz. Adem'den itibaren her peygamber kendisinden sonra gelecek peygamberin ve "*Hâtemul Enbiya*"nın işâret ve alâmetlerini beyan etmiş, böylece de o peygamberin zamanına yetişecek olan insanların, kendi rehberlerini tanımaları mümkün olabilmıştır.

Bazı tecessüs sâhibi okuyucularımızın, metod hatası olarak kabul edebileceği ikinci bir husus da, yazarımızın Eski Ahid'deki Hz. Muhammedle (s.a.v) ilgili işâretleri değerlendirirken Yeni Ahid'e; Yeni Ahid'deki işâretleri değerlendirirken de Eski Ahid'e mürâcaat etmekten çekinmemesidir. Hatta bunların tahlili sırasında zaman zaman Kur'an'dan ve tarih kitaplarından istifâde edilmiş olması, bu okuyucularımızı büsbütün hayrete düşürebilir. Kanâatimizce yazarımız böyle bir metod tâkip etmekle en isâbetli yolu seçmiş olmaktadır. Zira bir şey eğer hakikatse, onun İncil'de, Tevrat'ta veya Kur'anda... olmasının ve bunların birbirlerini izah etmede kullanılmasının ne önemi olabilir? Hem meselâ, modern bir tarihçi, ele aldığı bir konuyu sadece bir tek kitap veya kaynağa bağlı kalarak mı işliyor ki, yazarımız da hâdiselere dar bir perspektiften bakmak mecburiyetinde kalsın? Kanâatimizce yazarımızın bu metodu, diğer mukaddes kitap tetkikçilerinin de benimsemesi gereken takdire şâyan bir methoddur.

Sözlerimizi ramamlamadan önce, asıl adı "*Muhammed in the Bible*" (Kitab-ı Mukaddes'te Muhammed = Eski ve Yeni Ahid'lerde Muhammed)

olan kitabı, Türk okuyucularımızın, Tevrat ve İncil kelimeleriyle, Eski ve Yeni Ahid'leri anladıkları için, dilimize "*Tevrat ve İncil'e Göre Hz. Muhammed*" (s.a.v) şeklinde çevirmeyi uygun gördüğümüzü belirtmek istiyoruz. Bu arada, tamamıyla dinler tarihini ilgilendiren bu eseri dilimize kazandıran şu satırların yazarının bir dinler tarihçisi olmadığını da itiraf etmeliyiz. Buna rağmen okuyucularımız, teknik terimlerin ve bazı meselelerin, bu sahanın mütehassısları ile istişâre edildikten sonra kaleme alındığından emin olabilirler. Bu konuda hocam Dinler Tarihi Öğretim Üyesi Prof.Dr.Ekrem Sankıoğlu'dan bilhassa destek gördüm. Zaten kitabın İngilizcesini de kendileri temin etmiş, tercüme bittiğinde de baştan sona, kontrol etmek zahmetine katılmışlardır. Bu vesileyle kendilerine şükran borçluyum.

Eğer bu tercümemizle, "*Adı Güzel Muhammed*"in(s.a.v) şânını yüceltmek ve mühim bir hakikatin bilinmesinin yaygınlık kazanması yolunda bir adım atabilmişsek, bizim için en büyük bahtiyarlık vesilesi bu olacaktır.

Erzurum, 21 Ekim 1986
Y.Doç.Dr. Nusret ÇAM

İÇİNDEKİLER

ESKİ AHİD'DE HZ. MUHAMMED (S.A.V) 6

- I. Eski Ahid ve Ahmed 22
- II. Büyük Evlat Olma Hakkı ve Ahit Meselesi. 34
- III. Mispa Keiimesindeki Esrar. 44
- IV. Hz. Muhammed (s.a.v) "ŞİLOH"dur 60
- V. Hz. Muhammed (s.a.v) ve Büyük Konstantin 74
- VI. Hz. Muhammed (s.a.v) Daniel'in Rüyasında sözü
Edilen "İnsanoğlu"dur. 88
- VII. Kral Davud'un O'na "Efendim" Diye Hitap Etmesi 104
- VIII. Ahid'in Efendisi ve Resulü. 120
- IX. Gerçek Peygamber Sadece İslâm'ı Vazetmişlerdir . . 132
- X. İslâm Dini Allah'ın Yeryüzündeki Saltanatıdır 149

YENİ AHİD'E GÖRE HZ. MUHAMMED (S.A.V) 167

- I. Meleklerin Müjdelediği İslâm ve Ahmediye. 168
- II. Luka İncil'indeki "Eudokia", "Ahmediye" ile
Aynı Anlamdadır. 184
- III. Hz. Yahya'nın Haber Verdiği Kuvvetli Peygamber . . 199
- IV. Yahya'nın Müjdelediği Peygamber Kesinlikle
Hz. Muhammed (s.a.v)'dir 215
- V. Hz. Yahya ve Hz. İsa'nın Vazifeleri, Kur'ândaki
"Sıbğatullah" Benzeri Bir Şeydir 230
- VI. "Sıbğatullah", Yâni Kutsal Ruh ve

Ateşle Yapılan Vaftiz.	249
VII. "Paraklet", Ruhulkudüs Değildir	264
VIII. "Periqlytos", "Ahmed" Demektir.	282
IX. İncil'de Sözü Edilen "İnsanoğlu" Kimdir?	300
X. "İnsanoğlu" Sözüyle,İslâm Peygamberi (s.a.v) Kastedilmiştir.	318
XI. Yahudi Apokalipsi'ne Göre "İnsanoğlu"	339

PROFESÖR ABDU'L-AHAD DAVUD'UN KISA BİR HÂL TERCÜMESİ

Eski adı Peder Dawid Benjamin Keldani olan Abdu'l-Ahad Davud, Uniate (*) Keldani Mezhebinin Roma Katolik kilisesine mensup bir rahibi idi. 1867 yılında İran'da Urmiye şehrinde doğmuş, ilk tahsilini burada tamamlamıştır. 1886'dan itibaren üç yıl yine aynı şehirde Süryâni Hristitiyanları için eğitim veren Canterbury Başpiskoposluğu Misyon Teşkilâtında öğretim elemanı olarak çalıştı. 1892 de ise Kardinal Vaughan tarafından Propaganda Fide College'de dinî ve felsefî çalışmalar yapmak üzere Roma'ya gönderildi ve üç yıl sonra rahipliğe terfi etti. Roma'ya geldiğinin daha ilk yılı "*The Tablet*" dergisinde "*Assyria, Roma ve Canterbury*", "*Irish Record*"a "*Kitab-ı Mukaddes'in Beş Kitabının (Tevrat'ın) Güvenirliği*" hakkında seri makaleler hazırladı. O, ayrıca "*Illustrated Catholic Missions*" da birkaç dilde yayınlanan Ave Maria'nın birkaç tercümesinin de sahibidir. 1895 de İran'a giderken uğradığı İstanbul'da, günlük bir gazete için Doğu Kiliseleri (Eastern Churches) konusunda İngilizce ve Fransızca olarak uzun bir makale dizisi hazırlayıp "*The Levant Herald*" adlı dergide neşretti. Buradan aynı yıl İran'a geçerek Urmiye'deki Fransız Lazarist Cemiyetine katıldı ve Dawid, bu cemiyetin tarihinde ilk defa

(*) Uniate: Papa'nın yetkisini tanımakla beraber, kendi dinî âyinler ve âdetlerini muhafaza eden Doğu Kilisesi.

vuku bulan bir şeyi yaptı: “*Hakkın Sesi*” mânâsına gelen, Qala-La Shérá, isminde süryanice bir dergi çıkardı. 1897 yılında ise, Kardinal Perraud başkanlığında Fransa’nın Paray-Le-Moniel şehrinde yapılan Aşa Rabbâni Kongresi’nde Doğu Katoliklerini temsil etmek üzere, Urmiye ve Salmas (*) Birleşik Keldani Başpiskoposları tarafından delege seçildi. Aslında bu bir resmî davet idi. “*Peder Benjamin*” tarafından kongrede okunulan tebliği, Âşâ-i Rabbâni Kongresinin yıllığında (Annals) o yılın “*Baş Eseri*” olarak yayınlandı. Bu tebliğinde Dawid, Keldâni Başrâhibi -kendisinin idârî ünvanı bu idi- sıfatıyla süryâniler arasındaki katolik eğitim sisteminden şikâyet ile Urmiye’de Rus din adamlarının, süryânilere zâhirde yakınlaşma gayretlerine dikkat çekiyordu.

1898 de Peder Benjamin tekrar İran’a döndü. Urmiye’den yaklaşık bir mil uzaklıktaki kendi köyü olan Digala’da parasız bir okul açtı. Ertesi sene kilise yetkilileri tarafından, Birleşik Başpiskoposluk Hudabaş ve Lazarist kardeşler arasında hizipleşmelerin uzun zamandan beri şiddetli ve rezilâne bir şekilde devam ettiği Salmas şehrine, bu bölgenin Piskoposluk görevini almak için gönderildi. 1900 yılbaşı gününde Salmas’daki St.Khorovâbâd Katedralinde toplanan Katolik olmayan Ermenilere ve diğer dinî gruplardan meydana gelen geniş bir cemâate son vaazını verdi. Gerçekten dikkate değer olan bu vaazın konusu “*Yeni asır ve Yeni*

(*) İran’ın Urmiye Gölü civarında iki şehir.

İnsan” idi. O, bu vaazında İslâm’ın zuhûrundan önce Nastûrî misyonerlerin İncil’i bütün Asya’da va’zettiklerini hatırlattıktan başka onların Hindistan’da (özellikle de Malabar kıyısında), Tataristan’da, Çin’de ve Moğolistan’da çeşitli müesseselere sahip olduklarını, İncil’i Uygurcaya ve diğer dillere tercüme ettiklerini; Katolik, Amerikan ve Anglikan misyoneleri, küçük bir iyiliğe rağmen, zaten bir avuç olan ve İran’a, Doğu Anadolu’ya ve Mezopotamya’ya dağılmış bulunan Asûrî-Keldânî ulusunu, temel öğretim yoluyla çeşitli düşman mezhepler halinde parçaladıklarını ve onların bu çabalarının nihâî çöküşü hazırlamaya mâtuf olduğunu dile getiriyordu.

Netice olarak, o yerlilere yabancı misyonerlerin himmetine güvenerek değil de, kendi işlerini kendileri gören insanlar olabilmesi için bazı fedâkârlıklara katlanmalarını telkin ediyordu.

Peder Benjamin, aslında prensip olarak tamamen haklıydı. Ne var ki, bu işaret edilen hususlar, Hristiyan misyonerlerinin ilgisini çekecek kadar fazla kabul görmedi. Bu vaaz, Salmas’a Urmiye’den gelmiş olan Apostolik delege Mgr. Lesne’yi öyle etkilediği ki O’nun her an sâdik arkadaşı olarak kaldı. İkisi birlikte Urmiye’ye döndüler. 1899’dan beri Urmiye’de faaliyetini sürdüren yeni bir Rus misyoner teşkilâtı sayesinde Süryâniler, bütün Rusya’nın “*kutsal*” Çar’ının dinine şevkle kucak açtılar!

O zamana kadar beş büyük ve gösterişli misyoner teşkilâtı -ki bunlar Amerikan, Fransız, Alman, Angli-

kan ve Rus idiler- kolejleri, zengin dinî cemiyetler tarafından desteklenen basınları, konsoloslukları ve sefâretleriyle, yaklaşık yüzbin Asûrî-Keldânîyi Süryânî dininden koparıp herbiri kendi inançlarına sokmaya büyük gayret gösteriyorlardı. Fakat Rus misyonerler, öbürlerini geride bıraktılar.

Rus Cemiyeti onların hepsini geride bıraktığı gibi, dağlı Kürt kabilelere de yaptıkları şekilde, o sırada Urmiye ve Salmas ovalarına göçetmiş olan İranlı Assyri-a'lere, meşrû hükûmetlerine karşı isyan etmeleri için baskı yapıp tahrik ettiler. Böylece onların bir kısmının savaşta telef olmasına,geri kalanların da yurtlarından ayrı düşmelerine sebep oldular.

Bu rahibin zihninde uzun zamandan beri çözüm bekleyen büyük bir konu gitgide vuzûha kavuşmaya başlıyordu. Hristiyanlık, bütün bu değişik ve çok sayıda tefsir şekilleriyle güvenilir olmaması sebebiyle, sahte ve tahrif edilmiş kitabıyla, Allah'ın hak dini olabilir miydi. 1900 yılının yazında Digala Köyü'ndeki meşhur Çalı Bolağı Çeşmesi yanında bulunan bağevinde inziva ya çekildi. Buradaki bir ayını ibadetle, tefekkürle ve Kitab-ı Mukaddes'i orijinal metinlerinden okuyarak geçirdi. Nihayet aradığını bulunca Urmiye Başpiskoposluğuna bir yazı göndererek Papazlık görevinden ayrılış sebeplerini Mar Tauma Andu'a samimî bir şekilde izah etti. David Benjamin'i bu kararından caydırmak için Kilise ilerigelenleri tarafından yapılan teşebbüslerin hiçbirisi fayda vermedi. Şunu da belirtmek gerekir ki, Feder Benjamin ile Kilise yetkilileri arasında her-

hangi bir şahsî münâkaşa ve kavga söz konusu olmayıp, mesele tamamen vicdânî bir mahiyette idi.

David, Belçikalı uzmanlar idaresi altında faaliyet gösteren Tebriz'deki İran Posta ve Gümrük İşletmesinden yapılan davet üzerine Müfettiş olarak birkaç ay görev yaptıktan sonra Veliahd Muhammed Ali Mirza'nın sarayında öğretmen ve mütercim olarak çalıştı. İngiltere'yi tekrar ziyaret ettiği tarih olan 1903'te Unitarian Cemiyetine katıldı ve 1904 yılında Britanya Yabancı Unitaryan Cemiyeti tarafından İran'daki kendi cemaati arasında eğitim ve öğretim faaliyetlerinde bulunması için görevlendirildi. İşte bu münasebetle yolu, İran güzergâhı üzerinde bulunan İstanbul'a düştü ve burada Şeyhü'l-İslâm Cemâleddin Efendi ve diğer ulemayla yaptığı birkaç görüşmeden sonra İslâm Dini'ni kabul etti. (*)

(*) Çevirmimize esas olan İngilizce kitapta yazar hakkında verilen bilgi burada sona ermektedir. Ancak Abdurrahman Zapsu'nun **Büyük İslâm Tarihi**, (İst., 1975, s. 108) isimli kitabından öğrendiğimize göre, Abdül-Âhad Davud bundan sonra İstanbul'da kalarak Darü'l-İslâmiyye a'zâsı olmuş ve Balkan Savaşı'nı takip eden yıllarda başta "**İncil ve Sâlib**" isimli kitap olmak üzere çeşitli yayın faaliyetlerinde bulunmuştur. Yazarın Lâtince, Yunanca, İngilizce, Süryânice ve İbrâhiceden başka Türkçe, Arapça ve Farsçaya da vâkıf olduğu anlaşılmaktadır. Bir müddet sonra Türkiye'den ayrılarak Amerika'daki henüz tam bir müslüman olmayan kızının yanına gitmiş ve burada sıkıntılı bir hayattan sonra bir Darü'l-aceze'de vefat etmiştir.

ESKİ AHİD'DE Hz. MUHAMMED (S.A.V)

I- BİRKAÇ SÖZ

Ben, bu ve bunu takibedecek diğer makalelerde, Cenâb-ı Allah hakkında İslâm Dini'nin ve Allah'ın son büyük peygamberinin söylediklerinin tamamen hak ve Kitab-ı Mukaddes'te zikredilenlere tamamen uygun olduğunu ortaya koymaya çalışacağım.

Yazımın bu bölümünü birinci derecede önemli, yani Allah'ın Sıfatları meselesine ayırdıktan sonra, diğer bölümlerde Ahid'in gerçek sâhibinin sadece ve sadece Hz. Muhammed (s.a.v) olduğunu ve Eski Ahid'de dile getirilen birçok besâretin tam mânâsiyle O'nun şahsında gerçekleştiğini göstermek istiyorum.

Bu ve bunu takip eden bölümlerde ortaya konulan görüşlerin, tamamen şahsî görüşlerim olduğunu ve ibrânice kutsal kitaplar üzerinde yaptığım bu şahsî ve orijinal araştırmaların dolayısıyla yalnızca şahsımın mes'ûl olduğu hususunu bilhassa belirtmek istiyorum. Bununla beraber, islâmî esasları izah ederken yetkili bir kimse olmadığımı da söylemem gerekir.

Bunları yazarken Hristiyan dostlarımla dinî hislerini rencide etmeyi düşünmek gibi en ufak bir niyetim olmamıştır. Çünkü ben Hz. Muhammed'i (s.a.v) ve Allah'ın diğer Nebi-i Mükerrerlerini nasıl seversem, Hz. İsâ'yı, Hz. Mûsâ'yı ve Hz. İbrâhim'i (a.s.) de öyle seversim. (*)

(*) Kur'ân-ı Kerîm Âl-i İmrân Sûresi'nin 83. âyetinde şöyle denilmektedir:

Bu yazılarımla kanayan bir yarayı yeniden depres-tirmeyi veya Kilise ile lüzumsuz bir münâkaşaya, kav-gaya girmeyi de asla arzulamış değilim. Bunları yaz-makla, onları sadece çok önemli bir mes'elenin dost-ça ve hoş bir şekilde müzâkeresine davet ediyorum. Hristiyanlar şayet Cenâb-ı Allah'ın zâtını tarif konusun-da boş teşebbüslerinden vaz geçer ve O'nun mutlak "*Bir*" olduğunu itiraf ederlerse, Müslümanlarla Hris-tiyanlar arasında yakınlaşma da kolay sağlanır, hatta ve hatta böyle bir birlik "*ihtimal*" olmaktan çıkar "*mümkün*" hale gelir. İlkönce Allah'ın bir olduğu ger-çeği bilinip kabul edilmeli ki, bu iki din arasında diğer birçok mes'ele kolayca çözümlenebilsin.

II- ALLAH VE SIFATLARI

Hakikatin teslimi ve dünya barışı açısından Hristi-yanlık ve İslâmiyet arasında, ciddî ve esaslı bir çalış-mayı gerektiren iki esaslı konu bulunmaktadır. Bu her iki din de, ilhamını bir ve aynı kaynaktan aldığını id-dia ederken, bu konu üzerinde durulmamış da, önem-siz bazı hususlar daima münâkaşa konusu olmakta de-vam edip gelmiştir. Aslında bu her iki din de Allah'ın varlığına ve O'nunla İbrâhîm arasında bir ahdin mev-cudiyetine inanır. (*) Bu iki ana noktaya istinaden her

"De ki, Allah'a imân ettik, bize indirilen (Kur'ân)a da, İbrâhîm'e, İsmâ-il'e, İshak'a, Ya'kub'a ve onun evlâdına indirilene de. Rableri katından Mûsâ'ya ve İsâ'ya verilenlere de inandık. Onlardan hiçbirini diğerlerin-den ayırdetmeyiz."

(*) Yazarımız Abdü'l-Âhad Dâvud, ileride daha sık rastlanacağı üzere pek

iki dinin aydın mensupları arasındatamamen âdil ve nihâî bir anlaşmaya varmak mümkün olabilir. Önce şunu sormak gerekir: Bir tek Allah'a mı inanır ve O'na kulluk edersek daha zavallı ve daha câhil mahlûklar oluruz, yoksa birden fazla Allah'a inanır ve onlardan korkarsak mı daha zavallı ve câhil kimseler oluruz? Ayrıca, Hz. İsmâ (a.s) ve Muhammed'den (s.a.v) hangisi ilâhî ahdin muhatabı olmuştur? Önce bu iki soruya cevap verilmelidir.

İslâm'ın Allah anlayışının, gerçek Allah kavramından farklı ve sadece Hz. Muhammed'in kendi uydurduğu hayalî bir ilâh olduğu şeklindeki câhilce ve peşin hükümlü kanâatler üzerinde durmak, zaman kaybından başka bir şey değildir. Ancak şunu belirtelim ki, eğer Hristiyan papazları ve din adamları, Kitab-ı Mu-

dipnot vermek alışkanlığında değildir. Bu sebeple Cenâb-ı Hak'la Hz. İbrâhim arasındaki Ahid konusunda da âyet zikretmemiştir. Okuyucularımızı şüpheden kurtarmak ve konuyla ilgili daha fazla bilgi elde etmek için, ipucu olur düşüncesiyle şu dört âyetle bir hadîsi burada zikretmeyi uygun görmekteyiz:

"Şüphesiz ki Allah, Âdem'i, Nuh'u, İbrâhim hânedanını ve İmrân âilesini seçip hânedan ve milletlere üstün kıldı." (Âl-i İmrân-III/33-34).

"Allah İbrâhim'i kendine Halîl (yakın dost) edintmiştir." (Nisâ-IV/125)

"Hani bir vakit peygamberlerden andlaşma yollu söz almıştık: Senden, Nuh'dan, İbrâhim'den, Mûsa'dan ve Meryemoğlu İsmâ'dan da evvel bunlardan kesin söz almıştır." (Ahzâb-XXXIII/7).

"...ve hatırlayın o zamanı ki, Rabbi, İbrâhim'i bir takım kelimelerle denemiş, O da bunları tamamlayıp yerine getirince (Allah) O'na, 'Seni insanlara imam (rehber) yapacağım' demişti. İbrâhim 'Benim neslimden de..' deyince Allah, 'Benim ahdim (imâmet ve önderlik rahmetim) zâlimlere erişmez.' buyurmuştur. (Bakara-II/123)

Hız.Peygamber, "Ben, babam İbrâhim'in duâsının mahsûlüyüm" demiştir. (Bkz.et-Taberî, Muhammed b.Cerîr; Câmî'u'l-Beyân fî Tefsîr'il-Kur'ân, Mısır, 1954. C.I, s.556; II/129. âyetin tefsîri.)

kaddeslerin tercümelerini değil de, Müslümanların Kur'ân'ı Arapça aslından okudukları gibi, orijinal İbrance asıllarından okumuş olsalardı, müslümanların inandığı Allah'ın Hz. Âdem (a.s.) ve diğer peygamberlere vahiyde bulunan Cenâb-ı Hak'tan ayrı olmayıp bu Allah kelimesinin eski Sâmi asıllı olduğunu açıkça göreceklerdi.

Allah, Yaratıcısı olmayan, Âlim ve Kâdir-i Mutlak'tır. O, zamanı, mekânı ve bütün herşeyi ihâta edendir. Hayatın kaynağı, ilim ve kudret sâhibidir. Eşi ve benzeri olmayan Yaratıcı, kâinatın nizam ve âhengini sağlayandır. Mutlak mânâda mücerreddir. Allah, zâtı, sıfatı ve varlığı ile insan (beşer) muhayyilesinden tamamen münezzehtir. Ve bundan dolayı O'nun zâtının nasıl olduğunu târif etme gayretleri, sadece boş bir gayret olmayıp, ruh sağlığımız ve imânımız noktasından da tehlikelidir. Çünkü böyle bir teşebbüs bizi hataya götürecektir.

Hristiyan Kilisesinin Teslis'e inanan kanadına mensup Azizler ve Filozoflar, Tanrının zâtı ve sıfatının izaasını, tarifini yapmak için yaklaşık onyedı asır boyunca bwyın tüketip durdular ve neticede ne icad ettiler biliyor musunuz? İşte Aquinase'ler, Athanasius'lar ve Augustinus'lar, kilisenin ebedi aforozuna uğramak korkusu altındaki Hristiyanlara, zoraki bir şekilde Üç'ün Üçüncüsü olan, yani üç İlâh'tan biri olan Allah'ı kabul ettirdiler. Cenâb-ı Hak, bunların bu inançlarını şu sözleriyle nasıl kınıyor bakınız.

“And olsun ki, Allah Üç'ün üçüncüsüdür (Üç İlâh'-

tan biridir) diyenler de kâfir olmuşlardır. Halbuki bir ilâhtan başka ilâh yoktur. Eğer dediklerinden vazgeçmezlerse, herhalde onlardan küfre girenlere elem verici azâb vardır.”(Mâide-V/73).

Sünnî İslâm âlimlerini, Allah'ın zâtını izah etmekten daima alıkoyan sebep, O'nun zâtının kavranabilir bütün sıfatlardan münezze olmasıdır. Allah, yalnızca kendisi tarafından yaratılan kâinatta, çeşitli şekillerde tezâhür eden Zât'ından neş'et etmiş sıfatlar olan pekçok isimlerin sâhibidir. Biz, Allah'ı sadece Kâdir, Ezelî, Ebedî, Her Yerde Hâzır, Âlim, Rahîm ve diğer adlarıyla bilir ve tanırız. Çünkü biz Ebedîlik, İlim, Rahmet v.s... gibi sıfatların O'nun Zât'ından zuhûr ettiği gibi yalnız ve tamamen O'na aid olduğunu idrak etmekteyiz. Yalnız O, ilmi sonsuz, Kudret sâhibi, Diri, Aziz, Bedî, Cemîl, Rahmân, Azîm, Celîl, Zü'n-tikam (İntikam Sâhibi) v.s.'dir. Çünkü O, ilmin, kudretin, hayatın, kutsallığın, güzellik ve diğer sıfatların neş'et ettiği yegâne varlıktır. Allah, bizim kendisini duyularımızla bileceğimiz sıfatlardan berîdir. Bir sıfat ve özellik, bizimle eşya ve diğer birçok şey arasında umûmî olsa da, bahsettiğimiz sıfatlar ve özellikler, yalnız Allah'a mahsustur ve bunları paylaştığı bir ortağı da yoktur. Biz “Süleyman bilgili, kuvvetli, adâletli ve güzeldir” dediğimiz zaman, bütün ilimlerin, kudretin, adâletin ve güzelliğin münhasırankendisinde toplandığına hükmetmiyor, aksine kendi cinsinden diğer kimselerle karşılaştırıldığında izâfî bir ilme sahip olduğunu ve Süleyman'ın mensup olduğu türün fertleri arasında akıllılı-

ğın ortak ve izâfî bir sıfat olduğunu söylemek istiyoruz.

Şunu iyice aydınlığa kavuşturmak gerekir ki, İlâhî bir sıfat, Allah'ın tecellisidir ve bundan dolayı da faaldır. Bu durumda hiçbir ilâhî fiil yoktur ki, az veya çok yaratma olmasın.

Bu ilâhî sıfatlar Cenab-ı Hakk'ın Zâtı'nın tezâhürü olması dolayısıyla onların, zamanı ve başlangıcı da tesbit ettiğini, bu yüzden de eşyanın Allah'ın "*Kün*" (ol) demesiyle olduğunu, Allah'ın yaratma ânında ve başlangıçta Ona kendi ismini söylediğini de kabul edebiliriz. Bu, mutasavvıfların "*akl-ı evvel*"^(*) tezâhürü olarak nitelendikleri "*külli akıl*"^(**) dir.^(**) Sonra, ilâhî emri ilk duyan ve bu emre itaat eden "*nefs-i külli*"^(**), "*nefs-i evvel*"^(***) 'den^(****) zuhûr edip kâinat haline dönüşmüştür. Tabii mutasavvıfların bu mistik görüşleri İslâm'ın katı dogmaları değildir ve şurası da bir gerçektir ki, bu esrarlı görüşlere derinlemesine nüfuz edersek pratik bir dinin zararlı panteizm sürükleniriz.

Ancak bu muhâkeme, bizi şöyle bir sonuca götürcektir: Allah'ın herbir fiili, O'nun tezâhürü ve belirli bir sıfatı olarak zuhûr eden ilâhî bir tecelli şeklinde görülür, fakat bu zuhûr, O'nun Zâtı'nın ve Varlığı'nın zu-

(*) Akl-ı evvel: Sûdûr nazariyesine göre, Allah'ın, bütün akılların mebdai olarak yaratmış olduğu ilk akıl.

(**) Külli Akıl: Akl-ı evveliden sûdûr eden akıl.

(***) Nefs-i külli: Kâinattaki bütün varlıkların canlarının neş'et ettiği (can).

(****) Nefs-i evvel: Allah'ın, bütün canlıların nefslerine kaynak olmak üzere yarattığı ilk nefs (can).

hûru değildir. Allah yaratıcıdır, çünkü ezelde yaratmış, daima da yaratmaktadır. Allah kendine mahsus bir şekilde ezelde konuştuğu gibi, dâima da konuşmaktadır. Fakat Allah'ın yarattığı şey ezeli veyâ ilâhî bir şahsiyet arzetmez. Bu yüzden O'nun kelâmı da ilâhî veya ezeli bir şahsiyet değildir. Halbuki Hıristiyanlar daha ileri giderek Yaratıcı'yı "*İlâhî Baba*", O'nun kelâmını "*Oğul*," yarattıklarına ruh vermesi sebebiyle de "*Kutsal Ruh*" yaparlar. Fakat bunu yaparken O'nun, yaratmadan önce Baba, konuşmadan önce Oğul ve hayat vermeden önce Ruhu'l-Kudüs olamayacağı şeklinde bir mantığı unuturlar. Allah'ın sıfatlarını, O'nun a posteriori (*) tezahürlerdeki eserleri sayesinde anlayabilirsem de ne benim bir görüş ileri sürebileceğim, ne de herhangi bir insan zekâsının ilâhî sıfatın mâhiyetini ve Allah'ın Zâtı ile olan münasebetini idrak edebileceğini düşünebildiğim ezeli ve a priori (**) sıfatları kavrayabilirim. Aslında Cenab-ı Allah bize kendi varlığının mâhiyetinin nasıl bir şey olduğunu kutsal kitaplarında açıklamadığı gibi, insan zekâsı da bunu kavrayabilecek kapasitede değildir.

Allah'ın sıfatlarını, ayrı ve müstakil ilâhî varlıklar veya şahsiyetler olarak da düşünemeyiz, aksi takdirde biz, bir Allah'ta üçlü bir tanrı kavramına, yâni tek teslise değil, bir Allah'ta birkaç düzine teslise sahip ola-

(*) A posteriori: Doğuştan vârolmayıp da insanın sonradan kazandığı bilgiler.

(**) A priori: İnsanın tecrübe ile elde etmeyip, doğuştan kazanmış olduğu bilgiler.

çağız demektir. Bir sıfat, ilgili olduğu şahıstan bilfiil zuhur edinceye kadar mevcut değildir. Biz bir fâili, sıfat, fiilen ondan zuhûr etmeden ve görölür hâle gelmeden önce belirli bir sıfatla niteleyemeyiz. Bundan dolayı, Allah'ın lütûf ve merhametine mazhar olduğumuz bir zamanda *“Allah ne kadar güzeldir”* deriz, fakat *“Allah güzelliştir”* şeklinde bir tarifile O'nu tarif edemeyiz. Çünkü, güzellik Allah demek değildir. Fakat O'nun işi ve fiil güzeldir. Bu sebeple Kur'ân, Allah'ı Âlim (Bilen), Rahîm (Merhametli) gibi sıfat cinsinden isimlerle vasıflandırır. Fakat asla *“Allah sevgidir, ilimdir, kelâm-dır v.s.”* gibi tanımlamalara yer vermez. Çünkü sevgi, seven bir kimsenin fiilidir, sevenin kendisi değildir. İlim veya kelâm da bilen bir şahsın fiilidir, o şahsın kendisi değildir.

Burada= Allah'ın sıfatları üzerinde özellikle duruşumun sebebi, Allah'ın belli sıfatlarını sonsuz ve müstakil şahsiyetlere atfeden hatalı görüşlerin hâlen devam etmesidir. Allah'ın fiili veya kelâmı, ilminin irâdesinin ifâdesinden başka bir mânâyâ gelmez. Zâten Kur'ân da *“Allah'ın kelâmı”* olarak bilinir ve ilk devirdeki bazı İslâm kelâmcıları, O'nun ezelî olup, mahlûk olmadığını beyan etmişlerdir. Hz. İsâ (a.s.) için Kur'ân'da *“Kelimetun minha”* denilmektedir. (Bkz. III/44). Fakat, Allah'ın kelâm sıfatını başlı başına bir şahsiyet olarak görmek, yahutta bunun et ve kemikten müteşekkil *“Nâsıralı bir insan”* şeklinde veya *“bir kitap”* halinde zuhûr ettiğine ve bunlardan birincisinin İsâ Mesîh; ikincisinin Kur'ân olduğuna inanmak sapıklık olur.

İsrarlı beyân ettiğim bu hususu özetlemek gerekirse, Allah'ın Kelâm veya kavranabilir başka bir sıfatı, müstakil ilâhî bir varlık veya şahsiyet olmadığı gibi, ezelde ve yaratma fiilinden önce de fiilen mevcut olamaz.

İlk devir Tevhidci yazarları tarafından sık sık yalanlanan Yuhanna İncili'nin ilk cümlesinin tam meâli şöyledir: *"Ezelde Kelâm var idi; ve Kelâm Tanrı ileydi; ve Kelâm Tanrı idi."*

Bir hususu daha belirtmek gerekirse, Grekçe'de *"Theou"* yani *"Allah'ın"* ⁽¹⁾ kelimesi, ismin -in halin-

1) Başta Doğu Kiliseleri olmak üzere, çeşitli kiliselerde, kilise babaları arasında Kelâm'a dair çok şiddetli münâkaşalar vukubulmuştur. Daha ikinci asırda başlayan bu tartışmalar, Tevhidci görüşü savunmaların ezilmeleri ve kitaplarının kaynaklarının yok edilmesine kadar devam etmiştir. Bugün, bunların İncil ve İncil tefsirleriyle, çeşitli yazılardan günümüze değışmeden gelebilen yegâne şeyler, bu Tevhidcilerin muârizları olan Teslisçilerin, -meselâ Greek Patriği Phoutius'un ve bundan önceki birkaç kişinin - tenkid etmek için risâlelerine aynen aldığı parçalardan ibârettir.

Doğu Hristiyanlarının "Peder"leri arasında Süryânî St.Efraim adında birisi bilhassa temâyüz etmişti. Bu yazarın başta Kitab-ı Mukaddes tefsirleri olmak üzere, çeşitli eserleri bulunmaktadır. Süryânice ve Lâtince tefsirleri basılmış olup bu ikincisini Roma'da dikkatli bir şekilde tetkik ettim. O'nun ayrıca "Mâdrâshi" ve "Contra Haeretici" v.s. adları taşıyan risâleleri de bulunmaktadır. Diğer bir meşhur Süryânî yazar da Bâr Disân genellikle Bardisanes şeklinde yazılır. M.S. ikinci asrın ikinci yarısı ile üçüncü asrın ilk yarısında yaşamıştır. Fakat bu Bâr Disân'ın Süryânice eserlerinden günümüze, Ephraim, Nusaybnîli Jacop gibi Nastûrî ve Yakubîlerin itiraz etmek için yaptıkları iktibaslarla Greek Kilisesi yazarlarının kendi dillerine aktardıklarından başka, hiçbir şey ulaşmamıştır. Bâr Disân, Allah'ın Kelâmı'nın Hz.İsâ'da tecelli etmiş olduğunu, ancak İsâ'nın da, kelâmının da mahlûk olduğunu iddia etmektedir. St.Efraim bu sözleri dolayısıyla Bâr Disân'ı küfür ile ithâm ederek şöyle der:

(Süryânice)

"Wai lakh O, dovya at Bâr Disân!

Dagrett l'Milta eithrov d'Allaha

de iken, Theos şeklini alarak ismin yalın haline dönüşmüş, böylece “Allah” anlamı kazanmıştır. Ayrıca “ezel-de kelâm idi” ifadesi, “başlangıçtan önce değildi” sözünün menşeyini de açıkça gösterir mâhiyettedir. “Allah’ın Kelâmı” ifadesinden, Cenâb-ı Hak ile eşit ve hemvücut değil, fakat ondan ayrı ve farklı bir cevher mânâsı ile O’nun “kûn” (ol) sözünü söylediği zaman ki irâde ve ilmi anlaşılır. “Kûn” emriyle önce kâinat yaratılmış, yine “ol” dediği zaman Kur’ân yaratılmış ve Levh’de yazılmıştır. İşte bunun gibi, Allah “ol” sözünü söylemesiyle İsâ, bâkire Hz. Meryem’in karnına düşmüştür. Zira Allah, yaratmayı dilediği zaman O’nun “ol” emri kâfidir.

Hristiyanların kelime-i şehâdetleri demek olan

Baram kthabha la kthabh d’akh hakkam
İlla d’Mltha eithov Allaha”

(Arapça)

Yazıklar olsun sana ey sefil Bâr-Disân!
Çünkü sen “Kelâm Allah’ındır” demektesin;
Ancak İncil senin gibi demiyor bak,
“Kelâm Allah İdi” demektedir ancak.

Ayrıca, Kelâm üzerine yapılan bütün münakaşalarda Tevhidciler, bunun ezeli ve ilâhî bir varlık olduğunu kabul etmedikleri için küfürle suçlanmışlardır. Tevhidciler, yani gerçek Nesrânîler de, Kelâm’ın ezeli ve ilâhî olduğunu kabul eden Teslisçilere “kâfir” damgasını basmışlardır. Bütün bu suçlamaları Teslisçilerin daima bozulmuş kitaplara dayanmakla itham edildikleri kilise ileri gelenlerinin yazdıkları kaynaklardan öğrenmekteyiz.

“Baba’nın, Oğul’un ve Kutsal Ruh’un ismiyle” şeklindeki ibârede, Allah’ın ismi bile zikredilmez. İşte size Hristiyanlığın Allah telâkkisi! Tamamiyle Müslümanların on heceli “Besmele”sine benzeyen, fakat mânâ itibariyle diğer Hristiyanların inanç formüllerinden ayrı olmayan Nastûrîlerin ve Yakubîlerin inanç formülleri şu şekilde yazılabilir: Bshim Abhâ Wo-Bhrâ Ou-Ruhâ d-Qudshâ.

Diğer taraftan İslâm Dini’nin temel esaslarını ifâde eden “Bismillahirrahmânirrahîm” yâni “Rahmet ve merhamet sâhibi Allah’ın adıyla” şeklindeki Kur’ân formülü, Teslis’e inananların formülleriyle büyük tezat teşkil eder.

Hristiyan teslisi, bir ilâh nezdinde birçok şahısları, yâni birlikte çokluğu kabul etmesi, her bir şahsa ayrı şahsiyet özellikleri atfetmesi ve putperest mitolojisinin olduğu gibi, o ilâhlar için âile isimleri kullanması sebebiyle doğru bir ilâh kavramı olarak kabul edilemez. Allah, ne Oğul’un babasıdır, ne de babanın oğludur. Kezâ O’nun annesi olmadığı gibi, kendi kendine yetişmemiştir. “Allah’ın Bir” oluşunun bâriz bir inkârı ve Allah’ın birleşik veya ayrı ayrı üç noksan varlık halinde olduğu iddiasının pervâsızca bir itirafıdır ki, bu doğru bir inanç olamaz.

Bir müsbet ilim olarak matematik, bir birimin birden az da, çok da olamayacağını, kezâ bir’in üzerine bir tane bir, bir tane bir daha ilâvesiyle bunların bir’e, yani bir’in üç’e aslâ eşit olamayacağını, çünkü bir’in üç’e nisbetinin üçte bir olduğunu söylemektedir. Aynı

şekilde bir, üçte bir'e de eşit olamaz ve hâliyle üç, bir'e eşit olamadığı gibi, üçte bir olan şey de "ünite" olmaktan çıkmıştır. Bir, bütün sayıların temeli ve bütün uzunluk, hacim, keyfiyet ve zamanların ölçülüp değerlendirilmesi için mihver unsur durumunda olan bir şeydir. Aslında bütün sayılar, "1" biriminin toplamından başka birşey değildir. On, aynı cinsten o kadar çok sayının yekûnudur.

Teslise, (yâni Allah'a üç ilâhtan biri olarak) inanan kimseler, "*teslisin her üç şahsı, Kâdir, Ebedî, Hâzır ve Mükemmel Allah'dır; ancak üç tane hâzır, kâdir, ebedî ve mükemmel Allah yok, fakat bir tane kâdir, Ebedî... Allah vardır*" derler. Böyle bir akıl yürütmede, şayet safsata yoksa, şöyle bir denklemle kiliselerin bu "es-rârengiz formülünü" teşhir edebiliriz:

1 ilâh = 1 ilâh + 1 ilâh + 1 ilâh; veya 1 ilâh = 3 ilâh. Bu durum karşısında, birinci olarak, 1 ilâh, üç ilâha eşit olamaz, fakat olsa olsa onlardan bir tanesi olabilir. İkincisine gelince... Siz mademki teslisin her bir şahsını, O'nun diğer iki şerikiymiş gibi noksansız bir ilâh olarak kabul ediyorsunuz, o halde sizin $1 + 1 + 1 = 1$ şeklindeki bu hesâbınız, matematiğe dayalı bir mantık değil, saçmalaktır.

Yine, siz üç ünitenin bir üniteye eşit olduğunu ispat etmeye çalışırken, çok mağrûr; "üç'ün bir'e eşit olduğunu kabul ederken de o derece zavallısınız. Birinci halde problemin çözümünü yanlış bir metodla aslâ gerçekleştiremezsiniz; ikinci vaziyette ise, üç ilâha inandığınızı itiraf edecek kadar cesur değilsiniz."

Bundan başka, Müslümanlar ve Hristiyanlar, Allah'ın mutlak kudreti hâiz ve her an her yerde hâzır ve her şeyi ihâta ettiğine inanırlar. Bu durumda, ilâh'ın her üç şahsiyetinin kâinatı aynı anda ve biri diğerinden ayrı olarak, veya onlardan sadece bir tanesinin aynı anda kuşattığı düşünülebilir mi? *"İlâh bunu yapar"* demek aslâ yeterli bir cevap değildir. Çünkü ilâh, Allah demek olmayıp, sadece O'nu vafeden isimlerden bir isimdir. Bundan dolayı da bir niteliktir. Mâbud, Bir Allah'ın vasıflarından birisidir sâdece. Zira Allah, artma ve eksilmeden münezzehtir. Yalnız ve yalnız *"Allah'tan başka ilâh yoktur"* sözü, bir olan ilâh'ın vasfı olabilir.

Bunlar bir tarafa, teslisin her şahsiyetinin diğer iki şahsiyetle bağdaşmayan bazı sıfatlara sahip olduğu söylenmektedir ve bu şahsiyetler -insan muhâkemesine ve ifâde tarzına uygun olarak- yaşlılık (kıdem) ve zürriyet sırası takibetmektedir. *"Baba"* daima ön sırayı işgal eder. Ondan sonra *"Oğul"* gelir. Ruhü'l-Kudüs, sıralamada sadece üçüncü olarak sona kalmayıp, meydana geldiği o ikisinden de daha aşağı bir mevkie sahiptir. Eğer bu üç şahıs ismi, tersine bir şekilde tekrarlansa günâha mı girilecektir? Ve yine bu formül *"Rûhü'l-Kudüs, Oğul ve Baba'nın adıyla"* şeklinde tersinden başlanarak söylense ve yüzde veya Ekmak-Şarap (Kominyon) Âyinindeki bu malzemelerin üzerinde haç işareti, bu yeni sıraya göre yapılsa, böyle bir istavroz çıkarma şekli, kiliselerce günah kabul edilmez mi? Mademki bunlar birbirine tamamen denk ve eşittir, o hal-

de kıdem sırası üzerinde bu derece titizlik göstermeye de gerek yoktur.

Gerçek şu ki, Papalar ve Umûmî Konsiller, "*Allah birdir, fakat baba Oğul ve Rûhü'l-Kudûs olarak zuhûr etmektedir; varlığı (aslı) daima bir ve aynı şahıstır*" diyen Sabeilan (*) doktrinini bile her zaman için kınamışlardır. Şüphesiz İslâm Dini, bu görüşü tasdik ve teyid etmiş değildir. Cenâb-ı Hak, Cemâlini, Hz. İsâ'da; Celâli ve İzzetini, Hz. Muhammed'de; (s.a.v) Gizli ilmini Hz. Süleyman'da ve buna benzer özelliklerini tabiat olaylarında izhar etmiştir. Fakat, bu peygamberler, uçsuz bucaksız okyanuslarla, sonu belirsiz semâlardan daha büyük Cenâb-ı Allah'ın yanında bir hiçtir.

Diğer bir gerçek de, teslisi meydana getiren üç şahıs arasında matematiksel bir kusursuzluk ve mükemmel bir eşitlik yoktur. Şayet, I. Ünite başka bir üniteye kat'iyetle eşit olduğu gibi, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'a her bakımdan eşitse, o zaman Allah'ın üç değil, sadece bir şahsının mevcut olması icap edecektir. Çünkü her ünite, kendisinin ne bir cüzü, ne bir bölümü ve ne de katsayısıdır. Üçlemenin (Teslisin) elemanları ara-

*) Sabelian doktrininin kurucusu Sabellius, Papa I. Kalixtus (217-227) zamanında Roma'da yaşamış bir Hristiyan ilâhiyatçısıdır. Ortaya koyduğu teslis akidesine göre, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, Tek Tanrı'nın çeşitli geçici tezâhürleridir. Sabelian doktrinini, Papa I. Kalixtus ve daha sonra İskenderiyeli Dionysius (M.S.260 tarihleri) tarafından Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un ayrı şahsiyetler olduğu görüşüne ihânetle suçlanarak reddedildi. Fakat Sabellius'un bu görüşleri M.S.VI. yüzyıla kadar yaşamaya devam etti (Wilfried Nölle, Wörterbuch des Religionen, München 1960 s.355).

sında büyük bir aynılık ve fakat bir münâsebetin varolduğunun kabul edilmesi, bunların ne birinin diğerine eşit, ne de birbirleriyle aynı olduğu hususundaki şüphelerin tümünü ortadan kaldırır. Baba, Oğulun meydana gelmesine sebeptir, fakat kendisi doğurulmamıştır, (babasızdır). Oğul, babası olan bir varlıktır, fakat baba değildir. Kutsal Ruh, bu ikisinden neş'et etmiştir; ilk şahıs yaratıcı ve yokedici; ikincisi kurtarıcı ve şefaatçi; üçüncüsü de hayat verici olarak tarif edilmiştir. Netice olarak, bu üçten hiçbirisi yalnız başına Yaratıcı, Şefaatçi ve Hayat Verici değildir. Ve yine denildiğine göre, Teslisin ikinci şahsı, yani Oğul, Baba'nın insan haline gelmiş kelâmı olup, O'nun adâletini yerine getirmek için haç üzerinde kurban edilmiştir. Oğul'un tecessümü ve tekrar dirilmesi de, üçüncü şahıs (Ruhu'l-Kudüs) tarafından temin ve icra edilmiştir.

Özetlemek gerekirse, Hristiyanlar, Allah'ın mutlak birliğine iman etmedikçe ve O'na üç şahıs halinde inanmaktan vazgeçemedikleri müddetçe, gerçek Allah'a inanmış olmayacaklarını hatırlatmak istiyorum. Daha yerinde bir ifadeyle söylemek gerekirse, Hristiyanlar -*"Putperestlerin mâbutları sahte ve hayâlidir, halbuki kiliselerin tanrı dedikleri üç şey aynı özelliğe sahiptir ve Baba, Yaratıcının bir başka ismi ve hak olan tek Allah mânâsındadır. Oğul, Allah'ın sadece bir kulu ve elçisi, Kutsal Ruh da Kudreti sonsuz Allah'ın işgören hesapsız ruhlarından (meleklerinden) biridir"* diyenleri hariç- çok tanrılıdır.

Tevrat'ta Allah, müşfik bir yaratıcı ve hâmi oluşu

sebebiyle Baba olarak zikredilmişken, Hristiyanlar bu ismi kötüye kullanmışlardır. Kur'ân ise bu kelimeyi kullanmaktan şiddetle kaçınmıştır.

Tevrat ve Kur'ân, teslisi yasaklamıştır. Aslına bakılırsa İncil de bu inancı açık bir biçimde kabullenip savunmaz. İncil'in teslisle ilgili imâlî işaretler ihtiva ettiği söylene bile, bu aslâ âmir bir hüküm değildir. Çünkü, mevcut İncil, Hz. İsa (a.s) tarafından yazılıp görülmediği gibi, Teslis de O'nun tarafından ifâde edilmiş değildir. Şimdiki şekli ve muhtevâsiyle, İsa peygamberden en az iki asır sonra sistemleştirilmiştir.

Son olarak şunu da belirtelim ki, Doğu'da Tevhidci Hristiyanların, Teslisçilere karşı daima cephe alıp mücâdele ettiklerini ve Danyal peygamberin rüyâsında şer kuvvetlerin başı olarak temsil edilen Dördüncü Canavarın İslâm peygamberince öldürüldüğünü görmeleleriyle birlikte Hak Peygamberin dinine girdiklerini memnuniyetle müşâhede etmekteyiz. Bu rüyada Havvaya yılanın ağzıyla konuşan, En Yüce Olan'a da Dördüncü Canavarın başından çıkan On Boynuz arasından gelişip büyüyen Küçük Boynuz'un ağzıyla küfürler savuran Şeytan (Ahd-i Atik, Daniel, VIII), İznik Konsili kararlarını resmen ilân ve şiddetle takip eden Büyük Kostantin'den başkası olamaz. Fakat Hz. Peygamber, Allah'ın gerçek dini olan İslâmiyet'i tesis etmek sûretiyle, bu İblis Kostantin'i İsmâiloğullarına vâdedilen ülkeden ebediyen silip süpürür.

(ESKİ AHİD VE AHMED)

“*Ve bütün milletlerin Ahmed’i gelecektir.*” (*)
(Ahd-i Atik, Haggay, II.7-).

Putperest ve zalim İsrâil Krallığı’nın Keldânîler tarafından yıkılarak On Kabile’den müteşekkil ahâlisinin tamamının Assyria’dan çıkarılmasından yaklaşık iki asır sonra Kudüs’le Mukaddes Süleyman Mâbed’i yerle bir edilmiş, Yahuda ve Benjamin kabilesine mensup kılıç artıkları da Bâbil’e nakledilmiştir. Burada 70 yıl süren esâretten sonra Yahudiler harap olmuş şehir ve mâbedlerini tekrar ihyâ için tamamen hür bir şekilde memleketlerine dönme izni aldılar. Yeni Mâbed’in temelleri yükselmeye başlarken, kalabalıktan müthiş bir sevinç ve alkış şamatası yükseliyor; Muhteşem Süleyman’ın mâbedini önceden görmüş yaşlı kadın ve erkekler ise gözyaşlarıyla feryâdü figan ediyorlardı. İşte bu esnâda, Cenâb-ı Hak, bu hüznü cemaati teselli etmek için elçisi ve kulu Haggay’ı şu önemli müjdeyle birlikte gönderdi;

“*Ve bütün milletleri sarsacağım ve bütün milletlerin Himada’sı gelecek ve bu mâbedi şanla şerefle dolduracağım, der. Orduların Efendisi, benimki gümüş, benimki altın der Orduların efendisi. Benim bu son evimin şöhreti, ilkinden daha yüksek olacak der insanların efendisi; ve bu yerde selâm (şalom) vereceğim der*

*) Eski Ahid’in bu âyetindeki “Ahmed” kelimesi için ilerideki sayfalarda geniş bilgi bulunmaktadır.

Orduların efendisi.” (Haggay, II, 7-9).

Yukarıdaki paragrafı, bir Asurî(*) hanım tarafından bana verilen ve şu anda yanımda bulunan Sür-yânice bir Kitab-ı Mukaddes’in tek nüshasından tercüme ettim. Fakat, bu Kitab-ı Mukaddes’te geçen Him-da ve Şalom gibi iki ibrânice asıllı kelimeyi İngilizceye ancak sırasıyla “*desire*” (şiddetli arzu) ve “*peace*” (barış, huzur) kelimeleriyle çeveri-beleceğiz.

Gerek Yahudi gerekse Hristiyan tefsirciler, yukarıdaki kehânette, onların ikisi de bu Himda kelimesinde Mesih’e (bir kurtarıcıya) âit kehânet anlamı çıkar-dılar. Gerçekten de burada “*Rab Sabaoth der ki*” şeklinde Kitabı Mukaddes’te dört defa tekrarlanan kutsal yemin formülü ile teyid edilmiş fevkalâde bir kehânet vardır. Şayet bu kehânet, kehânet olarak değil de “*arzu*”, “*iştiyak*” ve “*barış-huzur*” anlamlarına gelen Him-da ve Şalom kelimelerinin mücerred mânâsı olarak ele alınırsa, o zaman bu kehânet anlaşılmaz bir arzudan öte hiçbir şey ifade etmez .Yok eğer, Himda kelimesinden bir hâl değil de canlı, aktif bir güç ve tamamen müesses bir dini anlarsak, o zaman bu kehânet itiraf edildiği gibi Ahmed’in şahsında ve İslâm’ın tesisiyle doğrulanmış ve gerçekleşmiş demektir. Çünkü Him-da Ahmed; Şalom (veya Şalama) da İslâm kelimesiyle tıpatıp aynı mânâyâ sahiptir.

Bu kehânetin gerçekleştiğini ispat etmeye çalışma-dan önce, bu iki kelimenin mümkün olduğu kadar kı-

*) Nasturi Hristiyanlardan Katolikliği kabul etmeyerek eski mezhepleri koruyan halk.

sa bir etimolojisini vuzûha kavuşturmak icab edecektir.

a). Himda:

“Bütün milletlerin Himda’sı gelecektir” şeklinde çevirebileceğimiz bu ibâre, eğer yanılmıyorsam, orijinal ibrânîce metinde “ve yavu himdath kol haggoyim” şeklinde yazılmıştır. Bilindiği gibi aynen arapçada olduğu gibi, ibrânicede de isimler genitiv (yani-in hâlinde) iseler, sondaki *hi*, *th* veyahut *t* şeklini alır. Bu kelime, eski ibrânicede -veya daha doğrusu Ârâmicedeki- *hmd* kökünden türetilmiştir.

İbrânicede *hemed* şiddetli arzu, imrenme, iştah ve şehvet duygusu mânâsında kullanılmaktadır. On Emir’in (Evâmir-i Aşere’nin) dokuzuncusu şöyledir: “*Lo tahmod ish reikha*” (yani, komşunun karısını arzulamayacaksın). Aynı harflerden teşekkül eden arapçadaki “*hemida*” fiili ise “*to praise*” (methetmek, övmek, hamdetmek, v.s.) mânâsına gelmektedir. Çok hasret duyulan, arzulanan ve istenen şeyden daha şerefli ve hamdedilir ne vardır? Bu iki mânâdan hangisine çevrilirse çevrilsin şurası kesin bir hakikattir ki, “*Ahmed*” kelimesi, Himda kelimesinin değişmeden olduğu gibi kalmış Arapça bir şeklidir. Kur’ân-ı Kerîm’de (LXI. sûre) “Hz. İsrâ’ın İsrâîl kavmine, ismi Ahmed olan bir peygamber geleceğini” tebliğ ettiği bildirilmektedir. Grekçe yazılmış olan Yohanna İncili’nde, klasik Grek diline tamamiyle yabancı bir kelime olan *Paracletos* ismi kullanılmıştır. Aslına bakılırsa, tamamen “*Ahmed*” kelimesinin karşılığı olan; “*şâni, şöhreti en yüksek ve*

en çok hamdeden” mânâsına gelen pekiştirilmiş şekildeki Periclytos kelimesi, İsâ Mesih tarafından va’zedilen Arâmî lisanındaki Himda veya Hemida kelimesinin Grekçeye tercüme edilmiş şekli olmalıdır. Ne yazık ki, Hz. İsâ’nın ağzından çıkan şekliyle günümüze kadar gelebilmiş İncil yoktur ki, bu kelime de aslı şekliyle bize ulaşmış olsun.

b) Şalom; Şlamo ve Arapça Selâm, İslâm kelimelerinin etimoloji ve mânâsına gelince, bu konuda fazla dil bilimi teferruatlarına dalarak okuyucuyu boş yere meşgul etmeden bazı umûmî şeyler söylemek istiyorum. Her Sâmi dil âlimi, *Şalom* ve *İslâm* kelimelerinin, “*barış, teslim olma, tevekkül (boyun eğme)*” mânâsına gelip aynı kökten türediğini bilir...

Bu açıklamadan sonra Haggay’da geçen besâretin kısa bir açıklamasını vermek istiyorum. Konuyu daha iyi anlamak için, Kitab-ı Mukaddes’in Mallachai, Mallakhi veya Authorized Version’da (*) Malachi diye isimlendirilen en son kitabındaki başka bir kehâneti aktaralım (III, Bâp.1):

“İşte size peygamberimi göndereceğim ve o size önümde bir yol hazırlayacak, kendi tapınağına ansızın gelecek. Sizin gelmesini arzuladığınız Adonay (yani Efendi)dir ve sizi hoşnut eden Sözleşmenin Peygamberidir. İşte o geliyor der Ordulann Rabbi.” İsterseniz bu şaşırtıcı kehâneti şimdi de Kur’ân’ın bir âyetinde ifâde edilen hikmetle karşılaştıralım:

*) Kitab-ı Mukaddes’in 1611’de yapılan doğruluğu kabul edilmiş İngilizce tercümesi.

“Her türlü noksanlıklardan münezzehtir olan O Allah, kulunu () geceleyin Mescid-i Harâm’dan o etrafını (civarını) mukaddes kıldığımız Mescid-i Aksâ’ya kadar götürdü.”(XVII/İsrâ: 1)*

Şu deliller, sözünü ettiğimiz Malaki ve Haggay’daki bu ibârelerde mâbede ansızın geleceği haber verilen şahsın İsâ değil, Muhammed (a.s.) olduğu hususunda her tarafsız gözlemciyi iknâ edecek mahiyettedir:

1- Himda ile Ahmed kelimeleri arasındaki akrabalık, benzerlik, münâsebet ve her ikisinin de aynı hmd kökünden gelmiş olması “bütün milletlerin Himda’sı gelecektir.” cümlesindeki “Himda”nın Ahmed, yani Muhammed (s.a.v) olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Zira, Ahmed ile Himda arasındaki bu benzerliğe karşılık, Jesus (İsâ), Krist (Mesih), Savior (Kurtarıcı) kelimeleri ile Himda kelimesi arasında en ufak bir akrabalık olmadığı gibi, bir tek sessiz harf benzerliği de yoktur.

2- Şayet, İbrânicedeki Hmdh (okunuşu himdah’tır) kelimesinin karşılığı olarak “arzu, şehvet, iştah ve övgü” mânâları ileri sürülse bile, böyle bir delil yine bizim tezimizin lehine olacaktır. Çünkü, İbrânicedeki şekliyle bu kelime, bu durumda da kök yapısı ve mânâsı itibariyle arapçadaki Himda kelimesiyle tamamen eşit, benzer, hattâ ve hattâ onun aynısıdır. Hmdh kökünden türemiş bu kelimeye hangi anlam verilirse ve-

*) Hz.Muhammed (S.A.V.)

rişin, bunun İslâ ve ve İsevîlikle değil, Ahmed ve O'nun getirdiği islâmiyetle ilgisi bulunduğu da kesindir.

Şayet Aziz Jerome ve ondan da önce Septuagint (*) yazarları, İbrânice ve o zamana kadar bozulmamış bir kelime olan Hmdh'yı lâtince "*cupiditas*" veya grekçe "*euthymia*" kelimeleriyle değıştirmeyip de aynen muhâfaza etmiş olsalardı, Kral I. James tarafından memur edilen mütercimlerin hazırladığı Authorized Version'da ve Bible Societe'nin (Kitab-ı Mukaddes Cemiyeti'nin) islâmî dillere tercümelerinde bu kelime muhtemelen hep doğru olarak yazılacak, günümüze de öylece gelecekti.

3- Zerrubbabel'in Kudüs'te yaptığı mâbed, Hz. Süleyman'inkinden daha izzetliydi. Çünkü, Malaki Kitabı, Ahd'in, peygamberlerin Efendisi, daha doğrusu peygamberlerin Seyyid'inin, bu birinci mâbedi ansızın ziyâret edeceğini önceden bildirmiş ve Kur'ân-ı Kerîm'in ifâdesine göre böyle bir ziyâretin Mirâc'a çıkarken Hz. Muhammed (s.a.v) tarafından bizzat gerçekleştirilmiştir.

Bu mâbed Büyük Herod tarafından tâmir edilmiş veya yeniden yaptırılmıştı. Hz. İslâ (a.s) da sık sık yaptığı seyâhatler esnasında fırsat buldukça bu mâbedi ziyâret ederek mübârek şahsiyeti ve huzuru ile şereflendirirdi. Aslında Allah'ın bir evini herhangi bir Peygamberin ziyâret etmesi, o mâbedin kutsiyet ve değerini

*) Eski Ahid kitabının M.Ö. 270 dolaylarında başlanılan Yunanca tercümesi.

artıran bir lütûftur. Fakat en azından şu kabul edilmelidir ki, İsâ'nın dini yaymak için yapmış olduğu seyahatleri ve buralardaki konuşmalarını uzun uzadıya anlatan İncil'ler, Mâbed'de kendisini dinleyenler arasında en ufak bir ihtidâ hareketinden bahsetmezler. Hatta, İsâ'nın mâbedi her ziyâretinde inançsız rahipler ve Ferisililerle (*) çetin münakaşalarda bulunduğu rivâyet edilmektedir.

Şunu da belirtmek gerekir ki, Hz. İsâ (a.s.) Matta XXIV, Markos XIII, Luka XXI'de açıkça beyân ettiği gibi, dünyaya "barış" getirmediği gibi, yahudilerin son sürgünününden yaklaşık kırk yıl sonra Romalıların tamamen tahrip ettiği Mâbed'in yıkılacağını da daha o zaman haber vermiş bulunuyordu. (Matta X. 34. v.s.)

4- Muhammed isminin başka bir şekli olup da aynı kökten gelen ve aynı mânâyı taşıyan yani "*en çok hamdeden*" anlamına gelen Ahmed, Kur'ân-ı Kerîm'de ifâde edildiği üzere, gece seyâhati (isrâ) esnâsında bu harap mâbedin kutsal yerini ziyâret etmiş, sahâbelere vazettiği birçok hadîs-i şerîflere göre de bütün peygamberlerin hazır bulunduğu bir mecliste namaz kılmış, Allah'a karşı Peygamberlik hizmetlerini yerine getirmiş, Cenâb-ı Allah da, Kudüs'teki bu mâbedin çevresini takdîs buyurmuş ve bu son peygamberine âyetlerinden bazı âyetler, bazı alâmetler göstermiştir. Eğer Hz. Mûsâ ve Hz. İlyas Peygamberler, Matta İncili'nde dendiği gibi Tûr-i Sina da bedenen zuhûr etmiş iseler (Matta

*) Ferisi: Eski Müsevilkte dinî bir tarikata mensup kimse.

17/1-3), Hz. Peygamberin dediği gibi onlarla berâber bütün peygamberlerin Mescid-i Aksâ'da bedenlen zühür etmeleri ve Muhammed Aleyhisselâm'ın "*kendi mâbedine*" âniden gelmesiyle Cenâb-ı Allah'ın burayı şân ve şerefle doldurması (Malaki, III/1 ve Haggay, II) da gâyet tabîidir.

Kureyşli Abdullah'ın dul eşi Emine'nin, yetim yavrusuna, bildiğime göre, o zamana kadar insanlık tarihinde ilk defa rastlanan Ahmed ismini verebilmesi, kânâatimce İslâmiyet'in en büyük mûcizesidir. İkinci Halife Hz. Ömer de Allah'la Hz. İbrâhim ve Hz. İsmâil arasındaki sözleşmenin hak olduğunun ebedî nişânesi olarak Dünya'nın sonuna kadar kalacağı bildirilen (Tekvin, XV, XVII) harâbe Kudüs'teki bu mehteşem câmiyi yeniden yaptırmıştır.

II BÜYÜK EVLAT OLMA HAKKI VE AHİT MESELESİ(*)

Doğuştan kazanılan haklar ve sözleşme ile ilgili olarak İsmâiloğulları ve İsrâiloğulları arasında çok eski bir dînî mesele vardır. Kitâb-ı Mukkaddes ve Kurân'ı Kerim okuyucuları, büyük peygamber Hz. İbrâhim ve iki oğlu Hz. İsmâil ile Hz. İshak'ın (a.s.) menkıbesine âşînadırlar. Keza, Hz. İbrâhim'in, Keldânilerin Ur şehrin-den ayrılması ve torunlarından Yusuf'un Mısır'da vefatına kadarki İbrâhimoğulları ile ilgili haberler de Tekvin'de yer almaktadır. (XI. Bâp). Aynı kitapta kayde-

*) Okuyucularımızın ilk evlat olma hakkı ve Ahit konusunda daha iyi bir fikir sahibi olabilmeleri bakımından Tevrat ve Kur'an-ı Kerim'den bazı iktibaslarla bulunacağız:

"Ve ilki kızıl doğdu, her tarafı tüylü cübbe gibiydi. Ve O'nun adını Esav koydular. Ve ondan sonra kardeşi doğdu. Ve onun eli Esav'ın topuğunu tutuyordu; ve onun Yâkup konuldu ve Rebeka onları doğurduğu vakit İshak altmış yaşında idi ve çocuklar büyüdüler ve Esav avcılık bilen bir adam, kır adamı oldu ve Yâkup çadırlarda oturan sâkin bir adam oldu. Ve İshâk Esav'ı severdi. Çünkü O'nun av etini yedi. Ve Rebeka Yâkup'u severdi. Ve Yâkup çorba pişiriyordu; Ve Esav kirdan geldi ve baygındı; Ve Esav Yâkuba dedi: Rica ederim kıızıdan, bu kıızıdan bana yedir, çünkü baygınlım, bundan dolayı O'nun adı Edom (Kızı) konuldu. Ve Yâkup dedi: Önce senin ilk oğulluk hakkını bana sat. Ve Esav dedi: İşte ben ölmek üzereyim; Ve ilkiğin bana ne faydası olur; Ve Yâkup dedi: Önce bana yemin et; Ve ona yemin etti ve ilk oğulluk hakkını Yâkup'a sattı. Ve Yâkup ekmek ve mercimek çorbası verdi; Ve yedi ve içti ve kalkıp gitti; Böylece Esav "İlk oğulluk hakkı'nı hor gördü". (Tevrat, Tekvin, XXV/25-34).

"Ey İsrâiloğulları, (Hz. Yâkup oğulları), Size verdiğim nimetimi hatırlayın. Ve bana itaat ederek Tevrat'ta (Âhir zaman peygamberi hakkın-da size açıkladığım) ahdim (bana iman ve itaate) vefa edin ki ahdinize (Sizi Cennet'e koymaya) vefa edeyim. (Ahdi bozduğunuzda) ancak benden korkun. (Kur'an-ı Kerim, Bakara, 40).

dilen şecereye göre Hz. İbrâhim, Hz. Adem'in yirmi dördüncü kuşaktan torunu ve Muazzam Bâbil Kulesini yaptıran Nemrud'un çağdaşıdır.

İbrâhim'in Ur şehrindeki ilk hayat hikâyesi -Kitab-ı Mukaddes'te zikredilmemekle beraber- meşhur Yahudi târihçisi Joseph Flavius'un Antiquities isimli kitabında yer almakta ve Kur'an-ı Kerim tarafından da doğrulanmaktadır. Fakat Kitâb-ı Mukaddes, Hz. İbrâhim'in babasının Terah isminde bir putperest olduğunu açıkça ifâde eder. (Yeşu, XXIV, 2, 14). İbrâhim, mâbede girdiği zamanlarda Allah'a olan aşkının ve heyecanının tezâhürü olarak oradaki bütün put ve sûretleri kırdı. Böylece o, meşhur ahfâdı Hz. Muhammed'in (s.a.v) bir protipi idi. İşte Hz. İbrâhim putları kırdığı için Nemrud'un emri ile atıldığı ateşten zarar görmeden ve muzaffer bir şekilde çıktı. Fakat bu olaydan sonra babası ve yeğeni Lut ile birlikte Harran'a gitmek üzere ataocağını^(*) terketti. Babası Harran'da öldüğünde O yetmişbeş yaşındaydı. İlahi dâvete tam bir itaat ve teslimiyetle uyararak memleketini terkeder ve Kenan ülkesine^(**) Mısır'a ve Arabistan'a uzun ve yorucu seyahatlara çıkmaya başlar. Karısı Sâre kısır olduğu halde, Allah, Hz. İbrâhim'e birçok milletlerin atası olacağını, üzerinden geçtiği bütün toprakların torunlarına miras kalmak üzere kendisine verileceğini ve *"Dünya milletlerinin kendi zürriyeti ile kutsallık kazanacağını"* bil-

^(*) Eski Ahit, Tekvin, XII, 4.

^(**) Hâlen İsrâil'in işgali altında bulunan Filistin topraklarının eski adı.

dirir. Bu hârikulâde ve dinler târihinde benzeri olmayan vaad. zürriyeti ve oğlu olmayan Hz. İbrâhim tarafından sarsılmaz bir iman ile karşılandı. Bir gece gökyüzünü seyretmek için dışarı çıktığında, O'na zürriyetinin gökteki yıldızlar kadar çok, denizdeki kumlar kadar hesapsız olacağı Allah tarafından müjdelendi ve Hz. İbrâhim de buna iman etti. İşte bu iman, kutsal kitabın bahsettiği fazilet addedilen imandı.

İffetli ve fakir Mısır'lı bir kız olan Hâcer, Sâre'nin hizmetinde köle olarak bulunuyordu. Hanımefendi'nin rıza ve muvâfakati üzerine bu kız, Hz. İbrâhim peygamberle evlendi ve melek tarafından önceden haber verildiği üzere bu birleşmeden Hz. İsmâil doğdu. O onüç yaşına geldiğinde Allah Hz. İbrâhim'e melek vâsıtasıyla vahiy ve kitap göndererek eski vaadini Hz. İbrâhim'e tekrarladı, böylece sünnet, resmen tesis ve he-men icra edildi. Doksan yaşındaki Hz. İbrâhim'le oğlu Hz. İsmâil ve maiyetindeki bütün erkekler sünnet oldular^(*) ve Cenâb-ı Hak ile biricik oğlan babası Hz. İbrâhim arasında "Ahit" yapıp taahhüt edildi. Bu sünnet de sözleşmenin tasdiki mâhiyetinde idi. Bu doksanlık bir atanın tek evlâdı, tek zürriyeti Hz. İsmâil'in şahsında Cennet ile Arz-ı Mav'ut üzerine bir çeşit nihâi sözleşmedir. Bununla Hz. İbrâhim, Yaratıcısına bağlılık ve sadâkat vaadederken Allah da Hz. İsmâil'in zürriyetinin Kıyâmete kadar koruyucusu ve Rabb'i olmayı

^(*) Hz. İbrâhim'in sünnet olan ilk insan olduğuna dâir geniş bilgi için bk.: Talât Koçyiğit, Tercüman Hadis-i Şerif Külliyyatı, I, s.391

akdetmiş oluyordu.

Daha sonra, yâni Hz. İbrâhim doksandokuz, Sâ-re doksan yaşında iken, İlâhi vaade uygun olarak Sâ-re'nin de bir çocuğa hâmile kaldığı ve bu yeni doğan çocuğa İshak adı verildiği görülmektedir.

Tevrat'ın Tekvin kitabında kronolojik sıra görülmekle berâber, İsmâil ve annesi Hacer'in, İshak'ın doğumundan sonra sırf Sâre'nin isteği üzerine gâyet acımasız bir şekilde Hz. İbrâhim tarafından tersyüz edilerrek (*) gönderildiği söylenmektedir. İsmâil ve annesi çölde kayboldular. Delikanlı çağındaki Hz. İsmâil, susuzluktan ölüm raddesine gelmişken bir pınar kaynar ve bundan içerek ölümden kurtulur. Bunun hâricinde Tekvin'de Hz. İsmâil hakkında verilen yegâne bilgi, O'nun Mısır'lı bir kadınla evlenip babası Hz. İbrâhim'in cenâzesinin defninde kardeşi Hz. İshak'la birlikte bulunması şeklindedir.

Tekvin, daha sonra Hz. İshak'ın, iki oğlunun ve Hz. Yâkub'un Mısır'daki torunlarının hikâyesi ile devam eder ve Hz. Yusuf'un ölümü ile biter.

Yine Tekvin'de (XXII. bap) belirtildiğine göre Hz. İbrâhim'in (a.s.) hayatında diğer mühim bir olay, Allah'ın Hz. İbrâhim'e tek oğlu olan Hz. İsmâil'i kurban etmesi teklifi ve Melek tarafından bir kurbanlık koçun getirilmesi ile Hz. İsmâil'in yerine bunu kesmesi keyfidir. Kur'an'ın belirttiğine göre bu hâdise İbrâhim için *"açıkça bir imtihandı"* fakat O'nun Allah'a olan sev-

*) Tekvin, XVI . ve XXI. bâplar.

gi ve sadâkati bütün her şeyden üstün geldi ve bu sebeple “Allah’ın dostu”, yâni Halil’i-lah oldu. (Kur’an, IV).

Hız. İbrâhim’in (a.s.) doğuştan kazanılan haklar ve sözleşme olan konumuzla ilgili kısa hayat hikâyesi böylece devam edip gider.

Allah’a gerçekten inanan herkesin hakikat olarak kabul etmesi gereken üç mühim nokta vardır: Birinci nokta Hız. İsmâil’in, babası Hız. İbrâhim’in ilk çocuğu olması, bundan dolayı da doğuştan birtakım hakka sahip olduğunu iddia etmesinin tamâmen haklı ve meşru olmasıdır. İkinci nokta, Kutsal Akit’tir. Hız. İshak doğmadan önce, tek evlat olan Hız. İsmâil gibi Hız. İbrâhim’le Allah arasında yapılmıştı. Tekrarlanan bu vad, “*Senin sâyende yeryüzündeki bütün milletler takdis edilecek*” ve bilhassa da zürriyet “*senin sulbünden gelecek, O sana mirasçı olacak*” (Tekvin, XV, 4) şeklinde ilâhi sözler ihtiva etmediği müddetçe bu Ahidleşmenin ve sünnet geleneğinin hiçbir değeri ve anlamı olmaması lâzımdır. İşte bu vaat, Hız. İsmâil’in doğumu ile gerçekleşmiş olup (Tekvin XVI), Hız. İbrâhim de böylece artık başhizmetkârı Elizer’in kendisine vâris olmayacağını düşünerek teselli buldu. Netice olarak Hız. İsmâil’in, babası Hız. İbrâhim’in gerçek vârisi olduğunu kabul etmeliyiz. Tevrat’ta pek sık, fakat farklı biçimlerde geçen “*Dünyadaki bütün nesiller Hız. İbrâhim’le şereflendirilecek*” şeklindeki bir imtiyaz Hız. İsmâil’in baba tarafından mirası ve doğuştan kazandığı bir hak idi. Hız. İsmâil’e doğuştan intikal eden bu mi-

ras, Hz. İbrâhim'in içinde yaşadığı çadır veya binmek için kullandığı herhangi bir deve olmayıp, yaklaşık on ayrı kabilenin yaşamakta olduğu Nil ile Fırat arasında kalan ülkelerin tamamını zaptetmek ve ebediyen hâkimiyeti altına almak idi. (Tekvin XII, 18-21). Bu memleketler, sonradan İshakoğulları'nın değil, İsmâiloğulları'nın hâkimiyetine geçmiştir. Bu ise Kutsal Ahit'te zikredilen hususlardan birinin fiilen ve aynen gerçekleşmesi demektir.

Üçüncü nokta ise, İshak'ın da mûcizevî bir şekilde dünyaya gelmesi ve Allah tarafından takdis edilmesi dolayısıyla kavmine Kenan ülkesinin vaadedilip buraların gerçekten de Yûşa tarafından zaptedilmiş olmasıdır. Şunu da belirtelim ki, hiçbir Müslüman Hz. İshak ve oğlu Hz. Yakub'un peygamberlik görevini ve Kutsal şahsiyetini küçültücü en ufak bir davranışta bulunmaz. Çünkü peygamberlerin aleyhinde bulunmak veya onu küçük görmek Allah'a hürmetsizliktir. Hz. İsmâil ve Hz. İshak'ı kıyaslasak bile onların her ikisini de Allah'ın mübârek kulları olarak kabul edip hürmet duymaktan başka bir his besleyemeyiz. Aslında İsrâil kavmi, şeriatları ve kutsal kitaplarıyla Eski Dünya'da eşsiz bir dînî târihe sahipti. Onlar gerçekten de Allah'ın seçkin bir kavmi idi (*) Gerçi onlar sık sık Allah'a isyan ediyor, putlara tapıyorlardı ama, çok sayıda peygamber ve faziletli pekçok kadın ve erkek de onlar-

*) Bakara Sûresi 47. âyette şöyle denilmektedir: "Ey İsrâiloğulları, Size ihsan ettiğim bunca nimetimi ve (vaktiyle ecdadınızı) insanlara üstün kıldığımı hatırlayın".

dan çıkmıştır.

Buraya kadar anlattığımız bususlar, İsrâiloğulları ile İshakoğulları(*) arasında gerçek bir ihtilaf konusu olamaz. Çünkü, “*takdis*” ve “*Büyük Çocuk Olma Hakkı*” eğer sâdece maddî servet ve kuvvet anlamına gelseydi, Arz-ı Mevud’da Arap fütuhatının gerçekleşmesi ve kılıç zoru ile yerleşme gibi bir ihtilafın da mevcut olması gerekirdi. Hayır, aksine iki millet arasındaki mesele, yeni olmayıp ortada yaklaşık dörtbin seneden beri esaslı bir kavga konusu bulunmakta olup, Hz. İsa (a.s) ve Hz. Muhammed’in (s.a.v) üstlendikleri bir meseledir. Yahudiler, sözde Mesihî kehânetlerin ne İsa, ne de Muhammed (s.a.v)’in şahsında gerçekleştirebileceğini anlarlar. Yahudiler Hz. İsmâil’in şahsında Kutsal Akit yapıldığını ve O’nun sünnet olmasıyla de bu işin neticelenip tasdik edildiğini çok iyi bildikleri için, bu peygamberi her zaman için kıskanmışlardır. Yahudi fıkıhçıları ve allâmeleri bu hınçlarından dolayı Kitab-ı Mukaddes’teki birçok bölümleri tahrip ve tağyir etmişlerdir. Halbuki Tevrat’ın Tekvin kitâbının 22. bâbının 2,6. ve 7. âyetlerinde geçen İsmâil adını çıkarıp, bunun yerine “*İshak*”ı koymak ve “*Senin biricik oğlun*” sıfat ve ibâresini bir tarafa bırakmak, Hz. İsmâil’in varlığını inkâr etmek olduğu gibi, Cenâb-ı Hak’la Hz. İsmâil arasında yapılmış olan Sözleşmeye de açıktan açığa tecâvüz demektir. “*Mâdem ki sen biricik oğlunu*

*) İsrâil Hz.Yâkub’un lakabı idi. O’na bu lakabın verilış sebebi, 38-bâp, 24-29’ da geniş bir şekilde açıklanmaktadır.

*benden esirgemedin, ben de senin zürriyetini gökteki yıldızlar kadar, denizdeki kumlar kadar çoğaltıp yaya-
cağım*". İşte burada geçen "çoğaltmak" kelimesi, Me-
lek tarafından Hâcer'e sahrada da söylenmiş bulun-
maktadır^(*) . "*Senin zürriyetini sayılamayacak kadar kalabalık yapacağım, İsmâil de mahsuldâr bir kimse olacak.*" Burada zürriyeti çok olacağı vaadedilen kişi-
den maksat, elbette ki Hz. İsmâil'dir. (Tekvin XVI,12).
Şimdi, Hristiyanlar, Arapçadaki "wefere" kelimesiyle eşanlamlı olan *para* fiilinden türeyip de "*verimli*" ve-
ya "*mebzul*" anlamına gelen bir kelimeyi tamâmen indî
bir şekilde "*yaban eşiği*" olarak tercüme etmektedir-
ler. Allah'ın "*zürriyeti bol*" ve "*bereketli*" dediği İsmâ-
il'e "*yaban eşiği*" demek, utanmazlık ve Allah'a karşı saygısızlık değil mi?

Burada dikkati çeken bir husus vardır: Barnaba İn-
cili'nin bildirdiğine göre, bizzat Hz. İsa (a.s.) Mesih ola-
rak adlandırdıkları Büyük Peygamber'in Kral Dâvud'-
un soyundan geleceğini söyleyen Yahûdileri, O'nun
Hz. Dâvud'un oğlu olamayacağını, çünkü Hz. Dâvud'-
un O'na "*Efendim*" diye hitap ettiğini belirterek azar-
lamıştır. Yine Hz. İsa (a.s.) bu açıklamasına devam
ederek onların atalarının kutsal kitapları nasıl değiştir-
diklerini, Sözleşme'nin Hz. İshak'la değil, Allah'a kur-
ban olarak sunulan Hz. İsmâil'le yapıldığını, "*Senin bi-
ricik oğlun*" ibâresiyle de Hz. İshak'ın değil, Hz. İsmâ-
il'in kastedildiğini anlatmıştır. Hz. İsa'nın havârisiymiş

^(*) Eski Ahit, Tekvin, XVI. bâp, 7-10

gibi gözüken St. Paul, Hacer ve İsmâil hakkında hürmetsiz sözler sarfettiği gibi, (Galatyalılara Mektup, IV, 21-31), bizzat Hz. İsa (a.s.) için de inkâr kabilinden şeyler söylemiştir. Bu adam, din değiştirmeden önce de çeşitli işkenceler yaptığı Hristiyanları Hak dinden azdırıp saptırmak için elinden gelen herşeyi yapmıştır. Ve ben öyle zannediyorum ki, O'nun inandığı İsa muayyen bir İsa olmadığı gibi, Mehdi'lik iddiası dolaşısıyla M.Ö. yaklaşık bir asır önce bir ağaca asılan başka bir Meryem oğlu da değildir. Aslında St. Paul'un bize ulaşan Mektupları, Nâsıra'lı mütevâzî peygamberin kitabı gibi Eski Ahid'in ruhuna da tamâmen ters düşen şeylerdir. St. Paul, bağınaz bir Ferisî ve Yahudi fıkıhçısı idi. Hristiyanlığa geçmesinden sonra daha fanatik bir tavır takınır. O'nun Hz. İsmâil'e düşmanlığı, kini ve Hz. İshak taraftarlığı, büyük cezaya mûcip, erkekle kızkardeşin evlenme yasağını unutturdu ve görmemezlikten getirdi. Şâyet Paul Allah'tan vahiy almış olsaydı, O'nun ya "*İbrâhim kendi kızkardeşinin kocasıydı*" şeklinde Tekvin'de iki defa geçen (XII, 10-20, XX, 2-8)^(*) ve bütününü sahte olan ifâdelerin yer aldığı Tekvin'deki yanlışları bir bir ifşa etmesi, yahut da peygamberin (hâşâ) yalancı olduğunu ortaya koyması ge-

^(*) Bahsi geçen metinlerin bir kısmı şöyledir: "Ve İbrâhim, karısı Sâre hakkında: 'Bu kızkardeşimdir' dedi ve Gerar kralı Abimelek Sâre'yi aldı". "Ve gerçekten de kızkardeşimdir, kendisi babamın kızıdır, fakat annemin kızı değildir. Ve benim karım oldu"... "Ve Firavun Abram'ı çağırıp dedi: Bana bu yaptığın nedir? Bu senin karın olduğunu niçin söylemedin? Niçin: Bu benim kızkardeşimdir dedin? ben de karı olarak aldım ve şimdi karın, işte al ve git."

rekirdi.

Fakat O, Tekvin'in bütün sözlerine inanarak Haceri kurak Sina Çölü'ne, Sâre'yi ise "Yukarıdaki Kuddüs"e benzetirken vicdanı hiç sızlamaz. (Galatyalılara Mektup, IV, 25, 26) St. Paul, Yahudi Şeriatı'nın lânetlediği şu ibâreyi herhalde hiç okumamıştır:

"Babasının kızı, yahut annesinin kızı olan kardeşi ile yatan kimseye lânet olsun. Ve bütün kavim âmin dedi" (Tesniye XXVII. 22). Babası Keldânili, annesi Mısır'lı olan birisinden (İsmâil) bu kimsenin amca veya halasını hukûken daha ileri tutan beşerî ve ilâhî bir hukuk sistemi acaba var mıdır? Hem, Hacer'in iffet ve takvâsı konusunda söyleyecek bir söz bulabilir misiniz? Elbette ki hayır. Çünkü O, bir peygamberin hanımı, başka bir peygamberin annesi, ve ilâhî ilhama mazhar olmuş şerefli bir kimsedir.

Hız. İsmâil'le sözleşen Cenâb-ı Hak, böylece miras hukukunu da tanzim etmiş olmaktadır. Şöyle ki: Şâyet bir adamın biri sevilen, öbürü hor görülen hanımı varsa, fakat her iki kadının dünyaya getirdiği birer oğlandan ikincisinin önce doğmuş ise, o gözde kadının değil, bu hanımın çocuğu miras hakkına sâhiptir. Netice olarak, ilk oğulluk hakkına, önce doğan vâris olacaktır. (Tesniye XXI, 15-17). Öyleyse bu hüküm, İsmâil'in ilk evlat olma hakkına sâhip olduğunu münâkaşa konusu yapan herkesi susturmaya kâfi bir delil değil midir?

Şimdi de olabildiğince kısa bir şekilde, bu Büyük Evlat Olma Hakkı'nı müzâkere edelim: Bilindiği üze-

re Hz. İbrâhim (a.s.) Allah'ın resulü olduğu kadar da bir kavmin reisiydi ve büyük sığır sürüleriyle geniş bir servetin sâhibiydi. Göçebe hayatı sürdüren bir kimse, arazi ve otlakları miras olarak alamaz, fakat kabile reisi kendine tâbi ve hükmü altındaki kabile ve oymakları oğulları arasında taksim ederdi. En genç beyzâde babasının ocağını ve çadırını aldığı halde, en yaşlının -ehliyetsiz olmadığı müddetçe- taht vârisi olması bir kâideydi, Meselâ Büyük Moğol İmparatoru Cengiz Han, Ögedey Hân'ı en büyük olduğu için Pekin'de hâkan olarak tahta oturturken, Cengiz Hân'ın en küçük oğlu Moğolistan'daki babaocağı olan Karakurum'da kalmıştır (*). Bu durum, İbrâhim'in iki oğlu için de tamâmen aynıydı(**). İki kardeşten küçüğü olan Hz. İshak, babasının çadırını aldı ve böylece babası gibi çadırdaki göçebe hayatı yaşamaya devam etti. Halbuki Hz. İsmâil, babası Hz. İbrâhim'le birlikte Kâbe'yi imar ve muhafaza etmek için Hicaz'a gönderilip (Kur'an-ı Kerim, 2. sûre) burada yerleşti ve kendine inanan Arap kabilelerinin hem peygamberi, hem de emiri oldu. iş-

*) Aslında Ögedey, Cengiz Hân'ın üçüncü oğluydu. Cengiz Hân, en büyük oğlu olan Çöçi'yi kendisine rakip gördüğünden öldürmüştü. İkinci oğlu Çağatay (Ö. 1242), sert ve korkulan bir yargılayıcı, Moğol Yasası'nın titiz bir uygulayıcısı olmakla berâber, babası tarafından tahta oturacak ehliyetle görülmemiş, onun için imparatorluğunun en mühim toprakları Ögedey'e; en küçük veliaht Tuluy'a ise âilenin koruyucusu "Öçüçgin" olarak, babadan kalan ilk topraklarını, yani Tulan, Yukan Onan ve Yukan Kerulen arasındaki topraklar verilmiştir. (Bk.: Grousse, R., Bozkır İmparatorluğu, İstanbul, 1980, s. 249.)

**) Bk.: Eski Ahit, Tekvin, XXV, 27.

te orası Mekke veya Bekke (*) adıyla anılıp, ortasındaki Kâbe de hacıların tavaf ettiği bir yer hâline geldi. Hz. İsmâîl, Hak bir dini ve sünnet olma geleneğini burada tesis etmiş olduğu gibi, nesli de hemence artmaya ve gökteki yıldızlar gibi çoğaldıkça çoğalmaya başlamıştır. Hz. İsmâîl'in zamanından Muhammed'in (s.a.v) gelmesine kadar Hicaz, Yemen ve diğer yerdeki Araplar dâima hür ve bulundukları memleketlerin efendileri olmuştur. Roma ve Sâsani İmparatorları dâhil, İsmâîloğullarına boyun eğdirmekte âciz kalmışlardır. Gerçi sonraları buralarda putperestlik zuhur etmekle berâber, Allah, Hz. İbrâhîm, Hz. İsmâîl ve diğer bâzı peygamberlerin isimleri yaşamakta devam etmiştir. Hattâ Hz. İshak'ın büyük oğlu Esav, küçük kardeşi Hz. Yâkub lehine baba yurdunu terkederek kendi kavminin reisi olduğu ve hem amcası, hem de kayınpederi olan Hz. İsmâîl soyundan gelen Arap kabileleriyle hemence kaynaşıverdiği Edom'a yerleşti. Esav'ın büyük evlatlıktan doğan hakkını kardeşi Hz. Yâkub'a bir tabak çorbaya satması hikâyesi, Hz. İsmâîl'e atfedilen kötü muameleyi haklı çıkarmak için icat edilmiş iğrenç bir oyundur. İddiaya göre, daha bu ikizler annelerinin karnında iken, *"Allah, Esav'dan nefret etmiş, Hz. Yâkub'u sevmiştir"*, ve önce doğan kardeş sonrakinin kölesi olmuştur (Tekvin, XXV, 23; Romalılara Mektup, IX, 12, 13). Fakat ne tuhaftır ki, muhtemelen başka bir kaynaktan alınmış bir ifâde, yu-

*) Bk.: Kur'an-ı Kerim, Âl-i İmran, 96.

kanda zikredilen kehanetin tam tersine vukuubulduğunu göstermektedir. Çünkü Tekvin'in otuzüçüncü bâbı, Hz. Yâkub'un Esav'ın önünde yedi kere eğilip biat etmeden önce O'na "Efendim" ve "Köleniz" diye hitap ettiğini söylemek suretiyle birincisinin ikincisine hizmet ettiğini açıkça itiraf etmektedir.

Ve yine Tevrat'daki rivâyetlere göre, İbrâhim, Ketura'dan ve "câriyelerinden" daha pek çok oğlu olup bu sonuncularinkini hediye ve ihsanlar vererek doğuya göndermiştir. Onlar orada güçlü ve büyük kabileler hâline gelmiştir. Tekvin'de Hz. İsmâil'in oniki oğlu ve reisleri bulundukları köy, oba ve ordular ismen teker teker zikredilmiştir. (XXV. Bâp). Aynı şekilde, Hz. İbrâhim'in (a.s) Ketura'dan doğan çocuklarının isimleri de Esav'inkiler gibi teker teker belirtilmiştir.

Mısır'a giderken Hz. Yâkup âilesine mensup kişilerin sayılarının ancak yetmiş civarında olması keyfiyetini, Esav tarafından burada dört yüz atlı ile karşılanmasını ve kuvvetli Arap kabilelerinin İsmâiloğullarından oniki beye boyun eğmesini gözönüne alır ve Allah'ın son peygamberinin İslâmiyeti tevdi ettiğinde bütün Arap kabilelerinin Hazreti Peygamberi ve dinini ittifakla kabul edip İbrâhimoğulları'na vaadedilen toprakların bütünüyle itaat altına alındığını düşünür de Mukaddes Sözleşme'nin İbrâhimle yapıldığını ve bunun da Muhammed Aleyhisselâm'ın şahsında gerçekleştiğini hâlâ görmemezlikten gelirse, gerçekten körüz demektir.

Bu bölümü bitirmeden önce, Kitâb-ı Mukaddes

okuyucularının ve bilhassa da üst seviyedeki Kitab-ı Mukaddes araştırmacılarının dikkatlerini sözde Mesihî kehânetlerin ve hakların Kral Süleyman'ın ölümüyle birlikte ikiye ayrılan Dâvut Hânedanı'na âit olduğu şeklindeki bir propagandaya çekmek istiyorum. Halbuki Samira veya İsrâil Krallığı'nda temâyüz etmiş olan Hz. İlyas ve Hz. Elyesa adındaki iki büyük peygamber Hz. Dâvut ve Hz. Süleyman'ın isimlerini asla zikretmezler. Diğer taraftan, Kudüs on Yahudi kabilesi için dînî merkez olmaktan uzaktı^(*) ve Dâvut soyundan gelenlerin ebedî krallık için sürdürdükleri talepleri geri çevrilmişti.

Fakat Hz. Dâvud'un evi ve Kudüs Mâbedi ile alâkası olan İşaya ve benzeri peygamberler, Büyük bir Peygamber'in ve Kurtarıcı'nın geleceğini söylemişlerdir.

Kitabımızın birinci bölümünde belirttiğimiz üzere müjdelenen bu son peygamberin gelmesinin bilinmesiyle ilgili çok çeşitli ve çok kesin işâretler ve alâmetler olup bunları ilerideki bölümlerde ele almaya çalışacağız.

^{*}) Yahudiler Mısır'dan kovulduktan sonra Arz-ı Mevud'a doğru yönelirler. Oniki Yahudi kabilesinden sâdece God ve Ruben oğullarının tamamı ile Manosse oğullarının bir kısmı buraya yerleşir, diğerleri başka yerlere gider, orayı paylaşırlar. (Eski Ahit, Sayılar, XXXII. ve XXXIII. bâplar).

“MİSPA” KELİMESİNDEKİ ESRAR

Bu bölümde Sâmilerin büyük atası Hz.İbrâhim'den miras kalan eski Yahudi taş kültünün ne ifâde ettiğini anlatmaya ve bu taş kültünün Mekke'de Hz.İsmâil ve babası, Kenan diyarında Hz.İshak ile Hz. Yâkub; Moab'da ve başka yerlerde yine Hz.İbrâhim'in alt torunları tarafından nasıl tesis edildiğini göstermeye çalışacağız.

Hemen belirtelim ki “*taş kültü*” deyimiyle putpe-restlik demek olan taş tapınma anlamını kastetmiyoruz. Ben onunla Allah'a tapmak maksadı için özel sûrette hazırlanmış bir taş vasıtasıyla Allah'a ibâdet etmeyi kastediyorum. Uzun yıllar öncesinde göçebe ve kır hayatı sürdüren bu seçkin âilenin ev yapmak imkânları olmadığı gibi, bilhassa da Allah'a tapmak için sabit bir merkezleri yoktu. İşte bundan dolayı, haccetmek gâyesiyle etrafında yedi kere tavaf ettikleri, yâni halka şeklinde döndükleri belli bir dikili taş kullanıyorlardı. *Hacc* kelimesi gerek Arapça şekli, gerekse şimdiki hâliyle Müslümanların ibâdetleri olması sebebiyle Hristiyan okuyucuları korkutup ürkütebilecek bir kelimedir. Bu kelime İbrânice ve diğer Sâmi lisanlarındaki *hacc* kelimesiyle hem mâna, hem de etimoloji bakımından tamâmen aynıdır. İbrânice *hagağ* fiili, Arapça *hacac* kelimesi gibidir. Aradaki tek farklı taraf, Sâmi alfabesinin üçüncü harfinin telaffuzundaki değişikliktir. (*) Meselâ *gama/* kelimesinin ilk harfini Arap-

*)Bilindiği üzere Arap alfabesinin şimdiki tertibinde h harfi, üçüncü değil, beşinci sırada yer almaktadır. Ancak Arap alfâbesine de kaynak olan eski

lar c şeklinde telaffuz ederken, İbrâniler onu g şeklinde söylerler. Hz. Musa Şeriatı, *haggag* veya *hag-hagh* ⁽¹⁾ kelimesini, bayram şenliği yapılmasını emreden ifâdelerde sık sık kullanmaktadır.

Bu kelime, belli bir dînî bayramın sevinç ve nağmelerle icrası için bir binanın, sunağın veya bir taşın etrafını usûle uygun şekilde koşarak veya düzenli bir biçimde yürüyerek dönmeyi (tavafı) ifâde eder. Doğu Hristiyanları hâlen bayram günlerinde veya nikâh törenlerinde *higga* dedikleri bir şeyi yapmaktadırlar. Netice olarak, bu kelime İtalyanca'daki *pellegrino*'dan türemiş olan "*kutsal bir yeri ziyâret için yapılan seyahat*" mânâsına gelmediği gibi, latincedeki "*yabancı*" anlamındaki *petegrinus* kelimesiyle *DE* aynı anlamı taşımaz.

İbrâhim, kısa bir süre için konakladığı çeşitli yerlerde ibâdet etmek ve kurban kesmek maksadıyla her fırsatta birer sunak yapmayı alışkanlık hâline getirmişti. Kezâ, Hz. Yâkub Padon Aram'a giderken rüyasında acayip bir merdiven görmüş ve üzerine yağ dökerek adını Bethel, yâni "*Allah'ın Evi*" koyduğu bir taş dikmiştir. (*) Tekvin'de kaydedildiğine göre Hz. Yâ-

Sâmi Alfabesindeki tertipte bu harf yazarın dediği gibi üçüncü sırada bulunmaktaydı. (Bk., Yazar, M.Bedreddin, Yazı ve Kalem Güzeli I, Ankara, 1972, s.61)

1) Araplardan farklı olarak Arami kavimler gibi, İbrâniler de c sesine sahip değildirler. Onların üçüncü harfi **gamal** sert okunduğu zaman g, yumuşak okunduğu zaman gh olur

*) Bahis konusu olay, şöyle anlatılmaktadır: "Ve rüya gördü ve işte Yeryüzüne bir merdiven dikilmiş ve başı göklere ermişti.... Ve Rab işte onun üzerinde durup işte dedi. Baban İbrâhim'in Allah'ı Rab benim üzer-

kub burayı yirmi yıl sonra tekrar ziyâret ettiğinde yine yağ ve “saf şarap” dökmüştür. (Tekvin, XXVIII, 10-22 ve XXXV). Ayrıca, Yakub ve kayınpederi Laban (*) İbrânicede “Ga’lead” denilen taş yığınları üzerine anıt benzeri bir taş dikmiş olup bu anıta Laban kendi Arami lisanında “Şehâdet taşı” mânasına gelen “Yaghar Sahdutha” adını vermişti. Fakat bu dikili taşa verdikleri uygun isim *Mispa* (Tekvin XXXI, 45-55) olup, ben bu kelimeyi Müslüman okuyucularına kolaylık olsun diye Arapçadaki gerçek şekliyle “*Misfa*” biçiminde yazmayı uygun görüyorum.

Bu *Misfa* kelimesi, sonraları çok önemli bir ibâdet yeri ve İsrail kavminin tarihinde önemli milli toplantıların yapıldığı merkeze alem olmuştur. Burası aynı zamanda Yahudi kahramanı Yeftah’ın “*Rab’bin huzurunda*” yemin edip ammonoğulları ile savaştığı ve biricik kızını dağlara kurban olarak sunduğu bir yerdir. (Hâkimler XI). Yine burada, yâni Misfa’da İsrailli onbir kabileden dört yüzbin kılıklı kimse toplanarak kötü bir gâye için biraraya gelen Gibe’a’lı Bünyaminoğulları’nı imha etmek üzere toplanıp yemin etmiş ve neticede de muvaffak olmuşlardır (Hâkimler XX. ve XXI. bâplar). Keza, Samuel Peygamber bütün putları ve tas-

rinde yatmakta olduğum diyarı sana ve zürriyetine vereyim. Ve Yakub sabahleyin erken kalktı ve başının altına koyduğu taşı aldı ve tepesine zeytinyağı döktü ve yerin adını Bethel (Allah’ın evi) koydu. (Tekvin, XXVIII, 12, 13, 18, 19)

*) Laban, Tevrat’a göre Hazreti İbrâhim’in yeğeni olup, peygamber amcasına yaptığı eziyetlerle O’nun Urfa’dan ayrılmaya sebep olmuştur.

virleri yoketmeleri için kavmini Allah'ın huzurunda yemin ettikleri Misfa'da toplamış ve ancak bundan sonra Filistinliler'in elinden emin olabilmişlerdir. (I. Samuel, X). Nihâyet Saul'un İsrail kralı olarak tayini de burada gerçekleşmiştir. Sözü'n kisası, her önemli millî mesele, Misfa veya Bethel denilen burada kara-ra bağlanıyordu. Bu mukaddes yerlerin yüksek yerlere veya yığma tepecikler üzerine yapıldığı ve genellikle "yüksek yer" mânasına gelen Ramoth denildiği görülmektedir. Süleyman'ın muhteşem Mâbedi'nin inşasından sonra bile, bu Misfa'lara büyük saygı gösterilmeye devam edildi. Fakat Mekke'deki Kâbe'de olduğu üzere bu Misfa'ların da zaman zaman put ve tasvirle doldurulduğu bir gerçektir. Kudüs'ün ve Mâbedi'nin Keldâniler tarafından yıkılmasından sonra, Misfa, Kral Antiochus'un hükümdarlığı boyunca Makkabiler zamanına kadar kutsal karakterini korumuştur. (1)

Şimdi, Misfa'dan ne anlaşılması gerektiği konusuna gelelim: Bu kelime genellikle "gözetleme kulesi" şeklinde tercüme edilmiş olup isimlerini, ihtiva ettiği veya şâmil olduğu bir nesneden almış, ya da bundan türemiş bulunan Sâmice isimler -zarf isimler- sınıfına gi-

1) Benim mürâcaat ettiğim Kitab-ı Mukaddes, Eski Ahid'in Muteber olmayan veya sonradan müteber kabul edilen kitaplarını içine almamaktadır. Bu Kitab-ı Mukaddes, Amerikan Kitab-ı Mukaddes Derneği tarafından 1893 yılında New York'ta yayınlanmıştır. Başlığı şöyledir: Fihristli ve Hüccetli Eski Ahidin ve Yeni Ahidin Kutsal Kitapları. Eski dillerden çevrilmiş Amerikan Kitab-ı Mukaddes Derneği Matbaasında basılmıştır.

rer. Misfa, eskiden “taş” mânasına kullanılan *safa* kökünden türemiş bir yer veya bina adıdır. İbrânice’de “taş”ın alışlagelen ismi, “*iben*”, Arapça’da “*hacer*”, Süryânicede “*kîpa*”dır. Fakat, *safa* belirli bâzı nesneler veya şahıslar “taş” olarak isimlendirildiği zaman bunların hepsi için kullanılan bir ad şeklinde görülmektedir. Bundan dolayı, Misfa’nın gerçek mânası, bir *safa*’nın, yâni bir taşın yerleştirildiği veya konulduğu yer ve mekândır. Bu *misfa* isminin taş bloklardan meydana gelen küme üzerine dikilen taş anlamında kullanıldığı ilk zamanlar onun etrafına başka bir binanın yapılmadığı da görülecektir. Kısacası Misfa, üzerine büyük bir “*safa*”nın -taşın- yerleştirildiği mahaldir.

Sapha sözünün mânasını açıklamadan önce, İbrânice ile ilgisi olmayan okuyucularımın tekrar sabrını taşımak mecburiyetinde kalacağım için üzgünüm. Aynen İbrânicede ve diğer Sâmi lisanlarında olduğu gibi, Arapçada da p sesi eksiktir. Sâmi lisanlarında p harfi g sesi gibi bâzan yumuşar ve f gibi telaffuz edilir. İngilizce’deki bir kâide gereğince f sesi ihtiva eden Sâmi ve Yunanca kelimeler, f harfi yerine “ph”nin eklenmesiyle yazılmaktadır. Meselâ *seraph*, *Mustapha* ve *philosophy* kelimelerinde olduğu gibi... İşte bu kâide uyarınca, Sapha kelimesini “*sapha*” şeklinde yazmayı tercih ediyorum.

İşte, ilk havarisi Simon’a, Petros (Peter) adını verirken, anlaşılan O, uzun müddet önce kaybolmuş olan eski mukaddes *sapha* kelimesini biliyor olmalıydı. Ancak, ne yazık ki bu mefhumun karşılığı olarak kendi

ana dilinde kullandığı kelimeyi tam olarak tesbit edememektedir. Grekçe söylenişi ve müzekker hâliyle Petros -ki müennesi Petra'dır- öyle garip ve Yunanca'ya öyle yabancı bir kelimedir ki, bunun Kiliseler tarafından her zaman için hüsnü kabul görmesi gerçekten şaşırtıcıdır. Gerçekte Hz. İsa (a.s.) veya diğer herhangi bir Yahudi balıkçı Bar Yona'yı "*Petros*" olarak çağırma'yı hiç düşünmüş müdür acaba? Kesinlikle hayır (*) *Peşitte* denilen Süryanice tercüme, bu Grek asıllı kelimeyi sık sık kîpha (kîfa) şeklinde tercüme etmiştir. "*Kephas*" kelimesinin Yunanca metinlerde bile aslı hâlini koruması ve buradan da İngilizce tercümelere aynen -cephas- şeklinde geçmiş olması, Hz. İsa'nın (a.s.) *Ârâmi* lisanı ile konuştuğunu ve baş havârisine Petros değil "*Kîpha*" sanını verdiğini açıkça göstermektedir.

Yeni Ahid'in eski Arapça tercümelerinde Aziz Petrus'un ismi genellikle "*Taş Simon*" mânasında "*Şem'unus-safa*" şeklindeki sözleri de Arapça tercümelere "*Ente's-Safa*" olarak aktarılmış bulunmaktadır. (Matta İncili, XVI, 18, Yuhanna, I, 42 vs.) (**)

İşte bundan dolayı, Simon, *safa* (taş) mânasına gelirse, bunun üzerine inşa edilen kilisenin de (ism-i me-

*) Bahslı geçen olayla ilgili Matta'daki işâret şöyledir: "Ve İsa cevap vererek dedi: Ne mutlusun, ey Simon, çünkü sana bunu açan et ve kan değil, Göklerde olan Baba'dır. (Matta XVI, 17).

**) İncil'de sözkonusu hâdise şöyle anlatılmaktadır: "Ben de sana derim ki: Sen Petrus'un ve ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım" (Matta, XVI, 18)

"Onu İsa'ya götürdü. İsa O'na bakıp dedi: Sen Yuhanna oğlu Simon'sun; Sen Kîfas (ki, Petrus-taş, kaya-diye tercüme olunur) çağrılacaksın" (Yuhanna İncili, I, 42).

kân olması hasebiyle) Misfa olarak adlandırılması icap edecektir. Zâten İsa da gâyet mânalı bir şekilde Simon'u Safa'ya benzetirken, Kiliseyi de Misfa'ya benzetmiştir. Fakat bu benzerlikteki gizli bulunan sırrı ve Safa'da dile getirilen hikmeti açıkladığımda, bu husus, Hz. Muhammed'e (s.a.s) MUSTAFA ünvanının verilisinde en büyük mûcize olarak kabul edilmelidir.

Yukarıdanberi yapılagelen izahlardan sonra dikkatimiz şu soruların cevapları üzerinde yoğunlaşacaktır:

(a) Hz. İbrâhim'in Müslüman ve Tevhit akîdesine inanan soyu, üzerinde veya etrafında dinî vazifelerini icra etmek için neden bir taş seçmiştir?

(b) Bu özel taş niçin *safa* adı verilmiştir?

(c) Bu kelimeyle yazar, ne demek istemiştir? Ve buna benzer daha nice sorular...

Bu taş, seyahati seven kimselerin, üzerine zeytinyağı ve şarap (1) dökerek kurban sunmaları ve etrafında dinî vazifelerini eda etmeleri için seçilmiş en uygun bu madde idi. Bundan da önemlisi, bu taşlar bir peygamberin veya bir velinin Yaratıcı'sına verdiği sözün ya da Allah'tan aldığı vahyin hatırasını canlı tutmak maksadıyla dikilmiş bulunmaktaydı. Kısacası onlar büyük bir dinî olayın kutsallığını ve hâtırasını ebedileştiren kutsal yapılardı. Böyle bir gâye için de taşdan daha üstün bir malzeme olamazdı. İşte, taş böyle bir maksat için sâdece en dayanıklı ve sağlam bir malzeme ol-

1) Tevrata göre şarap İsraililere yasak edilmemişti.

makla kalmayıp, aynı zamanda sâde görünüşü, fazla kıymetli olmayışı ve ucuz oluşu, ıssız bir yerde herhangi bir kimsenin onu yıkmak veya bâzı kısımlarını çalıp götürmek hırsına karşı da bir teminat idi. Bilindiği üzere Musa Şeriatı sunağın taşlarının oyulmasını ve kırılmasını şiddetle yasaklamıştır. İşte Sapha (Safa) denilen taşlar tamâmen tabii hâliyle kullanılıyor, câhil halkı zamanla onlara tapmaktan alıkoymak için de bu taşların üzerine herhangi bir tasvir, yazı veya oyma süslemeler işlenmiyordu. Bu sebeple altın, gümüş, demir veya başka metalden hiçbirinin bu basit taşların gördüğü vazifeyi görmesi kâbil değildi. Bundan da anlaşılacağı üzere dinî ve mübârek sayılan bir yapı için taştan daha sâde, daha dayanıklı, daha kullanışlı ve emin bir malzeme olamazdı.

Bilindiği gibi, putperest Roma Başkâhini Maximus'un tapındığı Jüpiter'in dökme bronzdan heykeli Panteon'dan çalınma olup ancak bir papanın emriyle St. Peter tasviri hâlinde yeniden düzenlenmiştir. Ve gerçekten de Sapha mefhumunda dile gelen hikmet, Allah'tan başka bir şeye tapmayan kimselerin anlayıp takdir edebilecekleri bir hikmettir.

Hatırlanması gereken diğer bir husus da, bu taşların sâdece kutsal bir bina olarak değil, aynı zamanda yer tayini için iyi bir işâret olarak kullanılmak üzere dikilmesidir. İşte bu sebeptendir ki, İslâm dinindeki Hacc, -İbrânicosu Higga'dır- mukaddes taşın yerleştirildiği bir bina etrafında dolanmak sûretiyle eda olunur. Bilindiği gibi Karamatîler Kâbe'deki Hacer-i Esved'i kutsallığı

dolayısıyla kendi memleketlerine götürerek burada yirmi yıl kadar alıkoyduktan sonra hacıları Mekke'den caydıramadıkları için tekrar eski yerine koymak mecburiyetinde kalmışlardı. Eğer bu, bir taş olmayıp da altın veya başka bir değerli madde olsaydı, şimdi mevcut olamayacak veya en azından beşbin senelik mâzisi bulunmayacaktı. Keza, O'nun üzerinde birtakım bezemeler, süslemeler yapıp resimler çizilmiş olsaydı, bu defa da bizzat Hz. Peygamber tarafından kırılacağı muhakkaktı.

Safa kelimesinin mânasma -daha doğrusu mânâlarına- gelince, bu tamâmen taşın özellikleri ile ilgilidir.

Bu kelime, “*Sad*” ve sonu “*i*” seslisiyle biten “*pi*” sessizlerinden meydana gelip isim ve fiil olarak kullanılır ve “*kal*” vezninde olunca, yâni “*Saf*” şeklinde gelirse, “*sâfiyet*”, “*beklemek*”, “*katı ve sağlam*” anlamlarını da ihtiva eder. Etken bir vezin olan “*fiel*” vezninden gelir de “*Sifa*” şeklini alırsa, o zaman da “*seçtirmek*”, “*seçmeye sebep olmak*” vs. anlamlarını ifâde eder.

Bilindiği üzere, Eski Ahid'de kuleden gözetleme yapan kimseye Sofi deniliyordu. (2. Krallar, IX, 17 vs.) Eskiden, yâni Süleyman Mâbedi yapılmadan önce peygambere veya Allah adamı bir kimseye “*Gören*”, “*Gözetici*”, mânasına gelen “*Roiy*”, ya da “*Hozî*” denilmekteydi. (I. Samuel, IX, 9) (*) . Bütün İbrâni bil-

*)Sözkonusu ibâre aynen şöyledir: Evvelleri İsrâil'de Allah'tan sormak için

ginleri, “*Saf, sert, katı bir şeyi seçmeye çalışan kimse vs.*” anlamına gelen Arapça *Musaffi* kelimesiyle aynı anlama gelen ve aynı yapıya sahip olan *Msaphpi* daha doğrusu *Maappi* kelimesinden muhakkak ki haberdardılar. Yizrael Kulesi’ndeki gözcü yukarıda sözünü ettiğimiz şekilde şehre gelmekte olan insan kabilelerini daha uzakta iken tanımak ve tesbit etmek için bekliyor ve gözetliyordu. İşte bu gözcülerden biri bir kabileye ulaşmış onlara katıldıktan sonra geri dönmeyen kralın ilk elçisini görmüştü. İkinci ve üçüncü elçinin durumu da aynı idi. İşte bundan sonradır ki, bu *Sofi* grup başkanının Yehu olduğunu anlamaya muvaffak olmuştu. Şimdi burada şöyle bir soru akla gelmektedir: Bu kuledeki gözcünün acaba resmî vazifesi ve işi neydi? Tabii ki kabiledekilerin kim olduklarını ve hareketlerini daha uzakta iken anlamak için dikkatli bir şekilde gözetlemek ve sonra da bu bilgileri kralına iletmektir. Peki “*bu Misfa’daki münzevi Sofi’nin işi ve görevi ne oluyor?*” sorusuna “*onların vazifesi sâdece çöldeki hacıların kim olduğunu bilmek için Misfa’nın minâresinden gözetlemek, ya da bâzı tehlikelere karşı nöbet tutmaktır*” şeklinde verilecek bir cevap mütecessis bir araştırmacıyı tatmin edemeyecektir. Çünkü eğer *Misfaların* yapılış gâyesi ve buradaki münzevi Sofilerin bulunuşunun hikmeti bu olsaydı, *Misfaların* dînî ve kutsal karakterleri ortadan kalkacak ve daha ziyâde askeri bir kule hüviyeti kazanacaktı. Ancak, *Misfadaki*

gittiği zaman adam böyle derdi. Gel Gören’e gidelim, Çünkü paygamber denilene önceleri Gören denilirdi.

şahsa *Sofi* denilmesi, işi tamamen değiştirmektedir. Aslında Misfa, bir *Sofi*'nin âilesi veya mahiyeti ile birlikte münzevi bir hayat sürdürdüğü, Kenan ülkesindeki ücra bir tepe üzerine yapılmış bir mabet idi. İşte bu Kenan diyarının İsrail tarafından zaptı ve işgaliyle Misfa'ların sayıları artmış ve buralarda *dini* merkezlerin kurulduğu, dil ve kardeşlik cemiyetinin tesis edilip geliştirildiği yerler olmaya başlamıştır. Buradaki bütün bu faaliyetleri, İslâmî cemiyetlerde her biri birer mürşit veya şeyh etrafında teşkilatlanan Mevlevî, Bektaşî, Nakşibendî ve diğer dînî cemiyetlerin faaliyet ve teşkilatlarına benzetmek mümkündür. İşte bu Misfa'ların yanında zamanla içinde Yahudi şeriatının, dininin, İbrani tarih ve edebiyatıyla diğer ilimlerin okutulduğu okullar bulunmaktaydı. Ancak, bütün bu eğitim ve öğretim faaliyetinden daha üstün olmak üzere *Sofi*, Sufizm adıyla bildiğimiz, dinin mistik ve derûni yönünü okutup öğrettiği ve yönettiği bir cemiyetin en yüksek başkanıydı. Aslında, bugün bizim *sofi* diye isimlendirdiğimiz kiselere yahudiler o zaman "*Nebiim*", yâni Nebiler; tekkelerde edilen zikir ve ibâdetlerde okunulan dualara da "*kehânet*" anlamına gelen birşeyler diyorlardı. Misfa teşkilatının olduğu kadar, devletin de reisi olan Samuel peygamber zamanında bu teşkilatın üye ve çömezlerinin sayıları bir hayli artmıştı. Saul yağlanıp taç giydikten sonra, müritleriyle birlikte zikirle iştirak etmeye başladı ve her tarafa "*Saul'u da peygamberler arasında görünüz*" diye haber gönderdi. Bu söz bir darbı mesel oldu. Çünkü zâten peygamberlerle peygamberlik

ediyordu (I. Samuel, X, 9-13). İbrâniler arasında mistisizm Kral Süleyman'ın ölümüne kadar devrin peygamberinin önderliği ve himâyesi altında gizli dînî bir kardeşlik teşkilatı olarak devam etti. Krallığın ikiye ayrılmasından sonra bu mistikler arasında da hizipler meydana geldi ve yine bildirildiğine göre M.Ö. 900 yılında diğer bütün peygamberlerin öldürülmesi sebebiyle İlya, hayatta kalan tek peygamber oluyordu. Bir rivâyete göre Kraliçe İzabel'in sofrasında yemek yiyen Baal ve Aşera'ya mensup tam sekizyüzelli peygamber öldürülmüştü. (I. Krallar, XVIII, 18). Fakat birkaç sene sonra İlya'nın taraftarı ve halefi olan Elyesa Peygamber, Bethel ve Eriha'da efendisi İlya'nın yakında vukuubulacak göğe yükselmesini haber veren (*) "*peygamberoğullarından*" büyük bir kalabalık tarafından karşılandı. (2. Krallar, II. Bâp).

Büyük dînî ve millî hizipleşmeden sonra Yahudi sofizminin hakiki durumu ne olursa olsun, Allah'ın gerçek bilgisi ile dinin derûnî ilminin, Hz. İsa'nın zamanına kadar devam ettiği kesindir. Bilindiği gibi O, şâkirdler cemiyetini gizli bir din hâlinde "*Kaya Simon'un şahsında*" inşa etmişti. Yine, gerçek Sûfiler (**), yâni Hz. İsa'nın (a.s.) bu Misfa'sının sâdık bekçileri, bu derûni ilmi yok olmaktan kurtardıkları gibi, Allah'ın seçkin kulu mânâsına gelen İbrânicosi olan Mustafi olan

*) Eski Ahid'e göre bu göğe yükselme hadisesi bir kasırga ile gerçekleşmiştir (II. Krallar, II, I-II).

**) Yazarın bu ifâdeleri, Kur'anda zikredilen Hz. İbrâhim'in dininin tâkipçileri Hanifler'in hatırlanmasıyla daha iyi anlaşılacaktır.

Muhammed Mustafa (s.a.v) gelinceye kadar da bunların bekçiliğini yapmıştır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Kitâb-ı Mukaddes'in bildirdiğine göre birçok peygamberin bu Misfa'larla ilgisi vardır. Fakat Kur'an'ı Kerim'in açıkça belirttiği üzere *"Allah, kimi peygamber tayin edeceğini en iyi bilendir"* ⁽¹⁾ Allah'ın peygamberlik nimetini bir kimseye soyluluğu, zenginliği, hattâ dindarlığı sebebiyle değil, kendisi öyle istediği için ihsan ettiğini bilmemiz icap eder. Allah rızası için yapılan işler, iman ve tefekkür, ruh temizliği, dua, oruç, ibâdet ve dînî bilgiler bir insanı bir mürşit veya evliya mertebesine yükseltebilirse de bir peygamber derecesine asla yükseltemez. Çünkü peygamberlik şahsî çabayla elde edilen birşey olmayıp Allah vergisidir. Hattâ peygamberler arasında bile Kitap'la şereflendirilmiş ve doğrudan doğruya belli bir cemiyeti ıslah için görevlendirilmiş resul ve nebilerin sayısı pek fazla değildir. Bu sebeple Yahudilerin Kutsal Kitap'larında kullanılan *"peygamberler"* ifadesi genellikle muğlaktır.

Bu münâsebetle, bir hususa daha işâret etmemiz yerinde olacaktır. Kitâb-ı Mukaddes'teki bu bilgilerin büyük bir kısmı muhtemelen Bâbil esâreti öncesine, hattâ daha da evveline âit bu Misfa'ların eseri vernahtır. Fakat daha sonraları bunlar ismini bilemediğimiz şahıslar tarafından şimdiki hâlini alıncaya kadar durmadan değiştirilmiştir.

1) Bk.: VI. Sure.

İsterseniz şimdi de İslâmî Sûfilik ile Yunanca Sofya (Hikmet) kelimeleri üzerine birkaç söz söyleyelim: Ancak, hemen şunu belirtelim ki, bunların yüksek seviyede münâkaşasını yapmak bu kitabın asıl gâyesi değildir. Felsefe, geniş mânasıyla varlığın ilk prensibinin araştırılması veya ilmidir. Başka bir deyişle felsefe, mutlak varlığı araştırıp öğrenmek için fiziğin dar sınırını aşmak ve tabiatta vukuubulan veya görülen hâdiselerin sebep ve kânunların ötesine uzanmaktır. Onun bütün derdi dâvası hakikatı bulmaktır. İslâmdaki Sûfilik, yani tasavvuf ise Allah'ı ve O'nun yanında kendisinin ne olduğunu tefekkür ve bu iki varlık arasında vahdeti tesis etme gayretidir. İslâm tasavvufunun Yunan felsefesine üstünlüğü, ele aldığı konudan ve gâyesinden kaynaklanmaktadır. Keza o, diğer insanların vicdan ve kanâatlerine aldırmayan Hristiyan ruhbanlığından da üstündür. Bir Müslüman sûfi, başka dindarlara saygı göstermekten zevk duyar, zındıklık fikrine güler geçer. Eziyet ve işkencelere karşı nefret duyar. Halbuki Hristiyan azizlerinin büyük çoğunluğu ise zındık saydıkları kimselere ya eziyet etmiş, ya da onlardan eziyet görmüş kimseler olup şöhretleri arasına aşırı taassupları da girer. Ne yazık ki gerçek böyledir.

Asıl konuya giriş mâhiyetinde işâret edeceğimiz ikinci husus, Müslümanların Grekçe "felsefe" şeklinde ve üçüncü sessizi sâd (ص) -ki İbrânicosu izadi'dir-harfi yerine sin (س) ile yazmaları olup aslında bu ses İbrânice ve Arapça *Safa* ve *Safi* kelimelerinde bulunan sessiz harflerden biridir. Kanâatimce felsefe keli-

mesi bu şekliyle Arapçaya, Nasturi mezhebine bağlı bir Süryani mütercim tarafından sokulmuş olmalıdır. Türkler, aynı kökten geldiği halde Aya Sofya'nın *Sofya'sı* nı *sad*: felsefeyi de *sin* harfleriyle yazarlar. İbrânice *Sâmekh*'de olduğu gibi Grekçe *Sophia* kelimesinin İbrânice *safa* kelimesiyle aynı yapıya sahip olduğuna inanıyor ve İslâmi *sofviya*'nın yün mânâsına gelen *sof* kelimesinden türediğine dâir görüşlerin terkedilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Gerçek sofia -veya hikmet- Allah'ın gerçek ilmi, ahlâk ve dine ait en sıhhatli bilgiler ve Allah'ın son peygamberinin resulleri arasından yanılmaz bir şekilde seçimi gibi şeyler, bu misfa'lar Nasara, yani Hristiyan Misfa'sına dönünceye kadar hep bu İsrailoğulları Misfa'sı'na aitti. Bunlar arasında nasıl bir benzerliğin olduğunu ve Allah'ın insanoğlu ile ilgili hüküm ve tasarrufunu nasıl mükemmel bir birlik ve nizam içerisinde sürüp geldiğini görmek gerçekten hayret vericidir. *Misfa*, bütün bilgi ve şahısların, İbrânicosi *Musappi* olan bir *Musaffi* tarafından elek misali elenip süzüldüğü bir yerdir. Böylece sahtesi hakikisinden; saf olmayanı safından ayrılmaktadır. Fakat, asırlar birbirini kovaladığı, peygamberlerin binlercesi gelip gittiği halde *Mustafa*, yani "*seçilmiş kimse*" zuhur etmemiştir. İşte bu sırada Hazreti İsa, peygamber olarak gelirse de fazla taraftar toplayamaz ve çeşitli eziyet ve işkencelere mâruz kalır. Çünkü O'nu kendisinden sonra gelecek Son Peygamber *Mustafa*'nın (s.a.v) şâhidi olarak gönderilen Allah'ın gerçek peygamberi şeklinde tanıyıp ilân

etmesi gereken resmî bir Misfa teşkilatı artık İsrail’de bulunmuyordu. Ezra ve Nehemya tarafından toplanıp gelenekleştirilen ve son üyesi Âdil Simon (M.Ö.-310) olan “*Büyük Sinagog Meclisi*”nin yerini “*Sahedrin*” adı verilen Kudüs Yüce Mahkemesi almıştır. Fakat başkanlığını Nassi’nin yâni prensin yaptığı bu ikincisi, Hz. İsa’nın (a.s.) ilâhî görevinin mahiyet ve şümülünü gerçek mânasıyla bilmediği için O’nu idama mahkum etmiştir. Bununla berâber birkaç sofinin Hz. İsa’yı (a.s.) hak peygamber olarak tanıyıp iman ettiği de bir gerçektir. Ancak, o devirdeki büyük bir güruh, O’nu *Mustafa*, yâni “*Allah’ın seçkin peygamberi*” olarak kabul edip ululamak ve kralları olarak ilan etmek hatasına düştüler. Fakat Hazreti İsa, onlardan ayrılarak kaybolup gitti. İsa elbette ki *Mustafa* değildi. Eğer öyle olsaydı O’nun havarisi Simon’a safa ve kilisesine de Misfa demesi saçma olurdu. Zira Misfa’nın bütün işi ve görevi, kendisini arıtılıp seçilmiş biri, yani *Mustafa* olarak ilan eden Mustafa gelinceye kadar bu son *Peygamberi aramak ve gözetlemek* idi. Şayet İsa, Mustafa olsaydı, Misfa teşkilatının daha fazla devam etmesine lüzum kalmayacaktı. Bu aslında sabırlı ve titiz çalışmayı gerektiren son derece derin ve önemli bir konudur. Netice olarak, yukarıdan beri açıklayageldiğimiz *Misfa*, kelimesi ve teşkilatının sırrı da, *Sofya (Hikmet)* kelimesinde saklı bulunan hazine de İslâm Peygamberi Muhammed Mustafa Aleyhisselâm’dır.

HZ. MUHAMMED (S.A.V) TEVRAT'TA SÖZÜ SÖZÜ EDİLEN ŞİLOH'DUR

Hazreti İbrâhim'in torunu olan Hz. Yâkub peygamber, yüz kırkyedi yaşında olduğu halde ölüm döşeğinde yatarken, âileleriyle birlikte oniki oğlunu yanına çağırıp takdis ettikten sonra, kabilesinin geleceği hakkında konuşmaya başlar. Genellikle "*Yâkub'un Ahdi*" olarak bilinen bu sözler, kitabın başka bir yerinde görülmeyecek kadar güzel bir İbrâniceyle şiir tarzında yazılmıştır. İşte Hz. Yâkub'un bu sözleri, Kitab-ı Mukaddes'in başka bir yerinde tekrar edilmeyen ve benzeri de bulunmayan birkaç kelime ihtiva etmekte ve hayatı boyunca bir sürü iniş ve çıkışlara sâhip olan bir insanın başından geçen çeşitli olayları dile getirmektedir. Rivâyete göre O, kardeşi Esav'ın açlığından istifâde ederek "*İlk evlat olma hakkı*"nı bir tabak çorbaya satın almış, yaşlı ve âma babasını aldatmış, Esav'ın hakkını gaspetmek suretiyle kutsallık kazanmıştır. Ve yine bu rivâyete göre Hz. Yâkub, evlenebilmek için Raşel'e yedi sene hizmet etmiş ve yaşlı kızı Lea ile gerdeğe sokularak kayınpederi tarafından aldatılmış ve neticede birincisine kavuşabilmek için bir yedi sene daha hizmet etmeyi kabullenmek zorunda kalmıştır. (*) Şehrin hükümdarının oğlu Şekem'in, Hz. Yâkub'un kızının ırzına geçmesi üzerine, Hz. Yâkub'un iki oğlu Simon ile Levi, orada bulunan erkeklerin hepsini kı-

(*) Tekvin, XXIX, 13-27.

lıktan geçirir. (*) Bütün bu hâdiseler Hz. Yâkub'u çok üzmüş bulunuyordu. İlk oğlu Ruben'in kendi yatağında kendi câriyesini baştan çıkararak işlediği alçaklık (**) da yarasına tuz biber ekmişti. Fakat O'nun asıl büyük acısı, gözde kanısı Raşel'in ölümünden sonra, yine en sevdiği oğlu Hz. Yusuf'un uzun müddet kaybolmasıydı. Oğlunun Mısır'da makam sâhibi olması ve tekrar babaocağına dönmesi, Hz. Yâkub'u büyük sevince garkettiği gibi gözüne de yeniden kavuştu. Hz. Yâkub'a da peygamberlik verilmiş ve Allah tarafından "İsrail" olarak isimlendirilmiş olup bu İsrail adı, sonraları O'nun soyundan gelen oniki kabile tarafından benimsenmiştir.

Büyük evlat olma hakkının gasbı meselesindeki siyâset, Tekvin'de uzun uzadıya anlatılırken, Hz. Yâkub, diğer şahısların haklarına tecavüz eden bir kahraman olarak takdim edilmektedir. Yine bildirildiğine göre Hz. Yâkub, büyük torun olma hakkını torunlarının içinden Manesse'ye değil, daha küçük olan Efraim'e vermiş ve bunların babaları Hz. Yusuf'un itirazları da fayda etmemiştir. (Tekvin, XLVIII.). Aynı şekilde, Dan ve Neftali isimlerindeki iki erkek çocuğun annesi ve kendi câriyesi Bilha ile yattığı için, büyük evlat olma hakkını en büyük oğluna değil, dördüncü oğlu Yahu-da'ya verip onu takdis etmeyi uygun gördüğü de belirtilmektedir. Fakat Hz. Yâkub, Hz. İsa ile Hz. Davud'un (a.s.) cediti olan bir evlat dünyaya getiren gelini

*) Tekvin, XXXIV, 2,25.

**) Tekvin, XXX, 14, vd.

Tamara ile zina yapması sebebiyle, birincisinden daha iyi olmayan ikincisini yani Yahuda'yı da bu haktan mahrum etmiş bulunmaktadır. (Tekvin, XXXV, 22 ve XXXVIII.)

Bu kitabın Yahudi ve Hristiyanların iddia ettiği gibi "*Ruhülkudüs*" tarafından yazıldığını, ya da en azından gözden geçirilerek insanlara ulaştırıldığını kabul etmek gerçekten mümkün değildir. Rivâyete göre Hz. Yâkub, Allah'ın Şeriatı yasakladığı halde iki kız kardeşle aynı anda evlilik hayatı yaşamıştır. (Levililer, XVI-II, 18). Aslında Hz. Yusuf ve Bünyamin'in haricinde Hz. Yâkub'un diğer bütün oğulları bir peygamber âilesine yakışmayacak kaba çoban, babalarına ve Yusuf'a karşı yalancı, kâfir ve zâni olarak tasvir edilmiştir. Şüphesiz ki Müslümanlar bir peygambere veya bir veliye karşı söylenen bu gibi söz ve iftiraları, Kur'an'da açıkca yer almadığı müddetçe kabul etmezler. Yahuda'ya isnat edilen bu suçun gerçek olabileceğine biz inanmıyoruz (Tekvin, XXXVII. Bap)). Aksi takdirde Hz. Yâkub'un O'nu takdis etmesi bir çelişki olurdu. İsterseniz şimdi bu takdis hususunu araştırmaya ve incelemeye geçelim:

Eğer Yahuda, öz gelini Tamar'aan doğan Perez'in gerçekten babası olsaydı, Hz. Yâkub bu oğlunu takdis edemezdi. Çünkü kendisine peygamberlik ihsan eden Allah'ın kânunu, zina yapan kadın ve erkeğin her ikisini birden ölüme mahkûm etmektedir (Levililer XX. 12). Ne var ki Yâkub ve âilesi hakkında hiç de hoş olmayan böyle hikâyelere Tekvin'de rastlamak-

tayız (XXV. 1).

Eski Ahid'in özünü teşkil edecek kadar önem arz eden meşhur bir kehânet, Tekvin kitabının Kırkdokuzuncu Bâbı'nın onuncu âyetinde bulunmakta olup şöyledir:

*"Şilo gelinceye kadar
Saltanat Âsası Yahuda'dan,
Hükümrânlık Âsası da ayaklarının arasından ayrılmayacaktır,
Ve insanların itaati de O'na olacaktır."*

Bildiğim kadarıyla İbrânice metnin kelimesi kelimesine tercümesi bu şekildedir. Eski Ahid'in başka hiçbir yerinde eşi ve benzeri olmayan iki kelime bulunmaktadır ki, bunlardan biri "Şilo", diğeri ise "yikha", ya da "yikhat"dır.

Şilo'nun İbrânice şekli Sin [ש], yod [י], lâ-med [ל] ve hi [ה] olmak üzere dört harften meydana gelmektedir. Bildiğimiz kadarıyla Efraim'de (*) bir kasabanın ismi Şilo ise de (I. Samuel, I. Bâp)(**) bu özel isim yod harfi olmaksızın yazılmaktadır. Bu Şilo ismi, üzerinde On Emir'in yazılı bulunduğu taş tabletlerin saklandığı sandığın veya mâbedin yer aldığı kasaba olmadığı gibi, onu ima da etmemektedir. Çünkü o zamana kadar Saltanat ve Hükümrânlık Âsası'nın

*) Filistin'de bir bölgenin adı

**) I. Sammel I. Bâp. 3.9.24; II. Bâp. 14

Yahuda kabilesinde bulunduğu görülmemiştir. Bu sebeple Şilo kelimesi, bir yer adı olmayıp mutlak surette bir şahsa aittir.

Hatırladığım kadarıyla Eski Ahid'in bütün tercümeleri, bu Şilo kelimesini tercüme ve tevil etmeksizin asli şekliyle aynen muhafaza etmişlerdir. Sadece ve sadece Süryanice Peşitte (Arapça ismi el-Bessita'dır) tercümesinde bu isim *"Ona ait olan kimse"* şeklinde tevil edilmiştir. Bu kelimeyi tercüme ederken mütercimmin onu aşer (o, şu) kelimesinin kısaltılmış şekli ile loh (Arapçası lehu) kelimesinin birleşik şekli olarak mütalaa ettiği kolayca görülmektedir. Netice olarak, Peşitte tercümesine göre Tevrat'taki bu ibâre şu şekilde bir mânâ kazanacaktır: *"Kendisine O'nun âit olduğu şey gelinceye kadar ve v.s."* Buradaki "o" şahıs zâmiri, Saltanat Âsası'na ve Hükümdarlık Âsası'nın ikisinden birine veya her ikisine birden atfedilebileceği gibi bu âyetin dördüncü mısraındaki *"itaat"* kelimesine de atfedilebilir. Bu önemli çeviriye uygun olarak bu kehânetin mânası açıkca şöyle olacaktır:

"Hükümdarlık ve peygamberlik vasfı, kendisine O'nun âit olduğu şey gelinceye kadar Yahuda'dan zâil olmayacaktır. Çünkü milletlerin itâatı O'nadır."

Fakat şurası açıktır ki, bu Şilo kelimesi, *"Sulh, sükûn, sessiz ve güvenilir"* anlamlarına gelen *"şalah"* fiilinden türemiştir. Büyük bir ihtimalle bazı eski müstensih ve kitap yazarları, kalemlerinin sürçmesi ile bu kelimedeki het [𐤇] harfinin sol tarafını bölmüşler ve neticede hi [𐤇] harfine dönüştürmüşlerdir. Çünkü

bu iki harf birbirine çok benzemekte olup, yazılışlarındaki yegâne farklı taraf, sol kısımdadır. Şâyet İbrâni-ce elyazmasındaki böyle bir hata bilerek veya bilme-yerek aynen aktarılmışsa bu kelime, past partisipil şekli *şâluh*, yâni “gönderilmiş kimse, resul, haberci” demek olan *Şâlah* (göndermek, seçmek) fiilinden türemiş ol-malıdır.

Ne var ki past partisipil şeklindeki *şâluh* için lüzum-lu olan *vaw* harfinin bulunmadığı *şiloh* kelimesinin mevcut yazılışında yod harfinin aynen muhafaza edil-mesi sebebiyle *het* sesinin *hi* yle kasten değiştirilmesi için ortada mantıklı bir sebep gözükmemektedir. Ay-nıca ben Tevrat’ın Yunanca tercümesi olan Septuagint’-de Şilo kelimesinin aynen aktarıldığı kanaatindeyim. Bundan dolayı, muhtemel tek değişiklik, sondaki *het* harfinin belli bir kasıt olmaksızın *hi* yle değiştirilmesi-dir. Eğer gerçekten böyle bir durum varsa, o zaman bu kelime, *şiluah* şeklini alacak ve tamâmıyla “Yah’ın Resulü”, yâni sâdece Muhammed için kullanılan bir sıfat olan Allah’ın Resulü ibâresine tekâbül edecektir. “Şiluah” teriminin bildiğime göre diğer bir mânası da “boşama sözü” olarak kullanılan ıstilahî bir terim ol-masıdır. Bu kelime kullanıldıktan sonra kadın “defedilir”.

Bildiğim kadarıyla bu tekil ismin zirrettiğim bu üç mânasından başka mânası bulunmamaktadır.

Gerek Yahudilerin, gerekse Hristiyanların, bu tak-disin en önemli Mesihî kehânetlerden biri olduğuna inandıklarını söylemeye hâcet yoktur. Nâsıra’lı pey-

gamber İsa, Kur'an tarafından kabul edildiği için Müslümanların da benimsediği bir Mesih'tir.^(*) Ayrıca, Yahudilerin *Kutsal Kitapları*'nda bildirildiğine göre her İsrail kralı ve Yüksek râhibi zeytinyağı ve çeşitli baharatlardan meydana gelen bir yağla yağlanıp meshedilmişlerdi. (Levililer, XXX, 23-33).^(**) Hatta, "Rabbi, Mesihi Koreş'e şöyle diyor" v.s. (İşaya, XLV, 1-7) ifâdesinden de anlaşılacağı üzere Pers Kralı Zerdüş Kores bile Mesih'tir.

Bu arada, Mesih olarak adlandırıldıkları halde ne Koreş'in, ne de İsa'nın kutsal yağla yağlandıklarını söyleyelim.

İsa'ya gelince, eğer O'nun peygamberlik görevi bazı Yahudiler tarafından kabul edilmiş olsaydı, Mesihlik görevi kesinlikle kabul edilemezdi. Çünkü onların bekledikleri Mesih'e âit önceden bilmekte oldukları emâre ve işâretlerin hiçbirisi, çarmıha germek için götürdükleri bu şahısta mevcut değildi. Zira Yahudiler, elinde d ünyevî gücün sembolü olan kılıcıyla Davut Kralı'nı yeniden ihya edip genişletecek, dağılmış İsrailoğullarını Kenan Ülkesi'nde tekrar toplayacak, birçok milletleri de kendi hâkimiyeti altına alacak bir Mesih, bir Kurtarıcı bekliyorlardı. Ne var ki onlar Zeytin

^(*) Bk.: Kur'an-ı Kerim, Âl-i İmran, 45.; Nisa 157,171,172.

^(**) Tercüme ettiğimiz bu kitabın İngilizce aslında, Yahudilerde mesholunma adeti ile ilgili olarak Levililer XXX. 23-33. kaynak olarak gösterilmişse de Levililer kitabının XXX. bâbının olamaması sebebiyle yazarın Çıkış XXX. 23-33. âyetlere atıfta bulunacağı yerde maddi bir hata neticesinde Levililer'e atıfta bulunduğu anlaşılıyor.

Dağı'ndaki bu vâize, üstelik ahırda doğmuş bu kimseye iltifat etmediler.

Bu çok eski kehânetin Hz. Muhammed'in (s.a.v) şahsında aynen ve fiilen gerçekleştiğini göstermek için şu deliller de verilebilir: “Saltanat Âsası” ve “Hükûmdarlık Âsası” gibi remzî ifadeler, Kitab-ı Mukaddes müfessirleri tarafından da aynı şekilde sırasıyla saltanat ve peygamberlik şeklinde anlaşılmıştır. Burada yukandaki tercümede anlamını verdiğimiz Tevrat metnindeki “yikha” kelimesinin kök ve menşei üzerinde fazla durmadan bunun iki anlamı olduğunu, ve bunlardan ya “hâkimiyet”, ya da “umut etmek, beklemek” mânasını kabullenmek durumunda olduğumuzu belirtmek istiyorum.

Bizim asıl üzerinde durmak istediğimiz kelime “Şilo”dur. Bilindiği gibi bu kelimenin Eski Ahid'in Süryanice Peşitte tercümesindeki birinci şekli, “kendisinin ona âit olduğu kimse”dir. Gerçekten de bu kelime, “saltanat ve şeriat sâhibi” “büyük ve kânun koyucu bir otoritesi olan” ve “milletlere hükmeden şahıs” anlamlarını ifâde eder. O halde bu kudrete sâhip ve böyle kânun koyucu kimdir? Bu şahıs Hz. Musa (a.s.) olamaz, çünkü İsrail'in oniki kabilesini ilk defa kendisi nizama sokmuş olup, Yahuda kabilesinde kendisinden önce bir kral veya peygamber çıkmış değildi. Yahuda'nın neslinden gelen ilk peygamber ve kral olması hasebiyle bu şahıs Dâvud da olamaz. Pek tabiidir ki bu Şilo İsa da değildir. Çünkü Hz. İsa (a.s.) İsrailoğullarının, Dâvud'un sulbünden geleceğini bekledikleri Me-

sih olmadığını yine bizzat kendisi itiraf etmişti (Matta İncili, XXII, 44,45, Markos XII, 35, 37, Luka XX, 41-44). Diğer taraftan Hz. İsa (a.s.) yazılı bir şeriat bırakmadığı gibi Saltanat Âsası'nı rüyasında bile görmemiştir. Aslına bakılırsa Hz. İsa (a.s.), Roma kayzerine sâdik kalmaları ve vergi vermeleri için Yahudilere tavsiye ve nasihatlarla bulunmuştu. Hâtta bir defasında kalabalık bir Hıristiyan cemaat kendisini kral yapmak istediğinde kaçıp saklanmıştı. O'na gelen İncil hâfızasında aynen muhafaza edilmiş olup, güzel sözlerini de *yazılı olarak değil*, sözlü olarak tebliğ ve irat etmiştir. Ayrıca Hz. İsa'nın sözlerinde “*çarmıha gerilmek suretiyle kanını akıtmak*” veya “*İnsanların gönlünde bir ilâh-insan hükümranlılığı tesis etmekle aslî günahıtan emin olmak*” gibi bir mesele de yoktur. Diğer taraftan, Hz. İsa, Hz. Musa'nın (a.s.) Şeriatını ortadan kaldırmayıp aksine onu devam ettirmek için geldiğini ve son peygamber olmadığını açık açık söylemişti. Çünkü kendisinden sonra St. Paul, bir kilisede birçok peygamberden bahseder.

Hz. Muhammed (s.a.v) İsmâiloğulları'nın bütünüyle eskimiş saltanat âsasını ve uygulanmaz hâle gelmiş eski şeriatla bozulmuş ruhbanlığın yerine yenilerini getirmek için Kur'an ve askeri güçle gelmiştir. O Bir Allah'ın en saf dinini ilan ederek, insanların maddî ve mânevi dünyası için en kullanışlı emir ve ahlâki hükümleri vazetmiştir. İslâm peygamberi böylece Cenab-ı Allah'la hiçbir benzerliği haiz olmayan insanların ve birçok milletlerin hakiki bir kardeşlik meydana getirme-

lerini sağlayan İslâmiyeti tesis etmiştir. Bütün Müslümanlar bu “Allah Resûlü” nü (s.a.v) sevip itaat ettiler. Fakat asla O’na tapmadıkları gibi ilâhi bir pâye veya sıfat da atfetmediler. Hz. Muhammed (s.a.v), Hayber ve Kurayzâdaki bütün Yahudi prensliklerinin kale ve hisarlarını yıkarak onlardan kalan son izleri de yok etti.

Şilo şeklinde telaffuz edilen dört harfli “*shilh*” kelimesinin ikinci mânası da birincisi kadar önemli olup, yine Hz. Muhammed’e (s.a.v) delâlet etmektedir. Yukarıda zikredildiği üzere bu kelime “*barış, kâlp huzuru, sessizlik ve güven*” demektir. Bu kelimenin Ârâ-micesi ise *Şla* veya *Şala* kökünden gelen *Şilya*’dır. Fakat bu fiil Arapçada hiç kullanılmaz.

Arabistan peygamberlik tarihine baktığımızda bu İslâm Peygamberinin öncekilere göre oldukça sâkin, barışçı, güvenilir, düşünceli ve cezbedici bir şahsiyete sâhip olduğunu görürüz. İşte bu yüzden kendisine Mekkeliler Muhammedu’l-Emin ismini vermişlerdi. Ancak, Mekke’liler O’na *Emin* ismini verirken Şilo hakkında en küçük bir fikre sahip değillerdi. Fakat putperest Arapların bu câhiliyeti, yazılı kaynaklara sahip olan ve bunların muhtevalarını bilen inançsız Yahudileri şaşırtıp hayrete düşürmek için Allah tarafından ibret olarak kullanıldı. Arapça *emene* fiilinin aynen İbrânice “*aman*” kelimesi gibi “*metin, sürekli, değişmez, emin*” demek olup, dolayısıyla “*gönül rahatlığı, inançlı ve güvenilir*” mânalarını da ihtiva etmesi, “*emin*” kelimesinin Şilo (Shiloh) kelimesinin tam karşılığı olduğunu

gösterir ve onda bulunan bütün anlamları aynen içine alır.

Hız. Muhammed, Allah tarafından İslâmı vazetmek ve tamamıyla başardığı putperestliğı kaldırmak görevini almadan önce Mekke'nin sâkin ve güvenilir insanı idi. Fakat kendisine peygamberlik geldikten sonra Arapların en güzel konuşanı, en atılganı oldu. Ancak, O'nun savaşları şahsî bir mesele için değil, Allah'ın şanını yükseltmek ve İslâmı yaymak için yapılmış, elindeki kılıcıyla, kâfirlerle bunun için savaşmıştır. Allah O'na yeryüzü hazinelerinin anahtarlarını gösterdiği halde, bunları kabul etmediğı gibi, bu dünyadan da bir fakir olarak göçmüştür. Allah adına dünyanın büyük bir kısmından putperestliğı söküp atmak, insanlık için de huzur ve doğru yola ulaştırmak maksadıyla en mükemmel bir dini ve en güzel kânunları getirmek suretiyle Allah ve insanlık için yapmış olduğı böylesine takdire şâyan büyük bir hizmeti ne bir hükümdar, ne de bir peygamber yapabilmıştır. Böylece O, Saltanat Âsası'nı ve Şeriatı Yahudilerin elinden alarak birincisini takviye etti, ikincisini de daha mükemmel bir hâle getirdi. Eğer Hız. Muhammed (s.a.v), Mekke ve Medine'ye bugün tekrar gelecek olsa, Müslümanlar onu yine eskiden olduğı gibi aynı samimiyet ve bağlılıkla karşılayacak, onlara emânet ettiğı Kur'an'ın en ufak bir değişikliğe uğramadığını ve bunun kendisinin ve sahâbenin okuduğı şekilde okunup gelecek nesillere öyle devredildiğini görmekten memnun kalacaktı. Aynı şekilde, Müslümanları dinlerine ve Allah'a evlat veya

benzeri birilerini ortak koşmadıklarından dolayı tebrik etmekten de büyük bir zevk duyacaktır.

“*Şilo*” isminin üçüncü izahına gelince... Ben bunun büyük bir ihtimalle “*Şâluah*” kelimesinden bozulmuş olduğu kanâatindeyim. O takdirde bu “*Şilo*” kelimesi, hiçbir itiraza mahal bırakmayacak şekilde Kur’an’da çok sık geçen peygamberin Arapça ünvanı olan “*Resul*” kelimesinin tam karşılığı olacaktır. “*Resul*” kelimesi ise “*elçi*” ve “*haberci*” anlamlarına gelen İbrance “*Şaluah*” kelimesiyle aynıdır. Yahudilerin “*Şaluah Elohim*” ibâresi, dünyadaki bütün câmilerin minârelerinden müezzinler tarafından günde beş defa ilan edilen “*Resulullah*” ifâdesinden başka birşey değildir.

Şunu da belirtelim ki, Kur’an’da birçok peygamber, bilhassa da kendisine kutsal kitap gelen peygamberler resul olarak anılmaktaysa da Hz. Yâkub’un bu Ahidi dışında Tevrat’ın hiçbir yerinde Şilo veya Şaluah kelimesine tesâdüf etmiyoruz.

Hız. Yâkub Peygamberin bu hikmetli sözleri üzerine yaptığımız araştırma ve incelemelerin tamamını nazarı dikkate alır ve bu sözlerin İslâm Peygamberi’nin şahsında fiilen gerçekleştiğini düşünürsek, Yahudilerin başka bir Şilo’nun gelmesini boşuna beklediklerini ve Hristiyanların da Şilo ile kastedilen şahsın Hız. İsa (a.s.) olduğuna inanmakla sakat bir düşüncede ayak dirediklerini kabul ve ilan etmeye mecbur kalmaktayız.

Diğer taraftan, bizim bu konudaki ciddi mütâlaalarımızı gerektiren başka tesbitlerimiz de vardır. *İlk ola-*

rak saltanatın ve kânun koyucunun, Şilo gelmedikçe Yahuda kabilesinden gitmeyeceği şeklinde gâyet açık bir ifâde bulunmaktadır. Yahudilerin iddiasına göre bu Şilo henüz gelmemiştir. Bunu derken Yahudiler, peygamberlik zincirinin ve Saltanat Âsası'nın da yok olmadığını ve bunların kendilerine âit olduğunu söylemektedirler. Ne var ki onüç asrı aşkın bir süreden beri bu iki müessese de târihe karışmıştır.

Tesbit ettiğimiz ikinci husus, Yahuda kabilesi, hükümler ve peygamberlik silsilesiyle birlikte yok olmuştur. Bir kabilenin millî benliğini ve bütünlüğünü koruyabilmesi için o kabilenin ya anayurdunda veya başka bir yerde “Cemâat şuuru” içerisinde yaşaması ve anadillerini konuşması zarureti vardır. Halbuki Yahudiler için böyle bir durum yoktur. Kendinizin Yahudi asıllı olduğunu ıspat etmesi oldukça güçtür. Çünkü hiçbir kimse sizi tanımayacaktır. Siz Dünya'nın çeşitli yerlerine dağıldığınız ve anadilinizi unuttuğunuz için sizin oniki Yahudi kabilesinden birine âit olduğunuzu ıspat etmeniz ise asla mümkün değildir.

Yahudiler şu iki ihtimalden birini kabul etmeye, yani ya Şilo'nun geldiğini fakat atalarının onu tanımadığını, ya da kendisinden Şilo'nun gelmesi gereken Yahuda kabilesinin artık bulunmadığını kabul etmeye mecburdurlar.

Belirtmemiz gereken üçüncü tesbit ise şudur: Yâkub'un vasiyyetinin yer aldığı bu metin, açık ve Yudeo-Hristiyan inancın tam aksine olarak Şilo'nun, Yahuda kabilesine, hatta oniki kabilenin hepsine birden ta-

mamıyla yabancı olduğuna delâlet etmektedir. Bu öyle bir hakikattir ki, birkaç dakikalık düşünme, bunun böyle olduğunu anlamak için kâfidir. Zira Tevrat'taki bu kehânet, Şilo gelince saltanat ve kânun yapıcılığın Yahuda'dan gideceğini açık açık göstermektedir. Bu durum ise ancak Şilo Yahuda kabilesine yabancı biri olduğu takdirde gerçekleşebilir. Hem, şâyet Şilo, Yahuda'nın neslinden biri olursa, bu iki imtiyaz nasıl olup da Yahuda kabilesinden alınmış olacaktır? Bu saltanat ve kânun koyuculuk özelliği sadece bir kabilenin değil, bütün İsrâiloğulları'na âit olduğu için Şilo, diğer İsrâil kabilesinden birinin de ahfâdı olamaz. Bu tesbit, Hz. İsa'nın hiç olmazsa ana tarafından Yahuda'nın soyundan gelmesi dolayısıyla Hristiyanların (O'nun Şilo olduğu yolundaki) iddialarını da çürütür.

Ben bu yurtsuz ve mürted Yahudilere şahsen çok şaşıyorum. Çünkü, bunlar yirmibeş asrı aşkın bir süreden beri hizmetinde bulundukları milletlerin tam elli lisanını öğrenmişlerdi. Hem, İsmâiloğullarının, hem de İsrâiloğullarının Hz. İbrâhim'in (a.s.) soyundan gelmesi dolayısıyla Şilo'nun, Yahuda'nın veya Zebulun'un; Esav veya İsakar'ın, Hz. İsmâil veya Hz. İshak'ın soyundan gelmiş olmasının ne önemi var? Bunların hepsinin atası Hz. İbrâhim değil midir? Muhammed'in (s.a.v) Şeriatı'nı tasdik ederek Müslüman olunuz ki, anayurdunuza barış ve güvenle gidip yerleşebilesiniz ve huzur içinde yaşayabilesiniz.

V
HAZRETİ MUHAMMED (S.A.V) VE BÜYÜK
KONSTANTİN

Eski Ahid'i teşkil eden kitaplardan Daniel'in yedinci bâbında bir Allah dostunun ve en büyük insanın ilâhi görevi hakkında verilen çok hayret verici ve çok açık bazı bilgiler, ciddi ve tarafsız bir incelemeyi gerektirecek kadar önemlidir. İşte burada bulunan bilgilere göre, binlerce yıllık bir sürede birbirini takip edecek insanlıktarihinin büyük olayları, Daniel Peygamber'in rüyasında dört korkunç canavar figürü ile anlatılmak istenmiştir. Bu rüyaya göre *"Göğün dört rüzgânı büyük bir denizin karşısında kükrüyordu."* Denizin dibinden çıkan birinci canavar kanatlı bir aslandı, sonra dişleri arasında üç kaburga kemiği tutan ayı şeklinde ikinci canavar gelir. Bunu, dört başı ve dört kanadı olan kaplan şeklinde bir canavar takip eder. Dördüncüsü ise başındaki on boynuzu ve ağzındaki demirden dişleri ile diğerlerinden çok daha korkunç ve vahşi bir görünüşe sahip bulunuyordu. Daha sonra bu boynuzlardan üçünün sökülmesiyle dördüncü bir boynuz onların arasından hızla büyüyüp gelişmeye başlar. Dikkat ediniz, bu boynuzdan zuhur eden insan gözlerine benzer bir çift gözle bir ağız ve En Yüce Olan karşısında söylenmiş büyük sözler.. Bundan sonra Gökkuşbu'nun arasından tekerlekleri ışık saçan⁽¹⁾ ateşten bir taht

1) Kelimenin aslı "nur" olup aynen Arapçadaki gibi metinde "ış" ile ifâde edilen ateş mânâsından ziyâde "ışık", "nur" anlamına gelir.

(Arapçası *kürsü* üzerine oturmuş, muhteşem bir nur arasından âniden Ezeli Olan'ın kehânetinde bulunduğu görölür. Önünden ışıktan bir nehir çıkarak akıyor, milyonlarca semâvi mahlûk O'na hizmet ediyor, onbinlercesi de huzurunda kıyamda bekliyorlardı. Hâkimler Heyeti olağanüstü celse için toplanmış, kitaplar açılmıştı. Canavar'ın vücudu ateşle yanmış, fakat küfürbaz boynuz, bulutların üzerine yükseltlen ve kendisinin her zaman güç, şeref ve saltanat aldığı Ezeli ve Ebedi Olan'a takdim edilen "*Bar Naşa*", yani "*İnsanoğlu*" gelinceye kadar canlı kalmıştı. Gördüğü bu hayret verici olaylar karşısında şaşkına dönen Daniel orada hazır bulunanlardan birisine yaklaşarak bu hârikaların ne mânaya geldiğini sorar: İyi bir Melek, Daniel'e figüratif veya temsili bir üslup ve imaj içinde saklı bulunan bütün sırrın ışığa irca edildiğini söyler.

Daniel, kraliyet âilesinin veliahdı olduğu için üç Yahudi genci ile birlikte bütün Keldani ilimlerini öğrendiği Babil Krallığı sarayına götürölmüştü. O, burada Pers istilasına ve Babil imparatorluğu'nun çöküşüne kadar kalmış olup, hem Babil hükümdarı Nabukadnezar, hem de Pers İmparatoru Darius'un yanında kâhinlik yapmıştır. İncil ve Tevrat tenkitçileri "*Yavan-İonya*" ismiyle anılan Yunan işgalinden en az iki-üç asır önce yaşamış ve ölmüş olan Daniel'in kendi adıyla bilinen Daniel Kitabı'nın O'na âit olduğundan emin değildirlor. Yanılmıyorsam onun ilk sekiz bâbı Keldânice, geri kalanı da İbrânice yazılmıştır. Hristiyanlıktan üç asır önce meydana getirilen Septuagint

Tercümesi'nde yeralan kehânetin aynen gerçekleşmesi dolayısıyla, bizim asıl gâyemiz, bu önemli meselenin yazarı ve yazılış târihi değildir.

Meleğin yaptığı bu açıklamaya göre bu dört canavardan her biri birer kralı temsil etmektedir. Kartal kanatlı aslan, düşmanın üzerine kartal gibi hızla atılan Keldâni kralını temsil ediyor olmalıdır. Ayı, sınırlarını Adriyatik Denizi'nden Habeşistan'a kadar genişleten Medya-Paris, yâni Med-Pers İmparatorluğu'nu ifâde eder. Ayının dişleri arasında bulunan üç kemik de bu imparatorluğun elinde bulundurduğu Doğu Yarımküre'nin üç dilimine delâlet etmektedir. Üçüncü canavar, âni fırlaması, heybetli görünüşü dolayısıyla, ölümünden sonra koca imparatorluğu dörde bölünmüş olan Büyük İskender'in muzafferâne yürüyüşlerini sembolize eder.

Bu rüyayı izah ve tefsir eden Melek ilk üç canavar için yaptığı teferruatlı açıklamayı dördüncü canavar için de devam ettirir. Hâtta, burada ayrıntılara bilhassa girer ve rüyanın bu sahnesi daha da canlıdır. İşte bu dördüncü canavar basit bir dev ve büyük bir ifrit olup korkunç Roma İmparatorluğu'dur. Canavarın on boynuzu da ilk Hristiyanlara zulmeden Romalı on imparatorudur. Zira Kilise târihinin sayfalarını ilk devirden itibaren sözde Hristiyan olan Büyük Konstantin devrine kadar şöyle üç asır kadar çevirecek olursanız, meşhur "On Zâlim" in İsa taraftarlarına yaptığı zulüm ve işken-ceyle, bunlara duyulan kin ve nefretten başka bir şey bulamazsınız.

Buraya kadar saydığımız bu dört canavarın hepsi de “*Şer Kuvvetleri*”, yâni putperest Şeytanın Krallığı-nı temsil eder.

Bu münâsebetle dikkatinizi açık bir hakikate, daha doğrusu “*iyi kötü her şey Allah’tandır*” şeklindeki bir inanç esasına çekmek istiyorum. Bilindiği gibi Persler ikili bir ilâh anlayışına sâhip bulunuyorlardı. Diğer bir deyişle, sâdece iyilik yapma kaabiliyetine sâhip “*ışık*” ile sâdece kötülük yapmak durumunda bulunan “*karanlık*” dâimi bir mücâdele halindeydiler. Rüyada geçen diğer üç canavardan daha az vahşi ve daha az etobur olan “*ayı*”nın Pers İmparatorluğu’nu temsil ettiği görülmektedir. Ayının iki arka ayağı üzerinde dolaşabilmesi dolayısıyla bir nebze olsun insana benzermesinin de bu teşbihte rolü olmalıdır.

Okuduğum Hristiyan teoloji ve dinine âit kitapların hiçbirisinde “*Allah iyilik ve kötülüğün gerçek sâhibidir*” şeklindeki İslâmî inanç esasına benzer en küçük bir ifâdeye rastlamadım. Tam aksine İslâm dinindeki bu akîde Hristiyanlığa bütünüyle yabancı olduğu gibi, onların İslâm düşmanlığının da başlıca kaynaklarından biridir. Halbuki bu İslâmî inanç, Eski Ahit’te “*Mesih*” diye hitap ettiği Koreş’e Allah tarafından açıkça bildirilmiş ve şirk koşmamasını istedikten sonra şöyle denilmiştir:

“*Ben aydınlığın ve karanlığın Yaratıcı’sıyım, sulhün yapıcısı, kötülüğün yaratıcısı benim. Ben bütün bunları yapan Rab’im*” (İşaya, XLV, 1-7).

Bu tâli açıklamayı bir tarafa bırakarak hemen şu-

nu söylemek istiyorum. Bu canavarlar, “Allah’ın mübârek kullarının”, yâni eski İsrâiloğulları’nın ve İncil’e ilkinananların düşmanlarıdır. Çünkü sâdece bu kimse-ler, vahiy yoluyla gelen Kutsal Kitaplara sahip olmuş ve Allah’ı hak bilmişlerdir. İşte bu canavarlar bu insan-lara zulüm etmiş, bunları kılıçtan geçirmişlerdir. Fakat, dördüncü canavarın başından çıkan Küçük Boynuz’un tabiat ve karakteri, diğerlerinkinden öyle farklıydı ki, adâleti sağlamak ve dördüncü canavarın ölüm fer-manını vermek, Bar Naşa, yâni “insanoğlu”nu huzu-runu çağırmak ve O’nu insanların sultanı yapmak için Tanrı, bizzat Taht’ını Sema’ya kurmuştu. Çünkü bü-tün halkın ve milletin “imparatorluğu, şerefi ve krallığı” anlamlarına gelen İbrânice *soltana*, *yakar* ve *malkut-ha* ünvanları O’na (41. âyet) ve “En Yüce Olan’ın Sev-gili Kavmine” verilmişti (27. âyet).

Belirtmemiz gereken diğer bir nokta da, bu “İnsa-noğlu”nun bütün canavarlardan daha soylu ve üstün olduğu için bunun neticesi olarak O’nun kurduğu di-nin de Küçük Boynuz’un dininden (Hristiyanlıktan) çok daha aziz olduğu hususudur.

Bu açıklamadan sonra isterseniz şimdi de “Küçük Boynuz” tâbiriyle kimin kastedildiğini araştıralım. Bir kere bu onbirinci kralın kimliğinin kesin olarak tesbi-tiyle, Bar Naşa’nın kimliği de kendiliğinden ortaya çı-kacaktır. Küçük boynuz On zalim Roma imparatorun-dan sonra ortaya çıkmış onbirinci hükümdardı. Bu imparatorluk, tahtı ele geçirmeye çalışan dört rakip ta-rafından esaslı şekilde tehdit ediliyordu. İşte konstan-

tin de bunlardan biriydi. Bu rakiplerden üçünün bu savaşlarda ölmesi veya safdışı kalmasıyla taht ve imparatorluk yalnızca Konstantin'e kaldı.

İlk Hıristiyan tefsircileri bu iğrenç Küçük Boynuz'un bir Antichrist^(*), Roma'daki Papa (Protestanlara göre), veya İslâmiyetin Kurucusu ile (hâşa) aynı şahıs olduğunu ispat etmek için boş yere uğraşıp durdular. Dördüncü Canavar'ın Grek İmparatoru; Küçük Boynuz'un da Antiochus^(**) ile aynı şahıs olduğunu iddia etmek isteyen sonraki tefsirciler şaşkınlığa uğramışlardır. Bu tenkitçilerden Carpenter gibi bazıları, Med-Pers İmparatorluğu'nu, iki ayrı krallıkmiş gibi kabul etmek istemektedir. Ancak bu imparatorluk Avusturya-Macaristan İmparatorluğu gibi iki ayrı devlet değildir. Fransız âlim M.Morgan başkanlığındaki bir heyet tarafından Shushan^(***) ve daha başka yerlerde sürdürülen çalışmalar ve ortaya konan keşifler bu konudaki şüpheleri gidermiştir. Bu sebeple Dördüncü Canavar, Roma İmparatorluğu'ndan başkası olamaz.

Küçük Boynuz'un ise Bizans İmparatoru Büyük Konstantin'den başkası olmadığını göstermek için şu delilleri rahatlıkla sıralayabiliriz:

^{*}) Anti-Christ: Hıristiyanların inançlarına göre, İs'nın zıddı ve eserinin düşmanı.

^{**}) Antiochus: Romalılar devrinde, Anadolu, Suriye ve Filistin'de hüküm süren Selukiler Krallığı'nın meşhur hükümdarları olup bilhassa III. ve IV. Antiochus meşhurdur. "Epiphanes" adıyla de bilinen IV. Antiochus (215-163) Yahudi düşmanlığı ile ün yapmıştı.

^{***}) Babillerin bir şehri olup ismini muhtemelen burada bol miktarda yetişen zambaklardan almıştır. Daniel'in rüyasında gördüğü bu şehir, Darius'un taht merkezi de olmuştur. (Bk.: Bryan, A., The New Compact Bible Dictionary, U.S.A., 1974, s.552).

(a) Konstantin, imparatorluk yolunda Maximian ve diğer iki rakibini mağlup edip Taht'ı ele geçirmiş ve Hristiyanlara yapılan zulme son vermişti. Gibbon'un "*Roma İmparatorluğu'nun Gerilemesi ve Çöküşü*" isimli eseri, bence o devir hakkında bizi aydınlatan en iyi kitaptır. Kiliseye zulmeden On Zâlim'den sonra ortaya çıkan dört rakip, küçük boynuzun önünde düşen üç boynuz teşbihinde olduğu gibi Konstantin'le üç rakibinden başkası olamaz.

(b) Rüyadaki canavarların dördü de akılsız canavarlar olarak takdim edildiği halde, Küçük Boynuz insan ağız ve gözüne sahiptir. Başka bir deyişle bu boynuz konuşma ve düşünme melekesine sahip bir vahşi canavardır. Konstantin, Hristiyanlığı resmî din olarak kabul ve ilan ettikten sonra Roma'yı Papa'ya terk ederek İmparatorluğun merkezi yapıp ismine Konstantinopol (İstanbul) adını verdiği Bizans'ı kurdu. Bu Doğu Roma İmparatoru Hristiyanlığı kabul etmiş gibi gözüktüyse de, ölümünden çok az öncesine kadar vaftiz olmadı. Hatta bu bile münâkaşalı bir konudur. O'nun din değiştirme sebebinin gökyüzünde gördüğü Haç olduğu yolundaki bir efsâne, Konstantin'in sahtekârlığının bir parçası olarak uzun süre önce çürütülmüştür. Hz. İsa (a.s.) hakkında buna benzer bir rivâyet, Josephus'un *Antiquities* isimli eserinde yer almaktadır.

Bu canavarların mü'minlere olan düşmanlıkları korkunç ise de, daha akılcı olan Küçük Boynuz'un ki daha şeytânî ve daha uğursuzdur. O'nun faaliyetleri doğrudan doğruya iman ve inanç esaslarını bozmaya

yönelik olduğu için bu düşmanlık Hristiyanlık için çok zararlı ve tahripkâr sonuçlar doğurmuştur. Bu dört imparatorluğun (canavarın) önceki saldırıları tamamıyla putperest saldırılar olmakla ve hâtta inanlara her türlü işkenceler yapmakla beraber, onların ne imanlarına, ne de inandıkları şeye halel getirebilmiştir. Hz. İsa Mesih'e inanmış gibi gözükp de koyun postuna bürünerek Hristiyan cemaatine giren Konstantin, asla tam bir Hristiyan olamamıştır. Böyle bir düşmanlığın nasıl tehlikeli ve zehirleyici olduğu sonraları görülecektir.

(c) Boynuz, yâni İmparator, Yüce Olan'a karşı "büyük şeyler" ve "büyük sözler" (Keldânicosı rorbhan) söyler. Allah'a küfür sözler söylemek, O'na başka varlıkları ortak koşmak, doğurmuş veya doğrulmuş gibi aptalca isimleri veya sıfatları isnat etmek, O'nu üçün biri olarak kabul ve insan şeklinde tasavvur etmek, veya ikinci ve üçüncü şahısların tecessüm etmiş hâli olarak düşünmek Allah'ın Bir oluşunu inkâr etmektir.

Şurası muhakkaktır ki, Allah'ın İbrâhim'e Keldânilerin Ur şehrinde vahyetmesinden, Tevhid inancına sâhip dörtte üç ücenin mücâdele ve protestosuna rağmen Konstantin'in zoru ile ilan edilip yürürlüğe konulan M.S. 325 târihli İzmir Konsülü Kararı ve Şartları'na kadar Allah'ın birliği inancına böyle resmen ve alenen tecâvüz edildiği vâki değildir. Bu kararı çıkaranlar Konstantin ve inançsız kilise teşkilatından meydana geliyordu. Hatırlanacağı üzere kitabımızın birinci bölümünde Allah'ın zâtı ve sıfatları ile ilgili Kilise'nin yanlışlarını göstermiştik. Bu nâhoş konuya tekrar dönmek

istemiyorum. Çünkü Allah'a, her ikisi de O'nun şerefli mahlûkları olup da daha iyi bilinmesini sağlayan Kutsal Ruh ve Peygamber'le şirk koşulmasını görmek üzüntü ve kederimi kat kat artırıyor.

Eğer Brahma ile Osiris veya Jüpiter ile Vesta Allah'ın şeriki olarak ileri sürülseydi, bu hareketleri kaba bir putperestlik olarak kabul edebilirdik. Fakat Nasıra'lı peygamber Hz. İsa gibi birisini ve Allah'ın emri altında bulunan milyonlarca ruhlardan bir tânesini ulûhiyet mertebesine yükselten bu kimseler için, Müslümanların böyleleri için sık sık kullanmak mecburiyetinde kaldıkları "Gâvun" (Sapık) tâbirinden başka bir kelime bulamamaktayız.

Şimdi, bu âdi boynuz mâdemki Allah'a karşı büyük sözler söylemiş ve küfürler etmiştir; Öyleyse o Daniel'in rüyasında bir Melek tarafından açıklandığı gibi bir kraldır ve Hz. İsa'nın (a.s.) ümmetine büyük işkenceler yapan Roma kayserlerinden onbirincisi olması sebebiyle de Konstantin'den başkası değildir. Zira, Tervat'ın küfür olduğuna hükmettiği, Müslüman ve yahudilerin de nefretle kınadıkları teslis inancını ilan edip bunu halka yayması da bu kimsenin Konstantin olduğunu göstermektedir. Şâyet bu Boynuz Konstantin değil de bir başkasıysa, bu defa da bunun kim olduğu meselesi ortaya çıkacaktır. Bir kere, bu şahıs zâten gelip geçmiştir ve bir sahtekâr, ya da ileride zuhur edip de kimliğini bilemeyeceğimiz bir Anti-Christ değildir. Eğer biz bu sözkonusu Boynuz'la temsil edilen şahsın gelip geçtiğini kabul etmezsek, birincisinin Keldâni, ikincisi-

nin Med-Pers, üçüncüsününilh olduğu kesin olan bu dört canavarın ne anlama geldiğini nasıl izah edeceğiz? Keza, eğer bu dördüncü canavar Roma İmparatorluğu'nu temsil etmiyorsa, dört başlı üçüncü canavarın, İskender'in ölümünden sonra dörde bölünen Grek İmparatorluğu'nu temsil ettiğini nasıl açıklayacağız? Diğer taraftan, bu imparatorluğa halef olan ve Hz. İsa (a.s.) taraftarlarına zulmeden On İmparatoru bulunan Roma'dan başka bir imparatorluk gösterilebilir mi? Safsata ve hayâle hiç lüzum yok. Eğer Daniel'in peygamberliğine inanmasak bile, "*Küçük Boynuz*"'un Büyük Konstantin olduğu açıktır. Bu Daniel Kitabı'nın yedinci bâbının bir peygamber, bir papaz veya bir kâhin tarafından yazılmasının da hiçbir önemi yoktur. Şurası muhakkak ki, yirmidört asır önce görülen bir rüyanın veya bir önsezinin, muhtevası ve izah şekli gerçeklere tamâmen uygun olup bütün bunların, Yunan Kilisesi'nin aziz mertebesine yükseltmek isteyip de Katolik Roma Kilisesi'nin bundan imtina ettiği Büyük Konstantin'in şahsında gerçekleştiği görülmektedir.

(d) Diğer unsurlarından daha olağanüstü olan bir nesne üzerinde gelişip büyüyen "*Küçük Boynuz*", sâdece "*En Yüce Olan*"a karşı küfürler savurmakla kalmayıp O'nun mukaddeslerine karşı savaş açmış ve gâlip gelmiştir (25. âyet). Halbuki bir İbrâni peygamberinin nazannda Tek Allah'a inanan kimseler, *mümtaz* ve *mübârek* kimselerdir. Şurası kesin bir hakikattir ki, Konstantin, Yahudiler gibi Allah'ın Tek olduğuna inanan ve Teslis akidesine cesâretle karşı çıkan Hıristiyan-

lara zulüm ve işkence yapmıştır. İznik'te yapılan Büyük Konsül'e binden fazla kilise yetkilisi dâvet edildiği hâlde, Konsül'ün kararlarını ve birbirine zıt üç görüşü İsrâil asıllı peygamberlere çok yabancı ve çirkin gelen, fakat sâdece "*Konuşan Boynuz*" için değer taşıyan "*homojen*" ve "*özleri bir*" gibi muğlak ve rezil ifâdeleri sâdece üçyüzonşekiz üye imzalamıştır.

Bir Allah'a inandıkları ve Hz. İsa'yı peygamber olarak tanıdıkları için putperest Roma İmparatorlarının şiddetli baskılarına mâruz kalan Hristiyanlar şimdi Allah'la bir cevhere ve O'nunla akran ve akraba olarak takdim edilen Hz. İsa'ya tapmadıkları için Hristiyan Konstantin tarafından hem de daha şiddetli işkencelere mahkûm oluyorlardı. Yahudi asıllı ilk Hristiyanların ifâdesiyle *Qashishi* ve *Mahamshani* denilen Aryani Akidesi'nin bazı papazları ve ileri gelenleri, bu Konstantin'in adamları tarafından ya sürgüne gönderilmiş, ya azledilmiş, dînî kitapları savsaklanmış, kiliseleri de Teslisçi papaz ve rahiplere devir ve teslim edilmiştir. İlk devir Hristiyan Kilise Teşkilatı üzerine yapılan her târihî çalışma, Teslis Akidesi'nin ortaya çıkışında ve buna karşı çıkanlara uygulanan zulümde Konstantin'in rolü konusunda geniş bilgi vermektedir. Bütün vilâyetlerdeki askerler zâlim kilisenin emrine verilmiştir. Konstantin böylece, Daniel'in rüyasında gördüğü dört canavarın ayakları altında mahvolan ülkeler üzerinde güç ve hâkimiyet tesis edip Allah'ın hak dinini yerleştiren Müslümanlar gelinceye kadar Doğuda tevhit dininin savunuculuğunu yapan Ünitaryen mezhebine

karşı korkunç bir savaş ve terör başlatmış oldu.

(e) “*Konuşan Boynuz*”, “*Şeriatı ve Zamanı*” değiştirmekle de itham edilmiştir. Bu, “*Boynuz*”a karşı yapılmış çok ağır bir suçlamadır. Çünkü O’nun “*Yüce Olan*”a karşı şahsî olarak söylediği ağır sözler, ettiği küfürler, diğer vatandaşları etkiler veya etkilemez ama Allah’ın Şeriatı’nı değiştirmek ve yeni mukaddes gün ve bayramlar ihdas etmek, tabiatıyla bütün dini değiştirmek olur. Musa Şeriatı’nın Allah’ın mutlak Bir oluşu ile ilgili ilk iki emri -ki birincisi, “*benimle birlikte başka ilâhlar edinmeyeceksin*” şeklindedir- doğrudan doğruya Konstantin’in emriyle kaldırılmıştır. Aynı şekilde, Allah’ın zâtının üç şahıstan mürekkep olduğunu ilan ve Cenab-ı Allah’ın bâkire Meryem’in hâmile kalmasıyla doğmuş olmasını kabul etmek, Allah’ın emirlerine en büyük saygısızlık ve en âdi putperestliktir. Aslında tapmak için altından veya ağaçtan bir sûret yapmak bile günah olarak yeter. Fakat, tapılacak kimseyi önce ölümlü kılıp, sonra da Allah olarak ilan etmek, hattâ Allah’ın eti ve kanı diye Komünyon Âyini’ndeki ekmek ve şaraba tapınmak, galiz bir küfürden başka birşey değildir.

Bu durum karşısında dürüst bir Yahudi ve gençliğinden beri Musa Şeriatı’nın en sâdık bekçisi olan Daniel gibi bir peygamber için büyük Fışh Bayramı’ndaki Paskalya Kuzusu yerine Paskalya Bayramı’nı ikâme etmek ve Allah’ın Kuzusu’nu (İsa a.s.) haç üzerinde her gün binlerce sunakta kurban etmek kadar iğrenç ne olabilir acaba? Aynı şekilde, Cumartesi günü-

nün kutsallığını kaldırmak, On Emir'in dördüncü maddesini ihlal etmek olup, yerine Pazar gününü ikâme etmek de indî ve hasmâme bir davranıştır. Kur'an-ı Kerim'in, Sebt'in (Cumartesinin) kutsallığını kaldırdığı doğrudur. Aslında bunun sebebi Cuma'nın daha mukaddes olmasından değil, Yahudilerin, insan şeklinde tasavvur ettikleri Allah'ın ilk altı günde çalışıp yorularak yedinci günde yâni cumartesinde istirahat ettiğini söylemeleri (sebebiyle ona aşırı bir kutsallık izâfe etmeleridir.) Hz. Muhammed (s.a.v), Allah'ın ulvîliğine ve kutsiyetine hâlel getirecek Kutsal veya Kutsanmış herhangi bir günü veya şeyi kaldırabilirdi. Fakat cumartesinin Konstantin'in emriyle kaldırılıp yerine Pazar gününün ikâme edilmesinin sebebi, Hz. İsa'nın bu ikinci günde dirilip Dünya'ya döneceği şeklindeki bir inançtır. Aslına bakarsanız İsa'nın bizzat kendisi Cumartesi'nin dikkatli bir tâkipçisi olup bu günde hayırlı işler yapmaya itiraz eden Yahudileri azarladığı bilinmektedir.

(f) Kendisine “*En Yüce Olan*”a karşı üçbuçuk asır savaşmak mühlet ve müsâadesi verilen “*Boynuz*”, bu uğurda çeşitli savaşlar yapmışsa da O'nun mukaddeslerini ne imha edebilmiş, ne de kökünden söküp atabilmiştir. Yaptığı tek şey sâdece onları zayıf düşürmek olmuştur. Hattâ, Tevhit akîdesine sahip Aryanîler, çok hoşgörülü olan Konstantin oğlu Konstantinus, Julyen ve diğer birkaç hükümdar zamanında kendilerini koruyabilmiş ve inançları uğruna savaşabilmişlerdir.

Daniel'in rüyasında açığa kavuşturulması gereken

diğer önemli bir nokta, Boynuz'u yok eden "*Bar-Naşa*"nın, yâni "*İnsanoğlu*"nın kim olduğunu tesbit meselesidir. Bu sebeple bu konuyu ayrı bir bölüm hâlinde incelemek daha doğru olacaktır.

Hz. MUHAMMED (S.A.V.) DANIEL'İN RÜYASINDA SÖZÜ EDİLEN "İNSANOĞLU"DUR.

Bir önceki bölümde Daniel'in ilginç rüyasında geçen olayları tahlil ve izah etmeye çalışmıştık (Daniel VII). Orada biribiri peşi sıra gelen ve dört krallığı temsil eden dört canavarın, nasıl Karanlık Kuvvetler olduğunu ve bunların Tek Allah'a inanan gerçek müminlerden mürekkep ilk Hıristiyan kiliselerine ve Yahudilere nasıl eziyet ettiklerini görmüştük. Kezâ, "*En Yüce Olan*"a karşı ağza alınmaz galiz küfürler savuran ve Allah'ın Şeriatı'nı ve mukaddes vakitlerini değiştiren, O'nun mukaddesleri ile savaşıp üstün gelen ve gözleri ile ağız olan "*Onbirinci Boynuz*"un, M.S. 325 yılında İznik Genel Konsülü'nde alınan kararları ve tesbit edilen iman esaslarını, imparatorluk nüfûzunu kullanarak her tarafa ilan eden şahsın Büyük Konstantin'den başkası olamayacağını görmüştük.

Kitabımızın bu bölümünde ise, kendisine *Sultanlık* (orijinal metinde şoltana olarak geçer ve hâkimiyet

veya imparatorluk anlamına gelir) şerefiyle hükümranlık veren ve O'nu korkunç boynuzu tahrip ve imha için görevlendiren En Yüce Olan'a bulutların üzerinde takdim edilen BARNAŞA'nın, yâni "İnsanoğlu"nun(*) kim olduğunu incelemeye devam edeceğiz.

İşe isterseniz ilk önce bu "*Barnaşa*"nın kimliğini tesbitle başlayalım. Ancak, bu şahsın kim olduğunu tayin etmeden önce şu tesbit ve gözlemleri gözönünde bulundurmamız icap etmektedir:

(a) İbrâni asıllı bir peygamber, "*Yeryüzünün bütün kavim ve milletleri O'nun, yâni Barnaşa'nın veya En Yüce Olan'ın sevgili kullarının hizmetine gireceklerdir*" dese bizim bu sözle Tevrat'ın Tekvin Kitabı'nın XV. Bâbı'nın 18-21. âyetlerinde sözü edilen milletleri anlamamız icap eder(**) Yoksa İngilizleri, Fransızları veya Çinlileri değil.

(b) "*En Yüce Olan'ın sevgili kulları*" ibâresiyle birinci olarak eski Yahudiler, ikinci olarak da Allah'ın mutlak birliği inancını koruyan, Barnaşa'nın zuhuru na kadar da bu uğurda mücâdele edip çeşitli zulümlere mâruz kalan ve Boynuz'un ortadan kaldırdığı İsa taraftan Hristiyanlar anlaşılmaktadır.

(c) Boynuz'un yıkılmasından sonra Allah'ın Mukaddesleri'nin hizmetine girmek mecburiyetinde kalacak kavimler, Keldâniler, Med-Persler, Yunanlılar ve

*) Daniel VII, 13.

**) Bu âyette zikredilen kavimler Nil ile Fırat arasında yaşayan Keniler, Kenizziler, Kadmoniler, Hittiler, Perizziler, Amoriler, Kenanlılar, Gır-gaçiler ve Yebusiler'dir.

Romalılar olup bu dört millet, Mukaddes Toprakları çiğneyip mahveden dört canavarla temsil edilmiştir.

Vaktiyle Adriyatik Denizi'nden Çin Seddi'ne kadar yayılmış bulunan bu imparatorluklar, ya Müslümanlığı kabul ederek biat etmişler, ya da Tevhid inancına sâhip bu Müslümanların zımmî köleleri olmuşlardır.

(d) Allah'ın kendi Hak Dini'ne inanan kimselere, inanmayan kimseler tarafından zulüm yapılmasına mü'sâade edip mühlet vermesi iki gâyeye müstenit olup üzerinde düşünülmesi gereken dikkat çekici bir konudur. Bu sebeple birincisi, kulların uyuşukluk, korkaklık ve günahlarından dolayı cezalandırmak, ikincisi ise koyduğu kanunların ve inancın dinin yıkılmazlığını ispat ve böylece kâfirlere küfür dağarcıkları doluncaya kadar küfürlerine mü'sâade etmek istemesidir. Allah, mü'minlerin yokolma noktasına geldikleri bir noktada tam zamanında müdâhale ederek onların bekâlarını sağlar. İşte bu hâdiselerden birisi de korkunç Mütâreke yıllarında İstanbul'da yaşanmıştır. Müttefik Kuvvetler'in şehri işgal ettiği günlerde, bütün Müslümanlar korkunç ve son derece kritik günler yaşadılar. Büyük Ayasofya Câmii'nin geri alınması için Yunanlılar ve müttefikleri büyük hazırlık yapıyorlardı. Öyle ki, İstanbul'daki Rum Patriği, kendisi gibi İstanbul'un ve Ayasofya'nın tekrar Yunanlılara geçmesi için büyük gayretler sarfeden Canterbury Başpiskoposuna vermek üzere, üzerinde kıymetli taş ve inciler bulunan eski patrik cüppesini alarak Londra'ya gitmişti. Hz. Peygam-

ber'in (s.a.v) Miraca çıkışının senei devriyesine rastlayan gecenin arefesinde bütün müslümanlar bu Mâbedi doldurarak burasının eskiden olduğu gibi yine putlarla doldurulmaması ve Türkler'in elinden çıkmaması için sabahlara kadar Cenâb-ı Hakk'a niyazda bulundular. İşte bu patrik cüppesi ve elbisesi dolayısıyla Yunan Ortodoks mezhebi ile Anglikan Kilisesi arasındaki ayrılığı dile getiren bir yazıyı İstanbul'da Türkçe olarak yayınlanan Akşam gazetesinde neşrettim. Bu cüppenin, Anglikan Mezhebi'nin tanınması ve donatılması anlamı taşımadığını ve bu iki kiliseden birisi rönesans yapmadıkça ve de birtakım yanlış ve sapık iman esaslarından vazgeçmedikçe bunların birleşmelerinin mümkün olamayacağını dile getirmiştım. Bu makalemde ayrıca bu cüppenin Rumlar ve kiliseleri için diplomatik bir rüşvet olduğunu da ifâde etmiş ve yazımı her şey "bu papalık cüppesi rüşvetinin sihir ve kerâmetinin işleyişine bağlıdır" diye bitirmiştım.

(e) Hz. İsa'ya (a.s.) gelinceye kadar Yahudiler gerçekten seçilmiş bir kavimdi. Müslümanların gözünde ne Hristiyanlar, ne de Yahudiler "*En Yüce Olan'ın Mukaddeslerinin kavmi*" ünvanını iddia etmek hakkına sahiptirler. Çünkü, Yahudiler Hz. İsa'yı tamâmen inkâr ederken Hristiyanlar da tam aksine tanrılaştırmak sûretiyle O'na hakâret etmişlerdir. Üstelik Son Peygamber Hz. Muhammed'i (s.a.v.) tanımak istememeleri dolayısıyla gerek Yahudiler, gerek Hristiyanlar "*seçkin kavim*" olma özelliğini aynı şekilde ziyan etmişlerdir.

Şimdi ise “Zamanların Efendisi”ne takdim edilen ve canavarı öldürmek için kuvvetle donatılmış olan Barnaşa’nın, yâni İnsanoğlu’nun, “methedilen” ve “övülen” anlamlarına gelen Muhammed’den (s.a.v) başkası olamayacağı hususunu ıspata devam edeceğiz. Daha Ruhlar Âlemi’ndeyken kendisine bahşedilen bu eşsiz şan ve şöhretten Allah’ın sevgili Resûlünü mahrum bırakmak için icat edeceğiniz diğer bütün şahıslar, sıralayacağımız şu sebeplerden dolayı sizi sâdece gülünç duruma düşürecektir.

1- Ne Yahudiliğin, ne de Hristiyanlığın inanç sistemi ve dünya görüşü, ya da ibâdetlerinin şekil ve mâhiyeti icabı herhangi bir özel isimle isimlendirilmiş olduğunu söyleyebiliriz. Bu iki din Kutsal Kitaplara dayalı dinler olmadığı gibi bunların kurucuları da Allah tarafından gönderilmiş değildir. *Aslında bir din eğer hak dini ise, onun gerçek kurucusu ve âmiri bir peygamber değil de bizzat Allah olduğundan, bu dinin ikinci derecede kurucusu olan peygamberin adıyla bilinip anılması doğru değildir. Meselâ Allah’ın Hz. Muhammed’e (s.a.v) bildirdiği ibâdet şekilleri, iman esasları, hukuk kâideleri ve dünya görüşü için uygun isim, Allah tarafından bildirilen şekliyle “İslâm” olup Resulullah ile insanlar arasında sulh yapmak mânasına gelmektedir. “Muhammedîlik”, İslâm dini için uygun ve doğru bir karşılık değildir. Çünkü Hz. Muhammed (s.a.v.) Hz. İbrâhim (a.s.) ve diğer bütün peygamberler gibi bir “müslim” olup bir “Muhammedî” değildi: Bilindiği gibi Yahudilik, Yahuda’nın dini demektir. Peki öyleyse Yahuda’nın kendisinin dini ne idi? Elbetteki*

Yahudilik olamaz. Aynı şekilde Hz. İsa (a.s.) bir İsevi midir, yoksa bir Hristiyan mı? İkisi de değil tabii. Peki bu dinlerin isimleri neydi öyleyse? Hemen söyleyelim ki onların isimleri yoktu.

Batı Dünyasında din kelimesinin karşılığı olarak şimdi *“iman ve ibâdetin her bir usûl ve şekli”* anlamına kullanılan Latince menşeyli *“religion”* kelimesi aslında *“tanrı korkusu”* demektir. *“Din”* kelimesinin Kitab-ı Mukaddes’te karşılığı nedir? ve Hz. Musa ve Hz. İsa (a.s.) dini ifâde etmek için hangi kelimeyi kullanmıştır? Şunu hemen ifâde edelim ki Kitab-ı Mukaddes yazarları bu kelimeye hiçbir şekilde yer vermemişlerdir.

Daniel’in rüyasında geçen bir kelime, Kur’an’da İslâm karşılığı olarak hem de birkaç defa kullanılan ve *“hüküm”* anlamına gelen *“din”* kelimesiyle aynıdır. (*) Kürsüsünde oturan Tann, *“Dayyana”*, yani *“Hâkim”*’dir. Bu ilâhi Hüküm Mahkemesi’nin *“Kürsüler kurlur, kitaplar açılır”* şeklindeki ifâdesinde yer alan *“kitaplar”* kelimesiyle, kendisinden Cebrâil’in Hazreti Peygamber’e (s.a.v.) vahy ve kalbine nakşettiği Allah’ın emir ve yasaklarının, yâni Kur’an’ın bulunduğu Levh-i Mahfuz ile her insanın amellerinin yazılı bulunduğu Amel Defteri kastedilmiştir. İşte Levh-i Mahfuz’u da içine alan Allah’ın emirleri ve yasaklarıyla Boynuz’un yıkıcı faaliyetlerine uygun olarak bu büyük Dayya-

*) Kur’ân-ı Kerim’in Fatihe suresinde geçen *“din”* kelimesi *“hüküm”* anlamında kullanılmıştır.

na, yâni Hâkim, bu Boynuz'u ölüme mahkûm edip bu işin icrası için "Adon", yâni "Kumandan" veya "Efendi" olarak tayin etmiştir. Daniel'in söylediği bu sözlerin hepsi de Kuran'a tamâmıyla uygundur. Zira orada İslâm dini, "Dinül-İslâm" şeklinde zikredilmiştir. Yine Dina'nın emir ve hükümlerine uygun olarak "Barnaşa", Şeytan'ın dinini (putperestliği) ve onun vekili Boynuz'u ortadan kaldırmıştır. Bu durumda, En Yüce Olan Allah'ın huzuruna çıktığı belirtilen Barnaşa tâbiriyle kastedilen kimsenin Hz. Muhammed'den (s.a.v) başka birisinin olması mümkün müdür? Hem, İslâm haklıya hakkını veren, haksızlığı cezalandıran, dürüstlüğü övüp, ikiyüzlülüğü kınayan ve bunlardan daha önemli olmak üzere, Allah'ın Bir oluşunun, iyi ameller için ebedî mükâfatların, kötü işler için de Cehennem azâbının açık açık tesbit ve tebliğ edildiği sapa-sağlam Kitabı'yla gerçekten bir barış hükmüdür. İngilizcedeki "Sulh Hâkimi" (Justice of Peace) haksızlığı cezalandırıp, haklıya hakkını vererek huzur temin eden, anlaşmazlıkları yatıştıran, meseleleri karara bağlayan İslâmî bir mahkemenin taklidi ve benzeri durumundadır. İşte İslâm ve Kur'an hükümleri böyledir. Halbuki ne Hristiyanlık, ne de İncil bu şekildedir. Zira İncil, haklı ve mazlum bile olsa bir Hristiyanın hâkime mürâcaat etmesini kesinlikle yasaklamıştır. (Mat-ta, V. 25, 26; 38-48).

2. İnsanoğlu veya diğer adıyla Barnaşa, Bizans imparatoru Büyük Konstantin'den sonra gelmesine binâen Hz. İsa (a.s) veya başka herhangi bir peygam-

ber olamayacağı için de kesinlikle Hz. Muhammed'dir (s.a.v). Çünkü Büyük Konstantin'le aynı kimse olduğunu isâbetle tesbit ettiğimiz Boynuz tarafından temsil edilen Doğu dünyası Teslis Akidesi, Tek Tann'ya inananlarla devamlı savaşmış ve Daniel'in mûcizesinde dile getirilen "bir vakte, bir vakitlere ve yarım vakte kadar..." ibâresinde ifâdesini bulan üçbuçuk asra kadar da her zaman için gâlip gelmiştir. İşte ancak bu zamanın sonundadır ki, bir taraftan putperest kuvvetler, diğer taraftan da teslis akidesinin zafer ve hâkimiyeti ya tamâmen yok edilmiş veya süpürölüp atılmıştır. Yahuda Makkabi'nin bulutlar üzerindeki "*Barnaşa*", Antiochus'un da "*Boynuz*" olduğu şeklindeki bir izah tarzı gülünç olmaktan öte hiçbir anlam taşımaz. Zira yanlış hatırlamıyorsam bu Antiochus, iddiaya göre Kudüs Mâbedi'ne saldırdıktan sonra sâdece üçbuçuk ay-veya üçbuçuk gün- daha yaşamış ve ölmüştür. Evvela, O'nun Büyük İskender'in halefi ve Suriye hâkimi olduğu, Daniel'in rüyasında bildirilen dördüncü canavarın onbirinci boynuzu değil, yine rüyada geçen kanatlı kaplanın dört başından bir tanesidir. Bu Daniel Kitabı'nın sekizinci bâbında zikredilen bir rüyadaki koçun Med-Pers; tekenin ise Grek imparatoru olduğu bir aziz tarafından açıklanmaktadır. Ayrıca, Greklerin Perslere açıkça gâlip geldiği ve daha önce sözü edilen rüyada olduğu üzere bu son imparatorluğun dörde bölündüğü açıkça dile getirilmiştir. ikinci olarak, konuşma kâbiliyetine sâhip bir boynuzun küfür eden ve Allah'ın şeriatını ve mukaddes günlerini de-

ğiştiren bir kimse olması hasebiyle bunun bir putpe-rest değil, Allah'ı tanıyan, fakat O'na her bakımdan eşit iki şahsı bile bile sirk koşan ve dini değiştiren bir şahıs olduğunu göstermektedir. Halbuki Antiochus ne çoktanrıclığı ve teslisi ikâme etmek sûretiyle Yahudi-liği ifşat etmiş, ne de Musa'nın Şeriatını ve Mukaddes günlerini değiştirmiştir. Üçüncü olarak, Cenâb-ı Hakk'ın huzurunda milyonlarca meleğin biatını kabul eden bir Ulu kimseyle, Yahuda Makkabileri karşılaştırmak için Suriye'deki küçük bir kral ile bu Yahudi prensi ara-sında cereyan eden mahalli ve önemsiz bir olaya böy-le bir önem izâfe etmek çocukça bir saçmalaktır. Kaldı ki Daniel'in mûcizesinde bu "Barnaşa", bütün insan-ların en büyüğü ve en şerefli olarak tasvir ve takdim edilmektedir. Çünkü Yahudilerin Kutsal Kitapları'nda hiçbir insanın Hz. Muhammed (s.a.v.) kadar şan ve şeref sâhibi olduğu kaydedilmemektedir.

3. "İnsanoğlu"na verilen bu semâvi izzetin muhâ-tabının İsa olduğunu idda etmek de tamâmen boş bir gayrettir. Hz. İsa'yı bu şereften mahrum bırakan iki önemli sebep bulunmaktadır. (a) Hz İsa (a.s) şâyet sâ-dece bir insan ve bir peygamberse ve dini tebliğ ko-nusunda başarılı olup olmadığı tartışılabilirse kesinlikle İslâm Peygamberi'nin sahip olduğu şan ve şerefe sahip değil demektir. Yok eğer O'nun, Teslisin üç un-surundan biri olduğuna inanılıyorsa o zaman da bir in-san olamayacağı için "Barnaşa" (İnsanoğlu) da olamaz. Böylece, Barnaşa'nın İsa olamayacağını kabul etme-yenler, içinden çıkamayacakları bir tenâkuza düşmüş-

lerdir demektir. Çünkü her iki halde de Hz. İsa Bar-naşa olamaz. (b) Eğer Hz. İsa, Daniel'in güyasında Dördüncü Boynuz'u öldürmekle görevlendirilen kim-se olsaydı, Roma Kayzeri'ne vergi ve haraç vermek^(*) ya da Roma idârecilerinden Pilate'nin falaka ve kırbacına râzı olmak yerine Roma askerlerini Filistin'den kovarak kendine inananları ve memleketlerini onların şerrinden emin etmesi gerekirdi.

4. Mukaddes Topraklar üzerinde tamâmen hür ve yabancı boyunduruğu altına girmeden yaklaşık 2500 yıl hüküm sürmüş bir kabileye mensup Hz. Muham-med gibi başka bir peygamber-sultan daha gösterilemez. Aynı şekilde, birinci plânda kendi ümmetine, ikinci plânda ise bütün insanlığa maddî ve mânevî birçok hizmetler getiren ikinci bir şahıs daha yoktur. Şunu da belirtelim ki, Daniel'in rüyasında anlatıldığı gibi bir şan ve şöhetin sahibi bulunan İslâm peygamberi kadar meşhur birisinin bulunabileceğini düşünmek mümkün değildir. İsterseniz şimdi de büyük peygamber Daniel ile onun hayret ve korku ile baktığı İnsanoğlu'nu karşılaştıralım. Daniel, Babil ve Sus saraylarında vezirlik makamına kadar erişmişse de bir esir veya bir köle olup, yasaklandığı hâlde bir meleğe tapıyordu (hâşa). Şimdi bu durum karşısında Allah katında peygamberlerin sultanı ve insanlığın efendisi olan, meleklerin hayranlıkla biat ettiği Hz. Muhammed (s.a.v) ile karşılaştırdığımız zaman Daniel'in durumu ne olur? Ve ne tu-

^(*) Markos, XII, 13-17.

haftır ki Hz. Dâvud peygamber de Hz. Muhammed'e (s.a.v.) "Efendim" diye hitap etmektedir (Mezmurlar X. Bâp).

5. Hz. Muhammed'in (s.a.v) Mi'rac çıktığında Allah'ın en yüksek lütfuna mazhar olduğunu ve bu güzide insana ve ümmetine ebedî miras olarak verilen memleketlerden mel'un Boynuz'u ve putperestliği kökünden söküp atmak için güç ve kuvvetle donatıldığını anlamak hiç de şaşırtıcı olmaz.

6. Âcizâne kanâatime göre, bu mûcizevî rüyanın diğer bir enteresan tarafı da "Barnaşa"nın bulutları aşarak Cenâb-ı Hakk'ın huzuruna ulaşması ile Mi'rac hâdisesi arasında hem mâhiyet, hem de zaman bakımından bir uygunluğun bulunmasıdır. Diğer bir tâbirle bu rüyanın ikinci kısmı ile Mi'rac aynı şeylerdir. Gerçekten de İslâm Peygamberi'nin hadislerde dile getirdiği bilgilerle Daniel'in bu sözlerinde bizi bu kanâte sevkedir. Bilindiği üzere Kur'an-ı Kerim, Mi'racta Allah kulunu (Hz. Muhammed'i (s.a.v.) Mekke'deki Mescid-i Haram'dan Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya götürdüğünü bildirmektedir. (*) Allah o vakitler harap olan bu ikinci mâbedin bulunduğ u çevreyi takdis etmiş ve O'na âyetlerinden bâzı şeyler göstermiştir. (XVII. Sûre).

Peygamberimiz (s.a.v.), hadislerinde belirttiğine göre bu Kutsal Mâbed'de arkasındaki peygamberler-

*) İsrâ Sûresi, 1.âyet.

den oluşan bir cemâate namaz kıldırmıştır. (*) Yine aynı rivâyete göre Hz. Muhammed (s.a.v) Yedinci Kat Semâ'ya yükseltildiği Kudüs'ten Allah'ın huzuruna varıncaya kadar meleklerin ve peygamberlerin ruhu da kendisine iştirak etmiştir. İslâm Peygamberi'ni bu Mi'racta gördüğü, işittiği ve karşılaştığı bütün her şeyi anlatmaktan alıkoyan tevazuu, Allah'ın hükmünü nakleden Daniel'in mûcizevî rüyası ile telâfi edilmiş olmaktadır. Ayrıca, bu rüyayı Daniel'e tefsir eden Ruh'un, başka bir yerde düşüncesizce işâret ettiğim gibi bir Melek olmayıp, aksine bir peygamber ruhu olduğu ortaya çıkmaktadır. Çünkü O, ona bir veli veya mübârek bir zat anlamına gelen ve peygamberlerle evliyalar için çok kullanılan bir kelime olan "*Q addiş*" (müzekker halde) ve Qadduş (IV, 10; VIII, 13) şeklinde hitap etmektedir. Allah tarafından artık Teslisin hâkimiyetine son veren İlâhî emri ve azgın Boynuz'un yok edilmesi için peygamberlerin kararını gördükleri zaman bu peygamberlerin ve o dört canavarın, yâni Roma tahtını ele geçirmek için savaştan genel vâlilerin zulmettikleri ilk Hristiyan Şehitlerinin ruhları kim bilir ne kadar memnun oluşmuştur! Dikkat edilmesi gereken diğer bir nokta da bu sâdık rüyanın Barnaşa'nın Mekke'de başlayan Mi'racı ile aynı gecede görülmüş gibi zuhûr etmesidir.

Daniel'in bu mûcizevi rüyasının şâhitliğine dayanarak, biz Müslümanlar, Hz. Muhammed'in (s.a.v.)

(*) Bk.: Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercümesi, (Ankara, 1972 C. 10, s. 66).

mi'racının, her şeye Kâdir olan Cenâb-ı Allah tarafından bedenlen gerçekleştirildiğini kabul edebiliriz. Bu Mi'rac hâdisesinde vücudun âit olduğu asıl vücut tarafından veya yerçekimi kanunu tarafından değil de hız kânun tarafından kontrol edilen bir vücuda âit fizik kanununun varolması icap eder. Yeryüzündeki bir insan vücudu, tâbi bulunduğu yerçekimi kuvvetini aşan daha üstün bir hıza ulaşamadıkça ondan kurtulamayacaktır. Öyleyse orada daha üstün bir güç vâsıtası, ya da sâdece hız kuvveti sâyesinde ince bir şeye, ince bir cisme veya hareketsiz duran kalın bir nesneye nüfuz edebilen ışık hüzmesine âit başka bir fizik kânunu mevcut olmalıdır. Bu nâzik konuda fazla teferruata girmeden şu kadarını söyleyelim ki, hız kuvvetinin önünde ister hareketli, ister durgun olsun, katı bir cismin ağırlığının hiçbir önemi yoktur. Bir yıldız veya güneşten gelen ışığın hızını ve gücünü bilmekteyiz. Eğer bir topu belli bir hızla, meselâ saniyede 2500 km. ateşleyecek olsak, onun birkaç santim kalınlığındaki demir bir levhayı delip geçtiğini biliriz. İşte bunun gibi, ışık hızından ve hatta akla gelebilecek bütün hızlardan daha büyük güce sahip bir Melek de hiç şüphesiz yerçekimini hiçe sayarak Hz. İsa'nın (a.s.), Hz. Muhammed'in (s.a.v) ve Hz. İlyas'ın (a.s.) cisimlerini de akıllara durgunluk verecek bir kolaylıkta ve süratte, kulu oldukları Cenâb-ı Allah'a götürebilir.

Bu mi'rac hâdisesine benzer bir olay da Aziz Paul tarafından nakledilmiştir. İşte bu zat, ondört yıl önce gördüğü bir rüyada üçüncü kat Sema'ya çıkıp oradan

da târifi imkânsız şeyler görüp işittiği Cennet'e götürülen bir kişiden bahsetmektedir. Kilise ilericileri ve İncil tefsircileri, bu şahsın Paul'ün kendisi olduğuna inanmaktadırlar. Gerçekten de kullanılan ifâdeler, insanı bu kanâate sevkedecek mâhiyettedir. Aslında St. Paul, alçakgönüllülüğünden ziyâde, kibrinden dolayı böyle müphem bir ifâde kullanarak onu esrarlı bir hâle getirmiştir. (Korintoslulara İkinci Mektup XII. 1-4). Kur'an-ı Kerim, Hz. İsa'nın havârilерinin çok mübârek ve basiret sâhibi kimseler olduklarını bildiriyorsa da, onların yazdıkları şeyler, Kiliselerin kavga ve çekişmeleri esnasında tahrifata uğradıklarından güvenilirliklerini yitirmişlerdir. Paul, Barnaba İncili'nin bildirdiğine göre, sonradan sapıtarak çok sayıda mü'minin dinden dönmesine sebep olmuştur.

Paul, rüyada gördüğü şahsın kimliğini açıklamaz ve Cennet'te duyduğunu söylediği “söylenemez, hiç kimse de söylemeye mezuи değildir” şeklindeki ifâdeleri, göğе çıkan kimsenin kendisi olmadığını ortaya koymaktadır. Paul'un utangaçlığı ve tevazuu sebebiyle kendisini övmediğini söylemek, sâdece Paul'ü inandırabilir. Kaldı ki, St. Peter'i yüzüne karşı azarlamakla övündüğü gibi, onun mektupları Paul'ün hiç de mütevâzı ve mahcup biri olmadığı kanâatini doğrulamaktadır.

Bundan başka, bu Paul'ün Romalıları ve Galatyalılara yazdığı mektuplarından O'nun Hacer ve oğlu Hz. İsmâil'e karşı peşin hükümlü bir Yahudi olduğunu da anlamaktayız. Paul'ün rüyada gördüğü izzetli şa-

hıs, Daniel'in rüyasında gördüğü şahıstan başkası olamaz. Bu ise Hz. Muhammed'dir (s.a.v.). Ancak, Paul, bir taraftan Yahudilerden korktuğundan, diğer taraftan da kendisine neredeyse Hz. İsa kadar kutsiyet izâfe eden kimselere karşı gelmiş olacağından, Cenâb-ı Allah'ın söylediği bu güzel sözleri söylemek cesâretini gösterememiştir. Ben, Daniel'in altı asır kadar önceki mûcizevî rüyasında gördüğü Barnaşa'yı Paul'ün de görmüş olabileceğine yarı yarıya inansam bile "*kibirilenmemesi*" için bedeninden çıkan ve kendisini mütemâdiyen yumruklayan bir Şeytan Meleği (Korintoslulara İkinci Mektup, XII, 7.) tarafından bu hakikatı açıklamaktan menedildiğine asla inanmam. Zira böyle bir şey, Paul'ün rüyasında gördüğü İslâm Peygamberi'nin sırrını açıklamaktan, kendi deyişiyle "*Şeytan Meleği*" tarafından kabul edilmesi demektir. Eğer Paul, Allah'ın gerçekten fâzıl ve veli bir kuluysa, niçin kendisini devamlı yumruklayan "*Şeytan meleği*"nin eline teslim edilmiştir? Bu Paul'ün görüşlerini düşündükçe, O'nun Büyük Konstantin'in eski bir benzeri olduğu yolundaki şüpheler azalacaktır.

Özetlemek gerekirse, gayri müslim okuyucularımız için Daniel'in bu mûcizevî rüyasından mânevi bir ders çıkarmaya çalıştım. Bu durumda onların Dört Canavar'ın ve bilhassa Boynuz'un *âkibetinden* ibret almaları, Mutlak ve Tek Hakikat olan Allah'ı tefekkür etmeleri; Allah'ın mutlak birliğine sâdece Müslümanların İman ettiğini; müminlerin uğradığı zulümden asıl Allah'ın haberdâr olduğunu ve peygamberlerinin, En

Yüce Olan'ın Tahtı'na en yakın olduğunu bilmeleri icap eder.

VII KRAL DÂVUD'UN O'NA "EFENDİM" DİYE HİTAP ETMESİ

Dâvud'un geniş bir hayat hikâyesi ile kahramanlık ve peygamberlik sıfatıyla söylediği sözler, Eski Ahid'in iki kitabında, yâni Samuel ve Mezmurlar'da yer almaktadır. O, buna göre, Yahuda kabilesinden Yişai'nin (Jessie) en küçük oğlu olup, daha genç bir çobanken bir ayı öldürerek yarısını bir aslana vermiştir. İşte bu cesur delikanlı, Filistinli silahşör Goliath (Calut)'un alnının ortasına bir taş fırlatarak İsrail ordusunu kurtarmıştı. Fakat kahramanlık gösterisinde üstün başarı gösteren kimseler için konulan en büyük mükâfat, Kral Saul'ün kızı Mikal'in elinde bulunuyordu. Hz. Davud, iyi arp ve kaval çaldığı gibi, sesi de güzeldi. Yine Onun, kayınpederinin kıskançlığı yüzünden memleketini terkederek bir eşkiya gibi çeşitli mâceralarla karşılaştığı ve bir sürü tehlikelere mâruz kaldığı iyi bilinmektedir. Saul'ün ölümü üzerine kavmi tarafından kral olması için tekrar geri çağırılmıştır. Çünkü Samuel Hz. Dâvud'u çok önceleri kral olarak meshetmişti. Bunun üzerine Hz. Dâvud, yedi yıl daha hükümdarlık yapmıştır. Kudüs'ü Jebusitler'den alarak tekrar başkent yapar. İşte burada bulunan iki tepenin adı *Moria* ve *Sion* olup, şâyânı hayret bir şekilde, Mekke'de bulunan ve sırasıyla "*Rab'ın görülme (tecelli) yeri*" ve "*kaya-taş*" mânalarına gelen meşhur Merve ve Safa ile aynı anlama ve aynı öneme sahiptir. Hz. Dâvud'-

un savaşları, çok ciddi âilevî meseleleri, sâdik bir asker olan Uriye ve onun karısı Bat-Şeba'ya karşı işlediği günah ve bunun cezasız kalması gibi hikâyeler, [uzun anlatılır.] Netice olarak Hz. Dâvud kırk yıl krallık etmiş ve hayatı hep savaşlarla ve âilevî buhranlarla geçmiş olup hakkında iki zıt kaynağa atfedildiği açıkça görülen çelişkili ifâdeler bulunmaktadır.

Dâvud'un Uriya ve karısı ile olan münâsebetinden doğan günah, (II. Samuel, XI) Kur'an-ı Kerim'de zikredilmiş değildir (XXXVII. Sûre). Kur'an'ın üstün taraflarından bir tânesi de onun bütün peygamberlerin günahsız doğup günahsız öldüklerini bildirmesidir. Kur'an-ı Kerim, Cenâb-ı Hakk'ın yalnızca seçkin kulu olan bir peygambere değil de alelâde bir insana dahi yakıştıramadığımız ve Musa Şeriatı'na göre ölümle cezalandırılması gereken zina ve cinâyet gibi çifte günâhı isnat eden Yahudilerin kitabına hiç benzemez.

Dâvud'un zina işlemesi masalı ve iki Meleğin Dâvud'a bu çirkin fiili hatırlatmak için gelmesi hikâyesi, nerede yeralırsa alsın âdi bir sahtekârlıktan başka bir şey değildir. Bunun sahte ve uydurma olduğu hususu en güzel şekilde müslümanlarca anlaşılır. Meşhur İslâm filozofu ve müfessiri Râzi şöyle diyor: Âlimlerin ve bunlar arasında hakikatı araştıran kimselerin büyük çoğunluğu, böyle hikâyelerin asılsız olduğunu açıkladıktan sonra bunu da yalan ve yakışsız bir hikâye olarak ilan eder. Kur'ân-ı Kerim'in XXXVIII. (Saad) Suresi'nin 24. âyetinde geçen "istiğfar" ve "ğufrân" kelimeleri, elbette ki Hz. Dâvud'un böyle bir günah işle-

diğini göstermez. Çünkü “*istiğfar*” kelimesi, himâye arayışını ifâde eder. İşte Hz. Dâvud da düşmanlarının fazla şiddet göstermeleri karşısında ilâhi himâyeyi talep etmeye başlamıştır. “*Ğufran*” kelimesi ile de, işlerinin yoluna girmesi murat edilmiştir. Zira Hz. Dâvud, büyük bir peygamber olmakla berâber hasımlarını tamâmen kontrol altında tutmaya muvaffak olamıyordu.

Tevrat, Hz. Dâvud’a peygamberliğin verildiği târihi belirtmez. Hatta Eski Ahid’de, Dâvud’un iki büyük günah işlemesinden sonra Allah’ın onu cezalandırmak için Natan’ı peygamber olarak gönderdiğini okumaktayız. (*) Gerçekten de Hz. Dâvud (a.s.), Yahudilerin Kutsal Kitabında, hayatının son yıllarına kadar başka peygamberlerden af ve nedâmet dileyen bir kimse olarak tasvir edilmiştir. Kitâb-ı Mukaddes’in ifâdesine göre Hz. Dâvud (a.s.) işlediği günahı tamâmen pişman olduktan sonra peygamberlik şerefine erişmiştir.

Daha önceki bölümlerin birinde krallığın birbirleriyle devamlı savaştan iki bağımsız devlete ayrılmasından sonra İsrâil Krallığını teşkil eden on kabilenin dâima Dâvud Hânedanı’na düşman olduğunu ve Torah (Tanah), yâni Musa Şeriatını ihtiva eden ilk beş kitap(**) hâricinde Eski Ahid’in diğer kitaplarını asla kabul etmediğini işâret etmiştim. Bu durum, onun ilk beş

*) II. Samuel, XII, I.

**) Eski Ahid’in ilk beş kitabının isimleri şöyledir: Tekvin, Çıkış, Levi hiler, Sayılar ve Tesniye.

kitabının Sâmiriceye tercümesiyle ortaya çıkmıştır. İsrâilli kötü krallar devrinde Sâmiriye’de başarı kazanan İlyas, Elyesa ve diğer bütün peygamberlerle ilgili kısımlarda Hz. Dâvud’un zürriyeti hakkında ne bir kelime, ne de bir kehânete rastlamaktayız. Ancak İsrail krallığının yakılmasından ve on kabilenin Asurya’ya sürülmesinden sonradır ki Yahudi peygamberler çok geçmeden bütün bir milleti ihyâ edecek ve düşmanlarını hâkimiyeti altına alacak olan Hz. Dâvud Âilesinden zühur edeceğini haber vermeye başlamışlardır. Kilise peyderlerini derin ve acayip bir sevince boğan bu son peygamberlerin yazılarında epeyce müphem ve karışık sözler bulunduğu gibi, aslında bu haberler zannedildiği gibi Hz. İsa (a.s.) ile ilgili değildir. Ben burada kısaca iki rivâyeti nakledeceğim. Bunlardan birincisi, İşıya Kitabı’nda olup (VII, 14) “*genç bir kadın bir çocuğa hâmile kalıp erkek çocuk doğuracak, ismini Emmanuel koyacaksın*” şeklindedir. Bunun İbrânice aslında geçen a’lmâh kelimesi, Hristiyan ilâhiyatçılarının dediği gibi “*bâkire*” demek ve dolayısıyla da Hz. Meryem’e izâfe edilmesi mümkün olmayıp “*evlenme çağına gelmiş kız*”, “*genç kız*”, “*küçük hanım*” anlamlarını ifâde eder. Bilindiği üzere İbrânicede Bâkire karşılığı olarak kullanılan kelime *bthulah*’tır. Kaldı ki çocuğun isminin “*Allah bizimle berâber*” anlamına gelen Emmanuel olacağı bildiriliyor. “*El*” ve buna benzer seslerin, birleşik kelimelerin ilk veya son hecesini meydana getirdiği böyle yüzlerce Yahudi ismi vardır. Aslına bakılırsa ne İşıya, ne Kral Ahaz, ne de herhangi bir Yahudi yeni

doğmuş bir bebeğin kendisine “Allah bizimle berâberdir” ismini düşünebilir. Fakat Eski Ahid’in açıkça belirttiğine göre evlenmeden hâmile kalan kızı bildiği anlaşılan Ahaz’ın kendisi, bu yeni doğacak çocuğa Emmanuel ismini vermişti. (*) Düşmanlarının Kudüs’e şiddetli saldırılar düzenlemesi sebebiyle Ahaz (**) tehlikede idi. İşte tam o sırada bir hâmile kadının -fakat bâkire Meryem değil- yediyüz küsur sene sonra dünyaya geleceği şeklinde bir *işâret* gösterilmek sûretiyle ona bir vaadde bulunuldu. Ahaz’ın hükümdarlığı sırasında doğacak çocuk şeklindeki bu açık kehânet (***) Matta İncili’nin yazarı tarafından da yanlış anlaşılmıştır (Matta I,23). Çünkü Meryemoğlu İsa’ya bu isim Cebrâil tarafından verildiği gibi (Matta, I,21) O, asla Emmanuel ismiyle çağrılmış değildir. Yahudilerin kutsal kitabında geçen bu olayı ve ismi, inkarnasyona (****) inanan Hristiyanlık doktrininin ispatı ve delili olarak alıp kullanmak bir skandal değil midir?

Bu kehânetin diğer bir garip izahı da Eski Ahid’in Zekerya Kitabı’nda bulunmakta olup (IX.9), Matta İncili’nin (XXI.5) yazarı tarafından yanlış anlaşılıp yanlış aktarılmıştır. Söz konusu pasajda Zekerya şöyle diyor: “*Büyük sevinçle coş ey Sion kızı, bağır ey Yerusâlem*

*) Bk.: İsa’ya, VII, 14.

**) Ahaz, Yahuda Krallığı’nın onikinci hükümdâr olup M.Ö. 735-715 yılları arasında hüküm sürmüştür. (Bk.: Alton Bryant, The New Compact Bible Dictionary, U.S.A., 1974, s.28)

***) Bk.: İsa’ya, IX, 6, XI,1; Mika V,2,3.

****) İnkarnasyon: Bir kimse öldükten sonra ruhunun başka bir canlıya veya insana girmesi hâdisesi.

kızı. *İşte kralın sana geliyor, âdil, kurtarıcı ve alçakgönüllü olarak, bir eşek üzerine, evet bir eşek yavrusu-sıpa üzerine binili olarak geliyor*". Şiir havasında yazılmış olan bu sözlerden, üzerine kralın bindiği bir erkek eşiğin, genç bir eşek; sıpanın da dişi bir eşiğin erkek yavrusu olduğu havası sezilmektedir. Ne olursa olsun o tek erkek sıpa idi. Fakat Matta İncili bu sözleri bakınız nasıl aktarmıştır.

"Sion kızına söyleyin,

İşte kralın sana doğru geliyor;

Alçakgönüllü ve bir dişi eşiğe binmiş olarak,

Evet bir sıpa, dişi eşiğin erkek sıpası üzerinde."

Bu sözleri yazan şahsın, Hz. İsa'nın Kudüs'e muzafer bir şekilde girerken, hem bir dişi eşek, hem de bunun yavrusu üzerine aynı anda binmek suretiyle gösterdiği mucizeye gerçekten inanmış olup olmamasının hiçbir önemi yoktur. Bununla beraber Hristiyan Pederlerin^(*) büyük bir kısmının böyle inandığını söylemek yerinde olacaktır. Ancak bunun şâhane ve tantanalı bir zafer alayından ziyade komedi gösterisine benzediği onların akıllarına gelmemiş olmalı. Bununla beraber, Luka daha dikkatlidir ve Matta'nın düştüğü hatâyâ düşmez. Acaba bu iki yazarın ilham kaynağı da aynı Ruh mudur?

Hz. Zekeriya (s.a), Yahudilerin sürgünden dönüşlerinden sonra Kudüs'te bir kralın geleceğini haber ve-

^(*)Kitâb-ı Mukaddes'i yorumlayıp hükümler çıkararak Hristiyanlığa şekil veren, Kilise târihinde önemli yere sâhip din adamlarına Peder ismi verilmektedir.

rir . Hz. Zekeriya'nın bahsettiği bu şahıs, sıpa üzerine binili mütevâzî ve gösterişsiz bir kimse olsa bile Allah'ın evini ihya etmek ve kurtarıcı olmak üzere gelmektedir. O, bu müjdeyi Yahudilere mâbedi ve harabe şehri yeniden yapmaya uğraşırken ve komşu kabileler onlara düşman olduğu bir sırada vermiştir. Mâbedi inşa faaliyeti Pers Kralı Darius'un inşaat için ferman çıkarmasına kadar durdurulmuş bulunuyordu. Gerçi hiçbir Yahudi kralı M.Ö. altıncı asırdan önce asla ortada gözükmüyorsa da bu Yahudiler o tarihe kadar başka devletlerin hâkimiyeti altında yarı muhtar idâreler hâlinde yaşıyorlardı. İşte burada vaadedilen kurtuluş müşahhas ve yakın vâdeli bir kurtuluş olup İsa'nın gelmesi ve Kudüs'e girmesiyle gerçekleşen 520 yıl sonraki kurtuluş değildir. İncillerin bildirdiğine göre bu Nasıra'lı Hz. İsa'nın aynı anda iki eşeğe binili olarak girdiği ve Yahudilerle efendileri Romalılar tarafından hemence yakalanıp çarmıha götürüldüğü bu kutsal şehir, o zaman muhteşem mâbediyle zâten büyük ve mamur bir şehir durumunda idi. Hem, böyle bir müjde, harap bir şehirde etrafı düşmanlarla çevrili güç durumundaki Yahudiler için hiçbir şekilde teselli kaynağı olamaz. Netice olarak, "kral" kelimesiyle reisleri Zerubabel, Ezra ve Nehemya'dan birini anlamalıyız.

Konumuzla pek ilgisi olmayan Hz. Zekeriya ve Hz. Dâvud'a ait bu iki hikâyeyi nakletmekteki maksadımız, Yahudilerin kitaplarını yakından tanımayan Müslüman okuyucularımıza, papazların, Hristiyanları nasıl yanlış yola sevk ettiklerini ve keşişlerin olaylara nasıl saç-

ma sapan mânalar yakıştırıp izahlar getirdiğini göstermektedir. Şimdi de Hz. Dâvud'un bir kehâneti üzerinde durmak istiyorum.

“YaHVah, EFENDİME dedi ki:

*Düşmanlarını ayaklarının altına basamak yapınca-
ya kadar sağımda otur.”*

Mezmurlar III. Bâp'ta yeralan Hz. Dâvud'un şiire benzer bu sözleri, Matta (XXII. 14), Markos (XII, 36) ve Luka (XX, 42) incilleri tarafından da iktibas edilmiştir. İlk beyitteki iki isim bütün dillerde *“Rab Rabbi-me dedi ki”* şeklinde tercüme edilmiştir. Şüphesiz bu durumda birinci Rab kelimesinden maksat Allah ise ikinci Rab kelimesinin de Allah anlamına gelmesi icap eder. Bu durumda, hem hitap eden, hem de muhatap Allah olacağı gibi, Hz. Dâvud peygamber de (hâşa) iki Allah'a inanmış olacaktır. Hristiyan papaz ve rahibi için tabii ki bundan daha güzel, daha münâsip ve daha mantıklı bir akıl yürütme elbette düşünülemez. Peki bu ik *Domini'*den hangisi Hz. Dâvud'un Efendisidir? Yoksa Hz. Dâvud (a.s.), kendisini gülünç duruma düşüren *“Dominus dixit Domina meo”* şeklinde bir ifâde sarfetmiş midir? Eğer Hz. Dâvud gerçekten böyle birşeye inanmış olsaydı, onların özel isimlerini zikrederek değil de doğrudan doğruya iki Rab'bin kulu ve kölesi olduğunu pekâla söyleyebilirdi: Bu farâziye, iki Rab'bin varlığını kabulden de öteye Hz. Dâvud'un ikinci Rab'binin düşmanlarını O'nun ayakları altına verinceye kadar sağ tarafında oturmasını emreden birincisinin sığıntısı olduğuna da delâlet edecektir. İşte böyle

bir muhâkeme sizi dininizi iyi anlamaya, böyle hususların mevcut olduğu İncil'in; ve hattâ Kur'an'ın da aslı kaynağından okunup öğrenilmesi mecburiyetini ve tercümelere fazla güvenmenin doğru olmadığını ortaya koyar.

“*Rab Rabbime dedi ki*” şeklindeki yukarıdaki sözü, Kitab-ı Mukaddes mütercimleri tarafından verilen anlamlarıyla karıştırmamak ve yanlış anlamaya meydan vermemek için, parçada geçen İbrânice iki özel ismi mahsus YaHWaH ve Adon şeklinde yazıyorum. Kitab-ı Mukaddes'te geçen böyle mukaddes isimler, tercüme etmeyi düşündüğümüz lisanda tam karşılığı olan kelimeleri bulmadıkça, oldukları gibi bırakılmalıdır. Bilindiği gibi Yehova kelimesi şimdi daha ziyâde Yahve olarak telaffuz edilmektedir. Cenâb-ı Allah'ın İbrânice karşılığı olan bu ismi Yahudiler pek kutsal addederler ve hattâ Kitâb-ı Mukaddes'i okurken bu isme geldiklerinde bunu söylemeyip Adoni ile değiştirirler. Kezâ aynı mefhumun karşılığı olan Elohim'i söylerler de Yahve'yi asla söylemezler. Aynı ilâh için kullanılan bu iki kelime arasında Yahudilerin niçin bir ayırım yaptıkları hususu, başlıbaşına bir mesele olup konumuzun dışında kalmaktadır. Bununla berâber kısaca temas etmek gerekirse, Yahova, Elohim'in aksine zamire benzer soneklerle asla kullanılmaz ve “*İsrail kavminin milli ilahı*” anlamına kullanılan çok özel bir isimdir. Aslında “*Elohim*” bütün Sâmi ırkından gelen kavimlerin bildiği çok eski bir kelimedir. Allah kavramına özel bir espi versin diye de bu Yahve kelimesi ay-

nen Arapçada *Rab Allah* ibâresinde olduğu gibi Yah-ve Elohim şeklinde Elohim'le birlikte kullanılmıştır.

“Adon” kelimesi ise “Kumandan, Bey, Efendi” mânalarına geldiği gibi, Arapça ve Türkçedeki “Emir, Seyyid ve Ağa” kelimelerinin de İbrânice karşılığıdır. Bu kelime ayrıca “asker, köle ve mal” isimlerinin de zıddır. Sonuç olarak, bu beytin birinci kısmını “Allah, Efendime dedi ki” şeklinde tercüme etmek gerekmektedir.

Monarşik bir iktidar süren Dâvud, kraliyet âilesinin reisi ve bütün İsrailîlerin de kumandanı ve efendisiydi. Öyleyse O bu durumda kimin hizmetkârı olabilir? Güçlü bir iktidârın sâhibi olan Hz. Dâvud’un hakikatte kim olursa olsun, hiçbir insanın kulu ve kölesi olması mümkün değildi. Keza O’nun Hz. İbrâhim ve Hz. Yâkub gibi herhangi bir eski nebi ve resule “Efendim” diye hitap etmesi de düşünülemez. Çünkü bunlar için kullanılan en mantıklı ve alışlagelen terim “Baba”dır. Aynı şekilde, Dâvud’un kendi neslin-den gelen bir kimse için “Efendim” hitap ve ünvanını kullanmaması da akla daha yakındır. Çünkü bu kimseler için de “Oğul” tâbiri en uygun tâbirdir. Allah’tan sonra insanlığın en ulusu ve en şerefli hâric, hiçbir varlığın Hz. Dâvud’un Efendisi olduğu kabul edilemez. “Allah’ı görüp kavrayabilme kaabiliyet ve meziyetine sâhip bir kimsenin bu husuta bütün insanların en şerefli, en çok övülmüşü ve en beğenileni olmalıdır” şeklindeki bir mantık pek makul gözükmemektedir. Muhakkak ki geçmiş peygamberler ve basiret sâhibi evli-

yalar, bu mübârek zâtı biliyorlar ve O'na Dâvud gibi “Efendim” diye hitap ediyorlardı.

Şüphesiz ki Yahudi hahamlar ve Eski Ahid müfessirleri, “Rab Rabbime dedi ki...” ifâdesiyle Hz. Dâvud’un soyundan gelecek bir Mesih’i anlamışlar ve gûya böylece Hz. İsa’nın yönettiği ve Matta ile diğer iki İncil’de yer alan “Mesih hakkında ne düşünüyorsunuz? O kimin oğludur?” (Matta XXII, 42) şeklindeki soruları cevaplandırmamışlardır. Hz. İsa, Yahudilere buradaki ikinci bir soruya cevap vermelerini istemek suretiyle onların bu izah ve tefsir şekillerini peşinen reddetmişti. Efendi’nin bu sorusu dinleyicileri büyük bir sessizliğe boğar, çünkü verilecek bir cevap yoktur. İncil yazarlarının hepsi de bu çok önemli münâkaşayı burada birden bire keserler (*) Aslında böyle bir konuyu bir neticeye ulaştırmadan yarıda kesmek ne Efendi’nin (Hz. İsa), ne de kâtiplerin şânına lâayık bir iştir. Çünkü Hz. İsa o anda mâbud, hattâ peygamber olma özelliği bir tarafa, bir öğretmen olarak kendine inananların ve dinleyicilerin “Efendi” tâbiriyle kimin kastedildiğini anlamaya muvaffak olamadıklarını gördüğü anda bu konuyu halletmek mecburiyetindeydi.

Bu “Efendi”nin (**) Hz. Dâvud’un neslinden biri

*) Yazan bahsettiği İncil metninin tamamı şöyledir: Rab Rabbime dedi: Ben düşmanlarını senin ayaklarının altına serinceye kadar sağımda otur. Eğer Dâvud O’nu Rab diye çağırırsa nasıl onun oğlu olur? ve hiç kimse O’na bir cevap veremedi ve o günden sonra artık kimse kendisinden sormağa da cesâret edemedi.” (Matta, XXII, 44,45)

**) Sık sık sözü edilen “Rab Rabbime dedi ki” ibâresindeki ikinci Rab

vanı kullanmaktan uzak durmuştur. Burası kesin bir gerçek olup, Hz. İsa'yı hakiki sıfatına, yâni Allah'ın büyü ve şerefli bir elçisi mevkiine getirecek ve yine aslında onun nefret ve memnuniyetsizliğini dile getiren O'nun aşırı dînî şahsiyetini inkâr etmek için Hristiyan din adamlarını ikaz edecektir.

Kafasına sorular takılıp da buna kendi başlarına cevap bulamayan talebelerin bu hâlini gören bir hoca-nın onların bu derdine çözüm getiremedikçe, ya da onlar gibi câhil olmadıkça sâkin sâkin oturabileceğini düşünemiyorum. Fakat İsa, ne câhil, ne de vurdum-duymaz birisidir. O, Allah'ın aşkıyla yanıp tutuşan yü-ce bir peygamber ve insandır. Kendisi böyle çözülme-miş bir problem veya cevapsız bir soru bırakmamıştı. Kiliselerin İncillerin, "*Dâvud'un Efendisi kimdir?*" so-rusuna Hz. İsa'nın verdiği cevabı nakletmemiştir. Hal-buki üslubu, vahiy yoluyla gelmiş bir mukaddes hita-ba uygun düşmesi, Hz. İsa'nın kendisi ve peygamberlik göreviyle ilgili çok açık ve mantıklı sözler ihtiva etme-si, bunlardan da önemli olmak üzere Hz. İsa'nın İs-lâm Peygamberine dâir kesin sözler ihtiva etmesi se-bebiyle kilisenin reddettiği Barnaba İncili bu sorunun cevabını vermektedir. Bu İncil'in bir sûretini kolayca temin etmek mümkündür. İşte orada Hz. İsa'nın ce-vabını bulacaksınız. Buna göre Cenâb-ı Hak ile Hz. İb-

kelimesini, yazarımız, "Lord" veya "Adon" kelimelerinden biriyle karıştırmıştır.

râhim arasında Hz. İsmâil üzerine bir sözleşme yapılmış olup “*Şanı en yüce*” ve “*Övgüye en lâyük*” bir insanın, Hz. İshak’ın, dolayısıyla da Dâvud’un soyundan değil de Hz. İsmâil’in soyundan geleceğine dâir açık ifâdeler mevcuttur. Ayrıca, Hz. İsa’nın, ruhunu Semâ’da gördüğü ve konuştuğu Hz. Muhammed (s.a.v.) hakkında çeşitli beyanlar da vardır. Allah kismet ederse bu İncil hakkında da ileride birşeyler yazmak istiyorum.

Şurası muhakkak ki, Daniel’in Barnaşa’yı daha doğrusu İslâm Peygamberini gördüğü sahih rüyanın kaynağı ile Dâvud’un bu rüyasının kaynağı aynıdır. Keza Hz. Eyyûb’un rüyasında gördüğü insanları Şeytânî güçten kurtaran “*Kurtarıcı*” ile insanların En Şerefli ve En çok Övülmüşü aynı şahıstır (Eyüp, XIX, 25).

Öyleyse; Hz. Dâvud’un “*Efendim*” veya “*Reisim*” dediği o kimse, Hz. Muhammed (s.a.v) midir? Şimdi de bunu görelim:

Az önce sözü edilen bu “*Efendi*”nin, “*Seyyidül Mürselîn*”, yâni “*Peygamberlerin Efendisi*” olarak adlandırılan Hz. Muhammed (s.a.v) olduğu yolundaki deliller kesindir. Eski Ahid’deki buna dâir bazı âyetler öyle açık ve kesindir ki bunları anlamak ve kabul etmek istemeyenlerin cehâlet ve inatçılığına şaşmamak mümkün değildir. Şöyle ki:

1. Allah ve kulu nazarında en büyük peygamber ve Efendi, en büyük istilâcı ve insanlığı perişan, medeniyetleri alt üst eden insan olmadığı gibi, sırf kendi selâmet ve huzuru için hayatını bir kovukta veya hüc-

rede Allah'ı tefekkürle geçiren kimse de değildir. Aksine insanları Allah'ın nuruna kavuşturarak Şeytânî Kuvvetleri, onun rezil putlarını ve şerefsiz kurumlarını yok ederek insanlığa en büyük iyilik ve hizmeti sunan kimse en büyük insandır. İşte bu şahıs, yılanın başını ezen Hz. Muhammed (s.a.v) olup, Kuran'da Şeytan'a haklı olarak "kovulmuş" mânasında İblis (1) denilmesinin sebebi budur. Hz. Muhammed (s.a.v) bilindiği gibi Kâbe'yi ve bütün Arabistan'ı putlardan temizlemiş, câhil putperest Araplara hidâyet, din ve mutluluk getirmiş ve bu nuru kısa zamanda dünyanın dört bir yanına ulaştırmıştır. O'nun Allah yolundaki bu faâliyetleri ve başarıları, mukâyese kabul etmez eşsiz bir başarıdır.

Şeytânî Güçler karşısında Allah'ın ordusunu peygamberler, evliyalar ve şehitler teşkil ettiği gibi, onların hepsinin mutlak kumandanı ise sâdece ve sâdece Hz. Muhammed'dir (s.a.v). O, gerçekten de yalnızca Dâvud'un değil, bütün peygamberlerin reisi ve efendisidir. Çünkü O, Filistin ve Hz. İbrâhim'in ziyâret ettiği diğer bütün ülkeleri putperestlikten ve yabancı boyunduruğundan kurtarmıştır.

Hz. İsa'nın Hz Dâvud'un (a.s.) sulbünden gelmediğini ve O'nun Efendisi olmadığını söylemesi sebebiyle peygamberler arasından Hz. Dâvud'un Efendisi olma sıfatına Hz. Muhammed'den (s.a.v.) başka lâ-

1) Bk.: İslamic Review dergisinin Ekim 1926 sayısındaki "Why the Quaran calls the Devil" "İblis" isimli makalem.

yık kimse kalmamış demektir. Kezâ, binlerce peygamberin hepsinin gösterdiği başarı ile Hz. İsmâil'in bu şerefli evlâdının hemen dünya çapında meydana getirdiği dîni hareketi kıyaslarsak, "*Efendi*"lik ünvanına lâayık yegâne şahsın Hz. Muhammed (s.a.v.) olduğu neticesine varırız.

3. "*Yehova, Efendi'ye düşmanların senin ayaklarının altına basamak yapıncaya kadar sağırda oturacaksın dedi*" tarzındaki sözü "*Hz. Dâvud nasıl bilmiş ve Allah'ın bu sözünü ne zaman işitmiştir*" sorusuna, Hz. İsa, "*Dâvud onu Rûh hâlindeyken yazmıştır*" şeklinde cevap verir. Hz. Dâvud, "*Seyyidi'l-Mürselin*" İslâm Peygamberi'ni herhalde aynen Daniel'in (Daniel, VII), St. Paul'un (Korentuslulara II. Mektup) ve diğer birçok kimsenin gördüğü gibi görmüştür. Ancak, "*Benim sağırda oturacaksın*" sözünün mânası, şüphesiz bizim için bir meçhuldür. Fakat Allah'ın tahtının sağırda oturma şerefiyle şereflenme ve dolayısıyla sâdece peygamberlerin değil, aynı zamanda bütün mahlûkatın "*Seyyidi*" mertebesine yükselme hâdisesinin meşhur Mi'rac olayı olduğunu rahatlıkla tahmin edebiliriz.

4. Aslında Hz. Muhammed'in (s.a.v) ilâhi görevi ne ve üstünlüğüne yegâne itiraz sebebi, O'nun Teslis Akidesi'ni red ve mahkûm etmesidir. Fakat Tevrat, Allah'la birlikte başka bir ilâhın olmadığını, Dâvud'un Efendisi'nin üçlü bir ilâhın sağırda değil, Tek Allah'ın "*Tahtı*"nın sağırda oturduğunu bilmektedir. Bundan dolayı, sâdece Allah'a inanan ve O'na kulluk eden pey-

gamberlerden hiç birisi, İslâm Peygamberi -Salât ve Selâm O'nun üzerine olsun- kadar ne büyüktür, ne de Allah ve insanlık için büyük işler başarabilmiştir.

VIII AHİD'İN EFENDİSİ VE RESÛLÜ

Kitâb-ı Mukaddes'in Yahudilere âit bölümünün son kitabı, bir şahıs isminden ziyâde bir ünvan mâhiyetinde olan "*malaki*" adını taşımaktadır. Bu ismin tam telaffuzu Malaki olup "*Meleğim*" veya "*Elçim*" anlamına gelir. İbrânice "*malakh*" kelimesi, Arapça "*melek*", ve İngilizcedeki "*angel*" kelimesinin de türediği Grekçe "*anghelos*" gibi, bir haberi bir kimseye ulaştırmak için görevlendirilmiş kimse demektir.

Yahudilerin târihi devrinde yaşayıp peygamberlik eden bu Malaki'nin asıl hüviyeti hakkında ne bu kitapta, ne de Eski Ahid'in diğer kitaplarında bir bilgi ve bahis vardır. Kısa kısa dört bölümden ibâret olan bu kitap şöyle başlar: "*Malaki'nin eliyle, İsrail'in ilahı Yahve'nin Missa'sıdır (yüküdür).*"

Sözkonusu vahiy, bir kral veya bunun mâhiyetine değil, Mâbedi ibâdete açılmış olan Kudüs'te o sırada ikâmet eden insanlardır. Bu kitabın konusu ise kısaca şöyledir: O zamanlar Yahudilerin kurban ve adakları en ucuz ve kötü cinsinden kör, topal ve sıska keçi veya sığırlardan ibâretti. Aynı şekilde öşür ya hiç verilmiyor, ya da düzensiz ve değersiz şeylerden veriliyordu. Bu yüzden din adamları zamanlarını ve enerjilerini dînî işlere hasredermiyorlardı. Çünkü bu kötürüm ve sıska kurbanların etlerini yemek mümkün olmadığı gibi, çok az bir gelir veya sınırlı bir öşürle yaşamaya da imkân yoktu. İşte bu yüzden Yahve, sık sık yaptığı üzere Yahudileri yine tehdit ve vaadlerini yerine ge-

tirmedikleri için ihtar etmektedir.

İşte bu konuşma veya vahiy, peygamber Malaki tarafından, “*Rabbin sofrası murdardır ve O’nun yemeği bayağıdır*” (Malaki, I, 12), “*kötülük eden bir kimse, Yahova’nın gözünde iyidir ve onlardan hoşlanır, yahut âdil olan nerededir?*” (II, 17) diyen İsrâil kavminin Yehova’dan illallah ettiği tarih olan M.Ö. Dördüncü asrın başlarında tevdi edilmiş olmalıdır. Bu kitabın kesin yazılış târihi bilinmiyorsa da, güzel bir İbrâniceyle kaleme alındığı görülmektedir. Mükâleme anlamına gelen “*misa*” kelimesinin bozulmadan bize kadar intikal etmiş olması, bu dilin cehâletini tasdik eder mâhiyettir. Bu kitapta, vermek istediği mânâyı hemen hemen hiç anlama imkânı kalmayan birkaç tane de kırılmış cümle bulunmaktadır.

Bu yazımızda bizim ele almak istediğimiz asıl konu, üçüncü bâp, birinci âyette dile getirilen şu meşhur müjdedir:

“*İşte elçimi gönderiyorum ve O benim önümde yol hazırlayacak ve aradığınız Adon (Efendi) ve şevkle beklediğiniz Ahid Elçisi mâbedine ansızın gelecektir. İşte geliyor der, Orduların Rabbi*” Malaki, III, 1.).

Bu çok meşhur bir Mesihî kehânet olup, bütün Hıristiyan Azizleri, pederleri, papaları, patrikleri, rahipleri, keşişleri, râhibeleri ve hatta dînî eğitimlerine yeni başlayan talebeler bile bu ibârede zikredilen birinci elçinin Vaftizci Yahya, ikincisinin, yâni “*Ahid Meleği*”-nin ise Hz. İsa olduğunu söylerler.

Hıristiyan Kiliselerinin dâima iki ayrı şahsın İsa’nın

şahsında tezâhür ettiğine inanmalarından ve bu saçma inancın mücidinin de Matta İncili'nin yazarı St. Matthew'un fevkalâde istisnâî gafı olmasından dolayı bu kehânetin muhâtabının kesin bir şekilde açıklığa kavuşturulması büyük önem arz etmektedir. Dört İncilin birincisi olan Matta'nın başlıca özelliklerinden birisi de Eski Ahid'de yer alan hemen her konudaki ifâde ve kehânetlerin Hz. İsa Mesih'in şahsında gerçekleştiğini iddia ve ispat etmek istemesidir. Ne var ki St. Matthew'un, itirazlar karşısında çok zayıf ve İbrânice metinlerden yaptığı aktarmalarda oldukça dikkatsiz olduğu görülmektedir. Ayrıca, kendi anadilini kullanmakta da fazla mahâret sâhibi değildir. Daha önce yazdığım makalelerin birinde O'nun, Hz. İsa'nın bindiği eşekle ilgili olarak yaptığı hatayı dile getirmiştım. (1) Bu, incillerin güvenilirlik ve sıhhatine doğrudan doğruya temas eden en ciddi husustur. Matta İncili'nin yazarının, Malakî'deki kehânetin gerçek mâhiyetini bilmemesi ve yine efendisi İsa'nın, aldığı vahyi yanlış naklettiğine câhilce hükmetmesi, böylece de O'nun peygamberliğine gölge düşürmesi mümkün müdür? Sonra, Malakî'de yer alan yukarıdaki ifâdeleri İşaya Kitabı'na atfeden İkinci İncil'in yazarı St. Mark hakkında ne düşüneceğiz? (I,2) Matthew'un rivâyet edip (XI, 1-15) Luka tarafından kopye edilen veya örnek alınan bir ifâdeye göre de (VII, 18-28) Hz. İsa, Vaftizci Hz. Yahya'yı kalabalık bir cemâate "peygamberlerden

1) Bk.: İslamic Review, Ocak, 1929, s.18.

üstün bir kimse" olarak takdim etmiş; "İşte, *senin yüzünün önünde habercimi gönderiyorum. Senin önünde yolunu hazırlayacaktır'* diye hakkında yazılmış olan budur" demiş; ve nihâyet "*kadından doğanlar arasında Yahya'dan daha büyük yoktur, fakat Semâvâtın krallığında en küçük olan, O'ndan daha büyüktür*" diye buyurmuştur. Malaki'de mevcut olan bu ifâdenin tahrif edildiği açık ve kesindir. Halbuki bu metnin aslı, "*aramakta olduğunuz...*", "*beklemekte olduğunuz...*" ifâdelerinden kolayca anlaşılacağı üzere, hitap edenin "*Orduların Rabbi*", muhâtap cemâatin de Mü'minler olduğunu ortaya koymaktadır. Zira Allah, "*İşte Elçimi gönderiyorum ve O, benim yüzüm önünde yol hazırlayacaktır*" diyor. Fakat mevcut inciller, bu ibâredeki birinci tekil şahıs zamirini yok etmek ve bunun yerine *iki defa "senin önünde"* (veya İbrânicede olduğu gibi "*senin yüzünün önünde*") ibâresini koymak suretiyle tahrif etmişlerdir. Genel kanâate göre Matt-hew kendi adıyla bilinen İncil'ini, Allah'ın Hz. İsa'ya "*İşte elçimi (Meleğimi) -ki böyle bir ifade Matta XI, 10'da bulunmaktadır- senin önünde gönderiyorum, ve O, senin önün sıra yol hazırlayacaktır*" dediğini Yahudilere göstermek için anadili İbrânice veya Âramice yazmıştır. Fakat Matta, bu ibâredeki Elçi veya Melek tâbiriyle Yahya'yı imâ etmek istemektedir. Bu durumda ise, Hz. İsa'nın Hz. Yahya'yı bütün kadınlardan doğan çocukların en büyüğü olarak vasıflandırması, fakat Hz. İsa'nın kralı olduğu ima edilen Semâvat Âlemi'ndeki en küçük şahsiyetin Hz. Yahya'dan

daha büyük olması sebebiyle ortaya büyük bir çelişki çıkacak demektir.

Hız. İsa'nın veya kendisine inanmış havârilерinin, başka bir şahıs için Allah Kelâmı'nı böyle tahrif ederek bu şekil bir lisan kullanacaklarına ben şahsen inanmıyorum. Fakat bâzı fanatik rahipler veya câhil papazlar bu ibâreyi değıştirmiş ve bunları İsa'nın ağzından, aslında bir peygamberin söyleyemeyeceğı şekle sokmuş olabilir.

"Efendi"nin ve "Ahdin Habercisi"nin önünde yolu hazırlamak veya ıslah etmek için görevlendirilen "Haberci"nin bu ikincisinin hizmetkârı ve tebâsı olduğı, bu sebeple bu iki seçkin kimsenin önceden müjdelendiğı yolundaki eski bir görüş, asıl elçiye verilen vazifenin büyüklüğünü ve önemini bilmemekten doğan bir cehâlettir. Hattâ, bu gönderileceğı vaadedilen elçiyi, bir öncü veya bir kraliyet alayının geçmesi için köprüleri ve yolları yapmakla görevlendirilmiş bir mühendis olarak da düşünemeyiz. İsterseniz bu konuyu daha derinlemesine, daha bir aklıselimle, serinkanlılıkla ve tarafsız bir gözle inceleyelim:

1. Herşeyden önce şunu çok iyi bilmeliyiz ki, bu elçi ruh ve beden sâhibi bir benîâdem olup melek veya insanüstü bir varlık değildir. İkinci olarak, kâlp gözümüzü açıp vicdanımızın sesini dinleyerek kabul etmeliyiz ki, O, "Efendi" ve "Kutsal Ahdin Elçisi" olarak bilinen başka bir Elçi'nin önünde yol açmak için gönderilmeyip doğru, emin ve güzel bir dini kurup geliştirmek için tayin edilmiştir. O'nun vazifesi, Allah ile k

ları arasındaki yolda bulunan her türlü engeli kaldırmak ve bu ulu yoldaki insanların her türlü tehlikelerden haberdâr olup korunması ve kolay yürütmesi için bütün çukurları kapatıp, pürüzleri, tümsekleri yok etmektir. Aynı şekilde, İbrânice “*u pinna derekh*” ibâresi, Elçi, “*ibâdet ve dini kuvvetlendirip saflaştıran*” demek olup “*darakh*” fiili, “*yürümek, varmak, idrak etmek*” anlamlarına gelen Arapça “*dereke*” fiiliyle aynı köktendir. Bu “*dereke*”, isim olarak da “*yol, cihet ve adım*”; mecâzi olarak da “*din ve ibâdet*” mânâlarını ifâde eder. Bu kelime bu ruhânî mânasıyla Eski Ahid’in Mezmurlar ve Nebiler kitaplarında kullanılmıştır. Şurası muhakkaktır ki, Allah’ın bu yüce elçisi, bir şeriatı bir avuç Yahudinin istifâdesi için ıslah ve ihya etmek üzere değil, aksine bütün insanlığın değişmez ve cihanşümul dinini tesis etmek için geliyordu. Her ne kadar Yahudilerin inandığı din, Tek Allah’ın varlığını kabul ediyorsa da, bu Allah’ın sâdece İsrailîlerin ilâhı olarak tasavvur edilmesi, ruhbanlık anlayışı, kurban törenleri ile ruhun ölümsüzlüğüne, ölümden sonra dirilme, Hesap Günü, Cennet veya Cehennem’de ebedî hayat ve buna benzer daha birçok konuda herhangi bir akîdenin olmayışı, bu dinin zaafıları arasındadır. İşte böyle zaafılarıyla dolu bir inanç sistemi, farklı dil, ırk, iklim, mizaç ve davranışlara sahip insanlar için tamamiyle yetersiz hâle gelmiştir. Aynı şekilde Hristiyanlık da aslî günaha, boş yedi sakramente, daha önce hiçbir dînî ve edebî literatürde bulunmayan tek tanrının inkarnasyonuna ve teslise inanması; dinin ku-

rucusu kabul edilen İsa'dan tek satır da olsa orijinal bir kitabın gelmemesi sebebiyle insanlık için faydalı bir din değildir. Hattâ tam aksine bu din, insanların birbirine olan kin ve öfkelerini artırmakla tefrika ve bölünmelere yol açmıştır.

Bu elçi, bu dinleri ilga ve İbrâhim, İsmâil ve diğer hak peygamberlerin eski dininin bütün insanlığa hitap edecek şekilde yeniden tesis etmek gibi iki vazife için görevlendirmiştir. Bu durumda O'nun insanı Allah'a kavuşturacak en kısa yol, yâni ibâdet bakımından en kolay ve hurafe gibi saçma sapan doğmalarla bozulmadan hep saf kalacak şekilde sağlam ve mantıklı bir din olması gerekirdi. Bu elçi kendi kendilerini rehber ilan eden ve böyle iddialarda bulunan yüzlerce kimsenin önderliğine lüzum duymaksızın, Bir Allah'a inanıp bağlanmak isteyen herkese cevap verebilecek bir yol, bir din tesis etmekle görevlendirilmiştir. Bunlardan daha önemli olmak üzere, bu kimsenin Kudüs veya Mekke'deki bir mâbedine ansızın geleceği bildirilmiştir. Kezâ, O put ve tasvirleri sadece kırmak sûretiyle değil, eski putperestleri Allah'a iman ettirerek ülkedeki bütün putperestliği kökünden söküp atacak birisidir. Allah ile kul arasında mutlak bir vâsitanın, papazın, azizin veya mukaddes bir nesnenin aracı olmayacağını söyleyen cihanşümul bir dinin, yeni bir yolun tesisini sağlamak gibi fevkalâde bir vazifenin üstesinden gelmek ise ismi Muhammed Mustafa (s.a.v) olan bir resûla nasip olmuştur.

2. Malaki'de Vaftizci Yahya'nın peygamber oldu-

ğuna dâir bir işâret yoktur. O'nun hakkında dört incilde bulunan bilgilerin hepsi de çelişkilidir. Ancak, bu kitapların ittifak ettikleri tek nokta, kendisine kitap verilmeyeceği için, yeni bir din ortaya koymadığı hususudur. O ne yeni bir din kurmuş, ne de eski bir dini ıslah etmiştir. İncil'de O'nun daha genç yaşta evini, ane ve babasını terkedip çölde bal ve çekirge yiyerek yaşadığı rivâyet edilmektedir. Yine bu rivâyetlere göre, Yahya günahlarından pişman olup, kendisine gelerek günah çıkarmak isteyenleri vaftiz ettiği Ürdün Nehri kıyısındaki kalabalık karşısına çıkıncaya, yâni yaklaşık otuz yaşına kadar günlerini hep çölde geçirmişti. Matta'nın yazarı Matthew, Hz. Yahya ile Hz. İsa (a.s) arasında herhangi bir münâsebetten bahsetmez; veya en azından bunu yazmak lüzumu hissetmez. Kendi adıyla bilinen İncil'in yazarı Luka ise herhangi bir vahiyden değil de İsa'nın havâilerinin eserlerinden naklen, daha her ikisi de annelerinin karnında bulundukları sırada Hz. Yahya'nın Hz. İsa'ya tazimini ve biatını nakleder (Luka, I, 39-46). O, İsa'yı da herkes gibi Ürdün nehrinin suyu ile vaftiz ettikten sonra, Hz. İsa'yı kastederek, *"Onun çarıklarının bağına çözmek için eğilmeye bile lâyık değilim"* demiştir. (Markos, I, 7.). Dördüncü İncile göre de Hz. Yahya Peygamber, Hz. İsa'nın *"Dünya'nın günahlarını alıp götürən Allah'ın kuzusu"* olduğunu söylemiştir (Yuhanna, I, 29). Hz. Yahya'nın Hz. İsa'yı (a.s.) tanıdığı ve Mesih olarak kabul ettiği açıktır. Fakat Hz. Yahya zindana düştüğü zaman şâgirtlerini Hz. İsa'ya gönderip *"gelecek olan sen*

misin, yoksa bir başkasını mı bekleyelim?" diye sorar (Matta, XI, 3 vs.). Vaftizci Hz. Yahya, kardeşinin hanımıyla evlendiği için kâfir kral Edomita'ı tekdir ettiğinden zindanda şehit edilir. İncillerin rivâyetlerine göre bu asil ve mübârek peygamberin hayatı da böylece acı bir şekilde sona erer.

Yahudilerin Yahya Aleyhisselâm'ı peygamber olarak kabul etmemeleri çok gariptir. Aynı şekilde, Barnab İncili'nin vaftizci kelimesini zikretmemiş olması da enteresandır. Bundan daha önemli olan husus, bu İncilde Allah'ın son Peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v) hakkında Hz. İsa'nın ağzından söylenmiş sözler olduğu yolunda Hz. Yahya'nın sözleri bulunmaktadır. Kur'an, Hristiyanların John ismiyle bildikleri Hz. Yahya'nın mûcizevî doğumunu zikretmekle berâber ^(*), O'nun vaftizci olduğuna işâret etmez.

Hz. Yahya'nın vaazının bir bölümü, Matta İncili'nin üçüncü bâbında bulunmaktadır. O, bu vaazında Göğün Krallığı'nın yakın olduğunu bildirmekte ve mü'minleri su ile değil "*ateş ve kutsal ruh ile*" vaftiz edecek olan Allah'ın Resûlü ve Elçisi'nin yakında geleceğini haber vermektedir.

Eğer Hz. Yahya, Allah'ın İsa'nın önünde yolu açmak için gönderdiği bir haberci ve yardımcı olsaydı, O'nun vaftiz olmak için nehir veya göldeki kalabalığa katılması ve kendisini yarım düzine havarinin arasına bulması anlamsız olurdu. Hz. Yahya'nın Hz. İsa'yı

^(*) Âl-i İmran Sûresi, 39, 40.

(a.s.) görüp tanıdığı zaman derhal ona katılması ve ta-raftarı olması gerekirdi. Fakat durum hiç de öyle de-ğildir. Şüphesiz bir Müslüman peygamberlerden dâi-ma büyük bir saygı ve sevgiyle bahseder. Ben Ernest Renan veya bir başka münekkidin yaptığı gibi fazla yo-rum yapmak istemiyorum. Ancak şu kadarını söyle-yeyim ki, onların, hayvan postu giyen bir çöl dervişi ve “Efendisi”ni ve “Ahidin meleği”ni gören bir zâhit olarak anladıkları bir peygamberin, bu Efendi’sinin ta-raftarı olmaması gülünç ve inanılmaz bir şeydir. Bir peygamberin kendisinden üstün bir kimse için yolu aç-mak ve dini temizleyip saflaştırmak üzere Allah tara-fından gönderildiğini düşünüp inanmak, sonra da O’nun bütün hayatı boyunca hayvanların arasında ya-şadığını söylemek, insanlar için değil, canavarlar ve cin-ler için yollar, caddeler yaptığını söylemekten farksız-dır.

3. Yahya peygamber, İsa’nın söylediği iddia edi-len İlyas veya Elyesa Peygamber de değildir. Malaki Kitabı’nın dördüncü bâbında (5. ve 6. âyetler) İlya’nın (İlyas), sözü edilen nebinin zuhûrundan önce de-ğil, Kıyâmet Günü’nden bir süre önce geleceğini ha-ber vermektedir. Hz. İsa, Hz. Yahya’nın İlya olduğu-nu söylemiş olsa bile, halk onu tanımamıştır. Hz. İsa’nın kastettiği şey, bu iki peygamberin münzevi hayat-larının benzerliği, Allah’a olan derin sevgileri ve kral-larla ikiyezli dînî liderleri azarlamak ve ihtar etmek hu-susundaki gayretleridir.

Burada, kiliselerin Hz. Yahya’nın yolu hazırlamak

için geldiği şeklindeki çürük iddiası üzerinde uzun uza-
dıya duracak değiliz. Fakat şu kadarını söyleyelim ki,
Vaftizci Hz. Yahya, Hz. Musa (a.s.) Şeriatı'nın ne bir
maddesini değiştirmiş, ne de ona bir madde ilâve et-
miştir. Vaftize gelince, o eski bir Yahudi abdesti olan
ma'mudiye'den başka bir şey değildir ve Kiliselerin
meşhur ve esrârengiz Vaftiz Sakramenti ile değiştirile-
bilecek bir "*din*" veya "*yol*" şeklinde mütâlâa edilemez.

4. Eğer Malaki'nin kehânetinde kastedilen kimsenin
Hz. İsa olmadığını söylersem, benim *saçma bir fikir be*
yan ettiğim söylenebilir. Çünkü bu görüşüme hiç kimse
itirazda bulunamayacaktır. Zira Kiliseler, "*yolu hazır-*
layacak Elçi"nin Hz. İsa değil Hz. Yahya olduğuna
inanmışlardır. Bununla berâber, Yahudiler her iki gö-
rüşü de reddederler. Bu kehânette sözkonusu şahıs
sayısı *iki olmayı*ptek olduğu için bu şahıs kesinlikle Hz.
İsa değildir ve olamaz da... Eğer Hz. İsa, zannedildiği
gibi tanrı olsaydı, Yahve'nin önü sıra yol hazırlamak
için gönderilmiş olamazdı. Yok eğer Hz. İsa bu kehâ-
neti yapan Yahve ise, öyleyse önü sıra yolun hazırla-
nacağı diğer Yahve kimdir? Şâyet O, Ruhların Efen-
disi'nin et ve kemikten yaratılmış basit bir kulu ise bü-
tün bu iddialar boşuna demektir. Çünkü İsa, sâde bir
insan ve peygamber olarak Teslisçi Kilise'nin kurucu-
su olamaz. Sözkonusu kilise ister Ortodoks, ister Pro-
testan, isterse Salvatonist, Quaker veya bir başkası ol-
sun, bunların hiçbirisi Malaki'nin işâret ettiği "*yol*" ve-
ya "*din*" olamaz. Zâten Hz. İsa da onun kurucusu ve
hazırlayıcısı değildir. Allah'ın birliğini inkâr ettiğimiz sü-

rece yanlış yoldayız demektir ve bu sebeple de Hz. İsa ne bizim dostumuz olur, ne de bize yardım eder.

5. Bu kehânette sözü edilen şahıs, Dinin Elçisi, Başkumandan ve Ahdin Elçisi gibi üç önemli özelliğe sâhiptir. Onun şu üç sıfatı daha bulunmaktadır. “*Câmie veya Mâbede ansızın gelmek, İnsanlar tarafından beklenmek ve araştırılmak, çok arzulanıp özlenmek*”

Bütün bu gerçekleri dikkate alarak, Allah ve Din uğrunda şerefli görevler îfa eden bu Mübârek, insanlık için Büyük Rahmet ve cesur bir Kumandan olan şahıs Hz. Muhammed'den (salât ve selâm O'nun üzerine olsun) başka kim olabilir?

Hz. Muhammed (s.a.v), dünyada eşi benzeri bulunmayan Mukaddes bir Kitap olan Kur'an'ı ve çok mantıklı, kolay ve faydalı bir din olan İslâmiyeti getirmiştir. Kendisi, dünyanın çeşitli yerlerinden milyonlarca putperestin hidâyete ermesinde gerçek bir rehber ve vâsita olmuş ve onun İsa ile Yahya peygamberlerin haber verdikleri Allah'ın yeryüzündeki gerçek “*Saltanatı*”nı teşkil eden evrensel bir birlik hâline dönüştürmüştür. Bu iki peygamberden hiçbirisinin bir putperesti dine çevirmek için hiçbir teşebbüste bulunmadığını ve Yahudileri kendi tebliğ görevlerine inandırmada başarılı olamadıklarını çok iyi bilip anladığımız zaman, Resulullah (s.a.v) ile Hz. İsa ve Hz. Yahya'yı (a.s.) karşılaştırmamızın çocukça bir saflık olduğu kendiliğinden ortaya çıkar.

IX GERÇEK PEYGAMBERLER SÂDECE İSLÂM'I VAZETMİŞLERDİR

Tarihte İsrâil kavmi kadar efsunculardan, sihirbazlardan, kâhinlerden, büyücüler gürûhundan ve çok sayıda sahte peygamberlerden yaklaşık dört yüz yıl zarar görmüş bir başka kavim daha gösterilemez. Bu sahte peygamberler iki grup olup bunlardan birincileri, Yehova'nın Torah (Şeriatı)nı ve dinini getirdiklerini iddia ederek onun adıyla peygamberlik taslamışlardı. İkinciler ise, putperest bir İsraili kral himâyesinde Baal veya komşu putperest kavimlerin tanrılarının adıyla peygamberlik iddiasında bulunuyorlardı. Birinci gruba girenler, Yeremya ve Mika gibi hak peygamberlerle çağdaş olan birkaç peygamberdir. İkincilere gelince, bunlar İlyâ'ya (*) çok fazla eziyet edip, Ahap ve karısı Jezebel'in hükümdarlığı zamanında gerçek peygamberlerin ve inananların kılıçtan geçirilmesine sebep olmuşlardı. Şüphesiz onların arasında hak din ve iman için

*) Eski Ahid'de İlyâ adıyla bilinen peygamberi Müslümanlar Hz. İlyas olarak bilirler. Kur'an-ı Kerim'in ifâdesine göre O, Baal isminde bir puta tapan İsrailoğullanna peygamber olarak gönderilmişti. Ancak onlar Hz. İlyâs'ı yalanladılar. Kıssas-ı Enbiya yazarlarına ve bilhassa da Taberi'ye göre Hz. İlyas, kendine inanan Kral Ahab zamanında yaşıyordu ve Ahab bir süre sonra O'ndan yüz çevirerek putperest oldu. Buna üzülen Hz. İlyas, Allah'a yalvararak kendisine yağmura hükmetmek kudretinin verilmesini niyaz etti. Bu duası kabul olunca üç yıl yağmur yağmadı. Buna rağmen putperestliğe devam eden Yahudilerden bezen İlyas bu dünyadan kurtulması ve kendi katına çağırması için Allah'a niyaz eder. Bunun üzerine müridi Elyesa'nın hayret nidaları arasında göğe yükselir.

en tehlikeli olanlar, Misfa gibi mâbetlerde dînî vazifeleri yöneten ve Allah'ın vahiylerini halka tebliğ etmek pozlarında gözüken sahte peygamberlerdir. Belki de Yeremya peygamber kadar hiçbir peygamber bu sahtekârların işkence ve azâbına mâruz kalmamıştır.

Yeremya, Hz. İsa'dan önce yedinci asrın son çeyreğinde Yahuda Krallığı, Keldâni ordularının büyük istila hareketiyle karşı karşıya bulunduğu bir sırada genç bir yaşta peygamberliğini ilan etti. Bu durum karşısında Yahudiler, Mısır Firavunu ile ittifak kurdularsa da Nabukadnezar'ın askerleri onları da fena halde bozguna uğrattınca Kudüs'ün târumar edilmesi an meselesi hâline gelmişti. İşte böyle kritik bir anda Allah'a inananlardan bir kısmının âkibetinin tartışıldığı bir sırada Yeremya Peygamber, hem Kudüs'ün yakılıp kül hâline getirilmemesi, hem de ahâlisinin esârete gönderilmemesi için Yahudi kralıyla önde gelen bâzı devlet ricâline, Bâbil Kralına boyun eğip O'nun emrine girmeyi tavsiye ediyordu. Yeremya bütün hitâbet gücünü kullanarak bu düşüncesini krala, râhiplere ve diğer ileri gelen kimselere söylediyse de onların hiçbirisine söz dinletemedi. Bu durum karşısında Allah'tan vahiy aldığını söylemek sûretiyle vukuubulmasından korkulan tehlikeden, yâni şehri tahrip ve ahâliyi esâretten kurtarmanın tek çâresinin Keldanilere teslim olmak olduğunu bir kere daha dile getirdiyse de, bu ikazlarına da kulak veren kimse çıkmadı.

Nihâyet Nabukadnezar gelir, şehri alır ve yahudi kralı ve prensleri ile birsürü esirden başka çok sayıda

altın ve gümüş kaplardan meydana gelen mâbedin bütün kıymetli eşyalarını Bâbil'e götürür. Nabukadnezar, bir prens ile üçüncü bir şahsı, kendine bağlı vâli olarak Kudüs'e tayin eder. Ancak bunlar, yeni efendilerine karşı akıllı davranıp sâdik kalacakları yerde isyan ederler. Yeremya, bu yeni İsrail kralına Mısır taraftarlığını terkederek Babillilere bağlı kalması için vazı nasihatta bulunursa da işe yalancı peygamberler karışarak mâbette *"ve Orduların Rabbi diyor ki: İşte ben Babil Kralı'nın boyunduruğunu kırdım ve iki yıl içinde bütün Yahudi esirleri ve Allah'ın evinin eşyaları Kudüs'e tekrar dönecektir"* (*) diye konuşmaya devam ederler. Yeremya, cemâatin bu havâî sözlere inanmaması için ağaçtan bir boyunduruk yaparak kendi boynuna takıp mâbede girer ve oradakilere Allah'tan Bâbil hâkimiyetinin boyunduruğunu bütün Yahudilerin boynuna işte bu şekilde geçirmesi istenildiğini söyler. Bu nugören rakip bir sahtekâr, Yeremya'nın boynundaki boyunduruğu parçalayarak yukarıdaki konuşmayı tekrarlar. Bundan sonra Yeremya çamurla dolu bir zindana atılır ve Keldânilerin ikinci defa kuşattığı şehirde açlık başgösterinceye kadar sâdece kuru bir arpa ekmeğiyle hayatını sürdürür. Yeremyanın önceden haber verdiği üzere Hananya adlı bu sahte peygamber bir süre sonra ölür. Şehrin surlarının bir yerden yıkılmasıyla muzaffer Kaldâni ordusu şehre girer. Yahudi kralı Zedekya ve avânesi kaçmak isterse de yakalanarak Bâ-

*) Yeremya. XXVIII. 3.

bil'e götürülür. Şehir ve mâbet tekrar yağma edilerek âteşe verilir. Şehir halkından sâdece fakir bir kesim toprağı işlemek üzere bırakılıp geri kalanların hepsi Bâbil'e götürülür. Nabukadnezar'ın emriyle Yeremya Kudüs'te kalmak şansını elde eder. (*) Yeni tâyin edilen kral Gadelya bu peygamberi korumak ve bakmakla görevlendirilirse de bâzı Yahudiler isyan ederek Gadelya'yı öldürüp beraberlerine Yeremya'yı alarak Mısır'a kaçarlar. (**) Yeremya burada hem Yahudi kaçaklara, hem de Mısırlılara rağmen peygamberliğini sürdürür. O'nun Mısır'da öldüğü zannedilmektedir.

Yeremya'nın kitabı şimdiki hâliyle Septuagint Tercümesi'nden oldukça farklıdır. Şurası muhakkak ki, kendisinden İskenderiye'li mütercimlerin Grekçe olarak kaleme aldığı nüshanın bölüm sıraları çok farklıydı.

Kitâb-ı Mukaddes araştırmacılarının genel kanâatine göre Yeremya, Tevrat'ın beşinci kitabı olan Tesniye'nin yazarı veya en azından toplayıcısıdır. Şahsen ben de bu kanâatteyim. Zira Yeremya bir nebi olabileceği gibi bir Levi (***) veya bir haham da olabilir. Ayrıca, Yeremya'nın, Eski Ahid'in diğer kitaplarında bulunmayan pekçok kısımları bu Tesniye'de bulunmaktadır. İşte bütün Eski Ahid içerisinde nâdide ve kutsal bir yere sâhip olması gereken ve konumuz açısından da pırlanta değeri taşıdığına inandığım bir ifâde yine

*) Yeremya, 39, 8-10.

**) a.g.e., 41, 1-3.

***) Mâbette kâhin yardımcısı.

bu kitapta yer almaktadır.

Bu geniş izahattan sonra şimdi de bu bölümün başlığı için seçtiğim asıl noktaya, yâni gerçek bir peygamberle sahtesinin ayırdedilmesinde dikkat edilecek hususları inceleyelim. Yeremya bu konuya gâyet güzel ve tatminkâr olan şöyle bir formül getirmiş bulunmaktadır:

“PEYGAMBER İSLÂMÎ VAZEDER”

Allah, Tesniye’de (XIII, 1-5; XVIII, 20,22) kendi adını kullanarak peygamberlik iddiasında bulunabilecek ve böylece yanlış yola sevkedecek olan yalancı peygamberlerle ilgili bazı bilgiler vermektedir. Ayrıca bu düzenbazların yalanlarını bulup çıkarmanın en güzel yolunun beklemek olduğunu ve sahtekârlıkları ortaya çıktığı anda öldürölmelerini emreder. Fakat şurası da bir gerçek ki, câhil bir kimse hak bir peygamberle sahtesini kolay kolay ayırdedemez. Tıpkı bugün aynı câhil kimselerin Hz. İsa’nın gerçek tâkipçisinin Katolik Roma Papalığı mı, yoksa Kalvinistler mi olduğunu kesinlikle tefrik edemedikleri gibi... Bir düzme peygamber, hak peygamber gibi hâdiseler üzerinde kehânette bulunabilir, hârikulâde şeyler yapabilir ve hiç olmazsa görünüşte buna benzer dînî diğer faaliyetlerde bulunabilir. Hz. Musa (a.s.) ile Mısır’lı sihirbazlar arasındaki yarışma, bunun en güzel örneklerinden birisidir. (*) İşte bu konuda Yeremya bize bir kimsenin hak ve gerçek peygamber oluşu ile ilgili çok güzel kıstaslar getirmiş olup İslâmın da işâreti ve tasdiki mâhiyetindedir. Eski Ahid’in bu Yeremya Kitabının tamamının okunması ve bilhassa da dokuzunca âyetinin dikkatle gözden geçirilmesiyle bu durum daha da iyi anlaşılacaktır.

“Bir peygamber İslâmî (Şalom) söylese ve o pey-

*) Bk.: Kur’an-ı Kerim, Âraf sûresi, 106-120.

gamberin söylediği çıkarsa işte bu peygamberin gerçekten Allah tarafından hak peygamber olarak gönderildiği bilinecektir.” (Yeremya, XXVIII, 9).

Bu âyetin kelimesi kelimesine tercümesi bu şekildedir. İbrânice metinde geçen *nebe* kelimesi “*peygamberlik etmek*”, “*önceden haber vermek*” anlamlarına geldiği gibi, bu kelimedden türemiş olan *nebi* ismi de ilâhi vahiy sâyesinde geçmiş ve gelecek hâdiselerden haber veren kimse demek olan peygamberle eş anlamlıdır. Aslında bu târif kısmen doğru olup “*peygamber*” kelimesinin tam tarifi, Allah’tan aldığı emir ve haberleri tam bir sadâkatle belli bir şahsa veya topluma tebliğ eden şahıs demektir. Şurası da bilinmelidir ki, ilâhi mesajda geçmiş veya geleceğe âit hadiselerin mutlaka haber verilmesi, anlatılması şartı yoktur. Aynı şekilde, “*Peygamberlik*” vazifesi de mutlaka olmuş veya olacak hâdiselerin izahı olmayıp, Allah’tan gelen vahyin va’z ve tebliğ edilmesi demektir. Netice olarak, peygamberlik, tabiat ve mâhiyeti tamamen gayri-maddî olan yeni bir vahyi tebliğ edip açıklamaktır. Bir peygamberin ağzından çıkan sözler, onun almış olduğu *vahyi*, vaaz veya sohbet şeklinde *tebliğ* etmek sûretiyle peygamberlik yapmasından başka bir şey değildir. Peygamberlerin vahiy sâyesinde her şeyi bilip söyleyebileceği şeklinde *yanlış* bir isnada mâruz kalmamaları için Kur’an-ı Kerim’de Allah, sevgili resûlû Hz. Muhammed’e (s.a.v.) şöyle demektedir: “*Ben de sizin gibi bir beşerim, sizden tek farkım, bana vahyin gelmiş olmasıdır.*” Ayrıca, peygamberlerin özel

hayatlarında ve münâsebetlerinde zaman zaman ha-ta ve kusur işlemeye meylettikleri anlarda ilâhî vahyin imdatlarına yetiştîği görülmektedir. Allah peygamber-leri insanlığa fizik, matematik veya başka herhagi bir müsbet ilim öğretmek için göndermiş değildir. Bir pey-gamberi dünyaya ait bir meselede dili sürçtü veya ya-nıldı diye hemence suçlamamız kendi adımıza büyük haksızlık olur, zira nihâyet o da bir insandır.

Bundan dolayı, bir peygamber Rabbinden almış olduğu vahyi sâdece *resmen ve usûlüne uygun bir şe-kilde tebliğ etmesi durumunda* ilâhî bir imtihana ve göz-etime tâbidir. O'nun özel işleri, âilevî münâsebetleri ve şahsî hünerleri bizi onun ilâhî vazife ve misyonu ka-dar alâkadar etmez. Kaldı ki, Yeremya'nın bir anne-ye, çocuğunun yaramaz ve haylaz olacağını bildiril-mesi veya Tevrat'ın Hz. Musa'ya harfiyen vahyedil-mesine inanması dolayısıyla, bir peygamberin hak mı, yoksa sahte mi olduğunu tesbit için mahkeme kararı çıkartmak hiç de hoş bir şey değildir. Bu tesbitleri ya-parken Hz. İsa'nın (a.s) başına gelenler ve İsrâil tari-hinde başka hususlarla ilgili daha pek çok olay da ha-tırımdadır.

Peygamberleri şehvet, kabalık, cehâlet ve diğer be-şerî zaafılarla itham etmek, tamâmen *art niyetli* ve ga-reze dayalı bir suçlamadır. Onlar da bizim mâruz kal-dığımız tabii arzu ve ihtiraslara mâruz kalan insanlar olmakla berâber, kendilerine verilen haberi değiştirmek ve beşerî günah işlemek gibi illetlerden korunmuşlar-dır. Peygamberleri sevip iman etmek konusunda

Cenâb-ı Allah'ın gazabına uğrayacak kadar aşın gidip fazla yüceltmemeye de bilhassa dikkat etmeliyiz. Bu peygamberlerin hepsi de Allah'ın kulu ve kölesi olup vazifelerini tamamladıktan sonra O'na dönmüşlerdir. Allah'ı hatırdan çıkardığımız ve bütün muhabbet ve hürmetimizi Allah'ın peygamberlerinden herhangi birine tahsis ettiğimiz an, çoktanrıçılık tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyoruz demektir.

Buraya kadar peygamber ve peygamberliğin mâna ve mâhiyetini açıklamaya çalıştık. Şimdi de, Yeremya'nın dediği gibi, peygamberlik iddiasında bulunan bir kimsenin, İslâm Dininin tebliğ ve propagandasını yapmadıkça hak peygamber olamayacağını ispat et çalışacağız.

Bu bölümün mâna ve önemini düşüncelerimiz istikâmetinde daha iyi anlamak için Yeremya'nın, rakibi Hananya'ya söylediği şu sözlere bir gözetmek icap eder: “Benden ve senden önce olan peygamberler, eski (zamanlardan) beri birçok memleketlere karşı, büyük krallıklara karşı savaşla ve kötülükle ve vebayla peygamberlik ettiler.”(*) Yeremya daha sonra şöyle devam eder:

“İslâm ile ilgili olarak peygamberlik iddiasında bulunan bir kimsenin bu sözleri çıkınca O'nun Rab tarafından gönderilmiş hak peygamber olduğu bilinir.”

Bu ibârede “concerning İslam” (İslâm ile ilgili) şeklinde tercüme ettiğim “*I Şalom*” kelimesi hâric, bu şekil

*) Yeremya, XXVIII, 8

bir tercümeğe ciddi bir itiraz olamaz kanâatindeyim. İbrânicedeki “*Şalom*”un önündeki “*l*” edatı, “*ilgili olarak*” veya “*hakkında*” anlamlarına gelir ve eğer yüklemi “*gelmek*”, “*gitmek*”, “*vermek*” gibi bir fiil olsaydı öznesinin ismin -e hâlinde değil, -i hâlinde olması gerekirdi.

Bütün Sâmi dil âlimlerinin vardıkları kanâate göre İbrânice “*Şalom*”, Süryânice “*Slama*” ile Arapça “*Selâm*” ve “*İslâm*” kelimelerinin hepsi de Samicedeki tek ve aynı kökten, yâni “*Şlama*” kelimesinden türemiş olup aynı mânâyâ gelmektedir. Gerçekten de “*şalam*” fiili, “*teslim olmak*”, “*biri lehine ferâgatta bulunmak*” ve nihâyet “*baş yapmak*” anlamlarına geldiği için neticede “*emniyette olmak*”, “*sağlam ve sâkin olmak*” mefhumlarının da karşılığıdır. İşte bu sebeple dünyada hiçbir dînî sistem, “*İslâm*” isminden daha güzel, daha muhtevalı, şerefli ve yüce bir isimle isimlendirilmiş değildir. Allah’ın hak dini, O’nun kullarından birisinin, hele hele bir kavmin veya bir ülkenin ismiyle isimlendirilemez. Gerçekten de Müslümanlar zayıf ve bedbin bir vaziyette olsalar bile “*İslâm*” kelimesinin bu kutsallık ve karşı konulmazlığı, İslâm Dini’nin düşmanlarının onları hep korku, dehşet ve saygı ile anmalarına sebep olmuştur. Yine bu isim ve ünvan, mü’minlere Cenâb-ı Allah’ın sâdece kendisine ve irâdesine tam bir teslimiyet ve tevekkülle boyun eğmeyi öğretip telkin ettiği gibi, başımıza gelebilecek ne kadar sıkıntı ve felâketler varsa hepsini boş verip evde ve başka yerde huzur ve gönül rahatlığı içinde olmamızı da

termin eder. ⁽¹⁾ İşte Allah'ın var ve bir oluşuna böyle sağlam ve sarsılmaz iman ve O'nun rahmet ve adâletine sonsuz güven, bir müslümanı, gayri müslimler arasında derhal göze çarpan mühim bir şahsiyet hâline getirir. Yine Allah'a bu sarsılmaz iman ve O'nun mukaddes kitabı Kur'an'a ve peygamberlerine samimi bağlılık, Hristiyan misyonerlerin ümitsiz saldırılarına ve hüsrânlarına sebep olmuştur. İşte bundan dolayı, Yeremya'nın ifâdesiyle *"kendisine peygamberlik gelen bir kimse, yâni kendi dini olarak İslâm hakkında konuşmalar yapan, vaazlarda bulunan bir şahsın, önce kendisine, Allah'ın hak peygamberi olarak gönderildiği bildirilecektir."* İsterseniz bu ifâdeden hareketle şu birkaç hususu ciddî şekilde ele alalım:

1. Yeremya, *"Şalom"* kelimesini Hz. İsa'dan önce din mânâsında kullanan tek peygamberdir. Aynı şekilde, bu kelimeyi Allah'ın elçisinin hak olduğunu ispat ve pekiştirme konusu olarak kullanan ilk peygamber de Yeremya'dır. Kur'an-ı Kerim'e göre Hz. İbrâhim, Hz. İsmâil, Hz. İshak, Hz. Yâkub, Hz. Musa (a.s.) ve diğer bütün peygamberler "Müslüman" olup hepsi de İslâm'ı va'z ve

1)Sözün burasında meşhur profesörün enteresan tesbitleriyle eski Alman Kayzeri'nin Hollanda'nın Doorn şehrinde 70. doğum yıldönümü töreni dolayısıyla yaptığı konuşmasında dile getirdiği şu tesbitler arasında nasıl bir mutâbakat olduğunu ifâde etmemiz yerinde olacaktır. "Eğer Müslümanlar, zayıflamakta olan Batı'yı fethedip hâkimiyetleri altına almaları yolunda Allah'ın bir emri olduğunu bilselerdi, Allah'a olan inançlarıyla Allah'ı tanımayan Avrupalılara, hatta Kızıl Bolşeviklere karşı büyük dalgalar hâlinde hücum ederlerdi ve bunun karşısında durma gayretleri de hiçbir fayda sağlayamazdı." (Evening Star, London, 26 Ocak 1929).

tebliğ etmişlerdir. İslâm ve bunun eş anlamlıları olan “*Şalom*” ve “*Şlama*” kelimeleri Hz. Muhammed’in (s.a.v) İslâmiyeti yaymaya başladığı zamanlarda Mekke ve Medine’li Yahudilerle, Hristiyanlar tarafından bilinmekteydi. “*Huzur*”u, mücerret, müphem ve gelip geçici bir hâl olarak haber veren bir peygamber, böyle bir izah şekliyle peygamberliğini asla ispat edemez. Aslında Yeremya ve Hananya gibi millet ve sarayın gâyet iyi bildiği iki büyük peygamberin reddettiği kritik bir milli mesele (Yeremya XXVIII) veya bir münâkaşa konusundan birini kabul diğerinin, yâni yaklaşan milli felâketin reddedilmesiyle çözümlü halledilmezdi. (*) Yeremya’nın -Kral Sedekya Keldâni hâkimiyetini kabul etmesi veya ona karşı durması sebebiyle- devamlı şekilde millî bir felâketi haber vererek “barış”ı müjdelemesi yalnızca kendi başarısızlığını icap ettirmekle kalmayıp onu gülünç duruma da düşürecektir. Çünkü her iki halde de Yeremya’nın kastettiği “barış”, hiçbir şekilde barış olmayacaktı. Tam aksine eğer Yahudiler Keldâni ordusuna karşı direnmeselerdi, bu tam bir millî felâket olacağı gibi, savaşmayıp teslimiyeti kabul etselerdi, bu defa da kayıtsız şartsız kölelik devri başlayacaktı. İşte bundan dolayı Yeremya’nın bu “*Şalom*” terimini rastgele ve mücerret bir mefhum olarak değil, müşahhas ve muayyen bir şey, daha doğrusu İslâm

*) Yazarın burada kısaca bahsettiği konunun aslı, Yeremya’nın ve Hananya’nın Babililere ve Nabukadnezar’a karşı farklı tavır takınmaları meselesidir. Biraz ileride de görüleceği üzere Yeremya, Yahudilerin onlara karşı koymamaları gerektiğini söylediği hâlde, Hananya tam aksine sertlik taraftarıdır.

Dinini ihtiva eden gerçek bir dinî akideyi ifâde etmek için kullandığı açıktır. Meseleyi biraz daha açıklığa kavuşturmak için, âdi bir Yahudi kralı ile onun şerefsiz dalkavuklarıyla, sapık ikiyüzlü kimselerden oluşan bir cemaat huzurunda bu iki rakip peygamberin millî bir meseleyi münâkaşa ediş şekillerine ve kullandıkları delillere iyi dikkat etmemiz icap edecektir. Yeremya, Allah'tan aldığı ilham ve sulh dini mâlikiyle, bu barış dininin, yâni İslâmın hayâtî faydalarını gözönüne alarak âdi kral ile mâiyetini Bâbillilerin hâkimiyet ve Keldânî esâretini kabule, daha doğrusu hayatta kalmaları için ikna etmeye çalışıyordu. Aslına bakılırsa onlar için başka bir çâre de yoktu. Yahudiler, atalarının inandığı Allah'a inanmaktan vazgeçmiş, mâbetleri kirletmiş, peygamberleri alaya alıp küfürler etmiş, çeşitli fenalıklarda bulunarak onlardan yüz çevirmişlerdi (Korentoslulara İkinci Mektup XXXVI, v.s.). İşte bu yüzden Allah onları Nabukadnezar'ın eline düşürdü ve şimdi halleri yamandı. Aslında Yeremya'nın bu teklifini tabii karşılamak icap eder. Çünkü Allah'ın gerçek ve samimi bir kulu için önce din, sonra millet gelir. Halbuki bu Yahudi devleti ve milleti -bilhassa Allah'ı terkettikleri zaman- başka bir sebeple değil, dinî bir sebeple kurban edilecektir. Hananya adıyla bilinen Gibeon'lu diğer peygamber, kral efendisini memnun etmek için çeşitli yollar araştırıyordu. Zira rakibi Yeremya zindanlarda aç biilaç çürürken kendisi, kralın yakını ve gözdeleleri arasında bulunup servet ve saltanat içinde yüzyüyordu. Dinin gelişmesi ve halkın refahı için zerre ka-

dar ilgilenmiyordu. Hananya, Yeremya Kitabı'nın ifâdesine göre ilâhını sapık bir hükümdâr için değiştirip ihânet etmiş bir peygamberdir. Yine aynı kitaba göre, O da Yeremya'nın ilâhı'nın adıyle peygamberlik etmekte ve Bâbil'den iki yıla kadar çıkacaklarını, ganimetlerin de geri getirileceğini haber vermektedir.

Şimdi, Kitab-ı Mukaddes'in peygamber olarak tanıttığı bu iki şahıstan, yukarıdaki kısa izahattan çıkarcığınız neticeye göre acaba siz hangisini Allah'ın gerçek kulu ve Din'in samimi koruyucusu olarak değerlendirirsiniz? Muhakkak ki Yeremya,sempati ve tercihinizi hemen kazanacaktır.

2. Peygamber, imam ve Allah'ın yeryüzündeki herhangi bir halifesinin memuriyetine şehâdet edip doğrulayabilecek tek din Şalom, yani İslâm'dır. Allah Bir tâne olduğuna göre O'nun dini de bir tanedir. Ulûhiyetin mutlak sûrette bir olduğunu açık açık söyleyip bunun savunuculuğunu yapan İslâm dininin dünyada bir benzeri daha yoktur. İşte bundan dolayı, muhabbet ve hürmet gibi bütün beşerî duyguları böyle bir dinin gâyesi uğruna feda eden bir kimse şeksiz şüphesiz Allah'ın hak peygamberi ve yeryüzündeki halifesidir. Fakat burada izaha muhtaç hâlâ şöyle bir husus bulunmaktadır. Eğer İslâmiyet, bir peygamberin veya Allah'ın dünyadaki vekilinin hak olup olmadığını bilmemiz konusunda bir ölçü ve kıstas değilse, bu hususta başka bir ölçü de yok demektir. Hatta, bu noktada mûcize de her zaman yeterli bir delil değildir. Çünkü sihirbazlar da hârika şeyler meydana getirebilmek-

tedirler. Aynı şekilde, ilham ve kehânet de tek başına birşey ispat etmeye yeterli değildir. Zira kutsal bir ruhun hak peygambere istikbâle dâir olayları ilham etmesi gibi, bâzan kötü bir ruh da yalancı peygambere aynı şeyi yaptırabilir. Bu sebeple, Yeremya'nın dediği gibi *"bir peygamber Allah'tan vahiy alır ve bir din ismi ve bir hayat nizamı olan 'Şalom' -İslâm- ile peygamberlik ederse, O'nun Allah tarafından gönderildiğinin bilinmesi kaçınılmaz olur. Bu, Hananya'nın sahte peygamber olduğunu oradaki cemâate inandırmak için Yeremya'nın başvurduğu güzel bir yoldu. Ne var ki, kötü ruhlu bu kral ve avânesi onu dinlemediler ve böylece Allah'ın Kelâmı'na itaat etmediler.*

3. Bundan önceki paragrafta ortaya konulduğu üzere, ne mucize gösterilmesinin, ne de kehânetin gerçekleşmesinin bir kimsenin hak peygamber olduğunu ispat etmeye yetmeyeceğini, dine olan sadâkat ve samimi bağlılığın bu gâye için en güzel ve en kesin delil olduğunu, ve *"Şalom"* kelimesinin barış dini mânasında kullanıldığını tekrarlamak isteriz. Burada, *"Şalom"*'un İslâm'dan başka birşey olmadığını bir kere daha vurgulamak yerinde olacaktır. Bu izah şekline itiraz edenlerden Şalom kelimesinin müterâdifi olarak İslâm ve Şalom kelimesinden başka Arapça bir kelime göstermelerini ve bunların Şalom hâricinde, İslâm ile aynı mânâ ve muhtevayı hâiz başka bir İbrânice kelime göstermelerini rica edeceğim. Şunu hemen belirteyim ki, bunların başka bir müterâdifini bulmak mümkün değildir. Bu sebeple, *"Şalom"* kelimesinin mücerret mâ-

nâda “selâm” veya “sulh ve selâmet”; müşahhas mâ-nâda ise bir din ve inanç sistemi olan “İslâm” ile aynı anlama geldiğini kabul etmek mecburiyetindeyiz.

4. Kur'an'ın ikinci suresinin açıkça bildirdiğine göre, Hz. İbrâhim'in kendisi, oğulları ve torunları, Yahudi veya Hristiyan olmayıp İslâm dini üzereydiler. (*) Bütün bu peygamberler, aralarında misafir bulundukları veya temelli olarak yerleştikleri kavimlere Tek Allah'a inanıp tapmalarını vaaz ve telkin ediyorlardı. Şunu da kabul etmeliyiz ki, Hz. İbrâhim ve oğullarının tebliğ ettiği bu İslâm dinine inananlar sâdece Yahudiler olmayıp, Hz. İbrâhim'in öbür çocuklarından olan diğer birçok millet ile bunların eritip dinlerini kabul ettirdiği diğer başka kabileler de Müslüman, yâni Allah'a inanıp O'nun emir ve irâdesine teslim olmuş kimselerdi. (**). Esav, Edom ve Medyen kavmi başta olmak üzere, Arabistan'da yaşayan daha pekçok kavim ve kabile, İsrâiloğulları gibi Tek Allah'a inanıp ibâdet ediyorlardı. İşte bu kavimlerin herbirinin Hz. Eyüp, Yetro (Hz. Musa (a.s.)'ın kayınpederi), Balaam, Hud v.b. gibi peygamberleri veya dînî önderleri de bulunmaktaydı. Fakat bu kavimler, bir zaman sonra başta Yahudiler olduğu halde, putperestlik batağına daldılar ve Pey-

*) Yazann, sözünü ettiği ifâde Bakara Sûresi'nin 135. âyeti olmalıdır. Buna benzer diğer bir âyet de Âl-i İmran Sûresi'nin 67. âyeti olup şöyledir: “İbrâhim ne bir Yahudi, ne de bir Hristiyandı. Fakat O, Allah'ı bir tanıyan dosdoğru (Hanif) bir Müslümandı.”

**) Hz. İbrahim'in dininde olanlara “Hanif” deniliyordu. Bu hanifler, Hz. Muhammed (S.A.V.) gelinceye kadar Arabistan'da mevcut olup, Hz. Hatice'nin amcası oğlu Varaka b. Nevfel de bunlardan biriydi.

gamberlerin Efendisi (s.a.v.) bu putları tamâmen yok edipceye kadar da öyle kaldılar. Yahudiler Eski Ahid'in makbul olarak kabul edilen kitaplarının en büyük kısmını Yeşu tarafından Kenan ülkesinin fethinin, Hz. Süleyman (a.s.) zamanındaki Kudüs'ün ve buradaki Mâbed'in hâtıralarının, târihin derinliklerine gömüldüğü bir devirde, yâni yaklaşık İ.Ö. beşinci yüzyılda meydana getirmişlerdir. İşte böylece, dış dünyaya kapalı, evhamlı ve ırkçı bir Yahudi ruhu, İsrâil Krallığı'nın küçük bir kalıntısı üzerinde hüküm sürmeye başladığı gibi, Hz. Dâvud'un tâcını ve tahtını yeniden ihya etmek için büyük bir kurtarıncının geleceği inancı da hâkim olmaya başlar. Yine, Hz. İbrâhim'in ve soyundan gelen çeşitli kabilelerin İslâm karşılığı olarak bildikleri Şalom'un eski anlamı da artık unutulmuştur. Yeremya'nın bu bölümünü işte bu açıdan İbrânice Mukaddes Kitaplar arasında *altın değerinde kabul ediyorum.*

X
İSLÂM DİNİ ALLAH'IN YERYÜZÜNDEKİ
SALTANATIDIR

Daniel'in fevkalâde ilginç rüyasını tetkik ederken (Bk. VII. Bölüm) Hz. Muhammed'in (s.a.v) onbinlerce semâvi varlığın refâkatinde, Ezelf ve Ebedî olan Cenâb-ı Allah'ın mübârek huzuruna nasıl götürüldüğünü, hiç bir mahlûkun nâil olmadığı izzet ve muhabbet dolu sözlere nasıl muhâtap olduğunu (2. Korintoslular, XII), peygamberlerin sultanı pâyesi ile nasıl şereflendirilip "*Dürdüncü Canavar*"ı ve "*Mel'un Boy-nuz*"u yoketmek için nasıl bir güç ve kuvvetle donatıldığını görmüştük. Ayrıca, bu mübârek insanın Allah'ın Saltanatı'nı Dünyada ilan ve tesis etmek için görevlendirildiğini belirttikten sonra, Allah'ın sevgili kulu ve en kıymetli resûlü için uygun gördüğü şeylerle ilgili olarak bütün insanlığın hayâl edebileceği şereflerin en büyüğüne niçin sâdece Hz. Muhammed'in (s.a.v) lâyık olabileceğini de işâret etmiştik. Bütün bu bilgilerden sonra, Allah'ın bütün resûl ve nebileri arasında yalnızca İslâm Peygamberi'nin hepsinden yüksek bir kule şeklinde tasvir edildiğini ilâve etmiştik. Zira O'nun ortaya koyduğu büyük ve muhteşem eser O'nun şan ve şeref dolu ebedi bir hâtırası olarak durmaktadır. Bir kimse, Allah'ın mutlak birliğini samimi olarak kabul etmedikçe, İslâmiyetin, putperestlik ve çoktanrıçılık karşısında eşsiz bir kale değerindeki kıymetini ve önemini takdir edemez. Allah'ın, Hz. Âdem, Hz. İbrâhim Hz.

Musa ve Hz. İsa'nın (a.s) tanıyıp ibâdet ettikleri Allah olduğunu anladığımız zaman İslâm'ı tek hak din, Hz. Muhammed'i de (s.a.v) O'nun bütün peygamber ve kullarının efendisi olduğunu kabul etmekte zorluk çekmeyiz. Kezâ, Allah'ı aynı anda hem "*Baba*", hem "*Oğul*", hem de "*Ruhülkudûs*" olarak tasavvur etmek, yahut da "*Ben, Sen, O*" gibi üç ayrı şahıs zâmiriyle birbirine hitap edebilir üç şahsiyete sâhipmiş gibi düşünmek suretiyle O'nun yüceliğini tesbit edemeyiz. Böyle yapmak suretiyle mücerret ve mükemmel bir Allah inancını kaybeder, hattâ Allah'a inanmış olmaksızın çıkarız. Aynı şekilde, ne bâzı anlamsız sakramentler ve esrârengiz törenler ihdas etmek suretiyle dinin kutsiyetine en ufak bir şey ilâve edebilir, ne de ruhlarımız için bir peygamberin veya tecessüm etmiş ilâhın (Hz. İsa'nın) cesedindeki gıdadan, mânevi bir gıda kapabiliriz. Çünkü böyle yapmak suretiyle gerçek ve hak din fikrini kaybederek din ile ilgimizi bütünüyle kesmiş oluruz. Kezâ, Hz. Muhammed'i (s.a.v.) Allah'ın oğlu veya cisim hâline gelmiş ilah şeklinde tasavvur etmek de O'nun şahına en ufak bir katkı olmaz. Çünkü böyle birşey yapmakla biz, hakikatı ve Mekke'li peygamberin gerçek şahsiyetini tamâmen inkâr etmiş olacağımız gibi, hiç farkında olmadan politeizm uçurumuna da yuvarlanmış oluruz. İslâm peygamberi'nin bùyüklüğü, böyle sağlam, kolay, doğru bir din kurmuş olmasını ve bu hüküm ve ilkeleri bizzat tatbik etmesini de ihtiva etmektedir. İşte bu açık ve sağlam kâideler ve uygulamalar sâyesindedir ki, bir Müslümanın "*Al-*

lah'tan başka ilâhin olmadığına ve Muhammed'in (s.a.v) de O'nun resûlü olduğuna iman ederim" şeklinde formülleştirilen iman esaslarından başka herhangi bir şeye iman etmesi mümkün değildir. Bu kısa âmentü, Allah'a inanan herkesin Kıyâmet Günü'ne inanmasını da sağlayacaktır.

Daha önce sözünü ettiğimiz "*Büyük Konstantini*" ve teslisçi Kiliseyi temsil eden "*Onbirinci Boynuz*"u ortadan kaldıran büyük kahraman "*Bar Allah'a*" (Allah'ın oğlu) olmayıp "*Bar Naşa*" (İnsanoğlu)dur. Bu ise Allah'ın yeryüzündeki saltanatını *fiilen* kurup tesis eden Muhammedu'l-Mustafa'dan (s.a.v) başkası değildir. İsterseniz şimdi de Allah'ın Saltanatının ne anlama geldiğini araştırıp izah edelim. Hatırlanacağı üzere, Daniel Kitabı'nın ifâdesine göre peygamberlerin efendisine (s.a.v) ilâhî huzurda şöyle bir vaadde bulunulmuştur:

"Krallık ve saltanat ve bütün göklerin altındaki krallıkların büyüklüğü En Yüce Olan'ın dostlarının kavmine verilecektir; Onun (bu kavmin) saltanatı ebedî (olacak) ve bütün krallıklar O'na hizmet edip boyun eğecektir" (Daniel VII, 22-27).

Allah'ın Saltanatı'nın "*En Yüce Olan*"ın sevdiği kavimden meydana geleceğini ve diğer bütün idâre ve iktidarların ona itaat edip boyun eğeceğini söyleyen bu ifâdeler, İslâm'da din ile devletin bütün ve bu sebeple de ayrılmaz olduğunu açıkça göstermektedir. İslâmiyet sâdece Allah'ı ilgilendiren bir din olmayıp aynı zamanda dünyevî bir imparatorluk ve saltanattır. "*Allah'*

ın Yeryüzündeki Saltanatı”nın mâhiyet ve özelliği hakkında daha açık ve sıhhatli bir fikir sâhibi olabilmek için İslâmiyetin, resûlü Hz. Muhammed (s.a.v.) vasıtasıyla Allah tarafından tamamlanıp kemâle erdirilmesinden önceki tarihine gözetmek icap etmektedir.

1. HZ. MUHAMMED’(S.A.V.)DEN ÖNCE İSLÂMİYET ALLAH’IN YERYÜZÜNDEKİ SALTANATI OLMAYIP O’NUN YALNIZCA HAK DİNİYDİ:

Allah’ın hak dininin, sâdece İbrâhim’e vahyedildiğine ve bu dinin de sâdece İsrâilliler tarafından korunduğuna inanan kimselerin, Eski Ahid’in çok câhil çömezleri olduklarına ve bu dinin mâhiyeti hakkında çok yanlış kanâate sâhip bulunduklarına hükmetmek gerekmektedir. Zira, Hz. İbrâhim’in bizzat kendisi Kudûs Kralı’na ve İmamlarına ⁽¹⁾ öşürler sunup onun tarafından takdis edilir (Tekvin XIV, 18). Kezâ, Hz. Musa’nın kayınpederi de bir peygamber ve imamdı ^(*) Aynı şekilde, Hz. Eyüp, Hz Balaam, Hz. Âd, Hz. Hud, Hz. Lokman (a.s.) ve daha pekçok peygamber de Yahudi değildirler. Bunun aksine İsmâiloğulları, Moaboğulları, Ammoniler, Edomiler ve bunun gibi, Hz. İbrâhim ve Hz. Lut’un neslinden gelmiş kavim ve kabilelerden, başta İsrâilliler olmak üzere pekçoğu, Allah’ı bile bile putperestlik ve cehâlet batağına saplanmışlardır.

1) İbrânicede bu eski imamlara “Kohen” denilmekteydi. Hristiyanlar bu kelimeyi “papaz” şeklinde tercüme etmişlerdir. Fakat Yahudi papazı ile Hristiyan Sakramenteryen papazı arasında fark vardır.

*) Eski Ahid, Çıkış, 3.bâp.

Halbuki putperestliğin, söndürüp yerini bir türlü alamadığı tek din İslâmiyettir. Nâçiz kanâatime göre, Yahudilerin “*kutsal*” ve ev eşyası gibi mütâlâa ettikleri ve İbrânicede de genellikle “*Terafim*” olarak adlandırılan (Tekvin XXXI, 34) bu putlar veya tasvirler, Katolik ve Ortodoks Hristiyanların evlerinde ve mâbetlerinde bulundurup ibâdet ettikleri tasvir ve heykellerle aynı mâhiyette idi. Şunu da belirtelim ki, bu putlar eski cehâlet devrinde kabilelerin ve insanların birbirini tanımada kimlik kartı ve pasaport kabilinden şeylerdi. Sırf bu yüzden Hz. Yâkub’un karısı ve Laban’ın kızı olan Rahel’in (Raşel) babasının “*terafimi*”ni gizlice çalması garip değil midir? (Tekvin, XXXI, 30-36), O sırada Laban, Hz. Yâkub gibi Müslüman olmayıp, aynı zamanda taştan “*misfa*” yaparak bunu Allah’a tahsis etmişti.

Öğle vakitleri mûcizevi bir bulutun kendilerine gölge yaparak sıcağından koruması, geceleri ise bir âteş sütunun aydınlatması, üstelik bir de “*menna ve selve*” ile beslenmeleri şeklinde gece gündüz tezâhür eden bir mûcize ve hârika ile kendilerinden geçen çöl Yahudileri, Hz. Musa’nın Sina dağının dumanlı tepesinde birkaç gün için görünmeyince hemen altın bir buzağı yapıp ona tapmaya başladılar. (*). Yeşu’nun ölümünden Kral Seul’ün vaftizine kadar dört asırdan fazla bir tarih dilimi, bu söz dinlemez kavmin bir sürü putperestlik rezâletleriyle doludur. Ancak, Hz. İsa’dan önce üçüncü

*) Eski Ahid, Çıkış 32. Bâp ve ayrıca Kur’ân-ı Kerim, Bakara, 54.

asırda Kutsal Kitap'ların tanzimi ve vahyin kapanmasından sonradır ki Yahudiler putlara tapmaktan vazgeçmiş ve monoteist olarak kalmışlardır. Fakat Tek Allah'a inanmaları onları muvahhitler arasına soksa bile, "Müslüman" olarak nitelendirilmelerine imkân vermez. Çünkü onlar, Hz. İsa (a.s.) ve Hz. Muhammed'in (s.a.v.) dînî şahsiyetlerini ve bunlara gelen vahyi ısrarla reddetmişlerdir. Bir kimsenin Müslüman olması ve böylece mutlak huzura kavuşabilmesi için Allah'ın bütün emirlerine itaat etmesi gerekir. Halbuki Allah'a, O'nun emirlerine boyun eğmeden inanmak, Allah'ın varlığına inanan ve bu inançla ürperen şeytanların imanlarına benzemektedir.

Allah'ın vahiy, peygamber ve imam göndermek lütfunda bulunduğu diğer milletler hakkında herhangisi bir bilgiye sahip olmadığımız için, İslâm dininin eski İsrâil ve öteki Arap kabileleri arasında bazan çok parlak, fakat ekseriye titrek bir mum ışığı veya karanlık bir odada hafif bir kıvılcım şeklinde parladığını öğrenmekle teselli bulmaktayız. İşte bu din, onu hemence unutmuş, ihmal etmiş veya putperestlikle değiştirmiş bir topluluk tarafından kabul edilmişti. Bununla berâber Cenâb-ı hak'ka gerçekten inanan, O'nu seven ve yalnızca O'na ibâdet eden fertler ve âileler dâima mevcut olmuştur.

Yahudilerin tamamına yakın ekseriyetinin, Müslümanların sâhip oldukları Allah ve din anlayışına benzer bir inanca sâhip olmadıkları görülüyor. İsraililer, yaptıkları savaşta ne zaman başarılı olmuş, gâlip gel-

mişse, ancak o zaman Yehova'yı hatırlamış ve ibâdet etmiş; aksi takdirde O'nu terkederek daha kuvvetli ve üstün olan, yâni gâlip devletin mâbuduna ve putlarına tapmıştır. Yahudilerin Kutsal Kitapları'nın dikkatli bir tetkiki, bayağı Yahudilerin kendi tanrısını, başkalarından bazan daha güçlü ve yüksek, bâzan da daha zayıf olarak telakki ettiklerini gösterecektir. Onların putperestliğe çok kolay düşmeleri ve bunu tekrar tekrar yapmaları İsrâillerin "El" veya "Yahova" hakkında, Asur hakkında Asurilerin, Marduk hakkında Babillerin, ve Baal hakkında Fenikelilerin sahip oldukları telakkiye sahip olduklarını gösterecektir. Peygamberler ve evli yalar istisna edilirse, Tevrat'a göre amel eden müslümanlar ve Hz. Musa'nın dinindeki İsrâîl, ne dinlerinin, ne de bu dinin sahibi Allah'ın kutsiyetine lâıyk mertebeye erişebilmişlerdir. Allah'a, kaza kader ve Âhiret hayatına iman, bu kavmin rûhunda ve kalbinde aslâ sağlam bir şekilde kökleşip yerleşmemiştir.

Kur'an'a inanan, yâni Hz. Muhammed'in (s.a.v) dininden olan Müslümanlarla, Tevrat'a yâni Hz. Musa Şeriatı'na inanan Müslümanlar arasındaki farka bakın! Hem, bir İslâm toplumunun, câmiini, imamını ve Kur'an'ını terkederek başka bir dini benimsediği veya Allah'tan başkasını ilah edindiği hiç görölmüş müdür? Aslâ! Muhammed (s.a.v.) ümmetinden hiçbir topluluğun, Mukaddes kitaplara, câmilere ve hocalara sâhip olduğu müddetçe putperestliğe sapmaları veya Hristiyan olmaları aslâ mümkün değildir.

Bunları söylerken Rusya'da Ortodoks Hristiyan akidesini benimseyen bazı Tatar âilelerinden elbette ki haberdârim. Ancak, güvenilir delillerle okuyucularımı temin etmek isterim ki, bu "*Tatarlar*", Batu Han'ı Altınordu devletini kurmasından ve bütün Rusya'ya hâkim olmasından çok sonraları bile, ya putperesttiler, ya da İslâmiyete henüz yeni girdikleri bir sırada Rus Ortodoks Kilisesi'ne bağlanmak için kandırılmış veya zorlanmış bulunuyorlardı. Bu hususta, bu hâdisenin, Altınordu Devleti'nin İslâmî gücünün, Timurleng'in müthiş istilası ile yıkılmasından sonra meydana geldiğini de hesaba katmalıyız. Tam tersine, Müslüman tüccar ve işadamları dâhi Çin'de olsun, Siyâhi Afrika kıtasında olsun her zaman dinlerinin propagandasını yapmışlardır. Milyonlarca Çin'li ve zenci Müslüman, bu iş için resmen tâyin edilmeyen ve ücret almayan işte bu Müslüman tâcir misyonerlerin mahsûlüdür. Halbuki daha önceki bilgiler ışığında Allah'ın hak dinini, Yehova'ya samimiyetle inanan kimselerin hayatında göz kamaştıracak şekilde parlamış olsa bile, onun Hz. Muhammed'den (s.a.v.) önce İbrâniler arasında yine de kemâle eremediği, gelişemediği ve bir başlangıç safhasında kaldığı anlaşılmaktadır. İsrail devleti, ancak Allah'tan korkan Hâkimler ve dindar İsraili kralların idâresi altında bulunduğu sürece teokratik bir idâreye sahip olmuş ve peygamberlere gelen vahiyler iyi bir şekilde benimsenip emirleri lâıyıkıyla uygulandığı müddetçe hem din, hem devlet ilerlemiştir.

Fakat Allah'ın Hak dini, Allah'ın Saltanatı olma

özelliğini ancak Kur'an'î sistemle elde edebilmiştir. Allah kendi sonsuz ilim ve irâdesiyle, Yeryüzündeki Saltanatı kurulmadan önce dört büyük devletin birbirini tâkip etmesini murat etmiştir. Âsur-Keldâni, Med-Pers, Yunan ve Roma'dan meydana gelen bu dört büyük devlet ve medeniyetin, Allah'ın mü'min kullarına ezâ ve cefa etmesi, Şeytan'ın tasarlayabildiği bütün kötülük ve bayağılıkları yapması için meydana çıkıp gelişmesi mukadderdi. Bu saydığımız devletlerin bütün şöhreti, Şeytan'a tapmaktan ibâret olup, Hz. İsa'nın yalnızca kendisine inanıp tapması hâlinde *"Karanlığın Prensi"*nin yüksek bir tepeden vermeyi vaadettiği şan ve şöhret de işte bu şan ve şöhret idi.

2. HZ. İSA VE HAVÂRİLERİNİN BİLDİRDİĞİ ALLAH'IN SALTANATI:

Hz. İsa ve havârilерinin gerçekten de Allah'ın Dünyadaki Saltanatı'nın habercileri olduğu doğrudur. Hz. İsa'ya gelen İncil'in özü ve ruhu, O'nun bir duâsındaki meşhur şu ifâdede mevcuttur: *"Senin saltanatın geliyor."* Mezheplerinin adı ve iman dereceleri ne olursa olsun, yirmi asırdan beri bütün Hristiyanlar *"Senin Saltanatın Geliyor"* ibâresini gerek dua, gerekse vazalarında tekrarlayıp dururlar. Ve Allah bilir, onlar bu dualarına daha ne kadar devam edecek ve daha boşuna ne kadar bekleyecekler. Hristiyanların Allah'ın bu saltanatını beklemeleri ile Yahudilerin Mesihi beklemeleri arasında mâhiyet bakımından hiçbir fark yoktur. Zira bu her iki bekleyiş de, düşüncesiz ve akıl al-

maz bir hayalperestlik olup, boş bir ümide ısrarla sarılmış bir temennidir. Eğer bir Hristiyan rahip veya kişiye Allah'ın Saltanatı ile ilgili ne düşündüklerini sorarsanız, size bir sürü asılsız ve anlamsız şeyler söyleyecektir. Onların dediklerine bakılırsa, bu saltanat, bunların mensup oldukları kilisenin öbür zındık kiliselere üstün gelmesi ve onları eritmesidir. Başka bir rahip veya Hristiyan da “*milenyum*” (bin yıllık devir) üzerine nutuk çekecektir. Bir Salvatonist^(*) veya bir Quaker^(**) ise kendi âciz kanaatlerine göre Allah'ın saltanatının, Kuzu kanıyla yıkanıp temizlenmiş yeni doğan mâsum Hristiyanlardan meydana geleceğini, ya da buna benzer şeyler söyleyeceklerdir.

Allah'ın Saltanatı, Katolik Kilisesi'nin zafere ulaşması veya mâsum ve ıslahatçı Puriten bir devlet mânasına alınamayacağı gibi “*bin yılın başında*” kurulacak hayâli bir “*hükümdarlık*” da değildir. Keza o, meleklerin jandarma ve polis; hûrilerin memur ve hâkim; gılmanların komutan ve bey; başmeleğin de papa, patrik, piskopos ve İncil vâizleri olarak hizmet ettikleri İlahi Kuzu'nun (Hz. İsa'nın) hükümranlığı altındaki geçmiş peygamber ve evliya ruhlarından meydana gelen se-

*) Londra'da fakirleri maddeten ve mânen yükseltmek için 1878'de Salvotion Army adıyla kurulan bir ordu. Subay, mahalli subay ve erlerden oluşan bu ordu, kendisini dîni ve sosyal görevlere adanmış olup faaliyet alanı çok geniştir.

**) 17. y.y. ortalarında doğup Amerika ve İngiltere'de gelişen, kutsal Ruh'un rehberliğine inanan doğmalara ve teşkilatlanmış papazlık sınıfına, günahın insan ruhunu lekelediği teorisine karşı çıkan barışçı bir Hristiyan mezhebi.

mâvi varlıkların oluşturduğu bir saltanat da olamaz. Allah'ın Yeryüzü Saltanatı bir din ve Allah'ın oğlu, kızı, anası, babası, yardımcıları ve ortakları olduğuna inanana, Allah'ın birliğine şirk koşanlara ve Şeytânî kuvvetlere karşı savaşıp kendi varlıklarını ve mutlak istiklallerini sürdürebilmek için iman ve kılıçla donanmış mü'minlerden meydana gelen kuvvetli bir cemiyettir.

"İncil" anlamına gelen Yunanca *evangelion* kelimesi, aşağı yukarı "*güzel haberlerin beyanı*" mânasını da ifâde eder. Bu terim, tebasından *en küçük* bir kimşenin bile Vaftizci Yahya' dan *daha büyük* olduğu Allah'ın Saltanatı'nın yaklaştığını haber vermekteydi. Önce Hz. Yahya, daha sonraları da Resuller, Yahudilere bu saltanatı ilan ve tebliğ ederek ona kabul edilmeler için imana ve tevbeye çağırdılar. Aslında Hz. İsa, Hz. Musa'nın dinini kaldırmış veya değiştirmiş olmayıp ona rûhi bir yorum getirmiştir. Zira Hz. İsa, kini cinâyetin anası; şehveti zinanın kaynağı; hırs ve ikiyüzlülüğü de putperestlik kadar âdi bir günah olarak kabul etmekle, Hz. Musa'nın Şeriatı'nı rûhi anlamı lehine sâdece lafzen ilga etmiştir. Hz. İsa'nın merhamet ve cömertliğin, kurbandan ve sebtî (Cumartesi) sıkı bir şekilde gözetmekten daha iyi olduğunu söylemesi de aynı şeyi göstermektedir. Bugün elimizde bulunan *inciller*, *sahte* ve *uydurma* halleriyle bile Allah'ın Saltanatı'na ve Bar-Naşa'ya, yâni İnsanoğlu'na dâir Hz. İsa'nın îma ve teşbihlerine sık sık yer vermektedir. Ne var ki bunlar öyle bozulmuş, öyle çarpıtılmıştır ki, zavallı Hristiyanlar "*Allah'ın Saltanatı*" ifâdesiyle Hz. İsa'

nın sâdece kiliseyi kasdettiğini ve kendisinin de o müjdelenen “İnsanoğlu” olduğuna inanmış ve inanmakta devam eder hâle düşmüşlerdir.

Bu çok önemli hususları inşallah ileride daha geniş bir şekilde müzâkere edeceğiz. Fakat şimdilik İsa’nın verdiği haberin, Allah’ın hükümrânlığı demek olan İslâm; Canavarı yoketmek ve En Yüce Olan’ın sevgili kullarından kuvvetli bir saltanat kurmak için görevlendirilen “İnsanoğlu”nun da Hz. Muhammed (s.a.v.) olduğunu işâret etmeden geçemeyeceğim.

Hz. İsa’ya gelinceye kadar Allah’ın dini daha ziyâde İsrail kavmine tevdi edilmiş olup çok maddî ve millî bir karaktere sâhipti. Yahudi fıkıhçıları, hahamları ve din adamları kendilerine intikal eden bayağı ve bâtil şeylerle dolu bilgilerle bu dini tanımaz hâle getirdiler. Bu sebeple Hz. İsa, onların bu sahtekârlıklarını kınadığı gibi, Yahudileri ve bunların önderlerini de “ikiyüzlü” ve “Şeytanın çocukları” olmakla itham eder. Gerçekten de putperestlik “cın”ı, İsrail’i bir ara bıraktıysa da bilâhère yedi cin bu kavmi tekrar zaptetmiştir (Matta XII, 43-45; Luka XI, 24-26).

Hz. İsa bu eski dini ıslah edip ona yeni bir ruh ve hayâtiyet kazandırmıştır. O, insan ruhunun ölümsüzlüğünü, Kıyâmeti ve öbür dünya hayatını açık bir şekilde anlattıktan başka, Yahudilerin bekledikleri Mesih’in bir Yahudi veya Hz. Dâvud neslinden biri olmayıp İsmâiloğullarından Ahmed adındaki birinin olduğunu ve Allah’ın yeryüzündeki saltanatını kılıç ve kelâmullah ile bu peygamberin tesis edeceğini haber ve-

rip ilan etmiştir. Netice olarak İslâmiyet Hz. İsa ile yeni bir ruh ve hayâtîyet kazanmış, yeni bir nura erişmiş, bu dine bağlananların da mütevâzı olmaları, sabır ve metânet göstermeleri öğütlenmiştir. Onlara zulüm, işkence, hapislik ve şehitlik önceden bildirilmişti. Kur'an-ı Kerim'in Hz. İsa'ya gelen İncil'e inanmış kimseler olarak gördüğü "Nasara"nın, Roma imparatorlarının himâyesi altında *on zâlim idareciden* çok işkence gördüklerini belirtmekte fayda vardır. Daha sonra gelen Büyük Konstantin, önceleri Kilise'ye serbestlik tanırda M.S. 325 yılındaki İznik Konsülü'nde Teslis inancının kabul ve ilan edilmesinden sonra Tevhitçi Müslümanlar ⁽¹⁾ Muhammed (aleyhisselâtu vesselâm) gelinceye kadar, Teslisçi Hıristiyanların gittikçe artan işkencelerine mâruz kaldılar.

3. ALLAH'ın SALTANATI'NIN TABİAT VE MÂHİYETİ

Yerkürenin Müslümanların yaşadığı her yerindeki câmi ve minârelerinde günde yüksek sesle beş defa terennüm edilen nefis bir dînî sadâ vardır. Müslümanların "ezan" adını verdikleri bu hoş sadâyı, müslüman cemâatlerin gâyet vakur ibâdeti takip eder. Bundan daha önemli olmak üzere Müslümanlar, ister önemli, ister önemsiz olsun her iş ve teşebbüslerine "Bismillah", yâni "Allah'ın adıyla" başlar ve "Elhamdulillah"

1) Hz. İsa, havârilere kendilerine "Hristiyan" ismini vermesi yolunda asla birşey söylememiş, onlara böyle bir ismi kullanma selâhiyeti vermemiştir. Bu sebeple, İsa'ya samimi olarak inanan bu ilk devir tevhitçileri için "Müslüman" kelimesinden daha uygun bir isim yoktur.

(Allah'a hamd olsun) diye bitirirler. Bir Müslümanı İlâhî Hâkim'ine bağlayan inanç bağı öyle kuvvetli ve O'nun hâkimiyeti ile kulluğu öyle yakın bir münâsebet hâlinde ki, hiçbir kuvvet ve câzibe, onu Allah'ından ayıramaz. Kur'an-ı Kerim işte bu kimselerin Allah'a "*hablul-verid*", yâni "*şahdamarından daha yakın*" olduğunu açıklar (Kâf, 16).

Şunu da belirtelim ki, Allah'a ta'zim ve hürmet duygularını ifâde eden bir Müslümanın durumu, samimi sevgi, sadâkat ve itaat duygularını haşmetli kralına sunan gözde bir saray mensubunun durumu ile asla aynı olamaz. Çünkü Allah Yerin ve Göğün her bakımından Hâkim'i, Sultanlar Sultanı ve Efendiler Efendisi'dir. O, bütün Müslümanların gerçek Mâlikî ve Rab'bidir. Zira bir Müslüman, ister iyilik, ister kötülük olsun başına gelen herşeyin hep Allah'tan olduğunu bilir ve Kâdir-i Mutlak olan Rab'bine hamdu senâlarını sunar.

Bugün yaklaşık üçyüz milyon Müslüman -az veya çok- Allah'a karşı aynı şekilde inanıp güvenmektedir.

İşte bundan dolayı, İslâmiyetin asıl karakterinin, Dünya'da gerçek ve fiili bir Teokratik Saltanat'tan ibâret olduğu ortaya çıkmaktadır. Emir ve yasakları Kur'an'da açık açık zikredilmesi ve bu âyetlerin de yer aldığı Kitap'ın tamamı Müslümanların ezberinde olması sebebiyle Allah kendi emirlerini tebliğ etmek üzere eskiden İsrail ve diğer İbrani kavimlerine gönderdiği resûl ve nebileri, Hz. Muhammed'den (s.a.v.) sonra göndermek lüzumunu hissetmemiştir.

Allah'ın Saltanatı'nın kuruluş ve ortaya çıkışı hakkında ise şunları anlatabiliriz:

(a) Yeryüzündeki bütün müslümanlar bir ümmet, bir âile ve bir kardeşlik cemiyeti oluşturlar. Bu konuyla ilgili çeşitli âyet ve hadisleri nakletmek suretiyle okuyucularımı boş yere meşgul etmek istemiyorum. Ancak burada şunu da belirtelim ki, İslâm cemâati hakkında Müslümanların *bugünkü* durumuna değil de, Hz. *Muhammed (s.a.s)* ve *ilk halifeler devrine* bakarak hüküm vermemiz gerekir. İşte böyle bir İslâm cemâatinin her üyesi dürüst bir işçi, kahraman bir asker ve gayretli bir mü'mindir. Ayrıca, bir işten elde edilen bütün kazanç, haklı olarak, onu kazanan birisine âittir. Bununla berâber, İslâm Şeriatı, bir Müslümanın aşırı servet sâhibi olmasına da müsâade etmez. Zira İslâmın, yapılması gereken beş şartından biri de ⁽¹⁾ mecburi olan *zekât* ile, *ihtiyârî* olan *sadakadan* meydana gelen infaktır. Gerçekten de Hz. Peygamber ile ilk dört halife devrinde hiçbir Müslümanın aşırı serveti yoktu. Millî gelir Beytü'l-Mal denilen ortak bir hazinede toplanıyor ve hiç bir Müslüman sıkıntıda bırakılmıyordu.

“*Muslim*” isminin kelime mânası “*barış yapan kimse*” demek olup, gerçekten de iyi bir Müslümandan daha yumuşakbaşlı, misafirperver, zararsız ve barışçı bir insan bulamazsınız. Fakat hemence söyleyelim ki, bu Müslümanlar dinine, nâmusuna ve malına tecâvüz edildiği zaman korkunç bir düşman olup çıktı-

1) Cihad, yâni Allah uğruna yapılan savaş da, ifâsı gereken bir kulluk görevidir. Bu sebeple İslâmın rûknü beş değil altıdır.

verirler. Kur'an-ı Kerim bu hususta titizdir ve şöyle der: "*Ve lâ ta'teddu*" (Haddi aşmayınız), Diğer bir tâbirle söylemek gerekirse "*Mukâbeledede bulununuz.*" Cihada gelince... Bu bir istila savaşı olmayıp kendini savunma hareketidir. Ayrıca, Müslümanlar okumaya öğrenmeye önem veren kimselerdir. Gerçi eşkiya ve haydut kabilelerle, yarı barbar bâzı göçebe kabileler, bâzı İslâmî kanâatlere sâhip olsalar ve Bir Allah'ın varlığına inanmış olsalar bile, onların günah ve azgınlıklarının asıl kaynağı olan dînî bilgi ve terbiye bakımından eksik oldukları da bir gerçektir. Tabii bunlar nihâyet bir istisna olup, bir kimsenin dînî tahsil ve terbiye olmaksızın iyi bir Müslüman olması mümkün değildir.

(b) Daniel'in ifâdesine göre Allah'ın Saltanatına tâbi olanlar, "*bir veliler cemâatidir.*" Orijinal Keldâni veya Âramice metinde bu, "*A'mma d'qaddishid L'lionin*" şeklinde târif edilmiş olup, böyle bir sıfat ancak putperestliği Asya ve Afrika'nın büyük bir kısmından söküp atan ve Roma canavarını ortadan kaldıran Peygamberler Peygamberi ile O'nun Ensar ve Muhâcir sahâbelerinden meydana gelen şerefli ordusuna âit olabilir.

Allah'a, Meleklerle, Resullere, Kitaplara, Ölümden Sonra Dirilmenin ve Hesap Günü'nün hak olduğuna, Hayır ve Şerrin Allah'tan Geldiğine inanan, gücü yettiğince ve saf niyetle ibâdetlerini yapan her Müslüman, bu saltanatın temiz bendeleri ve mübârek velileridir. Buna karşılık, Hristiyanlığın özünü teşkil eden "*üç birdir*" veya "*bir üçtür*" şeklindeki üçlü bir tanrı anla-

yışıyla vaftiz edilmiş kimselerin kâlpilerine hulûl eden bir Rûhül. Kudûs'ün varlığına inanmak ve böylece, inananları böyle maskaralıklarla kutsamaktan daha büyük dînî bir cehâlet olmasa gerekir. Halbuki bir Müslüman, kutsal ruhun tek olduğuna değil, hepsi de bir Allah'ın mahlûku ve diğer varlıklar nezdindeki nezâretçileri olan sayılamayacak kadar çok kutsal ruha inanır. Müslümanlar takdis edilmiş kimseler olmakla berâber vaftiz edilmiş, yağlanmış degillerdir. Onların ruhları iman nuru ve bu imanı korumak için mücâdele azmi ve cesâreti ile arındırılıp takdis edilmiştir. Vaf-tizci Yahya veya büyük bir ihtimalle Hz. İsa (Barnaba İncili'ne göre) şöyle demiştir: *“Ben seni pişmanlık suyuyla vaftiz ettim, fakat benden sonra gelecek ve benden daha kuvvetli olacak birisi seni âteş ve kutsal ruhla vaftiz edecektir.”* İşte burada sözü edilen âteş ve ruh, Hz. Muhammed'in yan vahşi göçebeleri, putperest bazı Romalıları İslâm edip kutsadığı ve eski koflaşmış kilise ve havralarını, vaadedilmiş ülkelerde ve başka yerlerdeki Allah'ın Sürekli ve Kuvvetli Saltanatı'na dönüştüren alperenler hâline getirdiği ateş ve ruhtur.

4. ALLAH'IN SALTANATI'NIN DEVAMLILIĞI VE ÖNEMİ

Bir Melek tarafından Daniel'e iki kere bildirilmişti. Ve yine, *“Gökkubbe altındaki bütün milletlerin En Yüce Olanın Sevgili Kullarına hizmet edecekleri”* müjdenilmişti. Herhangi bir delil ve ispata lüzum duymadan söyleyebiliriz ki, bütün Hıristiyan devletler, müslümanların sâdece devletlerine, mukaddes yer ve câmileri-

ne saygı duymak ve hattâ, bazı hallerde bunların icaplarına riâyet etmekle kalmayıp tebâlanı altındaki Müslümanların bile mahallî törelerine itibar göstermişlerdir. Bu “*hizmet*” sırrının altında şu yatmaktadır: Evvelâ, Müslümanlar iyi davranışları, dinlerine bağlılıkları, emir ve yasaklara riâyetleri ve barışseverlikleriyle dâima saygı telkin etmişlerdir. İkinci olarak da, Hristiyan idâreciler hâkim oldukları zamanlarda Müslümanlara karşı adâletle muâmele etmiş ve onların din ve törenlerine karışmamışlardır. (*)

Bu ilâhî dinin ve saltanatın, halifeler, sultanlar v.b. diğer cepheleri hakkındaki tesbitlerimizi daha geniş bir şekilde açıklamaya yerimiz imkân vermez. Ancak şu kadarını söyleyelim ki, Müslüman idâreciler de diğer vatandaşlar gibi aynı Kurânî hükümlere tâbidirler. İşte bu adâlet ve tevâzu, bütün müslim ve gayri-müslim devletlerin devamlılık ve sağlamlılığı için en iyi bir teminattır. Ayrıca, Allah’ın Kitabı’nın ruhu ve prensipleri de, bütün kânun ve medeniyetler için en güzel bir kılavuzdur.

*) Ne yazık ki Endülüs’te ve başka yerlerde olduğu gibi bunun pek çok aksi uygulamaları bulunmaktadır. (Mütercim)

YENİ AHİD'E GÖRE HZ. MUHAMMED (S.A.V.)

I MELEKLERİN MÜJDELEDİĞİ İSLÂM VE AHMEDİYE

Hız. İsa doğumu münâsebetiyle iki İncil yazarının naklettiğı iki olay çok enteresandır. Bunlardan Matta İncili'nin yazarı Matthew bize şöyle bir hikâye anlatmaktadır: Gûya İran üzerinden Batı'ya doğru hareket eden bir yıldızın rehberliğıyle bir müneccim heyeti, Hız. İsa'yı yeni doğduğu kulübesinde ziyâret edip, altın, mür bitkisi ve buhurdan meydana gelen zengin hediyelerini sunmuş, hatta ona secde etmişlerdir. Bu târihi ola veya hayâli hikâyede kısaca dile getirilen, “*Doğulu hikmet sâhibi insanlar*” motifi, yalnızca Hristiyan Kilisesi'nin yaratıp inanmaya muvaffak olduğu yarım düzineden fazla mûcizeden oluşan gâyet ustaca uydurulmuş masaldan başka birşey değildir. Bu Kilise, Kral Kaspar tarafından gönderilen ve “*Allah'ın vahyine mazhar olan*” bu müneccimlerin isimlerini gizli tutmuştu. İşte onlar Beytlehem'li bu küçük bebeğın Allah, Kuzu ve Kral olduğunu bilerek, ilâh olduğu için buhur; öldüğünde cesedi için mür; ve krallık hazinesi için de altın takdim etmişlerdi. Bu olayda zikredilen, Zerdüş münecimlerin veya Keldânili astrologların, bir yıldızın işâreti ve rehberliğıyle o kadar mesâfeyi katederek Kudüs'e gelmesi, bu yıldızın Beytlehem üzerinde kaybolması, Yahudi Herod hânedanının ve Kudüs'lülerin yeni bir kralın doğuşu haberiyle sarsılıp ürpermeleri; sâdece Mika Peygamberin kitabındaki pek açık olmayan bir bölümün (Mika V.2) Hız İsa'nın doğduğu yer me-

selesini halletmesi ve nihâyet Allah'ın, bu yıldız falcılarına rüyalarında Herod'a tekrar dönmelerini bildirmesi aslında yalnızca Hıristiyan safsatacılarının yutabileceği lokmalardır. Hz. İsa (a.s.) için İran'dan kalkıp gelen bu müneccimlerle, bunlara refâkat eden saray mensupları, Kudüs'ten Beytlehem'e doğru birkaç mil ilerlediklerinde bu kılavuz yıldızın tekrar gözükmesi ve bebeğin bulunduğu yere varıncaya kadar onlara yol göstermeye devam etmesi olayı da bu hikâyenin diğer bir kısmını teşkil etmektedir. Onların İran'dan buraya geldiklerinde bebeğin henüz hareketsiz durması, daha doğrusu bu yolculuğun müthiş bir süratle gerçekleşmesi (Luka, II, 4-7 bu mûcizenin diğer önemli bir tarafını ortaya koymaktadır.

İsa'nın doğumuyla ilgili gerçek veya uydurma başka bir garip olayda, Kudüs'teki aydın zümre arasında ve Herod'un sarayındaki bunca tantanadan sonra hiç kimsenin bu kutsal âilenin (Hz. İsa ve annesinin) yerini bilmemesi ve bu bilgisizliğin de Beytlehem ve civarındaki yüzlerce yeni doğmuş bebeğin kılıçtan geçirilmesine mâl olmasıdır. Bu hikâyede ima edilen ve öbürleri ile aynı önemi hâiz addedilen diğer bir mûcizenin Yeremya'daki (XXXI, 15) başka bir kehânetin tezâhürü olmasıdır. Ancak, Yeremya'da geçen ve Raşel'in feryadı figan ettiği katliâm, Efrâimoğulları tarafından *Beytlehem'de değil, Roma'da gerçekleştirilmiş olup*, üstelik Hz. İsa'nın doğumundan yediyüz sene kadar önceye, yâni Raşel'in kocası Yâkub'un Mısır'a intikâlinden çok öncesine ve torunlarının Assyria'ya sü-

rölüp kendisinin de öldürölmesine âittir. Diğer taraf-
tan, eski İncil yazarları ve târihçileri arasında bu hâdi-
seyi bilen tek kişi olan St. Matthew, Kral Kaspar ve
müneccimlerinin Beytlehem’de İsa’nın doğduğu sa-
manlığa yaptıkları ziyâretten sonra nasıl bir intibâ edin-
diklerini İncil’inde anlatmaz. Bu Hz. Meryem oğlu İsa’-
nın gerçekten kral olduğuna kâni olup olmadıkları ko-
nusunda hiçbir bilgi yoktur. Fakat şurası muhakkak ki,
eğer onlar Hz. İsa’nın hükümdar olduğuna inansalar-
dı, İran’ın yedinci yüzyılda İslâmiyeti kabul edinceye
kadar Hristiyanlara hep baskı yapmaması gerekirdi.
Ayrıca Persler’in Nasıra’lı Hz. İsa hakkında müneccim-
ler sâyesinde birşeyler öğrendikleri ve kanaat sâhibi ol-
dukları doğru değil midir?

Bunları söylemekten maksadım, bâzı Doğu’lu mü-
neccimlerin İsa’yı saklı bulunduğu yerde gerçekten zi-
yâret ettiklerini bütünüyle inkâr etmek olmayıp, Hz.
İsa’nın başından geçen buna benzer basit olayları Ki-
lise’nin nasıl abartıp olağanüstü hâdiseler hâlinde ser-
gilediğini göstermektedir.

Bizi şu anda ilgilendiren aynı önemi hâiz bir diğer
mûcizevî olayda Luka İncili’nde zikredilmiş bulunmak-
tadır (II, 1-20). Buna göre, bâzı çobanlar gecenin ka-
ranlığında Beytlehem yakınında kırdâ sürülerinin ya-
nında yataırken, bir melek onlara Hz. İsa’nın doğuşu-
nu kastederek “*Kurtarıcı Rab*”bın doğduğunu söyle-
miş ve meleklerin rûhu âniden şu ilâhiyi söyleyerek
gökyüzünde tecelli etmeye başlamıştır.

“*En Yücelerdeki Allah’a izzet.*”

ve Yeryüzünde râzı olduğu
kimseledir selâmet” (14. âyet).

“*Gloria in excelsis Deo*” olarak bilinen ve bütün sarkerdotalist kiliselerin dînî âyinlerinde söylenen bu ilâhi, Grekçe metinlerden maalesef sıhhatli bir şekilde tercüme edilememiştir. Kaldı ki, bu Grekçe metnin, meleklerin söyleyip çobanların anlayarak dinledikleri ilâhinin orijinal hâliyle, yani İbrânice yazılmış şeklini ihtiva etmemesi sebebiyle aslâ doğru ve güvenilir değildir. Bu semâvî cemâatin, sevinç şarkılarını çobanların lisanı ile söylemeleri, bunun ise Grekçe değil, İbrânice, hatta büyük bir ihtimalle Âramice olduğu hususu doğrudur. Hem Allah’ın, meleklerin, semâvatın, peygamberlerin v.s. Kitab-ı Mukaddeste zikredilen bütün isimleri, İbrânice, Âramice ve Arapça gibi Sâmi diliyle vahyedilmiş bulunmaktadır. Diğer taraftan, bu meleklerin, Beytlehem civarındaki câhil Yahudi çobanlarına Yuinanca ilâhi söylediklerini düşünmek, onların benzeri bir ilâhiyi Batı İran dağları semâlannda Kirmanç çobanlarına bulmaca kabilinden Japonca olarak söylediklerine inanmak gibi bir şeydir.

Bir meleğin basit Beytlehem çobanlarına gözükmesi, bu büyük peygamberin doğuşunun aynı gecede bildirilmesi, meleklerin söylediği Hallelujah (Alliluya) ilâhisinin, kendini beğenmiş hahamlara ve diğer din adamlarına değil de sâdece onlara söylenmesi, İsrâîl kavminin târihindeki sayısız hârikalardan biridir. Bu hikâyenin güvenilir olmadığını ortaya koymak için ortada çelişki olarak kabul edilebilecek herhangi birşey

yoktur. Hem, bir melek Allah'ın bir peygamberine veya sevgili bir kuluna başkalarının hazır bulunduğu bir sırada, fakat onlara gözükmeden gelip, Allah'tan aldığı haberi iletebilir. Zira iyi bir çoban, iyi kâplî ve temiz bir insan, bundan dolayı da Allah'ın nazarında mümtaz bir yere sâhip olabilir. Meseleye dînî açıdan bakacak olursak, St. Luka'nın rivâyet ettiği bu enteresant olayda, birbirini tutmayan veya inanılmaz nitelikte herhangi bir unsur yoktur. Sâdece, bize bu olayı nakleden yazar, İncil'in başından beri çok güzel bir Grekçe üslup kullandığı hâlde, bu bölümde fasih bir üslup ortaya koymadığı gibi ifâdelerinde de tedbirli ve ölçülüdür. St. Luka'nın, kendi adıyla bilinen İncil'i bütün havârîlerin ölümünden çok sonra yazdığı ve Hz. İsa ve O'na gelen İncil'i hakkındaki birçok eseri "*çok dikkatli*" bir şekilde incelediği dikkate alınırsa, O'nun müneccim hikâyesinden de haberdâr olduğu, fakat kitabına onun tamamını almaktan imtina ettiği söylenebilir. ⁽¹⁾ Üçüncü İncil'in, yâni Luka'nın başlangıcında yer alan ilk dört âyette açık bir şekilde ifâde edildiğine göre, "*Sözün görgü şahidi ve uygulayıcıları denilen havârîlerin kendileri, Efendileri Hz. İsa (a.s.) ve O'nun söylediği sözlerle ilgili herhangi birşey "yazmamışlar"*" yalnızca, rivâyet yoluyla ve sözlü olarak bâzı bilgiler ulaştırmışlardır. (*) Zâten St. Luka da kitabının başında, İncil'i

1) Okuyucunun, Luka'nın baş tarafını çok iyi okumasını tavsiye ederim.

*) Bu İncil'in sözü edilen ilk dört âyeti şöyledir: Aramızda vâki olmuş şeylerin hikâyetini, başlangıcından gözleriyle görenlerin ve Kelâmın hizmetçisi olanların bize naklettiklerine göre tertip etmeğe birçok kimseler

meydana getirmek için mürâcaat ettiği kaynakların, Hz. İsa'nın başından geçen olayları ve getirmiş olduğu dini, gözleriyle gören havârilere ve diğer kimselerin naklettiklerini işiten üçüncü şahısların düzenlediği çeşitli hikâyelerden oluştuğunu ve kendisinin de bu hikâyelerin hepsini çok dikkatli bir şekilde inceleyip sâdece doğru ve güvenilir olduğuna inandığı şeyleri aldığını ifâde etmektedir. Bundan başka, St. Luka'nın, kitabının başında yapmış olduğu itiraftan da kolayca anlaşılacağı gibi, O, kendisine ne doğrudan doğruya vahyin geldiğini, ne de kitabının böyle bir özellik taşıdığını iddia etmektedir. Aynı şekilde Luka, İncil'in tertiplendiği zaman Matta ve Yuhanna İncillerinin yazılmadığını, ya da onları görmediğini kolayca tahmin edebiliriz. Zira aksi takdirde Luka, Matta ve Yuhanna tarafından yazılmış incilleri doğrulamak veya tekzip etmek gibi bir riske giremezdi.

Çoğaltılması daha da mümkün olan bu kısa tesbitler, tarafsız her okuyucuyu sözde "*Dört İncil*"in, ilâhi bir kitapta aranan vahye dayalı olması şartını ihtiva etmediğine inandıracak mâhiyettedir.

Hristiyan Kilisesi, bu Luka'nın, St. Paul'un propaganda gezilerine katılan ve Roma'da kendisiyle birlikte hapis yatan Luka olduğuna inanmaktadırlar. (Timeteosa İkinci Mektup, IV, 14; Flamon'a Mektup, 24 v.s.) Bununla berâber, konumuz bu İncil'in yazarının kim

teşebbüs ettiklerinden, ben de başından beri hepsini dikkatle araştırıp tahkik ederek ey faziletli Teofilos olduğu gibi sırasıyla sana yazmayı münâsip gördüm, ta ki sana öğretilen Kelâm'ın doğruluğunu bilesin.

olduğu meselesi ve bu kitapta geçen diğer önemli gariplikleri tartışmak değildir. Sâdece şu kadarını söyleyelim ki, St. Luka, Efendisi Hz. İsa'nın İyi Kâıplı Sâmirili (X, 25-37); Tamahkâr Zengin (XII, 15-21); Kendini Beğenmiş Ferisi ve Tahsildar (XIII, 9-18); Duâda Sebat (XI, 1-13); Kaybolan Koyun Kaybolan Para ve Savurgan Evlât (XV); Zengin ile Lazarus (XVI, 19-31) Fakir Bir Dul Kadının Küçük Sadakası (XXI); Günahkâr Çiftçi (XX, 9-16) Adâletsiz Hâkim (XVIII, 1-8); Zakkay'ın Konuşması (XIX, 1-10) v.b. gibi birçok güzel meselelerini kaydetmiştir. Fakat bu üçüncü İncil'in konuları arasında en önemlisi, şu andaki konumuzu teşkil eden Meleklerin söylediği bu ilâhidir.

Yeni Ahid'i teşkil eden bütün kitaplar gibi, bu ilâhi de bize ilk söylendiği aslî lisanıyla *değil*, Grekçe tercümesiyle intikal etmiştir. Bizim meşhur İncil yazarlarının kopye ve tercüme ettiği, ya da kısaca naklettiği bu ilâhinin asıl kaynağını şu vaziyette Allah'tan başka kimse bilmemektedir.

Hız. İsa'nın ve Havârilерinin Allah kelâmı olan asıl İncil'i vahyedildiği dilde bırakmamaları mümkün müdür? Eğer böyle bir İncil varsa ne olmuş, kim kaybetmiş veya gerçekten yok olmuş mudur? Ve yok olmuşsa bu işi kim, ne zaman yapmıştır? Ayrıca, bu İncil Grekçeye veya başka bir dile çevrilmiş miydi? Kilise, bu gerçek İncil'in aslî hâlini veya tercümesini niçin muhafaza altına almamıştır? Eğer bütün bu sorulara verilecek cevap olumsuz ise, *"Bu Yahudi havârilер veya İncil yazarları, İncilleri niçin kendi dilleriyle değil de Grek-*

çe yazmışlardır?”, “Balıkçı Simon Kifa (Simon Peter), Yuhanna (John), Yakup (James) ve Tahsildar Matta (Mathew) kutsal kitaplar serisini yazacak kadar Grekçeyi nereden öğrenmişlerdir” gibi öbürleriyle aynı derecede önem arzeden daha başka sorularımız da vardır. Eğer bu son soruya “Rûhûlkudûs öğretmiştir” şeklinde bir cevap verirseniz, kendinizi daha da gülünç duruma düşürmüş olursunuz. Çünkü Ruhûlkudûs gramer ve dil hocası değildir. Hem böyle bir iddia, Rûhûlkudûs’ün Nasıra’lı bir İsrailiye (Hz. İsa’ya) vahyi İbrânice olarak tebliğ ettiği hâlde, sonra bunun ortadan kaldırılmasının, sayıları yarım düzineyi bulan İncil yazarlarına Grekçe öğretmesinin ve de bunların herbirinin kendi üslûbunda ve aynı vahyin bir parçasını yazmalarını telkinde bulunmasının sebep ve hikmetini açıklayan başka bir vahye ihtiyaç gösterecektir.

Eğer İncillerin ve Havârilere Mektuplarının Grekçe bilen dağınık haldeki Yahudiler düşünülerek bu dilde yazıldığı iddia edilirse, o zaman da şöyle bir soru yöneltmek isteyeceğiz: Bu Yahudilerin Yeni Ahid’den ayrı düşürülmesiyle ne fayda sağlanmış ve Kudûs’ün yeni dinin merkezi olduğu, “Rabbin kardeşi” James’i (Yâkub) -Galatyalılara Mektup, I, 19- de kilise reisliğini burada yürüttüğü (Resullerin İşleri, XV, Galatyalılara Mektup, II, 11-15) bilindiği halde, bu Filistin’li Yahudilere niçin kendi dilleriyle yazılmış bir nüsha bırakılmamıştır?

Hz. İsa’nın ana lisanında bize ulaşan herhangi bir kıssa, emir veya mesajını bulmak için uğraşmak

boşuna bir gayretten başka bir şey değildir. Çünkü Âramice yazılmış böyle bir İncil-i Şerif ebediyyen kaybolmuştur ve bunun tek sorumlusu da İznik Konsülü'dür.

Allah'tan gelen vahyin el sürülmeden muhâfaza edilmesinin lüzumu üzerinde bu kadar ısrar edişimizin sebebi, ancak böyle bir kaynağın güvenilir ve geçerli olabileceği gerçeğidir. Bir tercüme aslına ne kadar sâdık kalınarak yapılırsa yapılsın, ne kadar başarılı olursa olsun, orijinal metindeki ifâde ve kelimelerin ihtiva ettiği *asıl ruhu*, kastedilen *mânâsını* koruyamaz. Bunun için de her tercüme, en azından münâkaşa ve tenkit tehlikesiyle karşı karşıyadır. İşte bunun gibi, bu dört İncil, aslında tercüme bile olmayıp Grekçe yazılmış kitaplardır. İşin daha da kötüsü, bunlar sonraki ilâvelerle fena halde tahrif edilmişlerdir.

İşte, “*En Yücelerdeki Allah'adır izzet*” diye başlayan ilâhinin, Sâmi diliyle söylendiği halde, bize Grekçe tercümesiyle ulaştığı kesindir. Bu ilâhinin, meleklerin söylediği lisandaki kelimelerin hangi kelimeler olduğunu tesbit etmek için gösterdiğimiz bu tecessüs tabii karşılanmalıdır. Bu arada, Grekçeye *eudokiâ* şeklinde tercüme edilen ve “*selâmet*” ifâdesinin tam karşılığı olan Sami menşeli bir terime dikkatinizi bilhassa çekmek isterim. Bu ilâhi, üç cümlecik hâlinde düzenlenmiş olup, ilk cümlecüğün öznesi olan “*Allaha*” (Âramice yazılışı aynen böyledir), Grekçeye “*Theos*” olarak çevrilmiştir. İkinci cümlecüğün öznesi yine Aramice “*şlama*” olup Grekçeye “*Eiriny*” şeklinde tercüme edil-

miştir. Üçüncü cümlecğin öznesi ise, İncil'in Vulgat Tercümesinde "*Bona voluntas*"; Peşitte Tercümesinde (el-Bâsit) "*sofra tava*" şeklinde çevrilen Grekçe "*eudokia*"dır.

Daha sonraki bütün İncil tercümeleri için örnek alınan bu iki İncil tercümesi, "*eudokia*" kelimesinin tam anlamını ve espirisini aktarmakta başarısızlığa uğramış ve neticede ikinci ve üçüncü mısralar -eğer bütünleriyle yanlış değilseler- mânasız ve ruhsuz kalmıştır. Bu semâvi ilâhîde geçen kelimeleri aslî halleriyle tesbit etmeyi başaramasak bile, bunların hiç olmazsa ihtiva ettiği espriyi bulup ortaya çıkarmak konusundaki gayretimizin netice vereceği kanaatindeyiz.

İşte bundan dolayı da, Grekçe "*Eiriny*" ve "*Eudokia*" kelimelerinin etimolojik izahlarını yapmak ve Meleklerin söylediği bu Şükran Duası'nın gerçek mâna ve mâhiyetini araştırıp gün ışığına çıkarmak gerekmektedir.

Hristiyanların bu iki kelimeye verdikleri mâna tamâmîyle yanlış ve kökten sakattır.

Bu ilâhinin bütün Hristiyan kiliseleri ve mezhepleri tarafından yapılan tefsirine göre, İlsâ'nın ulûhiyetine, O'nun haç üzerinde can vermesi dolayısıyla^(*) günah ve cehennem âteşinden kurtulduğuna ve Ruhül-kudûs ile devamlı irtibatta bulunduğuna inanmak,

^(*)Bu konudaki İslâmî inanca göre, Hz. İsa Çarmıha götürüldüğü sırada Yahudiler O'na benzeyen birisini idam etmişler. Hz. İsa da Allah tarafından göğe yükseltilmiştir.

“huzur” ve kâlp sükûneti verdiği gibi, mü’minlerin birbirine karşı hayır, iyilik ve karşılıklı sevgiyle muâmele etmelerini de temin eder. Böyle bir tefsir şekli umumiyetle sakramanteryen ve Protestan gruplarca kabul edilmiştir. Ancak, onlar bu üç ana esasa inanmakla iktifa etmemekle berâber yine de temkinlidirler. Ne var ki onlar şu âna kadar aralarında hiçbir genel barış, uzlaşma, uyum, tesânüt sağlayamadıkları gibi hayır dua ve karşılıklı sevgi hissi de duymamışlardır. Böylece onlar bölük bölük bölünmüşler ve neticede bu “barış” ve “hayır dua”nın tam karşılığını bulmak için bunlara başka mânalar vermek yoluna gitmişlerdir. İşte bu sakramanteryen grup, ne Hz. İsa’nın *sâde dinin* ne de aklise-
limin hoşgöreceği birçok doğmalara ve yedi sakramente inanmakta ısrar edip dururlar. Kutsal ve esrarengiz vaftiz suyuna batıp çıkmış, Kurtarıcı’nın kanıyla yıkanmış Kilise, böylece kendisini Kuzu’nun (Hz. İsa’nın) gelini ve O’nun bir parçası olarak görür ve hatta Güveyi’nin (Hz. İsa’nın) gerçek eti ve kanına dönüştüğüne inanır. Gelin (Kilise), İsa’nın, Meryem’in ve St. Joseph’in “*mukaddes kâlplerine*”, çarmıha gerilme hâdisesinin ondört safhasına, yüzlerce aziz ve şehidin tasvir ve heykellerine, bu şahısların gerçek veya hayâlî binlerce kemiğine ve Komünyon Âyini’ndeki Ekmeğe, tıpkı Cenâb-ı Allah’a prestîş eder gibi prestîş ederler. Buna rağmen ortada hâla huzur ve sükûnet yoktur. İşte bunun için bütün suçlar, günahlar ve diğer kötülükler papaza itiraf edilir. Ancak bu papazın, günahlardan affolunduğunu bildirmesi ve bu günahkârın hu-

zur üreten “*rûhâni peder*”den huzur almasıyladır ki, o şahsın kalbinde huzur ve sükûn gerçekleşir...

İncil’in değişik tefsirlerinden doğan iman ve akide gruplarına dönecek olursak, bunların iç huzurunu ve sükûnetini doğrudan doğruya üçlü bir ilâha, yâni her-biri birer ilâh olan İsa’ya, Baba’ya ve Rûhûlkudûs’e gözleri kapalı fakat artistik el-kol hareketi ve çeşitli jest-lerle ve ferdî ibâdetleriyle elde etmek gayretinde ol-duklarını ve ancak bu şekilde Rûhûlkudûsle hemhâl olup huzur bulacaklarına inandıklarını görürüz. Fakat okuyucularımı temin ederim ki böyle gerçek veya yap-macık ibâdetler sâyesinde “*huzur*”a kavuşup komşu-larına da “*hayır dua*”larda bulunacaklarına inanmış bu günah çıkarmış “*tövbekâr*” Hristiyanlar, Efendi’leri İsa’nın yumuşakbaşlı, alçakgönüllü ve barışse-ver tabiatının tam aksine, son derece bağnaz ve mü-sâmahasız olup çıkarlar. İster Ortodoks, ister Heter-doks olsun bir Hristiyan, Komünyon Âyini denilen “*Rabbin Cemâtine*”ne ortak edildiği Hristiyanlıktan ayrılınca⁽¹⁾ Hristiyan cemaat ona karşı öyle ikiyüzlü, öyle fanatik, öyle yaban olur ki, bu eski Hristiyan, yeni Müslüman veya Yahudiyle karşılaşmaktansa, bir kö-pekle karşılaşmayı tercih ederler. Zira, bu her iki din de “*Teslis*”e ve Son Akşam Yemeği’ne^(*) inanmamak-

1) Yeni Ahid’in eski Peşitte Tercümesine göre Luka’nın XXII. Bâbı’nın 17-19. âyetleri arasındaki kısım yoktur. Nasturi âyinlerinde mevcut olan ve “*Asîl sözler*” denilen kısım da yoktur. Aslında bu not, yukarıda zik-redilmesi gerekirken unuttuğum için buraya alınmıştır.

*) Hristiyanlara göre İsa son gününde kendisine inanan havârilere top-layarak onlara vaazda bulunmuş ve ekmeği göstererek “*Bu benim etim*”,

tadırlar. Katolik rahip olarak bulunduğum sıralarda ben de aynı kafada olduğum için bunları çok iyi biliyorum. Kendimin rûhânî kutsiyetine ve günahsızlığına inandıkça, muârizlarıma, bilhassa da Teslise inanmayanlara duyduğum hınç artardı.

Başta papazlar ve rahipler olmak üzere Hristiyanlar, hususi inanç ve ibâdetlerinde titiz, heyecanlı ve istekli oldukları zaman, muhâliflerine karşı da o derece fevrî, kızgın ve saldırgan olmaktadırlar. İznik Konsülü'nden sonra "*din hârici*" saydıkları kimselere karşı dilile kalemiyle veya fiilî hakâretleriyle zulmetmemiş bir tek Katolik veya Zındak aziz göstermek mümkün müdür? İşte "*Yeryüzüne selâmet, insanlara esenlikler*" şeklindeki bu semâvî ilâhının icrâsının ölümsüz şahididi de şu meşhur Roma Engizisyon Mahkemesi'dir.

Şurası muhakkaktır ki, *gerçek huzur*, sun'î vasıtalarla elde edilemez. Gerçek ve mükemmel huzuru temin etmenin üç yolu, Allah'ın mutlak birliğine sağlam bir şekilde inanmak, O'nun ilâhî emirlerine tam bir teslimiyet ve tevekkülle, Allah'ı çok sık tefekkür ve zikretmektir. Bu üç esasa mürâaat eden bir kimse, gerçek ve tam bir Müslüman olup elde ettiği huzur da bundan dolayı *gerçek* ve *tabii* bir huzurdur. Böylece bu şahıs, hoşgörü sâhibi, dürüst, âdil ve merhametli olur. Ancak bütün bu güzel meziyetler onu pısrıklığa sev-

şarabı işâret ederek, "Bu benim kanım; kim bunları yer, içerse kutsiyetim ona geçmiş olur" demiştir. İşte bu yemeğe "Son Akşam Yemeği" adı verilmiş ve Hristiyanlar nazarında pek mühim dînî bir mevki kazanmıştır.

ketmeyip herhangi bir tehlike ve hücum ânında Allah'ın şânını yüceltmek, kendi izzetinefsi korumak üzere *döğüşmek* için kalbini ve nefsinin de tam mânasıyla teşhiz etmiştir. Bu mutlak huzurun şekle âit birtakım yapmacık hareketlerle ve ibâdetlerle değil, ancak yaratıcıya karşı derin ve sarsılmaz bir teslimiyetle elde edileceği açıktır. İbâdet ve amellerimiz bize ancak imanımız hakiki iman; teslimiyetimiz de zoraki değil, şartsız ve içimizden gelen bir teslimiyet olduğu zaman bir fayda sağlayacaktır.

Diğer taraftan, melekler bu ilâhiyi, nisbeten küçük bir dindar grubu içine alan hususî ve şahsî huzurun şerefine, ya da milletlerin topyekûn silahsızlanması ve savaş ve düşmanlıkların bitmesi anlamına gelen hayâlî bir dünya barışının methiyesi olarak söylememişlerdir. Evet bu iki huzur şeklinden hiçbirisi bu ilâhî nağmenin konusu değildir. Gerçekte ise bu mânevî huzur, takvâda ve mânevî hayatta ileri giden, Allah'ı seven ve bundan daha önemlisi, Allah sevgisinden başka bütün sevgileri kalbinden atan pek az kimseye lutfedilen kâlp huzuru ve gönül rahatlığıdır.

Bu ilâhi, İsrâillerin sosyal ve politik huzurunu müjdelemek için de söylenmiş değildir. Çünkü son yirmi asır târihi bunun aksini göstermektedir. Meleklerin, gerçekleşmesi ve başarılmaması mümkün olmayan bir barışı müjdeleyip ilâhi şeklinde terennüm etmesi de söz konusu olamaz. Böylece bir taraftan bu târihî gerçekleri dikkate alarak, diğer taraftan da bu huzur müjdesinin yapıldığı çevre kadar önem arzeden böyle bir key-

fiyeti hesaba katarak, “Yeryüzündeki barış ve selâmet” ifâdesinden, sâdece ve sâdece Allah’ın Yeryüzündeki Saltanatı’nın, yâni İslâmiyetin anlaşılması gerektiği neticesine varmaktayız. Şunu da belirtelim ki, meleklerin söylediği ilâhinin Yunanca tercümesinde bulunan “Eiriny” kelimesi, Sâmi lisanlarındaki “şalom”, “şlama” ve “İslâm” kelimelerinin yerine kullanılmıştır. Hepsi bu.

Diğer taraftan, “sayılamayacak kadar çok semâvi ordu” ifâdesinin zikredilmiş olması, bu ilâhinin harp ve zaferle ilgili bir ilâhi olduğunu ortaya koymaktadır. Gerçekte o, Semâvatın Krallığı’na âit ordular hesabına ve Beytlehem’li yeni doğmuş bebeğin en büyük Haberci ve Müjdeci’si olduğu Allah’ın Yeryüzündeki Saltanatına âit müstakbel müttefiklerin lehine ferdî bir sevinç gösterisidir.

Bu kitabın çeşitli yerlerinde, çeşitli vesilelerle “şalom” kelimesinin müşahhas ve gerçek anlamda kötü, fena, zararlı, yıkıcı, yıkıntı ve sıkıntıya sebebiyet veren şeylerin zıddı olan iyilik, saflık, faydalı ve huzur yolu demek olan bir dini ifâde ettiğini açıklamıştık. Hatâ bu kelimenin bu anlamı dolayısıyla İşaya Kitabı’nda Allah’ın Pers kralı Kuroş için kötülüğün zıddı, iyilik karşılığı olarak “şalom” tâbirini kullandığını bilmekteyiz. (İşaya, XLV, 1-5). Bu ifâde, Kur’an-ı Kerim’de belirtilen ebedî ve değişmez kanun ve fermanların, Allah’ın yeryüzündeki sarsılmaz saltanatı anlamındaki İslâmın, yâni hak dinin lûgat, etimolojik, rûhî ve fiilî izahından başka birşey değildir.

Lûgat anlamı barış yapmak demek olan “İslâm”-

'dan başka hayal mahsulü ve teville dayalı diğer herhangi bir barış, meleklerin bu zafer ilâhisinde geçen "*Eiriny*" kelimesinin ifâde ettiği mânayla alâkalı olamaz. İşte bu kelimenin İslâmî espirisi sebebiyle İsa Mesih, dağdaki büyük toplantıda "*ne mutlu Müslümanlara (barış yapıcılara), zira onlar Allah'ın oğlu olarak çağrılacaklardır*"⁽¹⁾ (Matta, V, 9) demiştir. Zâten İsa aleyhisselâm, "*Ben, yeryüzüne barış getirmek için geldim zannetmeyin. Ben selâmet değil, kılıç getirdim*" (Matta, X, 34) demek suretiyle, böyle hayâl mahsulü bir barışı kesinlikle reddetmiştir. Buna benzer bir ibâre de Luka İncili'nde yer almakta olup şöyledir: "*Ben dünyayı âteşe atmaya geldim... Dünyaya selâmet getirmeye geldiğimi sanıyorsunuz? Size söylüyorum ki hayır: fakat ayrılık getirmeye geldim...*" (Luka, XII, 49-53).

Bu Grekçe "*Eiriny*" kelimesi İslâmiyet mânasında anlaşılmadıkça, Hz. İsa'nın bu çok önemli ve çelişkili iki sözü -eğer Kiliselerin, bu incilleri "*Allah'ın vahyi*" imiş gibi kabul etmek sûretiyle işlediği telâfisi imkânsız bir cürüm değilse- hep muamma olarak kalacaktır.

1) Burada geçen "Allah'ın çocukları tâbiri ileride ele alınacaktır.

LUKA İNCİLİ'NDEKİ "EUDOKİA", "AHMEDIYE" İLE AYNİ ANLAMDADIR

Şâyet gözde bir yazar, kendi anadiliyle yazılmış birçok eser bırakmışsa, bu yazarın başeserini başka bir dilden anadiline tekrar tercüme etmek fazla zor olmayacaktır. Çünkü mütercim, bu eserdeki fikir, teknik ve ifâdeleri iyi şekilde tahkik edip orijinal diline aktarmak için elinden geleni yapabilecektir. Fakat onun ne kadar başarılı olduğu, yine de güçlü mütercimlerin karar ve hüküm verebileceği bir meseledir. İşte bunun gibi, St. Luka'nın da İbrânice yazılmış mektup ve yazılarının hiç olmazsa iki-üç tânesi günümüze ulaşabilseydi O'nun İncilini İbrâniceye çevirmek nisbeten daha kolay olacaktı. Fakat maalesef şimdiye kadar böyle birşey yoktur. Zira St. Luka'nın yukarıda sözünü ettiğimiz ilâhiyi tercüme ettiği İsa'nın anadilinde yazılmış eski kayıtlar mevcut olmadığı gibi ondan günümüze gelen Sâmice herhangi bir kitap da yoktur.

Bu son derece önemli hususun hem tarafımdan daha iyi kavranması, hem de okuyucularımın takdirine sunulması açısından İngiliz ve Fransız edebiyatını çok iyi bilen bir kimseyi Shakespear'in bir tiyatro eserini İngilizce aslına bakmaksızın Fransızcadan İngilizceye çevirmeye ve bunun aslı kadar güzel olup olmadığını söylemeye dâvet etmek istiyorum.

Büyük İslâm filozofu İbni Sina, eserlerini Arapça yazmış ve Latinceye de çevrilen bu kitapların bâzıları,

asıllarının kaybolması sebebiyle Latince'den tekrar Arapçaya çevrilmiştir. Şimdi bunlar, Müslümanların Aristo'sunun kendi eliyle yazdığı asıl nüshaların yerini tutabilir mi? Tabii ki hayır.

Bu seriyi meydana getiren makalelerin birinde⁽¹⁾ “*Eiriny*” kelimesi hakkında epeyce durmuş ve gerek Septuagint (*) gerekse İbrânice nüshalarında bu Eiriny ile “*Şalom*” kelimesinin aynı anlamda kullanılması hasebiyle onu eşanlamlısının İbrânicede “*Şalom*” olduğunu rahatlıkla tesbit etmiştik. Fakat Grekçe birleşik bir kelime olan “*Eudokia*”, çok iyi biliyorum ki Septuagint tercümesinde mevcut olmadığı gibi, bunun eşanlamlısını ve tam karşılığını tesbit etmek de son derece zordur. Dikkatimizi çeken diğer bir nokta da, bu meleklerin ilâhisine ve Beytlehem’li çobanlar hikâyesine, ne St. Barnaba İncili’nde, ne de Snoptik (Matta, Markos, Luka) incillerinde yer verilmiş olmasıdır.

Şimdilerde Rumlar, “*Eudokia*” ve “*Eudoxia*” kelimelerini genellikle müennes isim olarak kabul etmektedirler. Bu iki isim de iki kısımdan, yâni “*eu*” ve “*dokeo*” dan mürekkep olup “*dokeo*” ise hamd ve se-na mânasına gelen “*doxa*” kelimesinden türemiştir.

Beytlehem’li dindar çobanların işitip naklettikleri, Luka’nın da bunu “*Eudokia*” şeklinde formülleştirdiği ilâhide geçen kelimenin Sâmice karşılığını bulmak için araştırmamızı bu kelimenin kök ve müştaklarından ha-

1) Bak.: İslamic Beyiew Dergisinin Kasım 1929 sayısı.

*) Eski Ahid’in M.S. 270 yılında başlanılan Yunanca Tercümesi.

rekette sürdürmek mecburiyetindeyiz. Ancak bunu yapmadan önce, bu kelimenin gerçek ve Ahmed veya Muhammed'e taalluk eden peygamberlik anlamını gizlemek isteyen yanlış yorumları inceleyip gözler önüne sermek icap etmektedir.

Yeni Ahid'in Yunanca nüshasından hazırlanan iki esas tercümesi olup bunlardan biri sözde "Süryanice", diğeri ise Latince'dir. Bu iki kitabın da simplex veya simple (basit) kelimelerinin tercümesi olan "Peşitte" ve "Vulgate" adlarıyla anılması ise gâyet mânidardır. Bu iki eski tercümeyle ilgili olarak âlim geçinen bir sürü Hristiyan târihçisini ve bir okadar da doğmatik din bilginini mahcup edecek bir sürü yeni bilgi mevcuttur. Fakat şimdilik, "Peşitte" adıyla bilinen bu Âramice Tercümenin ¹⁾ latince "Vulgate" tercümesinden daha eski olduğunu söylemekle yetineceğiz. Herkesin bildiği gibi, Roma Kilisesi ilk dört asır boyunca Latince değil sâdece Grekçe yazılmış Kitâb-ı Mukaddes ve Âyinler Kitabı'na sâhipti. Çünkü M.S. 325 yılındaki İznik Konsülü'nden önce Yeni Ahid'e girebilecek kitapların listesi tamamlanabilmiş, daha doğrusu resmîleştirilmiş değildir. Herbiri bir havârinin veya İsa'nın diğeri şâgirtlerinin adını taşıyan ve birer Hristiyan grubun kutsal addedip benimsediği düzinelerce kitap vardı, fakat bunlar İznik konsölü tarafından düzme olduğu gerekçesiyle reddedilmiştir. Yeni Ahid'i meydana

1) Eski Ahid'in Peşitte nüshasında, "Süryâni" ve "Süryânice" kelime lerine değil, "Âram" ve "Âramî" kelimelerine yer verildiği için, biz bunun Süryânice değil, Âremice bir nüsha olduğu görüşündeyiz.

getiren kitaplar, Süryânicenin ve ilim çevresinin mühim bir şehri, hatta merkezi durumunda olduğu bir sırada Urfa'da-ki asla Antakya'da değil-ve şu meşhur İznik Konsülü'nden sonra Grekçe'den çevrilmiştir.

Erken devir Hristiyan târihine dâir titiz bir inceleme ve araştırma, İncil'in ilk tebliğcilerinin Âramice, yâni Eski Süryânice konuşan Yahudiler olduğunu gösterectir. Bu "*İncil*"ın yazılı bir kitap hâlinde mi, yoksa sözlü olarak öğretilip va'zedilen yazıya geçmemiş bir din ve doktrin mi olduğu hususu onların meselesi olup, şu anda konumuzun dışında kalmaktadır. Fakat ilk devirde Hristiyanların dînî vecibelerini ve ibâdetlerini Âramice icra ettikleri hususu açıktır. Gerçekten de bu dilin Yahudi, Süryâni, Keldâni, Âsuriler ve Fenikeliler tarafından konuşulan yaygın bir dil olduğu bilinmektedir. Bu durumda Âramice konuşan bu milletlere mensup ilk Hristiyanların Grekçe, Latince v.s. yerine kendi ana dilleriyle okuyup ibâdet etmeyi pekâlatercih edebilirler. Bundan dolayı da İncillerin, Azizlerin Mektuplarının, dua ve âyin kitaplarının da bu dille yazılmış olduğu hususu açıklık kazanmıştır. Hattâ Ermeniler beşinci yüzyılda alfâbelerini icat etmeden önce Süryânicenin tesiri altında kalmışlardı.

Diğer taraftan, Yahudi olmayan kavimlerden "*yeni din*"e giren muhtediler, Tevrat'ı Grekçe "*yetmiş*" tercümeden okumaktaydılar. Pek tabii olarak Grek felsefesinin üstadları ve Grek mitolojisinin eski vâizleri yeni dine hemen girmiş ve Tevrat'ın "*Septuagint*" tercümesi ile daha önce tanışmış olduklarından, eskisi-

nin tamamlayıcısı ve devamı mâhiyetinde yeni bir Ahid kitabı meydana getirmekte zorluk çekmemişlerdir.

Allah'ın Nasıra'lı peygamberine gelen bu İncil'in, çok kuvvetli Yahudi ve Hellenistik fikir cereyanı için nasıl olup da mühim bir kaynak olduğu ve zâlim Yunan-Latin imparatorlarıyla gaddar ve bir o kadar da geri kafalı olan Roma'lı papazlar sâyesinde çoktanrılı Yunan düşüncesinin, sonunda tektanrılı Sâmi inanç sistemine gâlip geldiği hususları, vahdaniyetçi İslâm âlimlerince derinlemesine incelenmesi gereken çok önemli konulardır.

Bu durumda inanç ve doktrin birliğiyle, vahye dayalı İncil meselesi karşımıza çıkmaktadır. Hristiyan Kilisesi üçyüz yılı aşkın bir süre boyunca şimdiki hâliyle Yeni Ahid'e sahip olamamıştır. Gerçekten de ne Yahudi ve Yunan; ne de Antakya, Urfa, Bizans ve Roma Kiliselerinden herhangi birisi, Yeni Ahid'i teşkil eden kitaplardan, hatta dört İncilden bir tânesine bile İznik Konsülü'nden önce sâhip olabilmış değildir. Sâdece, Luka, Markos ve Yuhanna İncili'nden birisini elde eden ilk Hristiyanların, Komünyon Âyini, vaftiz, taslis, Hz. İsa'nın insanüstü şahsiyeti fikrine ve buna benzer daha düzinelerce doğma ve akideler hakkındaki inançlarının ne olduğunu veya olabileceğini merak ediyorum. Süryânice Peşitte Tercümesinde sözde "*Hakiki*" veya "*Ananevî Sözler*" denilen Luka İncili'ndeki (XXII, 17-19) bir bölüm, Peşitte'de bulun-

maktadır. (*) Markos İncili'nin onaltıncı bâbının son yirmi âyeti ise eski Grekçe elyazmalarında yer almamaktadır. Kezâ, Rab'bin duası denilen bir dua da (Mat-ta, VI, 9; Luka XI, 2) ikinci ve dördüncü İncil yazar-larının meçhulüdür. Aslında bir İncilde bulunan birçok önemli bilgi, ona sâhip olmayan kiliselerin tamâmen meçhulüydü. Netice olarak, ilk Hristiyanlar arasında tıpkı şimdi olduğu gibi ibâdet, idâre, inanç, otorite, emir ve hukukbütünlüğü muhtemelen söz konusu değildi. Ye-ni Ahid literatüründen elde edebildiğimiz bilgilere gö-re, havariler zamanında Hristiyanlar, içinde İsa'ya vah-yedilen İncil'in de bulunduğu İbrânice kayıtlara sâhip-lerdi. Onun özü ise bu meleklerin ilâhisinde dile geti-rilen İSLAM ve AHMEDİYE ile tıpatıp aynıydı. Allah, İsa'yı Yahudileri sapıklıktan kurtarması ve Dâvud âi-lesinden bir Kurtarıcının geleceği şeklindeki yanlış bir kanâatin yerine, Allah'ın yeryüzünde beklenen sal-tanatını gerçekleştirecek kimsenin bu Mesih değil, is-mi AHMED olan ve İsmâiloğulları'ndan gelecek olan bir peygamber olduğu inancını yerleştirmesi için gö-revlendirmişti. Bu Ahmed kelimesinin Yunanca İncil-lerdeki tam karşılığı ise "Eudoxos" ve "Pericyltos" olup kiliselerin uydurdukları "Paraclete" değildir. "Pericylte" kelimesinin, bu yazı serisi içerisinde başlı başına bir ko-nu olması gerektiğini bilmem söylemeye lüzum var mı?

*) Söz konusu pasaj şöyledir: "İsa bir kâse aldı ve şükreyledikten sonra, bunu alın, aranızda paylaşın dedi. Çünkü ben size derim: Allah'ın me-lekûtu gelinceye kadar ben artık asmanın mahsulünden içmeyeceğim ve İsa ekmek aldı ve şükrettikten sonra onu kırdı. Bu sizin için verilen bedenimdir, bunu benim anılmam için yapın diyerek onlara verdi."

Buna rağmen “*Paraclete*” kelimesinin ifâde ettiği mâna (Yuhanna, XIV, 16, 26; XV, 26 ve XVI, 7) ve gerçek imlâsı ne olursa olsun, ortada gün ışığı gibi bir hakikat vardır. Buna göre İsa, ardından Yuhanna’da (ubi supra) ve Luka’da (XXIV, 49) “*Ruh*” olarak târif edilen biri tarafından tamamlanıp mükemmelleştirilecek bir din bırakmıştır. Bu “*Ruh*”, Hristiyanların teslis akidesini meydana getiren ilâhlardan üçüncüsü olmayıp, Cennet’teki diğer peygamberlerin ruhlarıyla birlikte vârolan Ahmed’in rûhudur (Bk. Barnaba İncili). Eğer bir Azizin, daha doğrusu Yuhanna’nın (XVII, 5 v.s.) bildirdiği şekilde, İsa’nın ruhu, henüz Hz. İsa (a.s.) beden vârolmadan önce mevcut idiyse, başka bir azizin, yâni Barnaba’nın ifâdesine dayanarak Müslümanların da Hz. Muhammed’in (s.a.v) rûhunun daha Berzah âlemindeyken vârolduğuna inanmaları da o derecede haklıdır. Bunun böyle olması da gâyet tabiidir. Bu konu ilerideki bir yazımızda enine boyuna müzâkere edileceğinden, şimdilik bütün Hristiyanlara şunu sormak istiyorum: Asya, Avrupa ve Afrika’daki bütün Hristiyanlar, İznik Konsülü’nden önce Yuhanna İncili’ne sâhipler miydi? Eğer bu sorunun cevabı olumlu ise, rica ediyorum delillerini gösterebilirler; yok eğer cevapları “*hayır*” ise, o hâlde Hristiyanların büyük bir kesiminin, ne “*teselli edici*”, ne “*şefâatçi*,” ne de buna benzer mânalara gelen başka bir yabancı kelime olan bu “*paraclete*” hakkında hiçbirşey bilmediklerini kabul etsinler. Tabii bunlar Hristiyanlık için çok ciddi ve ağır ithamlardır.

Konumuza dönecek olursak, Peşitte’de bu Grekçe Eudokia ismi (Rumlar bunu İvdokia, çoğu kere de İvthokia şeklinde okurlar), “güzel ümitler”, “güzel temenniler” anlamına gelen “Sobhra Tabha” (okunuşu Sovra Tava) şeklinde tercüme edilmiştir. Halbuki Vulgata tercümesi, ona “Bona Voluntas”, yâni “hayır dua, güzel murad” anlamını vermiştir.

İncil’in Süryânice ve Latince tercümeleri yapılırken “Eudokia” kelimesinin çevirisinde ciddî hatalar yapıldığını açıklarken buna itiraz edebilecek bütün Grek din bilginlerini hiç çekinmeden tartışmaya dâvet ediyorum. Bununla berâber, samimi olarak itiraf etmeliyim ki, bu Yunanca kelimenin delâlet ettiği mânâyı kasten tahrif eden mütercimleri doğrusu ayıplamıyorum. Çünkü her iki tercümenin de kendilerinin müteber tercüme olduğu konusunda baştan zayıf esaslara dayandığı kanâatindeyim. Fakat böyle olsa bile, asıl Sâmice kelime, Yunancaya “Eudokia” şeklinde çevrilirken, birincinin esas mânasını ve bir peygambere işâret etme özelliğini kaybettiği belirtilmeliydi.

“Güzel ümitler” ibâresinin Grekçedeki tam ve kelimesi kelimesine karşılığı bu “Eudokia” olmayıp, “euelpis”, daha doğrusu “euelpistia”dır. Daha yerinde bir telaffuzuyla söyleyecek olursak bu “euelpistia” kelimesinin delâlet ettiği mânâ, Peşitte’yi susturmaya yeter de artar bile.. Ve yine, Latince “bona voluntas”, yâni “güzel murad” teriminin Yunancadaki tam ve gerçek karşılığı kesinlikle “eudokia” olmayıp “euthelyma”dır. Bu kısa ve kesin izahat, Komünyon Âyini’ni icrâ ve

diğer sakramentleri ifa ederken “*Gloria in Excelsis*” ilâhesini söyleyen Vatikan, Fener ve Canterbury papazlarını haklamaya kâfidir sanıyorum.

1. “EUDOKİA” KELİMESİNİN ETİMOLOJİSİ VE MÂNASI

İsterseniz şimdi bu kelimenin gerçek anlamını vermeye devam edelim. Sıfatımsı bir önek olan “eu”, “eudokimeo” (hürmet edilmek, beğenilmek, tasvip görmek, sevmek ve şânı en büyük olan), “eudoxos” (en meşhur ve en şerefli) ve “eudoxia” (şeref, şan) örneklerinde görüleceği üzere “iyi, güzel, çok ve en çok” mânâlarına gelir. “Orthodox” ve “doxology” v.s. gibi birleşik isimlerde kullanılan Grekçe “doxa” ise “dokeo” fiilinden türemiş olup her İngiliz lisan öğrencisi bu “doxa” kelimesinin “şan”, şeref, ün anlamlarına geldiğini pekâla bilir. Klasik Grek yazarlarının eserlerinde “Doxa”nın “senâ, şan, şöhret” karşılığı olarak kullanıldığı bir sürü ibâre bulunmaktadır. “*Peri doxis makheshai*” ibâresi bunlardan biri olup “şöhret için döğüşmek” demektir. Atina’lı meşhur hatip Demosthenes, şöhreti, sâkin bir hayata tercih etmişti ve “şöhreti tanrıların şöhretiyle eşit hâle gelmişti” ifâdelerinde şöhret karşılığı olarak hep bu “doxa” kelimesi kullanılmıştır. Tesbitlerimize göre bu “doxa” ismi, her ne kadar az da olsa (a) kanâat, inanç; (b) kesin inanç, prensip, akide; (c) umutla beklemek, ümit etmek anlamlarının karşılığı olarak kullanılıyorsa da, bunların hepsi genelde “senâ, şan, şöhret, izzet” kelimesine delâlet etmektedir. Bu sebeple bir önceki bölümde sözü

edilen ilâhının birinci mısraının aslı, “*Doxa (izzet), En Yücelerdeki allah’adır*” şeklinde olmalıdır.

1846 yılında R.C. Alexandre tarafından Paris’te yayınlanan Dictionnaire Grec-Français’de “*eudokia*” kelimesine “*bienveillance, tendresse, volonte, bon plaisir*” v.s. şeklinde anlam verilmiş ve yukarıda zikrettiğim birçok anlama gelen “*doxa*”nın da bu “*eudokia*”nın “*dokeo*” kökünden türediği beyan edilmiştir.

Aralarında tanıdığım birçok öğretmen de bulunduğu İstanbul’lu rumlar “*eudokia*” kelimesinden tam bir ittifakla “*sevinç, sevimlilik, güzellik, mutluluk ve iştiyak*” mânalarını anlamakla berâber, bunun asıl mânasına uygun bir şekilde “*şan, şöhret ve şeref*” mânasında da kullanılmaktadırlar.

2. MEHMED VE HIMDAH KELİMELERİNİN ETİMOLOJİSİ, İBRÂNİCE ŞEKİLLERİ VE ANLAMLARI

Ben şahsen Kitâbı Mukaddes’in mâna ve mâhiyetini anlamanın tek yolunun, onu İslâmî bir bakış açısından tetkik etmek olduğuna inanıyorum. İlâhî vahyin gerçek mânası ancak bundan sonra anlaşılıp takdir edilebilir ve sevillebilir. Bu mukaddes kitaplara sokulan düzmeler, sahtekârlıklar ve tutarsızlıklar da ancak bu şekilde ortaya çıkabilir. Keza, Grekçe “*Eudokia*” kelimesinin, Eski Ahid’de sık sık geçen İbrânice “*hamad*”, “*Mehmed*”, “*Mahmut*”, “*Himda*” ve “*Hemed*” gibi kelimelerin hem lûgat, hem de gerçek mânalarıyla şaşılacak şekilde tam bir mutâbakat hâlinde olduğunu da ancak böyle bir metotla anlayabiliriz.

(a) *Hamad*: Kökü hmd sessizlerinden meydana gelen ve bütün Sâmi dillerine girmiş bulunan bu kelime, İbrânilerin kutsal kitaplarının her yerinde “*gipta etmek, âşık olmak, özlemek, zevk almak ve şiddetle arzulamak*” demektir. Arapça bilenler, İngilizcedeki karşılığı “*lust*”, (şehvet), “*cupidity*” (hırs), “*ardent desire*” (harâretli arzu) ve “*appetite*” (iştah) olan bu kelimenin geniş anlamını bilirler. İbrânice kitaplardaki “*hamad*” fiilinin tam anlamı ve delâleti işte bunlardır. Hattâ, Tevrat’taki meşhur “*On Emir*”den bir tânesinde bu kelime şu şekilde geçmektedir: “*Lo tahmod ish reikha*” (Sen komşunun karısını arzulamayacaksın) (Çıkış, XX, 17).

(b) *Hemed*¹⁾ Müzekkeri Hemed, müennesi “*himdah*” olan bu kelime de “*şehvet, arzu, memnuniyet, sevinç, sevinmek, arzulayıp özlenen kimse ve sevimlilik*” anlamlarına gelir (Haggay, II, 7; Yeremya, XXV, 34 v.s).

(c) Mahmad, Mahamod (Yeremyanın Mersiyeleri, I, 7, 10; II, 4 v.s). Bu ismi fâiller de “*hamad*” fiilinden türemiş olup “*çok beğenilen, çok hoş, çok nefis, câzibeli, kıymetli, sevilen*” gibi mânalara gelir.

Arapça şekli MuhaMMeD olup, aynı kökten veya fiilden türeyen bu kelimeler arasında yazılış şekilleri itibâriyle bazı ufak farklılıklar bulunsa bile aslında bunlar kök ve mâna birliğine sâhiptirler. Bunda zerre kadar şüphemiz yoktur. Yahudiler ve dil bilginleri bu İbrâni-

1) Bu profesör tarafından yazılan “Hemdah” konulu bir makale, **İslamic Review** dergisinin 1927 yılı Ekim sayısında yayınlanmıştır.

ce kelimeleri anladıkları için İbrânice örnekler verdik.

(d) Bu açıklamadan sonra, Yunanca “*eudokia*” kelimisinin, İbrânicedeki HİMDa isminin tam karşılığı olarak kullanıldığı ve her ikisinin de “*sevinç, memnuniyet, hoş, sefa, arzu güzellik*” ve buna benzer anlamlara geldiği kolayca müşâhede edilecektir.

İşte bu sebeplerle “*büyük bir arzu ve hasretle beklenen, imrenilen, en kıymetli, tasdik edilmiş, sevilen ve hürmet edilen kimse*” anlamını taşıyan “*eudoxos*” dan başka hiçbir kelimenin İbrânice “*Mahamod*” isminin tam karşılığı olamayacağı hususu da açıklık kazanacaktır.

3. Âdemoğulları içerisinde Muhammed isminin ilk olarak sâdece Mekke ahâlisinden Abdullah ve Âmine’den olma peygambere verilmiş olması, dinler târihinde eşsiz bir mûcizedir. Bu olayda zoraki bir tertip, teşebbüs veya sahte herhangi bir şey söz konusu değildir. Zira, O’nun ebeveyni Müslüman olmadığı gibi (*) akrabaları da putperestti ve İslâm dinini tesis ve ihya edeceği vaadedilen büyük peygamberle ilgili Yahudi ve Hristiyanların kitaplarındaki kehânetlerin hiçbirini bilmiyorlardı. Onların çocuklarına Muhammed veya Ahmed (s.a.v.) adını seçmiş olmaları, tesadüfi ve önemsiz bir hâdiseymiş gibi geçirtililemez. Bu, tamâmen ilâhi ve mûcizevi bir olaydır.

*) Bu konuda Müslim’in naklettiği şöyle bir hadis bulunmaktadır: “Anne-me istiğfar etmek için izin istedim, verilmedi. Fakat kabrini ziyaret için müsâade edildi.” (Sahih-i Müslim, C. 2, s. 671) Bu mesele İmam-ı Âzam’ın Fıkh-ı Ekber isimli eserinde de ele alınmıştır. Geniş bilgi için buraya mürâcaat edilebilir.

Arap şâir ve ediplerinin eserlerinde bu *hamad* fiilinin *fiel* vezninden İbrânice mefulünün aslı mânasıyla kullanıp kullanmadıkları konusunda herhangi bir şey söylemek durumunda değiliz. Fakat “*hammida*” fiilinin *fiel* vezninden mefulü *Muhammed* olup İbrânice *himmid* fiilinin mefulü de Mahmod veya Mahamod’dur. Bu iki kelimenin şekil bakımından benzerlik ve hat-tâ aynıyetleri münâkaşa kabul etmeyecek kadar açıktır.

Bu İbrânice kelimelerin anlamlarını mütercimlerin ve dilcilerin naklettikleri mânalara sâdik kalarak nakletmiş bulunuyorum. Buna göre “*Himdah*” ve “*Mahamod*” kelimelerinin gerçek ve tam anlamı “*hamd ve hamdedilen, şöhrat ve şöhratlı, şeref ve şerefli*” demektir. Zira bütün canlı ve cansız mahlûkları arasında “*en çok gıpta edilen, beğenilen, rağbet gören*” bir kimseden daha “*şanlı, şerefli, meşhur ve methedilen*” kim olabilir? Kur’an-ı Kerim “*Ahmed*” ve “*Muhammed*” isimlerinin türediği “*Hamd*” (İbrânice *hemed*) kelimesini işte bu bahsettiğimiz anlamlarda kullanmış bulunmaktadır. Hz. Muhammed’in (s.a.v.) şânı ise Cenâb-ı Hak’kın Daniel kitabında da belirttiği üzere (VII. Bâp) diğer bütün varlıkların şânından yücedir. Ayrıca, şöyle bir İslâmî vahiy de bulunmaktadır: Lev lâke lema *halakna’l-eflâke* (Ey Muhammed! Eğer seni yaratmasaydık Gökleri de yaratmazdık) (*)

*) Pekçok kitapta bunun hadis, hatta hadis-i kütsi olduğu ifade edilmekteyse de, hiçbir hadis kitabında böyle bir hadis bulunmamaktadır. Fakat bu, peygamberimizin büyüklüğüne halel getirmez.

Aslında Hazreti Peygambere Allah'ın verdiği en büyük şan ve şeref, “İslâm” ismi altında Allah'ın dinini kurup tamamlaması için göndermesidir. “İslâm”, kurucusu Muhammed (s.a.v) isminde olduğu üzere, “barış, emniyet, selâmet, gönül rahatlığı, güven ve şerrin zıddı olan ‘hayır’” gibi insanlara teselli veren güzel mânalara gelmektedir. Bu kelimenin bunları aşan asıl mânası ise Allah'ın irâdesine teslim olmak ve O'na bo-yuneğmektir.

4.Hz. İsa'nın doğumu münâsebetiyle meleklerin sevinç nağmelerini dinlemek şerefine nâil olan Beytlehem'li dindar çobanların yaşadıkları bu sevinç, hem zaman, hem de realite itibâriyle doğrudur. Çünkü o gecede Allah'ın büyük bir resûlü ve İslâm'ın mübârek müjdecisi doğmuştur. Mâdem ki Hz. İsa, Allah'ın Saltanatı'nın müjdecisidir, o hâlde O'na gelen İncil'in de Kur'an'ın habercisi olması gerekir. Bu sebeple İsa'nın gelmesi din ve ahlâk târihinde yeni bir dönemin başlangıcıdır. Ancak, Hz. İsa'nın (a.s.) kendisi, “Bâtıl”ı yıkmak ve onun Arz-i Mev'ud üzerindeki putperestlik saltanatını yok etmek için daha sonra gelecek olan “Mahamod” değildi. Zira “Dördüncü Canavar”, yâni Roma İmparatorluğu, gelişmesine ve istilalarına devam ediyordu. Hattâ, bu “Canavar”, muhteşem mâbedi ve papazlarıyla birlikte Kudüs'ü bu devirde târümâr etmiştir. Hz. İsa, kavmine gelmiş, fakat kavmi onu tanıyamamıştır. Yahudilerden bir kısmı bu İsa'ya inanarak “Saltanatın Çocukları” olmak bahtiyarlığına erişmişseler de geri kalanları dünyanın her tarafına dağımışlardır.

Daha sonra putperest Roma İmparatorluğu devrinde on korkunç zâlim gelmiş, Büyük Konstantin ve halefleri, Allah'ın birliğine inanan mü'minlerin ayaklar altında çiğnenmesine gözyummuş, hattâ destek olmuştur. İşte bundan sonra Allah veya onun oğlu olmayıp, sâdece “şânı yüce, hamdedilen, Beşer âleminin en şerefli ve gerçek Barışa” olan Hazreti Muhammed gelmiş ve bu *Canavarı* ortadan kaldırmıştır.

III HAZRETİ YAHYA'NIN HABER VERDİĞİ KUVVETLİ PEYGAMBER

Dört İncil'de de mevcut olan rivâyete göre Vaftizci Yahya, İsa'nın teyzesinin oğlu ve akranı olup, ondan altı ay kadar büyüktür. Bu hususta Kur'an-ı Kerim'deki tek bilgi, Allah'ın melekleri vâsıtasıyla Hz. Yahya'nın babası Hz. Zekeriya'ya (a.s.) “Allah” kelâmı ve vahyine mazhar olacak Yahya isminde bir oğlunun dünyaya geleceği ve en çok şerefli ve hak peygamberlerden bir peygamber olacağını bildiren bir âyetten ibârettir. (Âl-i İmran, 35). Hz. Yahya'nın hayatı ve çalışmaları hakkında Kur'an'da başka bir bilgi mevcut değildir. Kezâ, O'nun çocukluğu hakkında da açöde yaşayan bir Nasıra'lı olduğundan, çekirge ve yabani bal yiyerek yaşadığından ve deve tüyünden yapılmış bir elbise giyip deri bir kemer kuşandığından başka hiçbir şey bilinmemektedir. Hz. Yahya'nın başlıca özelliği dünyevî hazzardan kaçınmak olan ve ilk hristiyanlardan İboniler adı verilen bir cemaatin (*) türediği Yahudiliğe dayalı Essenes tarikatına mensup olduğuna inanılmaktadır. Gerçekten de bu münzevî peygamberi anlatan ve kelimenin tam mânasıyla “saf” demek olan Kur'an-ı Kerim'deki “hasura” terimi, O'nun iffetli, yoksul ve takva ehli bir kimse olarak yalnız bir hayat sürdüğünü göstermektedir. Bu peygamber, genç ya-

*) İsa'nın gerçek târaftarları olan bu cemâat hakkında fazla bilgi için Bk.: H.J. Schoeps, Theologie und geschichte des fudenchristenten, Tübingen, 1949

şından hidâyete dâvet ve tövbekârları su ile vaftiz etme görevine başladığı yaş olan otuz-otuzbeş yaşlarına kadar ortalıkta görülmemiştir. Yahya'ya peygamberlik gelince büyük bir Yahudi cemâat bu yeni peygamberin ateşli vaazını dinlemek için Yuda sahrâsına giderek tövbe edip, onun dinine girmiş ve Ürdün nehrinin suyuyla vaftiz olmuşlardır. Hz. Yahya burada kültürlü, fakat fanatik Farizalılarla Yahudi hamamlarını azarladığı gibi, akılcı ve bilgili Sadukileri de şiddetle tekdir etmiştir. Hz. Yahya, onları su ile vaftiz etmekteki maksadının sâdece kalplerinin günahlardan arındığını işâret etmek olduğunu bildiriyordu. Ayrıca, kendisinden sonra insanları kutsal ruh ve âteşle vaftiz edecek başka bir peygamberin geleceğini de tebliğ etmiştir. Yine bu peygamber, Yahya'nın buğdaylarını kendisinininki ile birlikte ambarına yığacak ve samanını sönmeyen bir âteşle yakacaktır. (*) Hz. Yahya bununla da kalmayıp, kendisinden sonra gelecek bu peygamberin kuvvet ve şeref bakımından kendisinden üstün olduğunu, hattâ kendisinin, onun çarıklarının bağlarının iplerini çözmek ve gevşetmek için eğilmeye dâhi lâayık olmadığını itiraf etmiştir. (**)

Vaftizci Hz. Yahya'nın (a.s.) Ürdün sularındaki büyük vaftiz törenlerinin birinde İsa da diğer insanlar gibi bu peygamber tarafından vaftiz edilmiştir. Hz. İsa'nın bu vaftizini anlatan Markos (I, 9) ve Luka (III, 21) İncillerinden habersiz gibidirler. *"Ben senin tarafından*

*) Matta, III, 12.

**) Yuhanna, I, 27.

vaftiz edilmeye muhtacım. Sen bana mı geliyor-sun?" (*) Hz. İsa da ona cevâben: *"Bırakınız da böyle sâlih amelleri biz işleyelim"* demiş ve vaftiz olmuştur. Ayrıca, Matta, Markos ve Luka İncilleri, peygamberlik ruhunun Hz. İsa'ya sudan çıkarken bir güvercin şeklinde geldiğini ve *"kendisinden râzı olduğum benim sevgili oğlum işte budur"* şeklinde bir sözün işitildiğini beyan ederler.

Yahanna İncili ise, İsa'nın Yahya tarafından vaftiz edilişi hakkında, O'nun Meryem oğlunu gördüğünde hayretle *"İşte Allah'ın kuzusu"* dediğini beyan etmekten başka herhangi bir izahatta bulunmaz. (Yuhanna I.) (**) Yine bu İncil Andrev (Andreas)'ın Hz. Yahya'nın dostu olduğunu ve kardeşi Simon'u Hz. İsa'ya getiren efendisini terkettiğini iddia eder ki (Yuhanna, I.) böyle birşey, diğer İncillerin ifâdeleriyle (Matta, IV, 18-19) taban tabana zıttır. Bu hikâyeye Luka İncili'nde daha da farklıdır. Zira bu İncile göre Hz. İsa, Simon Peter'i şâgirtliğe kabul etmeden önce tanıdığı gibi (Luka, IV, 38, 39), Efendi'nin Zebeden ve Yuhannaoğullarını şâgirtler listesine dâhil etmesine sebep olan mucizeyle cezbetme durumu diğer incillere hepten yabancıdır. (Luka, V, 1-11. Görüldüğü gibi Teslisçi Kiliselerin bu mukaddes dört incili, iki teyzeoğlu peygamberin görüşmeleri ile ilgili bir sürü çelişkili ifâde ihtiva etmektedir. Dördüncü İncil'de Hz. İsa'yı vaftiz edip de güvercin şeklindeki bir rûhun ona gelerek hulul etme-

(*) Matta, III, 14.

(**) Yuhanna, I, 36.

sine kadar Hz. Yahya'nın Hz. İsa'yı bilmediği yazılıdır. (Yuhanna, I). Halbuki Luka Hz. Yahya'nın daha annesinin karnında bir ceninken, yine kendisi gibi annesinin karnında olan Hz. İsa'yı tanıyıp tazimde bulunduğunu söylemektedir (Luka, I, 44). Bir başka İncil ise Hz. Yahya'nın boynunun vurulduğu zindandayken bile, Hz. İsa'nın vazifesinin gerçek mâhiyetini bilmediğini beyan etmektedir. (Matta, XI, XIV).

Yahudi din adamlarının Hz. Yahya'ya sorduğu "*Mesih veya İlyas sen misin*" şeklindeki soruda gizli ve esrarlı bir ifâde bulunmaktadır. Bilindiği gibi bunlar, bu sorularına her defasında "*hayır*" cevabını alınca, "*Şâyet sen Mesih, ne İlyas, ne de O peygamber değilsen, öyleyse neden vaftiz ediyorsun*" derler (Yuhanna, I). Bu ifâdelerden anlaşılacağı üzere Yuhanna'ya göre, Yahya ne Mesih, ne İlyas, ne de O peygamberdir. İşte burada ben, bütün bu çelişkili ifâdeleri bizzat Rûhulkudûs, yâni üç ilâhtan birinin vahyettiğini söyleyen Hristiyan Kiliselerine ve o peygamber sözüyle bu Yahudi hahamlarının ve Levililerin kimi kaadettiğini sormak isteyeceğim. Eğer Yahudi din adamlarının bu ifâdeleriyle kimi kasdettiklerini siz Hristiyan Cemâat bilmiyor gözüküyorsa, O peygamber'in kim olduğunu acaba sizin papa ve patrikleriniz biliyorlar mı? Eğer bu soruya onlar da cevap veremiyorsa, bu bozulmuş, değiştirilmiş İncillerin ne kıymeti kalacaktır? Yok eğer, siz ve papazlarınız O peygamberin kim olduğunu biliyor-sanız, öyleyse niçin susuyorsunuz?

Yukarıda naklettiğimiz ibârede (Yuhanna I) açık-

ça ifâde edildiğine göre Hz. Yahya, kendisinin o peygamber olmadığını söylemiştir. Halbuki Matta XI, 11'de Hz. İsa'nın kadınlardan doğanlar arasında Hz. Yahya'dan daha büyük bir kimsenin aslâ bulunmadığı bildirilmektedir. Burada İsa'nın gerçekten böyle bir söz söyleyip söylemediği, söylemişse bu Vaftizci Hz. Yahya'nın Hz. İbrâhim, Hz. Musa, Hz. Dâvud ve nihâyet Hz. İsa'nın (a.s.) kendisinden daha mı büyük olduğu ve O'nun büyüklük ve üstünlüğünün hangi cihetten olduğu hususunun açıklığa kavuşturulması gerekir. Hz. İsa'nın Hz. Zekeriya'nın oğlu hakkındaki bu ifâdesi gerçekten doğru ise, "*çölde çekirge yiyerek yaşayan*" bir kimsenin büyüklüğü sâdece bütün yokluklara katlanma, nefsânî duygulardan arınma ve dünyevî bütün lüks ve hazlardan uzak durmaktan ibâret olabilir. Yine onun bu üstünlüğü, en büyük emelinin halkı tövbeye ve hidâyete çağırmasından ve "*O peygamber*" hakkındaki güzel müjdesinden ileri gelebilir.

Acaba Hz. Yahya'nın üstünlüğü konusuna - Kiliselerin dedikleri gibi İsa'nın teyzesioğlu, akranı ve şâhidi oluşu da girer mi? Şunu hemen belirtelim ki, bir peygamberin değeri ve büyüklüğü sâdece eseriyle tayin ve takdir edilir. Ne var ki, Hz. Yahya'nın vaftiziyle temizlenen ve vaazlarıyla hidâyete erişen insanların sayısı tamamen meçhulümüzdür. Aynı şekilde bu din değıştirme hâdisesinin, "*Allah'ın Kuzusu*"na (*)

(*) Hz.İsa.

karşı Yahudilerin davranışları üzerinde gerçekten ne gibi değişiklikler meydana getirdiği konusunda da bilgi sâhibi değildir.

Bir rivâyete göre Hz. İsa, Hz. Yahya'nın, Hz. İlyas peygamberin yeniden vücut bulmuş şekli olduğunu beyan etmiştir. (Matta, XI, 14, XVII, 2; Luka I, 17). Halbuki Yahya Aleyhisselâm, bir Yahudi heyetine kendisinin İlyas, Mesih ve O Peygamber olmadığını açıkça söylemiş bulunmaktadır. (Yuhanna, I).

Bu durumda İncillerin birbirini yalanlayan ve nakzeden bu ifâdelerinden doğru bir neticeye varmak veya hakikatı günışığına çıkarmak mümkün olabilir mi? Mesele son derece ciddi ve önemlidir. Çünkü sözkonusu bu iki şahıs, bizim gibi alelâde birer insan olmayıp, ikisi de kutsal ruh tarafından ana rahmine ilka edilmiş ve birisinin babasının olmayışı (İsa), diğerinin (Yahya) de ebeveyninin kudretten kesilmiş doksanlık ihtiyarlar olması dolayısıyla mûcizevî bir şekilde doğmuşlardır. Birbirleriyle çelişen bu ifâdelerin yer aldığı belgeleri daha titiz bir şekilde incelediğimizde, bu konu daha da ciddiyet kazanacaktır. Bu hâdiseleri nakleden İncil yazarları, bütün bunların Rûhulkudûs tarafından bildirildiğine ve vahye dayandığına inanmaktadırlar. Bununla berâber, bu ifâdeler yer yer asılsız, uydurma ve yalan yanlış bilgiler ihtiva etmektedir. Meselâ Malaki IV, 5-6 âyetlerinde Hz. İlyas (veya Elyesa)nın O peygamber'den önce geleceği bildirilmiş, Hz. İsa "Yahya İlya"dır demiş; Hz. Yahya ise kendisinin Hz. İlyas olmadığını söylemiştir. İşte size olumluyu olum-

suz, olumsuzlu olumlu yapan kutsal Hristiyan kitapları!

İnciller tevhitçi ve İslâmî bir gözle okunup incelenmedikçe, onlardan hak dini ve hakikatı elde etmek hiçbir şekilde mümkün olamaz. Ancak bundan sonradır ki hakikisi sahtesinden ayırdedilebilecek, bu uydurma bilgilerden gerçek ancak bu şekilde ortaya çıkarılabilecektir. Kezâ, yine yalnız İslâmî bir ruh ve inançdır ki, Kitâb-ı Mukaddes'i süzgeçten geçirip yanlışları, çerçöp kabilinden lüzumsuz şeyleri ayırıp bir kenara atabilir. Sözün burasında, Hz. Yahya'nın işâret ettiği "O peygamberin" Hz. Muhammed'den (s.a.v) başkası olmayacağını ortaya koymadan önce, okuyucuların dikkatini çok önemli gördüğüm bir noktaya bilhassa çekmek istiyorum:

Bu hususta işâret etmemiz gereken birinci nokta, Müslümanların Hz. Yahya ve Hz. İsa (a.s.) gibi isimleri Kur'an'da zikredilen peygamberler başta olmak üzere bütün peygamberlere derin bir sevgi ve saygı göstermeleri; Hz. İsa'nın havâri ve şâgirtlerinin de Allah'tan ilham alan aziz ve sevgili kullar olduğuna inanmalarıdır. İsa ile Yahya'nın hak ve güvenilir yazılarına sâhip olamadığımız için, Allah'ın bu iki güzide kulunun birbirlerini tekzip edebilecekleri ihtimâlini hemen bir anda düşünemeyiz.

Zikredilmesi gereken diğer bir önemli nokta da, Barnaba İncili'nin Yahya hakkında çok mânidar bir suskunluğudur. Hz. Yahya'nın ismini hiç bir şekilde anmayan bu İncil, "daha kuvvetli peygamber" hakkın-

daki müjdeyi, Hz. İsa'ya atfeder. Yine aynı İncil'de Hz. İsa'nın diğer bütün peygamberlerin rûhundan önce yaratılan Hz. Muhammed'in (s.a.v.) rûhu ile konuşurken Hz. İsa'nın çok muhteşem bu ruh karşısında kendisini, O'nun pabuçlarının ipini çözmeye ve eğilip selâmlamaya dahi lâayık görmediğı nakledilmektedir.

Çöldeki büyük "Tellal" (Yahya) cemaate verdiği vaazlarda, *"Ben sizi günahlarınızdan dolayı af ve mağfirete eresiniz diye su ile vaftiz ediyorum, fakat ben-den sonra gelecek ve eğilip önünde pabuçlarının iplerini çözmeye dahi lâayık olamayacağım kadar büyük ve muhteşem bir peygamber sizi âteş ve ruhla vaftiz edecektir"* demeyi alışkanlık hâline getirmişti. Bu sözler İncillerde farklı şekillerde nakledilmekle birlikte, bu ifâdeyle müjdelenen büyük peygamberin kuvvetli şahsiyeti ve mümtaz mevkii hakkında âzâmi hürmet ve takdir hislerini göstermekte müttefikdirler. Hz. Yahya'nın bu sözleri, itibarlı bir misâfir için Doğu'da gösterilen hürmet ve misâfirperverliğin ifâdesidir. Bu hürmet şeklinde, misâfir eve girdiğı zaman, ev sâhibi veya âile fertlerinden biri hemence onun ayakkabılarını çıkarmak için koşar, dinlenmesi için sedir ve yastık verir. Misâfir ayrılırken de bu sayğı ifâdesi aynen tekrarlanarak misâfirin ayakkabısını giymesine yardım edilir ve ev sâhibi dizlerini yere koyarak onun pabuçlarının ipini bağlar.

Hz. Yahya, bu sözleriyle, eğer bu muhterem peygamberle karşılaşmış olsaydı, onun ayakkabılarının bağlarını çözmek için eğilmek suretiyle tazimlerini su-

nacağını söylemek istemektedir. Hz. Yahya'nın bu peygambere peşinen biat etmesinden açıkça anlaşıldığına göre, bu gelmesi müjdelenen resul, diğer bütün peygamberlerin "*Efendisi*", "*Seyyidi*" ve Sultanıdır. Aksi takdirde Yahya Efendimiz gibi Allah'ın böyle günahsız, iffet sâhibi ve şerefli bir kulu, onun hakkında bu şekilde mütevâzı bir itirafta bulunamazdı.

Bu izahlardan sonra artık "*O Peygamber*"ın kim olduğunu tayin etme işine geçebiliriz. Ancak, bu konuyu iki kısımda incelemek daha isâbetli olacaktır:

A- Sözkonusu peygamberin Hz. İsa Mesih (a.s.) olmadığı ve

B- Bu peygamberin Hz. Muhammed (s.a.v.) olduğu.

Herkesin de bildiği gibi, bütün Hristiyan Kiliseleri, Vaftizci Yahya'ya Hz. İsa'nın tâbisi ve habercisi olarak dâima saygı duymuş ve bütün Hristiyan müfessirler Hz. İsa'yı onun yukarıda sözü edilen şehâdet ve kehanetinin gerçekleştiği şahıs şeklinde takdim etmiştir.

İncil yazarlarının ifâdeleri, her ne kadar bozuk zihniyetli kimseler tarafından bu hususta da çarpıtılmışsa da, bütün bu sahtekârlıklar ve yalan yanlış bilgiler, tenkitçi ve tarafsız bir araştırmacının gözünden âsla kaçmamaktadır. Bu sebeple de İsa, Yahya'nın müjdelediği şahıs değildir. Çünkü:

1) Hz. Yahya'nın ifâdesinde geçen "*sonra*" kelimesi, Hz. İsa'nın sözü edilen peygamber olmadığını gösterecek kadar açıktır. Zira, onların her ikisi de aynı

yılda doğmuş akranlardır. Hz. Yahya'nın “*O benden sonra gelecek ve benden daha güçlü olacaktır*” şeklindeki ifâdesinde yer alan “sonra” kelimesi, belirlenmemiş bir müddet zarfında istikbalde olacak bir hâdiseyi işâret etmektedir. Peygamberlik lisanında bu kelime, bir iki sene sonra değil, bir veya birden fazla devri ifâde eder. Bilindiği gibi mânevî hayatın ve tefekkür sâhasının önderleri olan peygamberlere ve sûfilere göre her beş-altı asırlık devirde bir, dünyanın her tarafına yayılmış birçok müridin benimseyip etrafını kuşattığı, tesiri başka bir mâneviyat güneşi doğuncaya kadar birçok nesil boyunca devam eden büyük dînî ve sosyal hareketleri meydana getiren ve çok sayıda taraftar veya müritlerin katılmasıyla büyük ıslahat ve irşat faaliyetlerini yürüten bir “*Rehber*” gelir. Hz. İbrâhim'den Hz. Muhammed'e (s.a.v) kadar hak dinin mâzisine şöyle bir bakacak olursak, Hz. İbrâhim, Hz. Musa, Dâvud, Zorobabel, Hz. İsa (a.s.) ve Muhammed (s.a.v)'in yaptıkları işlerin böyle çığır açan büyük işler olduğunu görürüz. Bu devirlerin her biri kendine has özellikleri ile dikkati çekmektedir. İşte böyle büyük rehberlerin meydana getirdiği ilerleme, bir müddet sonra başka bir rehber gelinceye kadar yavaş yavaş sönmeye ve gerilemeye başlar ve bu hâdise Hz. Yahya ve Hz. İsa ile bunun havârilere kadar devam eder.

Hz. Yahya gözünü açtığında kavmini Roma'ya bağlı Zâlim Herodlar ve onların putperest ordularının demir boyunduruğu altında inliyor buldu. Üstelik bu sırada câhil Yahudi kavmi, rezil ve küstah bir ruhban

zümresi tarafından aldatılmış; mukaddes kitapları da tahrif edilmiş ve aslı astarı olmayan bir sürü ecdat edebiyatıyla değiştirilmiş durumda idi. İşte böyle bir vaziyetteki Yahudiler, ataları Hz. İbrahim'in kendilerini kurtarma ümidinden başka bütün kurtuluş ümitlerini yitirmişlerdi. Fakat Yahya, onlara Hz. İbrâhim'e yaraşır evlatlar olmadıkları için reddedildiklerini söylemiş, hattâ "*Allah, Hz. İbrâhim'e şu taşlardan çocuklar kaldırabilir*" demiştir (Matta, III, 9). Bu durum karşısında Yahudiler Kudüs'te O'nun saltanatını ihya edeceğini bekledikleri -ve hâlen de beklemekte oldukları- Hz. Davud'un neslinden gelecek bir Mesih'in şahsında az da olsa bir teselli bulmaya çalıştılar.

Diğer taraftan, Kudüs'ten gelen Yahudi temsilciler, "*sen Mesih misin?*" diye sordukları zaman Hz. Yahya onların sonraki sorularına verdiği cevap gibi bu sorularına da olumsuz cevap vermiştir. Kilise ve havraların yazmaktan özellikle çekindikleri bu münzevî Mübârek Peygamberin âteşli sözleri arasında, Yahudilere Allah bilir daha nice azar ve tekdirler bulunmaktaydı.

İncillere ilâve edilen abartmalar bir tarafa, biz Yahya'nın İsa'yı gerçek Kurtarıcı olarak takdim ettiğine ve insanları O'na itaate ve emirlerini dinleyip yerine getirdiği İncil'e uymaya çağırdığına inanmaktayız. Fakat O, Allah'ın huzurunda bulunmak şeref ve derecesine nâil olan ve kendisinin, pabuçlarının bağına çözmeye lâyık olmadığı Son ve başka bir Rehber'in var olduğunu da söylemişti.

2) Hz. Yahya'nın kasdettiği peygamber Hz. İsa da olamaz. Çünkü eğer O olsaydı, Hz. Yahya'nın bir sahâbe ve havari olarak ona tâbi olması icap ederdi. Halbuki durum hiç de öyle değildir ve tam aksine, Hz. Yahya Yahuda'da veya Galile'de teyzesi oğlu Hz. İsa'nın bulunuşunu hiç hesaba katmadan vaaz edip vaftiz yaptığını, insanları dine kabul ettiğini, Kral Herod'u payladığını, Yahudi başhahamını azarladığını ve bir müddet sonra kendisinden *"daha kuvvetli"* bir peygamberin geleceğini söylediğini görmekteyiz.

3) Hıristiyan Kiliseleri her ne kadar Hz. İsa'ya Allah ve Allah'ın oğlu gözüyle bakıyorsa da, O'nun bütün İsrailoğulları gibi sünnet olması, Yahya tarafından herhangi bir Yahudi gibi vaftiz edilmesi, böyle bir şeyin tamâmen asılsız olduğunu ortaya koymaktadır. Ürdün Nehrinde vaftiz edilen (Hz. İsa) ile vaftiz eden (Hz. Yahya) arasında geçen konuşmanın birbirini yalanlar ve nakzeder mâhiyette olması, bunların sonradan ilâve edilmiş basit sözler olduğunu göstermektedir. Eğer Hz. İsa (a.s.) gerçekten Hz. Yahya'nın *"O'nun pabuçlarının iplerini çözmeye ve önünde eğilmeye bile lâayık olmayacak kadar"* Yahya'dan büyük ve *"Ruh ve Ateşle vaftiz edilmiş"* olsaydı, kendisinden daha aşağıda olan bir kimse tarafından herhangi bir tövbe-kâr Yahudi gibi vaftiz edilmemesi gerekirdi. Hz. İsa'nın o sırada söylediği *"gerçek adâleti tam olarak tesis etmek bize yaraşır"* şeklindeki sözünden ise birşey anlaşılmamaktadır. Eğer Hz. İsa vaftiz edilmişse, gerçek adâlet onlar tarafından niçin ve nasıl icra edilecektir?

Bu ifâde ise daha da karışıktır. O halde bu söz ya bir yakıştırma, ya da kasten budanmış bir cümleciktir. Burada ancak İslâmî bir gözle yorumlanıp çözümlenebilecek başka bir husus daha bulunmaktadır. Bir Müslüman açısından Hz. İsa'nın bu ifâdesindeki tek mâna, Hz. Yahya'nın bir hakikat arayıcısı veya "Sofî" göz üyle; Nasıra'lı Hz. İsa'nın peygamberlik vasfını kavraması v e bir an için Allah'ın en son, en büyük Resulü olduğunu düşünmesi ve neticede O'nu vaftiz etmekten çekinmesi; bu sebeple de ancak Hz. İsa, kendi hüviyetini açıkladıktan sonra Hz. Yahya'nın O'nu vaftiz etmeye râzî olması hususudur.

4) Hz. Yahya'nın hapiste bulunduğu sırada havâ-rilerini Hz. İsa'ya gönderip *"gelecek olan O peygamber sen misin, yoksa bir başkasını mı bekleyelim"* diye sordurması, *hapiste* Hz. İsa'nın mûcizelerini duyuncaya kadar O'nun peygamber olduğunu *bilmediğini* açıkça göstermektedir. Matta İncili'ndeki bu ifâde, (XI,3) Vaftizci'nin Hz. İsa'yı görünce, *"İşte Dünya'nın günahını taşıyan Allah'ın Kuzusu"* şeklindeki ifâdeyi (Yuhanna, I, 29) yalanlar ve çürütür mâhiyettedir. Bu dördüncü İncil, Hz. Yahya'nın insafsızca şehit edilmesi konusuna ise aslâ temas etmemektedir (Matta, XIV; VI, 14-29).

İslâmî tevhit akidesi açısından kendisinden Kur'an'da *"hem bir iffet sâhibi, hem gâyet zâhit ve hem de sâlihlerden bir peygamber"* diye bahsedilen Yahya Aleyhisselâm'ın Hz. İsa (a.s) hakkında böyle putperest bir ifâde kullanması imkânsızdır. Hz. Yahya'

nın görevinin asıl karakter ve mâhiyeti, *insanları tövbeğe çağırmaktır*. Zira her insan kendi günahından sorumludur ve *ceremesini çekmeye ya katlanmalı*, tövbeyle bundan kurtulmalıdır. Vaftiz işte bu noktada günahlardan kurtuluşun sâdece sembolik bir ifâdesi olarak hârici bir temizlenme veya abdest ve *günahları alıp götürerek* bir teslimiyet, bir sakrament ve (Allah’a, bir suçtan dolayı zarara uğrayan bir kimseye- şâyet tamamiyle lüzumlu olsa bile) o fiili tekrarlamamak için bir söz vermedir. Eğer Hz. İsa gerçekten Dünya’nın günahını alıp götürən “Allah’ın Kuzusu” olsaydı, Hz. Yahya’nın vaazının (hâşa) saçma ve lüzumsuz olması icap ederdi! Diğer taraftan, Yahya ağzından çıkan bu sözlerin Hristiyan Kilisesi tarafından tamamen bozulup, bozgunculuğa sebep olacağını herkesten daha iyi bilen bir kimseydi. Hristiyanlığı lekeleyen hatanın kaynağının “*başkasının yerine yapılan bu ahmakça fedâkârlıkların*” olduğu herkes tarafından bilinen bir gerçektir! Hem, “*Allah’ın Kuzusu*” dünyanın günahlarını gerçekten alıp götürmüş müdür? Sayısız düşmanlık ve “*küfür*”le dolu kiliselerin, karanlık “*Kilise Tarihi*” sayfaları bu soruya kocaman bir “*hayır*”la cevap verecektir. Günah çıkarma hüccresindeki Hristiyan “*kuzular*”, tahsil ve terbiye dereceleri ne olursa olsun, cinâyet, hırsızlık, ayyaşlık, zina, darp, zulüm, soygun ve diğer insanların topunun birden sâhip oldukları para ve başarıdan daha çoğunu elde etmek için doymak bilmeyen hırs gibi çeşitli ahlâksızlıklardan oluşan katmerli günahların omuzlarına binen ağırlığı altında in-

leyip dururlar.

5) Hz. Yahya, Hz. İsa'nın, kiliselerin anladığı mânâda bir öncüsü ve habercisi de olamaz. Hz. Yahya İncillerde İşaya kitabındaki bir bölümün muhâtabı olarak (XL, 3) "*çölde yüksek sesle feryat eden bir ses*" ve Malaki kitabındaki "*İsa'nın habercisi*" şeklinde takdim edilmiş bulunmaktadır (III, 1)^(*) Ancak Hz. Yahya Peygamberin görev ve sorumluluğunun, İsa için yol hazırlamak olduğu şeklindeki bir söz, diğer bütün tevellerin tamamen iflas etmesi demektir. Bu durumda Hz. İsa'nın görevi, müjdecilik, ondan sonra gelecek olan peygamberin vazifesi de Eski Ahid'in Haggay kitabında belirtildiği üzere (II, 9) mâbede zafer kazanmış bir fâtilh olarak ansızın gelmek ve burada "*selâm*" dinini tesis edip Kudüs'ü mâbediyle birlikte daha şerefli kılmaktır.^(**)

Bununla beraber, Kiliselerin gözden geçirdiğimiz meselelere bakış şekillerinin tam bir başarısızlığı sergilemesi dolayısıyla ortada iki kere ikinin dört etmesi kadar kesin bir gerçek de Hristiyanların ifrate varan görüşlerinin tam bir fiyaskoyle sona ermesidir. Müjdecî, prens Hz. İsa'yı Kudüs'te Mâbed'in kapısında Yâhudilerin alkışları arasında tac ve kraliyet cüppesiyle

^(*) Bahsi geçen ifâde şöyledir: "İşte habercimi gönderiyorum ve önümde yol hazırlayacak; ve aradığınız Rab kendi mâbedine ansızın gelecektir; ve özlediğiniz âhit Meleği, işte, geliyor, der Orduların Rabbi. diyor".

^(**) Söz konusu ifâde şöyledir: "Bu evin sonraki izzeti, öncekinden büyük olacaktır. Orduların Rabbi diyor; ve bu yerde selâmet vereceğim, orduların Rabbinin sözü."

bağrına basacağı yerde, Ürdün nehrinin ortasında kendisi gibi çıplak bir şekilde kabul etmiştir. Hz. Yahya, bilâhère Efendisi'ni (?) suya batırıp vaftiz ettikten sonra, kalabalığa, “*İşte Mesih budur*”, “*bu Allah'ın oğludur*”, veya bir yerde de “*İşte Allah'ın Kuzusu*” diye takdim etmiştir. İşte Yahya'ya atfedilen bu sözler, aslında İsrailîlilerin haysiyetini kırmak ve O'nu gülünç duruma düşürmek sûretiyle alaya almaktan başka birşey değildir.

Şunu da belirtelim ki, bu sâde ve gösterişsiz zâhidin asıl vazifesi ve vazı nasihatların esas mâhiyeti, Hristiyan din adamları tarafından yanlış anlaşılabilir, Yahudi rahip ve ahlâkçıları tarafından biliniyor, fakat reddediliyordu. Bu konuya ayrı bir bölümde temas etmek ve Hz. Yahya'nın asıl görevinin, Hz. İsa'nın, Yahudilere gelen mesajın muhâtabı olduğu yolundaki Kiliselerin kanâatinden tamamen farklı olduğunu göstermek gâliba daha isâbetli olacaktır.

IV

YAHYA'NIN MÜJDELEDİĞİ PEYGAMBER KESİNLİKLE HZ. MUHAMMED (S.A.V)DİR

Vaftizci Hz. Yahya (a.s) hakkında Hz. İsa (a.s) tarafından işâret edilen, ancak İncillere bulanık şekilde geçirilen çok önemli iki husus olup bunlardan birincisi, Vaftizci Hz. Yahya'nın, Tevrat'ta sözü edilen İlyâ'nın (İlyas) tekrar dünyaya dönmüş hali olduğu iddiasıdır. İlyâ ismi altında saklı bulunan esrar, Dünya'ya son peygamber olarak takdim ve ilân edilmesi beklenen O'nun (Elişa değil) kimliği konusunda Hz. İsa'nın mânidar sükûtundan kaynaklanmaktadır. Bu hususta Hz. İsa'nın İncillerde yer alan ifadeleri son derece çapraşık, çelişkili ve kapalıdır. Eğer Hz. Yahya, açıkça ve korkusuzca ilân edildiği üzere İlyâ ise, İlyâ'nın müjdecisi olduğu kişi, niçin aynı şekilde korkusuzca haber verilmemiştir? Diğer taraftan şâyet Hz. İsa, "*Ah-din elçisi*" ve Kitab-ı Mukaddes'in Vulgate Tercümesinin, İbranice "*Adon*" kelimesinin karşılığı olarak bildirdiği "*Hakim*" idiyse (Malaki III.1), bunu Hz. İsa (a.s) niçin açıkça söylememiştir? Yok eğer, İsa, müjdeleyen kişinin kendisi olmayıp da "*Hakim*" olan başka bir peygamberin varlığını cesaretle ilân etmişse, o zaman ortada Hz. İsa'nın sözlerini orijinal İncilden çıkaran ve tahrif eden, gerçekten kâtil bir el var demektir. Her ne olursa olsun, buradaki belirsizlik ve karışıklıktan, mevcut İncillerin yazarları sorumludur. Aslında

milyarlarca Hristiyanı asırlardan beri öyle yanlış yola sevk eden şeyin İncille bu şekilde şeytanca uğraşmalardır. Hz. İsa'nın inanıp ortaya koyduğu şey ne olursa olsun "Yahya, benim yolumu açmak için haberci olarak gönderilen İlya'dır" veya gerçek böyle değilse "Yahya, Hz. Muhammed'in (s.a.v) yolunu açmak üzere gönderilen İlya'dır" şeklinde bir açıklama yaparak kendisinin en azından doğru ve açık sözlü bir peygamber olduğunu hiç olmazsa söylemek ve göstermek durumundaydı. Bunu bu şekilde düşünmek Hz. İsa sevgisine ve Hz. İsa'nın görevine daha uygundur. Gerçekten de Hz. İsa'nın anlaşılmasız karışık sorulara cevap verdiği bir kaç örnek İncillerde zikredilmektedir. Halbuki Hz. İsa'nın ilâh olması bir tarafa, bir peygamber, hatta bir öğretmen olarak bile sözüne güvenilir bir öğrenci, bir rehber olması beklenirdi. İşte İnciller, Hz. İsa'ya bunu bile çok görmüşlerdir.

Bu konuda öbüründen daha kalın bir sis tabakasına gömülen başka bir husus daha bulunmaktadır: Hz. İsa, "kadından doğmuş insanlar içinde Hz. Yahya'dan daha büyüğü yoktur, fakat göğün saltanatındaki en küçük bir şey bile Hz. Yahya'dan büyüktür." diyor. Bu durumda Hz. İsa'nın aklına şöyle sorular geliyor: Hz. İsa, acaba bu sözünü Vaftizci Hz. Yahya'nın, bütün peygamber ve evliyaların, Allah'ın saltanatının dışında mı kaldığını söylemek istemiştir? Hz. Yahya'dan ve dolayısıyla Hz. Yahya'yı da aşan Allah'ın bütün milletinden "daha büyük" olan bu "en küçük" şahıs kimdir? Hz. İsa "en küçük" sözünü kendisine veya Vaftiz

olmuş Hristiyanlar arasındaki en önemsiz bir kişiyi kas-
 tetmiş olamaz mı? Şunu hemen belirtelim ki *kendisini*
 olamaz, çünkü kendi zamanında “*Allah’ın saltanatı*” he-
 nüz tesis edilmiş değildi. Şâyet aksini düşünürsek, Hz.
 İsa’nın kurucusu olduğu bu saltanatta “*önemsiz*” bir
 kimse olması mümkün değildir. Kiliseler, ister Orto-
 doks, ister Heterodoks (zındık) olsun kendilerine mah-
 sus acaip bakış açısından hareketle, bu mesele ile ilgili
 olarak anlaşılması gâyet güç ve de çok gülünç olan bir
 çözüm şekli icâd etmişlerdir. Buna göre İsa’nın kanı-
 la yıkanmış -ki bu iş ya papazların kanaatine göre vaf-
 tiz töreniyle; İncil yazarlarının safsatalarına göre bir nevi
 “*yeniden doğuş*” sayesinde gerçekleşmektedir- en
 önemsiz bir Hristiyan, Vaftizci Yahya’dan ve Hz.
 Âdem, Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. Davud,
 Hz. İlyâ (a.s) Daniel’i de içine alan gelmiş geçmiş bü-
 tün mübârek kadın ve erkekler ordusundan daha bü-
 yüktür! Mamafih bu acaip iddianın Hristiyanlara göre
 delil ve ispatı, günahkâr, câhil, âdi ne olursa olsun,
 küçük bir kimse, kısacası bir Hristiyan kurtarıcısı ola-
 rak İsa’ya inandığı takdirde, o kimsenin bütün o güzî-
 de peygamberlerin elde etmeyi arzulayıp da elde ede-
 medikleri imtiyazlara ve nimetlere sahip olduğu inan-
 cıdır. Bu nimet ve imtiyazlar, son derece akıl almaz
 şeyler olup vaftiz sâyesinde aslî günahtan arınmak,
 “*Mukaddes Üç*”ün -yâni Allah’ın zâtını bilmek (*hâ
 şâ estağfirullah*); Ekmek-Şarap Âyini’nde Hz. İsa’nın
 kanını ve etini yemek şerefi; istavroz çıkarmak gibi bir
 lûtfâ nâil olma; Papa hazretlerine teslim edilen cen-

net'in anahtarlarını elde etme gibi hususlardır. Bu imtiyaz ve nimetlere, Puritan, Quaker, Brethren ve Non-conformist denilen diğer bütün mezheplerin elde ettiği derin vecd hâli de dahildir. Bütün bunlar aynı imtiyazlara kendi metotlarıyla sahip olduklarını iddia ederken, her iyi Hristiyanın el değmemiş bir bekâr olacağını ve gelin olarak kendilerini "Allah'ın kuzusu"na sunacağı hususunda birleşmektedir.

Bâzı Hristiyanların, kendileri arasındaki en önemsiz kimse'nin, peygamberin hepsinden daha büyük olduğu yolundaki inançlarında haklı olduklarını düşünebilir misiniz? Zâhit bir Patagonya'lı keşişin ve cezaevi hayatı sürdüren Paris'li tövbekâr bir rahibenin -teslisin sırrının, kovulmazdan önce Cennet'te Cenab-ı Hak'la birlikte yaşayan ilk anne ve babamızla değil de bu geri zekâlılara açıklanması sebebiyle- Hz. Adem ve Havva'dan daha yüksek olduğuna inanabilir misiniz? Yoksa, böyle bir inanç şekli, ilim ve medeniyetin hızla ilerlediği şu asrımızda yakışıksız ve değersiz bir inanç şekli değil midir? Özetle söyleyelim ki, bir İngiliz prensinin, ya da kimsesiz bir zencinin Hristiyan oldukları için Hz. Yahya'dan daha büyük olduğunu söylemek en küçük tabirle yüzkarasıdır!

Bütün bu inançlar ve iman esasları, Yeni Ahid'le İsa ve havârilерinin ağızlarından uydurulmuş ifâdelerden ileri gelmektedir. Bununla beraber Tek Allah'a inanan biz Müslümanlara göre, İncillerde kimsenin dikkatini çekmeyen, ancak Hz. İsa ve teyzesi oğlu Hz. Yahya (Yohannan Ma'mdân) ile ilgili hakikatı keşfet-

memize yetecek kadar pırıltılı bir kaç şeye rastlamak da mümkündür.

HZ. YAHYA, İSLÂM PEYGAMBERİNİ HABER VERMİŞTİR

1. Hz. İsa'nın ifâdesine göre insan evladı Vaftizci Hz. Yahya'dan daha büyük değildir. Ancak, göğün saltanatındaki “*en küçük*” şey, Hz. Yahya'dan daha büyüktür. “*Allah'ın Ruhu*” (yâni Hz. İsa), tarafından yapılan bu kıyaslama, Yahya ile Göğün Krallığı'nda ondan önce görevli ve idâreci olan evvelki peygamberler arasında cereyan etmiştir. Bu anlayışa göre, kronolojik bir sıralamada *son* peygamber, en genci olacağından dolayı en “*küçüğü*”dür de... Âramicedeki “*z' irâ*” kelimesi, Arapça “*sağır*” kelimesi gibi “*küçük, ufak, delikanlı*” anlamlarına gelir. Kitab-ı Mukaddes'in Peşitte Tercümesi'nde “*z'ira*” veya “*z'eira*” kelimesi. “*büyük, yaşlı*” anlamlarına gelen “*rabba*” kelimesinin zıddı olarak kullanılmıştır. Her Hristiyan, Hz. İsa'nın “*son peygamber*” olmadığını, bundan dolayı da “*en küçüğü*” olamayacağını kabul edecektir. Hem, yalnızca Havarilerin kendileri kehânette bulunma şerefine sahip olmuş değil, havâiriler zamanında daha bir çok iyi kimse de aynı şerefe nâil olmuşlardır. (Resullerin işleri XI. 27,28 (*) ; XIII. 1; XV.32; XV.32,10 v.s.)

*) Yazarımızın metni vermeye lüzum görmediği bu notlardan birincisi şöyledir: “O günlerde Yerusâlim'den Antakya'ya bazı peygamberler indiler. Bunlardan Agabus adlı biri kalkıp bütün dünya üzerinde büyük bir kıtlık olacağını Ruh vasıtasıyla bildirdi.”

İncillerin bildirdiği bir sürü kilise () peygamberi, içerisinde hangisinin “sonuncu” olduğunu tayin edemediğimiz için, peygamberler listesinin sonuncusu ve mührü olduğuna itiraz edilmeyecek bir peygamberi haliyle başka bir yerde aramak mecburiyetinde kalmaktayız. Acaba bu peygamberin Hz. Muhammed (s.a.v) olduğu hususunda Hz. İsa’nın mucizevî müjdesinin, İslâm Peygamberinin mübârek şahsında gerçekleşmesinden daha sağlam ve daha açık bir delil düşünebilir miyiz? İsterseniz şimdi de bu konu üzerinde duralım:*

Uzun nübüvvet âilesi listesinde şüphesiz “en genci”, “en küçüğü” İslâm Peygamberidir. O, peygamberler âilesinin “Bünyamin’i” olmakla birlikte onların sultanı, Efendisi ve En Şanlısı’dır. Muhammed Aleyhisselam’ın görevinin nebilik ve resullük sıfatını inkâr etmek, Allah’tan gelen vahyin ve bütün peygamberlerin hepsinin inkâr edilmesi demektir. Çünkü, diğer bütün peygamberlerin hiçbirisinin yapamadığı muazzam işi, bu Mekke’li Peygamber yirmüç yıl süren peygamberliği sırasında, hem de tek başına başarmıştır.

Antiparantez belirtelim ki, Peygamberlerin varlık öncesindeki hâli ve sırrı, bize açıklanmamıştır. Ancak, her müslüman varlık âlemi öncesinde mevcut olan ruhun, Allah’ın “Kûn!” (Ol!) emri sayesinde, bir yaşlı Sâre’nin İshak’ı; Hanna’nın Hz. Yahya’yı; bir bâkire Hz.

*) Kilise kelimesinin bilinen anlamından başka diğer bir anlamı, mahalli küçük inanç gurupları olup, yazar bu kelimeyi burada bu anlamıyla kullanmıştır. Kilise kelimesinin manaları için Bk. Bryant, Alton, The New Compact Bible Dictionary, A.B.D., 1974, s.111.

Meryem'in Hz. İsa'yı dünyaya getirmesine sebep olduğunu bilir. Eski Ahid'de ifâde edildiği üzere, - Samson ve Yerehya gibi- kişiler de bu şekilde doğmuşlardır.

Barnaba İncili, Hz. Muhammed'in (s.a.v) ruhunun kendisine yaptığı bir konuşma olarak Muhammed'in (s.a.v) herşeyden önce yaratıldığını söylemiştir. Bu sebeple Vaftizci Hz. Yahya'nın geleceğini haber verdiği Peygamber hakkında *"benden sonra gelen, benden ileri oldu, çünkü benden önce idi"* (Yuhanna İncili I.15) şeklindeki ifâdesi, müslümanların bu inancına uygun düşmektedir.

Yahya Peygamberin Hz. Muhammed (s.a.v) hakkında söylemiş olduğu bu mucizevî sözleri, Yuhanna İncili yazarının yapmaya çalıştığı gibi, Hz. İsa'ya hamletmeye uğraşmak, boşuna bir tevidir.

Ernest Renan'ın uzun süre önce dikkatle okuduğum İsa'nın Hayatı hakkındaki meşhur kitabında Vaftizci Hz. Yahya hakkında mühim bir bölüm bulunmaktadır. Eğer bu Fransız bilgini, Hz. Muhammed'in (s.a.v) Peygamberler Tarihindeki yerini birazcık olsun dikkate alsaydı, eminim ki bu zengin inceleme ve düşünceleri, kendisini tamamiyle farklı bir neticeye götürecekti. E.Renan diğer bütün muhalif kişiler ve Kitab-ı Mukaddes tenkitçileri gibi, hakikatı ortaya koyacağı yerde, dini hep olumsuz yönde tenkit eder ve okuyucuyu şüpheye düşürür.

Allah'ın lütfuyla bu meseleyi çözmek ve İncil'de geçen *"Semâvâtın Saltanatı'nın en küçüğü"* ibaresinin

gerçek ruhu ve mânasını örten sır perdesini kaldırmak bahtiyarlığına nâil olduğum için çok mes'udum.

2. Vaftizci Hz. Yahya, Hz. Muhammed'i (s.a.v) kendisinden daha üstün ve güçlü kabul eder. O'nun Yahudi cemaatine söylediği "*Benden sonra gelecek olan o kimse*" şeklindeki çok mânalı ifâde, Yahudi bilginlerine, tarikat mensuplarına ve büyük cedleri Hz. Yakup Peygamberin eski kehânetinin peşinde olanlara, ataları Hz. Yakub'un "*Resullullah*" karşılığı olarak kullanıp da benzeri bulunmayan, ancak sâdece Barnaba İncili'nde rastladığımız, Hz. İsa'nın İslâm Peygamberi için sık sık kullandığı "*Şilohah*" ünvanını hatırlatmıştır. "*Şilo*" hakkında yazmış olduğum bir yazıda⁽¹⁾ bu kelimenin, "*Allah'ın elçisi*" demek olan Shiloukh veya Shilokhah⁽²⁾ kelimesinin bozulmuş şekli olması gerektiğini belirtmiştim. Fakat o makalemde, St. Jerome'nin de bu İbranice kelimeyi bu şekilde anlayıp "*qui mittendis est*" şeklinde tercüme ettiğini söylemeyi unutmuştum.

Hz. Yahya'nın sâdece bir kaç satırlık bir vaaz özetine sahip bulunmaktayız. Ancak bu vaaz da kendisi tarafından değil, meçhul bir kimse tarafından -hiç değilse Hz. Yahya'nın ana lisanından başka bir lisanla- ve Hz. İsa'yı ilahlaştırıp, putlaştıran müstensih ve redaktörlerin elinde aşırı derecede bozularak kaleme alın-

1) İslamic Review, Eylül 1928, s.313 ve devamı.

2) Doğulu İbranilerle Süryaniler bu kelimeyi "*Şiloha*" veya "*Şiloah*" şeklinde teleffuz ederler. Buna rağmen Samice kelimeleri Latin harfleriyle yazmak ve dikte etmek son derece güçtür.

miştir. Fakat, Hz. Yahya'nın Yahuda çölünde ve Ürdün Nehri kıyısında yapmış olduğu bu vaazı Kur'an-ı Kerim, son derece lâtif, güzel, belîğ ve kuvvetli âyetleriyle karşılaştıracak olursak, bu sözün esas mânasının "*O benden daha kuvvetlidir*" şeklinde olduğunu anlarız!

Bir bu münzevi Hz. Yahya'nın inanmış Yahûdi cemaatine çölde ve Ürdün Nehri kıyılarında hararetle yaptığı kendisinden dört bin yıl kadar önce vukubulmuş dinî-tarihî olaylardan meydana gelmiş konuşmasını yaparken; bir de Hz. Muhammed'i (s.a.v) inançsız Arap putperestlerine Kur'an âyetlerini gayet sakin, tabii ve vakur bir şekilde tebliğ ederken gözönüne getirdim. Bu iki hatibin dinleyiciler üzerindeki tesirini ve genel intibayı tesbit ve tahlil ettiğimde ikisi arasındaki büyük farkı gördüm ve böylece "*o benden daha kuvvetlidir*" sözünün mânasını anladım.

Kezâ bir taraftan bu kimsesiz Vaftizci Yahya'nın Herod Antipas⁽¹⁾ tarafından yakalanarak hapse atılıp insafsızca boynunun vurulması olayını, diğer taraftan Peygamberler Sultanının Mekke'ye zaferle girip bütün putları kırışını ve Mukaddes Kâbe'nin temizlenişini gözönüne getirmek de hangi peygamberin daha büyük olduğunu gösterecektir. Aynı karşılaştırmayı Pilate'nin yürekler acısı bir şekilde kırbaçlatıp dikenli taç

1) Hz. Yahya'nın Büyük Herod ailesi tarafından şehid edilmesiyle ilgili olarak İncillerde bir tarih hatası bulunmaktadır. (Matta XIV). Okuyucularımız bu konuda geniş bilgi için Joseph Flavius'un "Antiquities" isimli eserine müracaat edebilir.

giydirdiği, daha sonra da Yahudilerin çarmıha götürdüğü Hz. İsa (veya Judah İshariat) ile Mekke'nin fetminden sonra Ebu Süfyan başkanlığındaki mağlup düşman ordusunun merhamet dileyip iman ikrarında bulunduğu, bu acıklı ve heyecan verici manzara sergileyen ordunun bilâhare mükemmel bir sadâkat gösterdiği aynı İslâm Peygamberi ile de yapabiliriz. İşte bu karşılaştırmalar yanında bir de “*Bugün sizin için dininizi tamamladım*” (elyevme ekmeltu lekum dinecum) âyeti kerimesinin peygamberlik halkasının böylece tamamlandığına dâir mânasını hatırlamak, Hz. Yahya'nın “*O, benden daha kuvvetlidir*” şeklindeki itirafının ruhunu ve önemini kavramamıza kâfidir.

3. “*Gazaba gelmek*”. İncillerin çeşitli tefsirlerinin herhangi bir yerinde bu başlık altında elle tutulur, iyice düşünülmüş ve inandırıcı bir tefsirle hiç karşılaştınız mı? Ve Hz. Yahya, “*İşte balta ağacın kökünde saplanmış duruyor*” ifâdesiyle, mâiyetindekilere ne demek istemiş, neyi kasdetmiştir? Ya da, O'nun “*harman yerini temizlemek için yük arabasını elinde tutmaktadır*” sözünden maksat nedir? Veya niçin “*İbrahim'in Çocukları*” ünvanını hiç yerine koyacak kadar aşağılamaktadır?

Bu söylediğimiz şeyler aslında ne Hz. Yahya'nın ne de kendisini dinleyenlerin hayallerinden dahi geçmeyen boş kuruntulardır. Bu sebeple İncil tefsircilerinin konuyla ilgili saçmalıkları üzerinde fazla durmak istemiyorum. İsterseniz bu soruların cevabı üzerinde değil de, sâdece “*gazaba gelmek*” ifâdesi üzerinde du-

ralım. Yahya Peygamber, kıyamet gününde cismânî dirilmeyi inkâr eden mağrur Farizililerle aşırı derecede rasyonalist Sadukiler'e⁽¹⁾ , Hesap Günün'de Nasıra'lı Hz. İsa'nın kendilerine karşı gazaba geleceğine ve kendilerini Cehennem âteşinde kurumuş meyvesiz ağaçlar gibi, saman çöpü gibi yakacağına dair herhangi bir şey öğretebilmiş midir acaba? Şunu hemen belirtelim ki onların hiç bir kutsal kitabında cesetlerin haşrı ve Cehennem âteşi hakkında en küçük bir söz dahi yoktur. Yahudilerin Talmud kitabındaki ölüm ve sonrasına dair yazılanlar ise Zerdüşt'inkilerle büyük benzerlik arzetymekte olup Kutsal Kitaplarla belirli bir menşeye sahip değildir.

Müjde ve tövbe peygamberi olan bir kimsenin, kâfir ve müşrikleri bekleyen uzak ve müphem bir gazap hakkında değil, Yahudi kavmini bekleyen yakın bir felâketle ilgili şeyler söylemesi daha akla yakındır. Aslında Yahya, Yahudilerin günahlarında ısrar ve kendisinin ve meslektaş İsa'nın Peygamberlik vazifelerini reddetmeleri halinde onları büyük bir gazabın beklediğini haber vermiş bulunuyordu. Nitekim bu olaydan yaklaşık otuz yıl sonra aralarında Yahya Peygamberi dinleyen pek çok kişinin de bizzat yaşadığı Kudüs'ün tahribi ve Yahudilerin nihâî sürgünü şeklinde tezâhür eden bir musîbet vardır. (*) Gerek Hz. Yahya, gerek-

1) Bu Yahudi ismi kaynaklarda hep yanlışlıkla "Sadusiler" şeklinde yazılmıştır.

*) Bu musibet İslâmî kaynaklarda da zikredilmiştir. (Bk. Elmalılı Tefsiri, C.5, İstanbul, s.3163.)

se Hz. İsa, büyük cedleri Hz. Yakub'un Şiloha adıyla bildirdiği bir büyük resûlün geleceğini, onun zuhuruyla birlikte de Yahudilerden bütün peygamberlik ve saltanat imtiyazının geri alınacağını haber vermişti. Ve gerçekten de bundan altı asır kadar sonra Yahudilerin Hicaz'daki son hisar ve emirlikleri İslâm peygamberi tarafından yerle bir edilmiştir. Roma İmparatorluğunun Suriye ve Filistin'de gittikçe artan hâkimiyeti, Yahudilerin yarı muhtar idaresini tehdit etmeye başladığı gibi, zâten devam eden buradaki göç hareketlerinin de hızlanmasına da vesile olmuştur. İşte bu münâsebetle bu vâiz, *"gelip çatan bir gazaptan kaçmak için size kim birşey söyledi?"* diye onları tekdir eder. Çünkü onlar, başta gerçek ve son büyük emir ve Peygamber olmak üzere Allah'ın bütün hak peygamberlerine, günahlarından dolayı tövbe etmek ve tabii ki Allah'ın güzel hakikatlarına ve nimetlerine kavuşmak için ikaz ve teşvik edilmişlerdi.

4. Yahudi ve Hristiyanlar Hz. Muhammed'i (s.a.v) daima İslâmiyeti zorla, baskıyla ve kılıçla tesis etmekle itham etmişlerdir. Modernist müslümanlar da bu iddiaları yalanlamak için uğraşıp dururlar. Ancak, bu gibi sözler Hz. Muhammed'in (s.a.v) kılıç kullanmadığı anlamına gelmez. Gerçekten de O, Allah'ın isminin bekâsı için kılıç kullanmak mecburiyetindeydi. Zira her sabrın bir sınırı ve her merhametin de bir sonu vardır. İşte bunun gibi, sabrı ve rahmeti her şeyi kuşatıp ihâta eden Cenab-ı Hak'ın sabrı ve merhameti de bir noktaya kadardır. Allah'ın, Yahudilere, Araplara ve diğer

Sâmi kavimlerine cömertçe lûtfettiği zaman ve imkân, dörtbin yıldan daha fazla sürmüştür. Ancak bu müddetin sonunda, Yüce Allah, aşağılık kâfirlerin, İbrahim'in nankör çıkan bâzı evlatlarının ve Şeytânî kuvvetlerinin icabına bakması için sevgili Peygamberini ilk ve son defa olarak kılıç ve kuvvet; âteş ve Ruh'la göndermiştir.

Yahudilerin kutsal kitaplarının tamamı, putperestlik ve teokratik hikâyelerle doludur. Kudüs ve Mekke'de İslâm güneşi -yâni Allah'ın Hak dini- zaman zaman pırıldamış olsa bile, şer kuvvetler tarafından dâima baskı altında tutulmuş ve gölgede kalmıştır. Bu sebeple Şeytan ruhlu dört canavarın gelmesi ve bir avuç müminin ayakları altında çiğnenmesi mukadderdi. İşte böylece Muhammed Aleyhisselam, bu zehirli yılanı öldürüp yok etmek ve ona lanetlenmiş bir isim olan "*İblis*" adını vermek için gelir. Hz. Muhammed savaşçı bir peygamber olmakla berâber, onun bu savaşının gâyesi kuru kuruya bir zâfer, intikam, gâlibiyet ve imha değil, tek kelimeyle İslâm dinini, Allah'ın yeryüzündeki saltanatı demek olan İslâm dinini tesis etmektir. Gerçekten de Vâiz (Hz. Yahya), çölde yüksek sesle "*Rabb'in yolunu hazırla ve O'nun yollarını dümdüz yap*" diye hitap ettiği zaman^(*) yakında gelecek olan bir Saltanatı yâni Rabb'in dinini kastediyordu... Ondan yedi asır önce İshâya peygamber de aynı şeyleri yüksek sesle ilan etmişti. (Ahd-i Atik, İshâya, XL. 1-4) Bundan iki-

(*) Yuhanna I. 23.; İshâya XL. 3.

üç asır sonra Cenâb-ı Allah bizzat kendisi “*fethi kolay, yürüyüşü hızlı olsun diye dereleri yükseltip doldurmak ve dağları ve tepeleri alçaltmak*” sûretiyle Pers Kralı Kiros için aynı şeyi yapmıştı. (İşâyâ, XLV.1-3) Kitapların bu sözlerini târihî olaylar da te’yit etmektedir. Bütün bunlar, her iki halde de, birincinin, ikincisinin prototipi olduğunu gösterir. Allah, Kudüs’teki mabedinin ve seçtiği kavmin esarette olması dolayısıyla Persli fatihlere düşmanlarını boyun eğdirmiş, Kiros için de yolları düzleştirmiştir. Böylece O, aynı müjdeyi daha geniş ve daha büyük çapta tekrar ediyordu. İslâm Peygamberi’nin (s.a.v) daha dinî tebliğinden önce putlar ve yalan yanlış şeyler yokolmaya başlamış, kılıcını kullanmadan önce de dev imparatorluklar zevâle yüz tutmuş, Allah’ın saltanatının çocukları, “*En Yüce Olan’ın sevgili kavmi*” şeklinde mütâlaa edilir olmuştur. Zira sâdece İslâm’da bütün mü’minler ruhban sınıfı ve sakrament olmaksızın eşi olup bir müslümanla diğer müslümanlar arasında dağlar kadar fark yoktur. Aynı şekilde, kan ve sınıf farklılığı da mevcut değildir. Bütün müslümanlar, takvâ ve fazilet cihetinden üstünlükleri müstesna, hepsi de birdir. Yalnız ve yalnız İslâm dini Allah’la kul arasında-o kimse ne kadar büyük ve kutsal olursa olsun-mutlak bir aracının varlığını kabul etmez.

HZ. YAHYA VE HZ. İSA'NIN VAZİFELERİ, KUR'AN'DAKİ "SİBĞATULLAH"⁽¹⁾ BENZERİ BİR ŞEYDİR

İncil'i kaleme alanların, Hz. Yahya'nın vaftiz usûlünü tam ve tafsilatlı bir şekilde bize intikal ettirmemeleri ve kilisenin de buna âit kayıtları büyük bir cürüm işlemek pahasına muhafaza altına almaması, büyük bir kayıptır. Çünkü Vaftizci'nin şu hâliyle esrareniz ve bilmeceye benzer sözlerinin, kendi maiyeti arasında bulunan en bilge kişiler tarafından dahi anlaşıldığını söylemek mümkün değildir. Halbuki biz Yahudi din adamlarının ve mütehasşislerinin çok daha açık ve anlaşılır konularda bile kendisinden izahat istediklerini ve Hz. Yahya'nın da onlara bu açıklamayı yaptığını bilmekteyiz. (Yuhanna I. 19-23 ve V. 33). Hz. Yahya'nın dinleyicilerine bu hâyatî konuda açıklamalarda bulunduğunu ve onları kafaları karışmış bir şekilde bırakmadığına şüphe yoktur. Zira o, *"hakikatte şahitlik eden"* ve *"yanan ve etrafa nur saçan چراغ"* idi. (Yuhanna v.33, 35) Peki bu şahitlik ve hakkında bu şahitliğin yapıldığı hakikatin mâhiyeti neydi? Bu şahitliğin hâlâ çok karışık bir konu olmasına sebep, İncillerin bunları belirli terim ve ifadelerle nakletmeyişidir. Bu hakikatin mahiyeti hakkında bir açıklık yoktur. Peki acaba Mesih'in hüviyeti ve görevinin ne olduğu konusunda ve-

1) Kur'an-ı Kerim, Bakara Sûresi (2), 138.

ya Hz. Yakub'un bildirdiği Allah'ın elçisi hakkında (Tekvin XLIX) böyle bir açıklık var mıydı? Ve yine Hz. Yahya'nın, Hz. İsa ve geleceği bildirilen daha büyük bir peygambere dâir söylediği sözlerin tam ve orijinal şekli ne idi? İsterseniz şimdi de bu soruların cevabını arayalım:

Bu serinin üçüncü makalesinde⁽¹⁾ Hz. Yahya'nın haber verdiği peygamberin Hz. İsa Mesih'ten başka birisi olduğu yolunda geniş açıklamalarda bulunmuş, dördüncü makede ise⁽²⁾ Hz. Muhammed'in (s.a.v), Yahya Peygamberden daha üstün ve daha kuvvetli bir resul olduğunu ortaya koyan birkaç delili nakletmiştik. Nâciz görüşüm ve de kesin kanâatime göre bu deliller, gayet mantıklı, tutarlı ve ikna edici nihaî deliller olup herbirisi rahatlıkla bir kitabın hacmini dolduracak mahiyettedir. Yine şuna inanıyorum ki, bu tartışmalar, pek çok fanatik Hristiyanın kulaklarında şok tesiri yapacaktır. Fakat hakikat, kendi kendisini yücelttiği gibi bunu telkin eden kimselere de şeref verir.

Yukarda bahsettiğimiz gibi biz, Hz. Yahya'nın şahidi olduğu şeyin, İslâm Peygamberi ile ilgili olduuna tereddütsüz inanmaktayız. Hz. Yahya iki şeyin şahidi olup biri "*Şiliha d'Allaha*" -ki Filistin lehçesinde Allah'ın resulü demektir-; Diğeri de İsa hakkındadır. Bilindiği gibi o Hz. İsa'nın cismânî bir babadan değil, Ruhulkudüs'ün Hz. Meryem'i hâmile bırakmasıyla dünyaya geldiğini ve O'nun Musa şeriatına yeni bir ruh ve hız ge-

1) Bk. İslamic Review, Mart-Nisan 1930 sayısı.

2) Aynı derginin Mayıs 1930 sayısı.

tirmek için Allah tarafından son büyük İbrani asıllı peygamber sıfatıyla gönderilen gerçek Mesih olduğunu ve Yahudilere selametlerinin Hz. İsmail'in büyük oğluna itaat etmelerine bağlı olduğunu bildirmişti. Ne var ki, eski Yahudilerin kitaplarını tahrif etmeleri gibi, Hristiyan Kilisesinin yeni Yahudileri de, atalarının izlerinden giderek kendilerine emânet edilen bu kitabı bozmışlardır. Ancak, bütün bunlara rağmen, tahrif edilmiş halleriyle bile bu İnciller, hakikatı gizleyememektedir.

Allah'ın son ve en büyük resulünün kuvvet ve üstünlüğünü meydana getiren temel prensip, Kutsal Ruh ve âteşten meydana gelen vafındadır. Yuhanna yazarının, Hz. İsa'nın ve şâğırtlerinin, aynen Hz. Yahya'nın yaptığı gibi vaftiz için su kullandıklarını ikrar etmesi, "*İsa kendisi vaftiz etmedi, sâdece şâğırtleri vaftiz etti*" şeklindeki parantez içinde bildirilen bir hakikati ilga etmek demektir. (Yuhanna III.23 ve IV.1-2)(*) Fakat Hz. İsa'nın değil, henüz daha işin başında ve cahil kimseler olan şâğırtlerin bu vaftizi yaptığını kabul etmek, bu vaftizlerinin Hz. Yahya'nınkiyle aynı karakterde olduğunu gösterir. Hz. İsa'nın ifâ ettiği dünyevî misyonu esnasında bu vaftiz âyini, aynen Yahya gibi küçük çaylarda ve su birikintilerinde yaptığını, O'nun şâğırtlerinin de aynı şeye devam etmeyi em-

*) Bahsi geçen İncil'deki bu ifadeler aynen şöyledir: "Yahya da Salim yakınında, Aynun'da vaftiz ediyordu. Çünkü orada çok sular vardı ve gelip vaftiz ediyorlardı." (Yuhanna III.23) İmdi İsa, Yahya'dan daha çok şâğırtler edinip vaftiz ediyor diye Ferisilerin işittiklerini Rab öğrenince... (Halbuki İsa kendisi değil, fakat şâğırtleri vaftiz ediyordu) (Yuhanna, IV. 1-2).

retmesini gözönüne alacak olursak, bu şahsın (Hz. İsa'nın) çölde Hz. Yahya'nın âteş ve ruhla vaftiz edilmiş, kendisinden daha üstün bir peygamberin geleceğini söylerken kasdettiği şahıs olmadığı ayan beyan ortaya çıkar. Buna rağmen Hz. İsa'nın bütün hayatı boyunca bir tek şahsı dahi ateş ve kutsal ruhla vaftiz etmediğine dâir bir ifâdenin sıhhat derecesini öğrenmek için fevkalâde zeki ve fazla bilgili bir kimse olmaya lüzum yoktur. Bu durumda o, kutsal Ruh ve âteşle vaftiz eden kimse şeklinde düşünülemez ve Yahya'nın bildirdiği peygamber olamaz. Eğer bu konuda yapılan âyinlerin, söylenen sözlerin ve ileriye matuf haberlerin hiç bir *manası yoksa* ve bütün bunlar âsla bir şey *öğretmek* için söylenmiş sözler değilse o zaman Vaftizci Yahya'nın yukarıdaki ifâdeleri, su ile yapılan vaftizin “*Şiloha*”nın yâni Allah resulünün zuhuruna kadar uygulanmaya devam edeceğini ve ancak bundan sonra yerinin Ateş ve Kutsal Ruhla yapılacak bir vaftize bırakmak için sona ereceğini *beyan ve ifade eder*. Bu söylediğimiz hüküm, Birinci İncil'in üçüncü Bab'ında dile getirilen vaazdan çıkarılabilecek müşahhas ve mantıkî bir neticedir. Diğer taraftan sâdece Hristiyan vaftizinin devam etmesi ve üstelik bir sakrament derecesine yükselmiş olması, kilisenin suyla yapılan vaftizden başka bir vaftiz şekline inanmadığının açık bir delilidir. Aslında mantık, akliselim ve mukaddes şeylere hürmet duygusu, bu iki vaftizin birbirinden tamamen farklı olduğuna her tarafsız okuyucuyu inandırır-

cak mahiyettedir. Hem, Yahya peygamber ateşle yapılan vaftizin, suyla yapılmış vaftiz olduğunu kabul etmez. Tabii her vaftizin mahiyeti ve tesiri şüphesiz belli ve muayyendir. Biri tevbe işâreti ve âlâmeti olarak vücudun suya batırılması ve yıkanması suretiyle; diğeri ise kalbi, inancı ve hisleri *tamamiyle değiştirici* bir tesir meydana getiren Ateş ve Kutsal Ruhla yapılır. Birincisi *bedeni artırırken ikincisi zekâyı aydınlatır*, imanı sağlamlaştırır ve kalbi temizler. İlki, hâricî bir temizlik olup Yahudilik; öbürü ise dâhili bir temizlik olup İslâmiyettir. Hz. Yahya ve Hz. İsa'nın bu hâricî vaftizi, kabuğun yıkanması kabilinden bir temizlik olduğu halde, Resululullah'ın (s.a.v) buyurduğu vaftiz, rûhun yıkanması demektir. Kısaca Yahudi ve Hristiyan vaftizi, bir peygamber veya din adamı tarafından değil, *şahsın bizzat kendisi tarafından* edîlen İslâmî “güsül” ve “abdest”in küçük bir nümûnesinden ibârettir. Yahudi ve Hristiyanların bu vaftizi Kur'an-ı Kerim'deki adı “Sıbgatullah” olan Allah'ın vaftizi gelinceye kadar lüzumlu ve mecburi idi. İşte Hz. Muhammed'e (s.a.v) vahyin gelmesiyle birlikte bu birinci vaftiz şekli de gölge gibi kaybolup gitmiştir.

Bu iki vaftiz şekli, üzerinde ciddî olarak durulması gereken bir konu olduğu için, bu husustaki tesbitlerimizin, müslim veya gayri müslim bütün okuyucuları, hayli ilgilendireceğine inanıyorum. Zîra, ele almakta olduğumuz konu, dînî noktai nazardan kurtuluşa ermek için hayatî önemi haizdir. Samimiyetle iddia ediyorum ki, Hristiyanlar, suyla yapılan bu vaftizlerin *son-*

suza kadar devam etmesinin kitaplarının emri olduğu hususundaki kanaatlerinde yanılıyorlar. Çünkü İnciller, bu vaftiz şeklinin, suyun yer almadığı *başka bir vaftiz şekliyle* tamamen iptal edileceğini haber vermiş bulunmaktadır. Bu sebeple şimdi sunacağım şu tesbitleri okuyucularımın dikkatli ve tarafsız hükmüne bırakıyorum.

VAFTİZ NEDİR, NE DEĞİLDİR?

a) Bir doktrin veya bir teori ile mutabık kalmak, ya da ters düşmek elbette ki mümkündür. Fakat eğer biz kendi doktrinimizin haklı olduğunu ispat etmek için öbürünü kasten tahrif ediyorsak, bu davranışımızı hiç bir şey affettiremez. Mukaddes kitapları tahrif etmek ise, daha büyük bir suç, daha büyük bir günahdır. Çünkü bu konuda yapılan bir hata, telafisi mümkün olmayan tehlikeli bir hatadır. İşte Hz. Yahya'nın ve Hz. İsa'nın vaftizleri İncillerde açıkça tarif ve tasvir edilmiş olduğu halde kiliseler bunu tamamiyle tersyüz ederek tanınmaz hâle getirmişlerdir.

Yunanca olan “*Vaftiz*” kelimesinin İbrânice ve Âramice orijinal karşılığı hakkında kesin bir bilgi mevcut değildir. Kitab-ı Mukaddes'in Peşitta Tercümesi, “*amud gibi ayağa kalkmak*” mânasına gelen ve ettiren hâli “*aa'mid*” (“*dikmek, yerleştirmek, kurmak, kuvvetlendirmek, v.s.*”) olan “*aimad*” ve “*aa'mid*” fiilinden türemiş “*ma'mudiya*” kelimesini kullanır. Görüldüğü üzere bunda kilise vaftizini ima edecek “*suya batmak, dalma, yıkanma, çiseleme ve banyo yapmak*”

mânaları yoktur. Bu fiilin karşılığı olan orijinal ibrâni-
ce “*rahas*” (banyo yapmak) ve “*tabhal*” (batmak, dal-
mak) -ki okunuşu taval şeklindedir- kelimelerinin Grek-
çedeki karşılığının “*baptizo*” (vaftiz ettim) olması muh-
temeldir. Keza İncillerin Arapça tercümeleri de, bu hu-
susta bu kelimenin Âramice şeklini benimsemiş ve bu
yüzden vaftizci karşılığı olarak “*el-Ma’midan*”; vaftiz
karşılığı olarak da “*ma’mudiyeh*” kelimesini kullanmış-
tır. Arapça da dâhil, bütün Sâmi dillerinde “*a’mad*” fii-
li, yalın halde “*sütun gibi bir şey dikmek*” anlamına
gelip yıkanma ve dalma mânası ihtiva etmez. Bundan
dolmayı da Grekçe “*baptismos*” kelimesinin tercümesi
olan bir kelime değildir. Bu sebeple, Yahya ve İsa’nın
Grekçe bir kelime olan bu “*baptismos*”u hiç duyma-
diklarını ispata hâcet yoktur. Ancak, onların bu fiilin
karşılığı olarak, Sâmi lisanında başka bir kelime kul-
landıkları açıktır.

b) Grekçe “*baptismos*” kelimesinin “*hafif renk, bo-
ya ve dalma*” gibi klasik anlamları dikkate alınırsa onun
bu kullanılışıyla “*boyamak anlamına gelen*” “*Saba*” ve
Arapça “*Sebağ* [سبغ]” kelimelerinden farklı olama-
yacağı görülecektir. Diğer taraftan Kur’an-ı Kerim’de
zikredildiğine(*) ve Epiphanius ve benzeri ilk Hristi-
yan Babalarının ifâdelerine göre Sâbilerin, Yahya’ya
inandıkları hususu da başka bir gerçeği teşkil etmek-

*) Bk. Elmalılı M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kur’an Dili III, s.1768’de bu ko-
nuyla ilgili geniş bilgi mevcuttur. Ayrıca Carra De Vaux’un yazmış ol-
duğu İslâm Ansiklopedisi’ndeki “Sâbiler” maddesine de müracaat edi-
lebilir.

tedir. Meşhur âlim Ernest Renan'a göre (La Vie de Jesus, VI. Bölüm) "Sâbiler" isminin asıl anlamı, "vaftizciler" demektir. Bu kavim, vaftiz yapmakla meşhur olup, eski Haşşayiler (Esseniler, el-Cassailer) ve İbionitler gibi zâhidâne bir hayat sürdürüyorlardı. Onların kurucusu Budasp'ın Keldânî bir filozof olduğu gerçeği gözönüne alınırsa, "Sâbi" kelimesinin asıl imlâsının "boyacılar" mânâsına gelen "Sâbi" kelimesinin asıl imlâsının "boyacılar" manasına gelen "Saba'i" olduğu ortaya çıkacaktır. M.S. IV. asırda yaşayan Keldânî veya Asûrî'li Katolik Mar Şimon da "Bar Sabai" -yâni Boyacıların oğlu- adıyla biliniyordu. Muhtemelen bu şahsın âilesi eskiden Sâbi dinine mensup bulunuyordu. Kur'an'da bu isim, eski Âramicede Saba'i kelemesi gibi "aym" yerine "hemze"nin kullanılmasıyla "Sâbiun" [سَابِوْن] şeklinde geçmektedir(*). Nitekim ben "Sabiûn" ismine atfedilen diğer mânâları da tesbit etmiş bulunmaktayım. Bâzı otoritelerin faraziyelerine göre, bu kelime, Şit Peygamberin oğlu "göğün ordusu" olarak kabul ettikleri yıldızlara özel bir bağla bağlanmak ve inanmak alışkanlığında olmaları dolaşısıyla "ordu" anlamına gelen İbranice "saba" kelimesinden türemiştir. Bununla beraber bu Sâvîlerin pek hususi bir ibâdetleri olan "Sab'utha" yâni vaftiz müstesna Hristiyan Kiliseleriyle ortak hiç bir noktaları olmamakla beraber bu kimseler hep yanlış bir şekilde "Vaftizci Yahya'nın Hristiyanları" şeklinde adlan-

*) Bk.Hacc Sûresi (22), 17 ve Mâide (5) Sûresi 69.

dırılmıştır. Bu arada şunu da belirtelim ki, Kur'an, yabancı kelimeleri dâima Arapçada kullanılan şekliyle kullanmıştır.

Allah'ın sevgili resûlü (s.a.v) ile birlikte İslâm nurunun doğmasından çok önceleri Arapları hâkimiyetleri altına alan Sâbilerin dinlerinin derinlemesine ve etraflı bir tetkiki, birkaç hakikati gün ışığına çıkaracaktır. Bilindiği gibi vaftizin Yahudiler, Sâbiler ve Hristiyanlarca icra edilen üç şekli vardır. Kutsal kitaplarında orijinal şekli zikredilmeyen bu Yahudilerin vaftizi, daha ziyâde din değiştiren kimseler için icat edilmiştir. Her din belirli bir vaftiz formülüne ve özel bir âyin şekline sahiptir. Bu cümleden olarak bir Yahudi Kohen (haham), kendi dinine giren bir kimseyi Allah'ın adıyla, Sabii dinine mensup bir papaz; Allah'ın ve Yahya'nın adıyla, bir Hristiyan Keşiş de Allah'ın ve İsa'nın isimlerinin doğrudan doğruya kullanılmadığı "*Baba, Oğul ve Ruhulkudüs*"ün isimleriyle vaftiz ederler. Bu üç vaftiz sisteminin birbirinden farklı, hattâ birbirine zıt olduğu açıktır. Tek Allah'a inanan Yahudiler, Hz. Yahya'nın adının kendilerinin Tanrıları Elohim'le birlikte zikredilmesine tahammül etmedikleri halde, Hristiyanlar, dinî bir haz için son derece yanlış olan bu formülü kullanmaktan çekinmezler. Hristiyanlıkta Sâkrament, yani dinin esaslı bir ibadeti ve esasıymış gibi telakki edilmek ve çoktanrılı olmak gibi kusurları haiz bu Hristiyan vaftizi ise, Sâbiî'ler tarafından nefretle karşılanmaktadır. Halbuki Allah'la kulu arasındaki ahdin sembolü, vaftiz olmayıp, sadece bu üç dinin

mensuplarınca değil, pek çok putperest Arap kabilelerince titizlikle uygulanan ve çok eski bir âdet olan “sünnet”tir. (Bk. Tekvin, XVII. Bap). Doğuda Sâmi kavimleri arasındaki bu değişik vaftiz şekilleri ve törenleri, dinin esasına ait bir müessese olmayıp sadece bir sembol veya işarettir; bundan dolayı da başka bir ibadetin yerine geçmek için kuvvetli ve tesirli bir dinî vecibe olamaz. Bütün bu vaftizlerde malzeme olarak kullanılan gibi, yapılaş tarzları arasında kısmî bir benzerlik bulunmaktadır. Fakat her din, kendi ibadetini diğerlerinden ayırmak için değişik birer isim kabul etmiştir. Orijinal Âramice bir kelime olan ve Grekçeye tam ve isabetli bir şekilde “*baptismos*” olarak tercüme edilen “*Sab’utha*” kelimesi, Sâbiîler tarafından sadâkatla muhafaza edilmiştir. Sâmi kavminden Hıristiyanların, kendi vaftizlerini Sâbiîlerinkinden ayırdetmek için, dilbilgisi açısından Vaftizme, *hattâ* yıkanma ve suya dalma mefhumlarıyla hiç bir alâkası olmayan “*ma’mudiya*” lafzını kabul ettikleri açıktır. Bu ise sadece Kilise’nin icat ettiği bir şeydir. “*Ma’muditha*”nın için “*Sab’utha*”nın yerini aldığı sorusu, bu konumuzun dışındadır. Ancak, sırası gelmişken belirtelim ki, bu kelime Peşitta’da abdest alınan havuz veya göl anlamına kullanılmıştır. Bizi bu “*ma’mudiya*” problemini çözmeye götürecek tek izahat şekli Vaftizci Yahya’nın ve Meryem oğlu Hz. İsa ve havârilere de içine alan, onun takipçilerinin ve tevbekâr ve dine girmek isteyen bir kimseyi havuzun içinde dik bir şekilde durdurmasıdır.

c) Hristiyan vaftizi, bir bakıma insan vücudunun suya temas etmesinden başka birşey değildir. Trient Konsülü, Hristiyan vaftizinin, Vaftizci Yahya'nın-kiyle aynı şey olduğunu söyleyen bir kimseyi afaroz etmiştir. Şimdi ben de bu âkibeti göze alarak Hristiyan vaftizinin hiçbir mânevi özelliğinin ve tesirinin bulunmadığını, hatta, aksine Vaftizci Yahya'nın vaftizinden daha aşağı bir mevkide olduğunu ilân etmek istiyorum. Eğer bu inancımın dolayısı Kilisenin afarozuna uğrayacaksam, bunu Yaradan'ımın huzurunda büyük bir şeref olarak kabul edeceğim. Ayrıca bir Hristiyan papazın, vaftizi, ruhun aslı günahıtan arınması için bir vasıtaymış gibi telakki ettiğini, bunun dışındaki bütün izah tarzlarını da bir büyücünün iddialarıyla aynı değerde gördüğünü de dikkate almış bulunuyorum. Netice olarak, suyla yapılan bir vaftiz, Kutsal Ruhla ve âteşle yapılan vaftizin sâdece bir nümûnesi olup, İslâm dininin Yeryüzünde Allah'ın saltanatı olarak tesisinden sonra, bu üç eski vaftiz şekli tamamen geçersiz hale getirilmişlerdir.

d) İncillerde vaftizle ilgili bilgilerin az ve yetersiz olması dolayısıyla Yahya ve İsa Peygamberlerin yaptıkları vaftizin gerçek mâhiyetini sıhhatli bir şekilde tayin edememekteyiz. Kilisenin, vahyin ve onun doğru bir açıklamasının verildiği emin makam olduğu yolundaki bir iddia, vaftiz olmuş küçük bir bebek veya delikanlıya Ruhulkudüs'ün geldiği ve bu kimselerin Allah'ın çocuğu olduğu yolundaki bir inanç kadar saçmadır.

Eğer Grekçe "baptismos" kelimesi, Âramice

“Sab’utha” veya Sbhu’ta” kelimesinin tam karşılığı ise, -ki ben bundan eminim o taktirde Kur’an’daki Arapça “Sibğa” { صبغة } (*) ismi de bu meseleyi sadece çözmek ve vaftizci Hz. Yahya’nın mucizevî hâberi üzerindeki örtüyü kaldırmakla kalmayıp, doğrudan doğruya Allah tarafından vahyedilen İslâm’ın Mukaddes Kitabının ve Hz. Yahya’nın müjdelediği peygamberin hak peygamber olduğunu da mucizevî bir şekilde ispat eder. Vaftizci bir kimse (Saba’a) dine yeni giren şahsı ve çocuğu, su dolu bir havuza, bir elbise veya kumaşı boya kazanına batırıyormuş gibi batırır. Bundan kolayca anlaşıldığına göre, vaftiz ne bir “thara” (temizlik), arıtma, yıkama ne bir “tbhala”, yâni suya iyice daldırma; ne de “rahsa”, yıkanma ve banyo yapma hâdisesi olup, aksine bir “sab’itha”, yâni boyama ve renk verme işidir. Bu farklılıkları bilmek son derece önemlidir. Nasıl bir “saba’a”, daha doğrusu boyacı, boya kazanına bir kumaşı batırarak ona yeni bir renk verirse, aynen onun gibi, bir vaftizci de yeni dine girmiş bir kimseye öyle manevi boya verir. Burada din değiştiren Yahudi olmayan biriyle tövbekâr bir Yahudi ve İsmailî bir Arap arasında esaslı farklılığın olduğunu anlamamız icap eder. Zira birincisi yeni dine girerken hem vaftiz, hem sünnet edildiği halde, diğer ikisi sâdece vaftiz edilmektedir. Yahudi ırkından olmayan bir kimse sünnet olmak suretiyle İbrahim âilesine ve dolayısıyla da Allah’ın kavminin cemaatine kabul edilmiş olmaktadır.

*) Bakara Sûresi (2), 138.

Sünnetli bir kimse vaftizle de tövbekâr ve nefsinı ıslah edenler zümresine kabul edilmiştir. Aslında sünnet Hz. İsa'nın, İslâm Peygamberinin aynen devam ettirdiği eski bir dinî gelenektir. Hz. Yahya'nın ve Hz. İsa'nın yaptıkları vaftiz de sâdece sünnetli kimseler arasından tövbekârların yararına yapılmıştı. Bu her iki dinî gelenek değişik bir dinî inancı temsil ve takdim etmektedir. Hakikatte ise, Hz. Yahya ve teyzesi oğlu Hz. İsa'nın vaftizleri, geleceğini haber verdikleri Resûlullah'a (s.a.v.) itaat etmeyi ve bağlanmayı vaâdeden, günahlarından arınmış bir cemaate kabul edildiklerinin işareti anlamını taşımaktadır.

İşte bundan dolayı, sünnetin, Hz. İbrahim ve ona inananların (köleleri de sünnet olmuştur) dinlerinin bir işareti olması gibi, vaftiz de Yahudi ve Yahudi olmayan kimselerin, İslâm Peygamberinin getirdiği esaslara samimi olarak inanıp bağlanmaları için hazırlayıcı peygamber olan Hz. Yahya ile Hz. İsa'nın dininin bir işareti, bir sembolüdür.

e) St. Markus incilinin ifâdesine göre (I.1-8), Yahya'nın vaftizi *“günahların affı”* mahiyetini arz ediyordu. Bu âyetlerde, *“Yahuda'nın bütün köylerinin ve Kudüs'ün bütün sakinlerinin O'na geldikleri ve günahlarını itiraf edip Ürdün ırmağında vaftiz oldukları”* dile getirilmektedir. Bu sözler, günahlarını itiraf eden binlerce tövbekâr Yahudi'yi Hz. Yahya'nın vaftiz ettiğini ve böylece günahların vaftiz suyuyla yok edildiğini söylemek anlamına gelir. Antiparantez belirtelim ki, Hıristiyanlar arasında St. Markus'un bu İncili'nin dört İn-

cil'in en eskisi olduğu genellikle kabul edilmiştir. Ne var ki bu İncil'in hiç bir eski Grekçe yazması, şimdiki İncillerin XVI. Bab'ında yer alan ve vaftizle ilgili sözler ihtiva eden son oniki cümleyi (9-20) ihtiva etmemektedir. Hattâ bu tamamlayıcı cümlelerdeki "*Baba'nın, Oğlun ve Ruhulkudüs'ün adıyla*" şeklindeki Hristiyanlığın şehadet formülü de mevcut değildir. İsa, sadece "*Gidiniz ve benim İncilim'i dünyaya vaaz ediniz, inanan ve vaftiz olan kimse kurtulacak; inanmayan kimse de mahv olacaktır*" demiştir.

Hz. İsa'nın vaftizinin, Yahya'nın vaftiziyle aynı ve onun bir devamı olduğu açıktır. Eğer Yahya'nın vaftizi günahkârların affı için yeterli bir vâsıta oluyorsa, "*Allah'ın kuzusu (İsa), bütün dünyanın günahını yüklenecektir*" (Yuhanna I) iddiası da boş bir lakırdıdan ibâret olacaktır. Aynı şekilde, Ürdün nehrinin suları, Elişa Peygamberin duası sayesinde Numan'ın cüzam hastalığını temizlemeğe (2. Krallar V.) ve Hz. Yahya'nın duasıyla da binlerce kişinin günahlarından arınmasına kâfi geliyorsa, bir ilâh'ın (Hz. İsa!) kanını dökmek lüzumsuz olduğu gibi ilâhî adaletle de bağdaşmaz.

Aziz Paul sahnede gözükünceye kadar Hz. İsa'ya inananların Vaftizci Yahya'nın usûlü üzere vaftiz yaptıklarına şüphe yoktur. Bu Paul'ün iki meşhur Yahudi tarikatinden biri olan ve Hz. İsa'nın Hz. Yahya ile birlikte, "*engerek yılanın oğulları*" şeklinde hitap ettikleri(*) Ferisilere -ki diğeri Sadukiler idi- mensup

*) Matta III.7.

olduğunu hemen belirtelim. Resullerin işleri adıyla anılan Yeni Ahid'in beşinci kitabının yazarının bu Paul'un arkadaşı olması ve onun ise Vaftizci Yahya'nın, Hz. İsa'nın vaftiz ettiği kimselerin *Rûhulkudûs'ü almadıklarını*; ancak, Hz. Yahya'nın ellerini onların üzerine koymak suretiyle yapılan vaftizle Ruhulkudûs'e erişebildiklerini belirtmesi (Resullerin İşleri VIII. 16, 17 ve XIX. 2-7) çok dikkat çekicidir. İncillerdeki bütün bu ifadelerde, iki vaftizin de aynı karakter ve tesiri haiz olduğu ve ister Hz. Yahya'nın, ister Hz. İsa'nın ve isterse bunlardan ikisinden birisinin ismiyle vaftiz yapılmış olsun, bu vaftizlerin Ruhulkudûs'ü getirmediikleri açıkça ifade edilmiştir. Ancak vaftiz edilen kişinin üzerine resullerin ellerinin konulmasıyla ki, Rûhulkudûs o kişinin kalbini Allah'ın aşkı ve imanıyla doldurmak için temâsa gelmektedir. Fakat bu ilâhî lûtûf sadece gerçekten Resul olan, yâni kendisine vahiy gelen peygamberlere mahsus olup, onların sözde takipçileri için geçerli olamaz.

f) Eğer İncillerdeki vaftizle ilgili sözlerden bir şey anlaşılmadığı kabul edilirse, bu iki peygamberden birinin veya diğerinin ismiyle yapılmış olması hâricinde bu vaftizlerin arasında herhangi bir farkın olmadığı görüşü kuvvet kazanacaktır. Meşhur Ferisi Paul, diğer adıyla Tarsus'lu Saul, mensubu bulunduğu Ferisi tarikatını hakaret dolu bir sözle "*engereğin çocukları*" sözüyle damgalayan Hz. Yahya hakkında bir tek kelime dahi sarfetmez. Resullerin İşleri kitabında Luka tarafından söylenmiş sözlerde Yahya ve vaftizinin aleyhi-

ne söylenmiş küçük bir gazez ifadesi bulunmaktadır. Zira Luka Paul'ün arkadaşı ve yoldaşı idi. Luka'nın, Hz. İsa'nın ismiyle yapılmış vaftizi de Rûhulkudüs'ün yapmadığını kabullenmesi, kilisenin vaftizi, indî bir şekilde ve de hiç alâkası yokken bir sakrament ve insanların affolunmasında sihirli bir değnek olarak görmesi karşısında kesin bir delildir. Kilisenin vaftizi, şekil itibariyle Hz. Yahya'nın vaftizinin devamından başka bir şey değildir. Fakat Kutsal Ruh ve âteşle yapılan bir vaftiz şekli İslâm için tahsis edilmmişti. Sadece *Rab Hz. İsa'nın ismiyle vaftiz edilmiş olmaları dolayısıyla*, Samiriye'deki oniki kadar insan, "Rûhulkudüs alamadı" şeklindeki bir ifâde (Resullerin İşleri VIII, 16, 17), Kilise'nin işini altüst etmeye yetip de artacak kadar kesin bir işârettir.

Bu bölümde naklettiğimiz son üç İncil âyetinin sahte olduğunu pek çok kimse iddia etmiştir. Zira İncil'in Vulgate tercümesini de içine alan sonraki tercümelelerin aslı olan en eski İncil yazmasında, vaftizle ilgili bir çok âyet yer almaktadır. Eğer bir şeyin, bir evrakın bir kısmının sahte olduğu ispat edilmişse böyle şeylerin hiç bir değer taşımayacağı açıktır. İncil'in asıl nüshasına böyle bir ilâvenin yapıldığını, onun değeri üzerinde konuşanlar bile kabul ettiği için bu konu üzerinde biraz daha durmak istiyorum.

Ancak isterseniz önce İncil'de mevcut ve hâlen de geçerli olan bir kehâneti ele alalım. (*) İncil'deki ba-

*) İncil'de sözü edilen bu kehânet şöyledir: "Siz cenkler ve cenk söz-

his konusu kehânetin, tabiatı zaman zaman vukuu-bulacağı, önceden bilinen hâdiseleri gözetlemek suretiyle her akliselim sahibinin tahminde bulunabileceği bâzı şeyler olduğunu söylemeye bilmem lüzum var mı? Dünyamıza sık sık musallat olan bulaşıcı hastalık ve savaş; deprem ve kıtlık gibi umûmî âfetlerin, bir kehânetin, bir mucizenin güvenilirliği konusunda delil olarak takdim edilmesi, aslında onu sahip olduğu itibar ve değeri yok etmekten başka hiç bir işe yaramaz. Bundan başka, yeni bir dinin ilk mensupları, hele ikinci sınıf bir sosyal mevkîe sahip olmak tâlihsizliği ile karşı karşıya iseler, mutlaka zulümle de karşılaşacaklardır. Diğer taraftan bu kehânet, herhangi bir zamanda birlikte veya ayrı zamanlarda olacak bir dizi hâdiseyi haber verir. Ancak bu mânada bir kehânet henüz şimdiye kadar vuku bulmuş değildir. Zira, mü'minlere yapılan zulüm, daha Hz. İsa, Yahuda'dan ayrılır ayrılmaz başlamıştı. İncil'in deyişiyle *"bu gerçek İsa taraftarları, sinagoglara ve zindanlara dolduruldu ve onun isminin aşkına krallarının ve beylerinin huzuruna getirildiler."* Bununla beraber, böyle bir hâdiseyi haber vermek için peygamberlere ait bir önseziye hacet yoktur. Çünkü insanlara zulüm daha Hz. İsa havarileriyle birlikte olduğu zaman başlamış bulunuyordu. Bütün bu hâdiseler Hz. İsa'nın Yahudilere hoşlarına

leri işiteceksiniz. Sakın sıkılmayın; çünkü bunların vaki olması gerektir. Fakat sonu değildir. Çünkü millet, millete; ülke, ülkeye karşı kalkacaktır; yer yer kıtlıklar, zelzeleler olacaktır. Ve bütün bu şeyler ağrıların başlangıcıdır. (Matta XXIV. 6-14 ; Luka XXI, 10-19).

gitmeyen şeyleri öğretmesinin bir neticesiydi. Havârilere şüphesiz imtihan kabilinden akla gelebilecek her türlü zorluklara ve felâketlere sabır ve cesâretle katlanıyorlardı. Çünkü Efendilerinin “*Size gerçekten söylüyorum ki, bütün herşey tamam oluncaya kadar bu nesil asla geçmeyecektir.*”(*) şeklindeki vaadi dolaşısıyla İsa’nın tekrar dünyaya döneceğine muhakkak nazarı ile bakıyorlardı. İşte bu sözlere olan inanç, işaret edilen nesil üzerinde mucizevî bir metânet meydana getirdi. Diğer taraftan, işaret edilen “*Gök ve yerin sona ereceği zaman*”(**) henüz gelmemişse de, Hz. İsa’nın bu sözlerinin miadı dolmuş vaziyettedir. Bundan daha önemli olmak üzere, İsa taraftarlarının zulüm günleri, zelzele ve savaş, ya da salgın hastalık gibi fevkalâde olaylara sahne olmamıştır. Hattâ o devirde ve bunu takibeden yıllarda bu bahsedilen dört hadise aslâ aynı anda meydana gelmemiştir. Şu son iki asrın son yirmi yıllarında nice savaşlar, nice ayaklanmalar meydana gelmiş; “*milletler*” milletlerin, krallıklar krallıkların karşısına çıkmış; çeşitli yerlerde “*büyük sarsıntılar*” sefâlet ve salgınlar görülmüş, fakat “*insanoğlu*”nun gelmesinden önce görüleceğine inanılan güneş’in kararması, ay’ın ışığının kesilmesi gibi alâmetler görülmemiştir. Bu kehânetin çıkmadığı nazarı dikkate alınarak, bunlar mecâzî mânada söylenmiş sözler şeklinde mütalaa edilecekse, ortaya Mehdi olarak

*) Luka XXI. 32.

**) Luka XXI. 33.

çıkan bâzı Hristiyanlar öyleyse niçin bu sözün lûgat mânasını araştırırlar? Diğer taraftan, Hz. İsa'nın adıyla vazû nasihat eden kimselerin zamanında meydana gelen yukarıda zikredilen hâdiselerin muhtemelen siyâsî sebeplerle cezalandırmak için kralların ve idârecilerin başına getirilmiş felâketler değildi. Aksine onlar, karşılarında uzun süre kapalı duran yolları, yurtlarına götürecek şekilde açılmış olarak buldular. Bu ihtimallerin her biri bu kehânetin ya folklorik, ya da Hz. İsa'nın çeşitli vesilelerle söylediği efsânevî bir hikâye olduğunu isbat eder. Bu kehânetin böyle muğlak oluşunun sebebi, ya bizzat Hz. İsa'nın kendisinin müphem bir kanâate sahip olmasından, ya da O'nun hayatını iki asır sonra yazan kimselerin bu olayı başka hâdislerle karıştırmış olmasından ileri gelmektedir.

“SİBĞATULLAH”, YÂNİ KUTSAL RUH VE ÂTEŞ- LE YAPILAN VAFTİZ

Bir türlü izah edemediğim bir kaç dinî olaydan bir tanesi de şudur: Eğer Hz. Yahya, Hz. İsa'yı kendisinden daha kuvvetli bir peygamber olarak ilân ve O'nun pabuçlarının iplerini dahi çözmeye lâîk olmadığı Mesih şeklinde takdim etmişse, Arap Yarımadasında ve Mezopotamya'da epeyce üstünlük kuran Sâbîler nasıl olup ta Hristiyanlığı benimsememişlerdir? Hem eğer, Yahya'nın bildirdiği gibi Hz. İsa, Rûhülkudûs ve Ateşle vaftiz etmeye gelmiş bir peygamber idiyse Hz. Yahya'nın Ürdün ırmağında ve başka yerlerde vaftiz ettiği binlerce kişiyi, niçin tekrar âteş ve Kutsal ruhla vaftiz etmemiş; ve Allah tarafından İbrahimioğulları'na vaad edilen bütün ülkelerdeki putperestliği yok edip yerine Allah'ın hâkimiyetini zor ve âteş kullanarak kurmamıştır? İsa, cemâate yeryüzünün gerçekten Rabbi ve en büyüğü olarak takdim edilseydi, Hz. Yahya'nın elçilik görevine inananlar ve onun samimi dostları olan bu kimseler, Hz. İsa'nın peşinden gitmezlerdi. Yok eğer, Hz. İsa, Hz. Yahya'dan bir asır sonra gelmişse -ki böyle birşey asla sözkonusu değildir. Hz. Yahya'ya inanan kimseler Hristiyan Kilisesi'ne girmeyi reddetmekte mazurdurlar. Bilindiği gibi Hz. İsa ile Hz. Yahya (a.s.) aynı yılda doğmuş akranlar olması yanında her ikisi de insanları pişmanlık suyunda vaftiz etmiş ve tövbe-kâr kimseleri, gelmesi yakın olan fa-

kat kendi zamanlarında tesis edilmeyen “Allah’ın Saltanatı” için hazırlanmıştı.

Sâbiîler, yâni “boyacılar”, ya da “Vaftizciler” Hz. Yahya’nın samimi taraftarları oldukları halde, sapıtarak bâtil itikatlara kapılmışlardır. Bununla beraber kendi peygamberlerinin îmâ ettiği peygamberin ise Hz. İsa olup olmadığını çok iyi biliyorlardı. Bu sebeple Hz. Muhammed (s.a.v) gelince, İslâm dinine kucak açmışlardır. Urfa yakınlarındaki Harran ahâlisi, kendilerinin zannettiği gibi eski Sâbiîlerin kalıntısı *değildir*. Hz. İbrahim’in eski toprakların üzerinde Kur’an’ın müsâma-ha ile karşıladığı Hristiyanlık, Yahudilik ve Sabîî dini olmak üzere sadece üç yabancı din vardır. Eski Sabîîlerin devamı oldukları iddia edilen bu Harran’lılara, işte bu Kur’anî anlayış dolayısıyla Türkler tarafından kendi dinlerini serbestçe yaşama müsâadesi verilmiştir.

Hristiyanların Rûhûlkudûs anlayışı, Müslümanların ve Yahudilerin Kutsal Ruh anlayışından tamamiyle farklıdır. Zira Ruh, Üçlü İlâh kavramındaki ilahlardan diğer ikisinden birine bağlı olmayarak ilâhî sıfat ve fonksiyonları hâiz ilâhî bir şahsiyet *değildir*. Halbuki Hristiyanlar, Teslis’in üçüncü şahsiyeti olan aynı Rûhûlkudûs’ün, kendilerinin unsurlarını takdir etmek ve onları ve diğerlerini insanüstü mertebeye erdirmek için, kendi semâvî tahtından her papazın emri ile günlük âyinler için mutad bazı âyin ve ibadetleri sırasında in-dığıne inanırlar. Tabîî öyle bir düşünce, ister Yahudi, ister Müslüman olsun Tek Tanrı inancına sahip herkesin dinî duygularını rencide eder. Bir papazın aracı-

hııyla Rûhûlkudûs'ün vaftiz suyunu, çarmıha gerilen Tanrı'nın (Hz. İsa) kanına dönüştürüp aslî günahı yok edeceği şeklindeki bir inançtan daha saçma ve Müslümanların hislerini rencide eden daha kötü bir şey olamaz. Buna benzer diğer bir saçmalık da, Ekmek-Şarap âyininindeki ekmek ve şarap gibi maddî şeyleri, tecessüm etmiş Tanrı'nın etine ve kanına dönüştüren sihirli ameliye inancıdır. Bütün bu inanışlar Tevrat'ın verdiği bilgilere baştan başa ters olduğu gibi, Hz. Yahya ve Hz. İsa'nın gerçek dinlerinin de tahrif edilmiş şeklidir. Bir Hıristiyanın, papazların sihirli kudreti altındaki Rûhûlkudûs'ün bütün fertlere belli bir ölçüde hulûl edeceğine, fakat onların günah ve cehâletlerine kefil olamayacağına inanması da saçmalıktır. Bu arada, Hananya ve karısı Safira'nın Rûhûlkudûs'ün kendilerine tecelli etmesiyle vaftiz edildiklerini de öğrenmekteyiz. Bilâhère onlara teslisin bu üçüncü zâtı olan Ruhulkudûs tarafından, tarlalarını satıp paralarını resul Peter'in ayakları altına koymaları için ilham gelir, fakat bu karı-koca paranın bir kısmını saklaması için aynı zamanda bu defa Şeytan tarafından ayartılırlar. Ve neticede bu paracı karı-koca mûcizevî bir şekilde oracıkta ölürlər. (Resullerin İşleri V,1-10)

Şimdi, teslisi meydana getiren üçüncü zatın, insanlara hulûl ederek onları kutsallaştırdığına ve sonra da bu kimselerin günaha delâlete ve inançsızlığa sürüklenmelerine izin verdiğine; hatta kanlı savaşlarla katliamlar yapmaları için terkettiğine inanmak olacak iş midir? Şeytan, Kutsal Ruh'la hemhal olmuş ve onun

tarafından korunmuş bir kimseyi azdırabilir ve onu da “şeytanlaştırabilir mi?” Kur’an-ı Kerim bu konuda gâyet açık olup Allah, Şeytan’a şöyle diyor:

“Gerçekten sen benim kullarım üzerinde hiç bir tahakkümde bulunamazsın. Sana ancak zâten azıp sapsanmış kimseler tâbi olur.” (Hicir Sûresi, 42)

Ruhun kutsiyetinin tecelli ettiği bir kulun ve gerçek bir mü’minin büyük günah işleyebileceğine ve Cehennemde yanabileceğine bir an için dahi olsa inanamayız. Hayır, hatta şu madde dünyasında yaşadığı müddetçe kutsal bir kişinin vazifesi, günah ve kötülüklerle mücadele edip savaşmaktır. Böyle bir kimse zaman zaman kaybetse bile, yeniden yükselecek ve kendisini himâye eden hakiki Ruh tarafından aslâ terkilmeyecektir. İşte samimi pişmanlık ve tövbe, içimizde mevcut olan bu Rahmânî Kuvvet’in eseridir. Eğer bir Hristiyan, “*Resullerin İşleri*” Kitabında anlatılan ve kiliselerinde kabul ettiği mânada bir Kutsal Ruh ve Âteşle vaftiz edilmiş olsaydı, her vaftizli Grek, Latin ve Habeşli Hristiyan sadece günahsız bir aziz olmakla kalmayıp, birçok dil bilen ve konuşan bir peygamber de olacaktı.

Gerçek şu ki, Hristiyanlar, vaftizli bir Hristiyana hulûl eden Rûhulkudûs hakkında tam ve kesin bir kanaate sahip değildirler. Eğer bu dedikleri Ruh, Allah ise, Şeytan bu takdis edilmiş ve daha doğrusu ilahlaşmış bir kimseye yaklaşip kandırmaya ve baştan çıkarmaya nasıl cesaret edebilir? İşin asıl önemli tarafı, nasıl olup ta bu Şeytan, Rûhulkudûs’ü kovup vaftiz edil-

miş bu kâfir veya müşrik kimsenin kalbine yerleşebiliyor? Diğer taraftan, bu Ruhulkudüs denilen şey, eğer meleklerin reisi Cebrail veya başka bir melek ise, Hristiyan kiliseleri hayal aleminde dolaşıyorlar demektir. Çünkü, bir melek her yerde hâzır ve nâzır olamaz. Yok eğer vaftizli bir Hristiyanı günahlardan arıtan ve ona hulûl eden bu ruh, -Teslisin üçüncü şahsının da Rûhulkudüs olduğuna inanmalarından dolayı- Allah'ın bizatihi kendisiyse o halde, bütün vaftizli Hristiyanların, ilâh veya ilâhlaşmış kimseler olduklarını iddia etmeleri gerekir.

Bir de Protestanların Rûhûlkudüs telakkileri vardır: Onlara göre bu öyle birşey (veya öyle bir kimse)⁽¹⁾ ki, câhil veya âlim bir hatibin galeyana getirci konuşması esnasında en yüksek vecd ve heyecan halinde bulunan Hristiyanların kalbinde tecelli eder. Ve bu şahıslar "*yeniden doğmuş*" olduklarına inanırlar. Ne yazık ki onlar arasında pek çoğu eski serserilik ve dolandırıcılık hayatına dönmek isterler ve dönerler.

Ruh ve Âteşle yapılan vaftizden ne anladığımı açıklamadan önce, Yahudi ve Hristiyanlar arasından Allah'tan korkan ve gerçekten dindar olan epeyce insanın var olduğunu kabul ve itiraf etmek istiyorum. Zira, dînî görüş ve inanışları bizimkinden farklı olsa bile,

1) Ruhulkudüs'ün çeşitli dillerden Hristiyanlar arasında muayyen ve sabit bir cinsiyeti ve dolayısıyla de belirli bir cinsiyet zâmiri yoktur. Bu sebeple de, mesela İngilizcede olduğu üzere, farklı cinsiyetler ifade eden "he", "it" gibi zamirlerle işaret edilebilir.

bu kimseler Allah'ı sever O'nun rızası için güzel amellerde bulunurlar. Şüphesiz biz Allah'ın başka dinlerden olan insanlar hakkındaki muâmelesini anlayabilip hüküm veremeyiz. Yalnız şunu söyleyebiliriz ki, Hristiyanların Tanrı mefhumu, inanıp sevdikleri gerçek Allah'ın sadece yanlış bir ifade şeklidir. Eğer onlar Hz. İsa'yı yüceltip ilâhlaştırıyorlarsa, bu Allah'ın şânına gölge düşürmekten başka bir işe yaramaz. Fakat onlar bunu, O'nun güzelliğini "*Ruhullah*"ta (İsa) görmek istedikleri için yapıyorlar. Bunun yanında bu Hristiyanlar, Hz. Muhammed'in Peygamberliğini kabul etmezler. Bunun sebebi, en büyük azâbın Şeytan'a ve onun yolundaki putperestliğe verileceğini bildirmek suretiyle Allah'ın bilinmesinde takip ettiği yolun farklı olması değil, bu güzide insanın, Hz. İsa'nın gerçek şahsiyetini ve elçilik görevini onlar gibi anlamamasıdır. Yahudilerin Hz. İsa (a.s.) ve Hz. Muhammed (s.a.v) hakkında takındıkları tavrın mahiyeti için de aynı şey söylenebilir. Allah esirgeyici ve bağışlayıcıdır.

Başında belirlilik takısı bulunan Rûhülkudûs kelimesi, Allah tarafından yaratılmış belirli bir melek, Cebrael, nefsânî kuvvetten mahrum sayısız temiz ruhlardan herhangi birini ifade ettiği gibi, bâzı özel vazifeleri yapmak için de görevlendirilir. Rûhülkudûs'ün beşerî bir şahsa gelmesi, Allah'ın isteklerini ve ilâhî emirlerini açıklamak ve o şahsı peygamber yapmak içindir. Böyle bir kimseyi ise şeytan aslâ aldatamaz.

Hız. Peygamberin getirdiği kutsal ruh ve âteşle yapılan vaftiz şekli, bize sadece Kur'an-ı Kerim'in bir âye-

tiyle açıklanmış bulunmaktadır:

“(Biz) Allah’ın boyasıyla boyanmışızdır. Allah’tan daha güzel kim boyayabilir. Biz O’na kulluk edenleriz” (Bakara/138). İslâm müfessirleri bu âyetle geçen “sıbğa” kelimesini gayet isabetli bir şekilde lügattaki “boyamak” mânasıyla değil de dinin ruhî ve mecâzî mânâsıyla anlamışlardır. (*) Bu Kur’an-ı Kerim âyeti, “Sab’utha” ve “Ma’mudiya” dinlerini, yâni Sâbile- rin ve Nasranilerin dinlerini nesh ve iptal etmektedir. “Sıbğatullah”. Allah’ın dininin suyla değil, Ateş ve Kutsal Ruhla yapmış olduğu bir vaftiz şeklidir. Hicretin ilk yıl- larında Allah Resulünün (s.a.v), sahabilerinin kabul et- tiği din ile halihazırdaki Müslümanların kabul ettiği din aynıdır. Fakat aynı şeyi, vaftiz dini için elbetteki söy- leyemeyiz. Hristiyanlığı tarif etmek için *onaltıyı aşkın Büyük Hristiyan Konsül’ü celp edilmiştir*. Ancak on- dokuzuncu yüzyılda toplanan Vatikan Sinodu’dur ki, St. Peter’le Bâkire Meryem’in bilmediği “yanılmazlık” ve “kusursuzluk” kavramından meydana gelen iki sır- rın, iki ana doğma olduğunu keşfedebilmiştir. İster mu- kaddes, ister zındık olsun böyle umumi Sinod’ların dü- şünce, karar ve hükümlerine tâbi olan bir din ve inanç sun’i ve beşeridir. Tek Allah’a inanmak ve O’nun ira- desine boyun eğmek demek olan İslâm dini, yerde Müslümanlar; gökte de melekler - tarafından ikrar edi-

*) Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyen okuyucularımız, Elma- lılı M. Hamdi Yazar’ın “Hak Dini Kur’an Dili” isimli değerli eserindeki ilgili âyetin tefsirine; ve Hasan Basri Çantay’ın “Kur’an-ı Hakim ve Meal-i Kerim” isimli mealine müracaat edebilirler.

lip benimsenmiştir. O, mübarek bir ilim ve irfan dini olup, putperestliğin ele geçiremediği bir kaledir. Müsaade ederseniz bu konuda da bir-iki şey söylemek istiyorum:

Kur'an'da belirtilen bu manevî boyama işi, doğrudan doğruya Cenab-ı Hak'ın kendi eseridir. Çamaşır yıkayan bir kimsenin keten bir elbiseyi veya başka bir nesneyi suda yıkaması; bir boyacının renk vermek için yün ve pamuğunu boya teknesine batırması gibi, bir vaftizcinin bir tövbekârın geçmiş günahlarını silip atması gibi Cenab-ı Hak'da, insanın cismini değil, o kimsenin merhametiyle mübarek dinine kavuşturduğu rûh ve irâdesini yıkamıştır. İşte bu olay, bir şahsı, Allah'ın Saltanatı'na tâbi ve Hak Din'e girmeye elverişli ve lâıyk hale getirecek olan "*Sıbgatullah*", yâni Allah'ın vaftizidir. Cebrail, İslâm Peygamberine ilk olarak vahiy götürdüğünde, bu yüce insan bununla elçilik görevine nâil oluyordu. [İlk vahiy esnasında kendinden geçen Peygamberimiz] kendine geldiği zaman, doğru yolu bulmaları için ruhlarını Allah'ın arıtmayı, vaftiz etmeyi dilediği kimselere âyetleri okumaya başladığında O'nun ruhu belli bir dereceye ve mertebeye kadar arıtılıp taziz edilmiş bulunuyordu. Böylece bu müslümanlar da, yeni iman ordusunda mübarek subaylar oldular. Şunu hemen belirtelim ki, bu ruhî vaftiz, Müslümanları peygamber, günahsız azizler ve kâhinler haline getirmez. Zira Allah'ın Kur'an'daki kelâmı ve iradesiyle birlikte vahiy ve Peygamberlik te son bulmuştur. Bu sebeple bu Müslüman Sahabiler, gü-

nahsız evliyalar demek değildir. Onların takvaları ve güzel amelleri ancak ve ancak şer karşısındaki gayret ve mücadelelerinin neticesine bağlıdır; bunun için de haklı olarak bazı kimseler azizler derecesine yükseltilemez. Kezâ, bu Sahâbiler, Rab'lerine sağlam ve sarsılmaz bir inançla bağlanmış olup mûcize ve harikalar göstermek için de görevlendirilmiş değildirler.

Bunlardan başka, bu "Sibğatullah", Müslümanları, Rab'lerine, din kardeşlerine ve bilhassa âilelerine karşı olan vazifelerinde sağlam ve sebatlı olmalarını temin eder. *Fakat bu onları kendilerinin dindaşlarından daha üstün Müslüman olduğu ahmaklığına ve Hristiyanlıkta olduğu üzere diğer insanları sürü ve kendilerini de çoban yerine köyarak papazlık taslamak gibi bir iddiaya sürüklemez. Fanatiklik, dînî tekebbür ve benzeri şeyler, Kutsal Ruh'un işi değildir. Her Müslüman, yaradılıştan aynı "Sibğatullah"ı, aynı dine ve ruhî vaf-tize sahip olduğu gibi, öbür dünyadaki şerefli makamı elde etmek için de şu kısa dünya hayatında birtakım imtihanı kazanmak mecburiyetindedir. Her Müslüman sâdece Allah'ın âyetle inen hikmetine uygun bir dînî eğitim ve öğretime muhtaçtır. Yoksa, bir papazın, bir âyinin veya bir azizin aracılığına değil, bilgisi ve dini gayretine göre bir iman, bir tebliğci veya bir vaiz olabilir.*

Kısacası, bir kimse ister doğuştan, ister ihtida etmek suretiyle Müslüman olsun, ruhî bakımdan vaftiz edilmiştir ve Allah'ın Saltanatının tebâsı ve hür bir insan olmaktan başka, başarısına, bilgisine, sıhhatine,

kâbiliyetine ve fizikî özelliklerine uygun şekilde eşit hak ve ödevlere sahip olur.

Vaftizci Yahya, bu Ruh ve Ateşle yapılmış vaftisi, ilâhî bir varlığa yâni Allah'a ve Allah'ın oğlu olarak değil, ilâhî ibadeti gerçekleştirecek mübarek bir aracı ve vasıta olarak kabul ettiği Allah'ın Büyük Peygamberine (s.a.v) atfetmiştir. Hz. Peygamber de (s.a.v.), Allah'ın mesajını insanlara aynen teslim etmiş, ibadetleri göstermiş, mukaddes görevini ifa etmiş ve gayesi uğruna kâfir putperestlerle savaşmış cihad etmiştir. Fakat, onu başarılı ve muzaffer kılan yine de Allah'tır. Aynı şekilde Hz. Yahya da dini tebliğ ve insanları vaftiz etmişse de, insanların pişman olup tövbe etmesi ve günahlarının affı sâdece Allah'a mahsustur. Hz. Yahya'nın *"Benden sonra gelecek olan O, benden daha kuvvetlidir; O sizi Âteş ve Ruh'la vaftiz edecektir"* şeklindeki mucizesinin hikmeti de ruhî vaftizin sadece İslâm Peygamberi (s.a.v.) tarafından icra edildiğini bilmekle anlaşılabilir.

Bu arada, bu vaftizin *yapılış şekliyle, malzemesinin* tamamen ilâhî ve tabiatüstü olduğunu belirtmek icap eder. Biz bu eseri meydana getiren gözükmez, fakat gerçek müessirin tesirini görüp hissedebiliriz. Ancak bu vaftiz şeklinde, vaftiz malzemesi olarak su bulunmadığı gibi, âyini yönetmek için bir idareci de yoktur; İnsanlara bu manevi boya verme işini Allah, Rûh aracılığıyla yapar. O'nun sözünü ettiği *"Sıbgatullah"*'in unsurları, Ruh ve Ateş olup bu şekil bir vaftiz, yalnız Allah'a mahsustur. Bu işlemin nasıl yapıldığı ko-

nusunda ise, herşeyin O'nun "Kûn!" (Ol!) sözü ve emriyle yaratılması haricinde elbetteki Cenab-ı Hak'a her hangi bir ispatta bulunamayız. Netice olarak, bir Müslüman, Şeytan ve putperestlikle savaşmak için takdis ve irşad edilmiş ve asker olmuştur. "*Sıbgatullah*"ın bu üç neticesi, ciddi bir çalışma ve inceleme gerektirecek kadar önem arzetymekte olup, bunları şu şekilde özetlemek mümkündür.

1- Kutsal Ruh, ister Cebrâil, ister mevcut en üstün ruh'lardan bir Ruh olsun, bir Müslümanın ruhunu Allah'ın emriyle daha doğuştan itibaren, ya da mukadder bir hidayet neticesinde takdis eder. Böyle bir takdis işi ise, şu anlama gelir:

a) Mü'minlerin kalbine mükemmel bir Allah inancını nakşetmek: "*Sıbgatullah*", mü'minlerin ruhunu Allah'ın mutlak birliğine Mâlikî'nin, Sâhibî'nin ve Efendî'sinin yalnızca O'nun olduğunu bilecek ve O'na güvenecek hale getirir. Böyle bir iman, kendisini mü'min olarak kabul ve ikrar eden herkeste açıkça tezahür eder. Bir Müslümandaki bu sağlam imanın işaret ve alâmeti, en iyi bir şekilde "*Elhamdülillah Müslümanım*" sözünde ifadesini bulur. Bu sebeple bir Müslümanın imanını ispat konusunda, Allah'a karşı şirk koşan bir kimseye karşı duyduğu kin ve nefretten daha inandırıcı ve son derece açık bir işaret var mı acaba? Diğer taraftan, Cenab-ı Hak'ın nazarında şu iki kişiden acaba hangisi daha seçkin bir yere sahiptir? Sade yapılı bir camide yaratıcısına ibadet eden bir kimse mi, yoksa zemini ölü kemikleriyle kaplanmış, kubbesi

melek ve aziz figürleriyle süslenmiş, duvar ve sunakları put kabilinden heykellerle bezenmiş bir binanın içindeki, çarmıha gerilme olayını anlatan ondört resim ve tasvire tapan kimse mi?

b) Allah'ın, bir Müslümanın ruhunu Âteş ve Kut-sal Ruh'la vaftiz etmesi demek, o kulun Yaradanını sevmesi ve O'na teslim olması için aşk ve bağlılık hissiyle doldurulması demektir. Haysiyetli bir koca, sevgisinin, eşi tarafından başka bir erkekle paylaşıldığını görür görmez onu boşayacaktır. Bu örnekte olduğu gibi Cenâb-ı Hakk da, kendisine herhangi bir şeyi veya kimseyi ortak koşan kulunu yüzüstü bırakacaktır. Bir Müslümanın Allah sevgisi, hayâlî veya mücerret sevgi olmayıp gerçek ve amelî bir sevgidir. Bir evin Efendisi mukaddes şeylere küfür eden, sövüp sayan karısını, oğlunu veya arkadaşını evinden kovmakta bir an için bile tereddüt göstermez. Bir putperest veya gayri müslim kimse de kendi inancı üzerinde aynı hassasiyeti gösterir. Fakat Hak ve Tek olan Allah'a gösterilen bu aşk mübârek ve mukaddes olup, böyle samimi ve derin bir sevgi de sadece mü'minlerin kalbinde mevcuttur. Bir müslümanın işe başlarken söylediği "*Bismillâh*" ve işi bitirirken teleffuz ettiği "*Elhamdülillâh*" sözleri, bütün sevgilerin üstünde ve fevkinde olan "*Allah Aşk*"yla boyanmış ve kendisinden geçmiş saf Müslüman ruhunun en samimi ifâdesidir. Bu gibi sözler, Müslümanların ağızdan çıkan zoraki, yapmacık ve sahte sözler değil; cismânî varlığına yerleşmiş olan arınmış ruhunun duası ve ibadetidir.

Eğer bir Hristiyan veya Yahudi, aynı inanç ve sadâkatle Allah'a inanmış, O'nun boyasıyla boyanmış olsa ve kalpleri de Müslümanlarınki gibi çarpsa, böyle şahıslar, kendileri farkında olmasalar bile Müslüman sayılırlar.

c) "*Sıbgatullah*"ın Allah'ın birliğine inanmış bir Müslümanın kalbine ilham ettiği ilham ve aşktan başka diğer bir şey de, O'nun mukaddes irade ve emirlerine tam bir teslimiyet ve tevekküldür. Bu mutlak itaat, sâdece iman ve aşktan değil, her mü'minin kalbinde ve ruhunda öyle pek yerleşmeyen mukaddesât korkusundan ve derin saygıdan da kaynaklanmaktadır.

Bu bahsettiğimiz şeyler, ruhî vaftizin temel özellikleri olup, İslâm dininin mensuplarından başka hiç bir kimsede zuhur etmez. Müslümanlarla aynı Allah'a inanan Hz. Yahya, Hz. İsa gibi peygamberlerle, bunların hâvarileri, ilâhî rahmet ve mağfirete nâil olma bakımından aynı payeye sahiptirler. Hattâ Kutsal Ruh'un bizatihi kendisi bile bir mahluk olup, benim, senin sevip korktuğumuz şekilde ALLAH'ı sever, Allah'tan korkar.

2. Ruhî vaftizin ikinci işareti "*ilim-irfan*" oluşudur. Pek çok kimsenin bilip öğrenmek için çaba sarfettiği Cenâb-ı Hak ve O'nun iradesinin ilmini öğrenmek sadece ve sâdece Müslümanlara nasip olmuştur. Bu bilgiyi her Müslümanın temiz simasıyla, olgun davranışlarından okumak mümkündür. Ancak, böyle bir kimse, bir çocuğun anne ve babasının tabiat ve mahiyetini anlayamaması gibi Allah'ın zatını ve mahiyetini id-

rak edemez. Fakat bebeğin diğer kadınların arasında kendi annesini tanıması gibi O'nu tanır ve sever. Tabii bizim burada yaptığımız, sâdece bir teşbihten ibaret olup, aslında bir Müslümanın Rab' bini bilmesiyle, bir bebeğin annesini tanıması arasında doğrudan doğruya bir münâsebet kurmak elbetteki son derece günahdır. Bir Müslüman ne kadar câhil, basit ve günahkâr olursa olsun her tabiat olayında Allah'ın hikmetlerini araştırır. Ve yine Müslüman bir kimse gerek iyi gerek kötü zamanında Allah'ı asla hatırlıdan çıkarmaz. Ezan bu irfanın canlı şahididir. *“Allah'tan başka ilâh yoktur”* ifadesi müşriklere karşı ezeli bir protesto olup bütün Müslümanlar *“Allah'tan başka bir ilâh'ın olmadığına şehâdet ederim”* derler.

Bu münâsebetle insan nefsinin, insan ruhundan tamamen farklı olduğunu da belirtmek icap eder. İşte insanın idrakini aydınlatan ve ona gerçek bilgiyi aşkılayan kuvvet, nefis değil bu kutsal ruhtur. Bunun gibi kötü ruh (nefs) de, insanı kötülük yapmaya, putperestlik ve inançsızlığa sürüklemeye çalışır.

3. *“Sıbgatu'l-lah”*, İslâm cemiyeti ve ordusunun, her türlü hatâ, günah, hurafe ve bilhassa da putperestlik karşısında aşılmaz bir set olması için *“Ateş”*le yapılmış ilâhî bir boyama şeklidir. Bir müslümanın kalbini ve ruhunu yumuşatan, böylece gerçek cevherini cürufundan ve pisliklerinden ayıran, işte bu ateşten vafizdir. Yine O, Cenab-ı Hak'la mü'min kulları arasındaki ittifakı kuvvetlendirip sağlamlaştıran ve onların Allah yolunda savaşmaları için kuvvetle donatan ilâhî bir

kudrettir. Bu sebeple bir Müslümanın, Allah ve din uğruna gösterdiği her türlü çaba ve gayret mukaddestir. Bir vahşi, fetişleri; bir putperest, putları; bir Hristiyan da “haç”ı için savaşı; fakat bütün bunlar, İslâm’ın mukemmel Allah inancı karşısında oldukça boş şeylerdir.

Netice olarak, Müslüman kardeşlerimin dikkatini bunların kim olduğunu bilmeye, Allah’ın nimetlerini idrake ve bunları uygun bir şekilde yaşamak konusuna çekmek istiyorum.

VII

“PARAKLET”, RÛHULKUDÛS DEĞİLDİR

Kitabımızın bu bölümünde, Yuhanna İncili'nde geçen meşhur Paraklet (Paraclete) konusunu inceleyeceğiz. Daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi, Hz. İsa da Hz. Yahya gibi, Allah'ın Saltanatı'nın kurulacağını müjdelemiş, insanları tövbe etmeye çağırmış ve günahından dolayı pişmanlık duyanları vaftiz etmiştir. Bu iki peygamber de ilâhî vazifelerini şerefle ifâ etmiş olup, Allah'tan aldıklarını İsrail kavmine aynen ulaştırmışlardır. Ancak, Hz. İsa, Allah'ın Saltanatı'nın kurucusu olmayıp onun sâdece bir habercisidir. İşte o bu sebeple kendisine gelen İncil'i yazmadığı gibi hiç bir kimseyi de bunun için görevlendirmemiştir.

Hız. İsa (a.s.) havârilere İncillerdeki “Allah'ın Saltanatı” ve “Paraklitos” ile ilgili güzel haberler anlamına gelen İncil'i, karşılıklı konuşmalar ve umumî vaazlar halinde açıklamıştır. Bu konuşmalar, vaazlar ve kıssalar, bunları işiten kimseler tarafından işitmeyenlere nakledilmiş; Efendilerinin bu söz ve öğretileri, daha sonra kısaltılarak yazılı hâle getirilmiştir. Artık Hz. İsa, Yahudi bir din adamı olmaktan ziyâde ilâhî bir Kelâm; Paraklet'in öncüsü, Efendi ve Seyyittir. Böylece O'nun saf ve hakikate dayalı sözleri, efsâne ve menkıbelerle karıştınıp bozulmuştur. Bir süre için onun herhangi bir zamanda bir alay meleklerle bulutların ötesinden tekrar dünyaya dönmesi beklendi. Halbuki Re-

suller(*) gelip geçtiği halde o gelmediği gibi, O'nun şahsı ve doktrinin etrafında da bir takım dinî ve felsefî spekülasyonlar ortaya çıktı. Mezhepler birbirini ko-
valamış, çeşitli isim ve ünvanlar altında bir sürü İncil ve İncil yazarları türemiş, çok sayıda Hristiyan din ada-
mı da apolojist diğer teorileri tenkit etmiş, savaşırmış-
tır. Eğer İncil Hz. İsa'nın sağlığında iken kaleme alın-
mış olsaydı, hattâ resuller heyeti tarafından güvenilir
kabul edilen bir kitap bulunsaydı, Nasıralı bu Peygam-
bere gelen ilâhî emir ve sözler, Periklit, yâni Ahmed
gelinceye kadar aslî şeklini ve bütünlüğünü koruyabi-
lecekti. Ne yazık ki gerçek böyle değildir. Her İncil
yazarı Hz. İsa'yı kendi hayal gücüne uygun biçimde
tasavvur etmiş ve O'nu kitabında değişik şekilde an-
latmış, dinini de farklı açılardan yorumlamıştır. Yuhan-
na İncili'nde geçen ve kelâma dâir yüksek seviyeler-
den seyreden düşünce; Periklit hakkındaki müjde: Hz.
İsa'nın kendi kanı ve bedeni üzerine söylediği izahı
gayrı kabil sözlerle buna benzer daha birçok mûcize-
ler, olaylar ve sözler, diğer üç İncil'e yabancı olduğu
gibi onu en azından iki asır hiç görmeyen Hristiyanla-
rın büyük bir kısmına da yabancı kalmıştır.

Bununla beraber, bu dördüncü İncil Yuhanna da,
diğer üç İncil gibi, İsa ve şagirtlerinin ana dili olan Âra-
mice değil, Grekçe yazılmıştır. St. Işıkta İncilinde yer alan
"Eudokia" kelimesini incelerken⁽¹⁾ karşılaştığımız

*) Hristiyanlar Hz. İsa'dan sonra, belli bir süre için çok sayıda Resulün
geldiğine inanırlar.

1) Geniş bilgi için bk.: İslamic Review dergisinin 1930 yılı Ocak ayı
136. sayısı.

güçlük, burada yine karşımıza çıkmaktadır. Hatırlanacağı üzere orada Yuhanna İncili'nde "*Paraklet*" şeklinde geçen ve bunun daha sonraki bütün tercümelerine ise "*Teselli edici*" şeklinde aktarılan bu mefhumun karşılığı olarak İsa'nın kendi ana dilinde acaba hangi ismi veya kelimeyi kullandığını araştırmıştık.

Bu pek garip, daha doğrusu hatâlı bir kuruluşa sahip olan "*Paraklet*" kelimesinin etimolojisini ve gerçek anlamını araştırmadan önce, bu Yuhanna İncili'nin belibaşlı özelliklerine kısa bir gözetmek gerekecektir. Bu kitabın yazarı ve güvenilirliği, her ne kadar Yüksek İncil Tenkitçiliğini ilgilendiren bir mesele ise de, şimdiki şekli ve muhtevasıyla bu İncil'in St. John tarafından yazıldığına inanmak mümkün değildir. İster Zebedee oğlu Yuhanna (John), ister bu adı taşıyan başka birisi olsun, Kelâm hakkındaki görüşleri dolayısıyla bu yazarın Yahudi bilgin ve Filozofu Philon'un görüşleri ile benzer görüşe sâhip olduğu görülmektedir. Büyük İskender'in Filistin'i zaptı ve İskenderiye'yi kurması ile birlikte ilk olarak bir kültür ve medeniyet devrinin başladığı bilinmektedir. İşte bu olaydan sonra Hz. Musa (a.s.) taraftarları ile Epikürcüler yüz yüze gelmiş ve neticede Kitab-ı Mukaddes'in mâneviyat anlayışı, Yunan putperestliğinin katı maddeciliği üzerine kuvvetli bir şekilde tesir etmeye başlamıştır. Çok sayıda Yunan kolonilerinin bulunduğu Filistin'de ve Mısır'da Grek sanatı ve felsefesinin Yahudi âlimleri tarafından benimsenip incelenmesi de bu devreye rastlar. Yunan fikir ve edebiyatının Yahudi okullarına girmesi, Yahudi ha-

ham ve bilginlerini harekete geçirdi. Gerçekten de İbranice öyle ihmâl edilmişti ki, İskenderiye sinagoglarında Tevrat, Grekçe tercümesi olan Septuaginta'dan okunuyordu. Nitekim bu yabancı kültür istilasını, kendi dinlerini daha iyi bir şekilde araştırmak ve bu tehlikeye karşı kendi kendilerini korumak için, bütün Yahudilerin harekete geçmesine sebep oldu. Bundan dolayı, Tevrat'la ilgili hakikatlerin Yunan düşüncesiyle yakınlaşıp uzlaşmasına imkân vermek gâyesiyle Kitab-ı Mukaddes tefsirinde tutulacak yol için yeni bir metot aramak gayretine düştüler. Çünkü, kendilerinin, Tevrat hükümlerini zâhirî lafzî şekliyle anlamaya dayalı halihazır metotlarının, üstün bir muhakemeye dayalı Eflatun ve Aristo felsefeleri karşısında tutunacak kadar kuvvetli ve elverişli olmadığını kavramışlardı. Fakat bu arada, Yahudilerin yoğun faaliyetleri ve dinlerine olan engin sadâkatlı da Yunanlıların kıskançlık ve kinlerini mûcip oluyordu. İşte, daha Büyük İskender'in himayesi altındaki Mısırlı rahip Manetho, Yahudilik aleyhinde hakâret ve iftiralarla dolu bir şeyler de yazdı. Tiberius zamanında ise, büyük hatip Apion, manetho'nun bu iftiralarını yeniden canlandırdı. Öyle ki, bu faaliyetler zamanla halkı Tek Allah'a inananlara zulüm yapmaya sevk edecek kadar zehirleyip galeyana getirdi.

[İşte bu şartlar altındaki Yahudiler] hemence benimsenen yeni bir tefsir metodu geliştirdiler. Bu metot, Tevrat'ta yer alan her dinî emir ve hükmün, her hikâyenin ve hattâ bir şahsın isimlerinin altında izah

edilmesi gereken birtakım gizli mânaların bulunduğu kabule ve bunların allegorik tefsirine dayanmaktaydı. Aslında din felsefesinin sistemine benzer bir sistemi ihtiva eden bu allegorik tefsir, hemence ve hiç de layık olmadığı halde Tevrat'ın aslının yerini aldı.

Bu metoda şahsiyet kazandıran meşhur kişi ise, M.Ö. 25 yılında İskenderiye'de zengin bir Yahudi âîlesinin çocuğu olarak doğan Philon idi. Eflatun felsefesinin büyük üstadlarından olan Philon, mecâzî izaha dayalı tefsirini, temiz ve akıcı bir Grekçeyle yazmıştır. O, vahye dayanan dinlerin, doktrinlerin, en yüksek insan bilgisi ve aklıyla uyuşabileceğine inanıyordu. Philon'un zihnini en çok meşgul eden şey, Allah'ın, yâni Saf Ruh'un beşerî varlıklarla olan münâsebetinin nasıl tezâhür ettiği hususu idi. İşte Philon, burada Eflatun'un "*İdeler*" teorisinden hareket ederek, Dünya ile Tanrı arasında münasebetleri tanzim eden meleklerle *tekâbül etmek üzere "Ulûhiyetin Tezâhürleri"* adını verdiği bir araçlar serisi icat etti. Bu "*İdeler*"in en önemli unsuru olan Logos (Kelâm) Dünyada var olan yüksek akıl ile, Allah'ın fiilinin en yüksek ifâdesini teşkil ediyordu.

İskenderiye Okulu ile birlikte Yahudiliğin putperestlik üzerine galebesi de gerçekleşmiştir. Fakat Hahambaşı Paul Haguénauer'in küçük kitabı Manuel de Littérature Juive (s.24)'de isâbetle belirttiği gibi daha sonraları bu, Yahudilik değil Hristiyanlığın da aleyhine bâzı zararlı görüşlerin doğmasına sebebiyet vermiştir.

Bu yüzden Logos (Kelâm) akidesinin menşei Philon ve ilk olarak Eflatun'un zekâsının eseri olan *"İde-ler Teorisi"*ni putlaştıran Aziz Yuhanna'ya yâni Yuhanna İncili'nin yazarına kadar dayanır. Bu yazı serimizin birincisinde işâret ettiğimiz üzere, ilâhî Kelâm, Allah Kelâmı manasına gelmektedir. Yoksa kelâm olan Allah mânasına *değil*. Kelâm akıl sahibi bir varlığın özelliği olup, her akıl sahibi konuşan kimseye âit bir özelliktir; yoksa, o akıllı; konuşan bir varlık demek değildir. İlâhî kelâm ezeli olmayıp bir *başlangıca* sahiptir. Ezelde sâdece potansiyel (kuvve) olarak mevcuttur. Diğer taraftan, kelâm bir cevher olmadığı gibi, ne olursa olsun herhangi birşeyle maddeleştirmek büyük bir hatadır. Şayet *"Allah Kelâm'dır"* demek mümkün ise, *"Allah Rahmet'tir, Allah Sevgi'dir, Allah Hayat'tır, Allah Kuvvet'tir, v.s."* demek niçin mümkün olmasın? İşte bunun içindir ki, ben Hz. İsa (a.s.) için söylenilen *"Rûhullah"*; Hz. Musa (a.s.) için söylenilen *"Kelâmullah"* ve Hz. Muhammed (s.a.v.) için kullanılan *"Resûllah"* sıfatlarını aynen kabul ediyor ve ne mânaya geldiklerini de gayet iyi anlıyorum. Fakat, Ruh'un, Kelâm'ın ve Resul'ün ilâhî ve insanî özelliklere sahip, ilâhî bir varlık olduğu meselesine gelince, böyle bir şeyi ne anlayabiliyor, ne de kabul edebiliyorum.

[Bu ön bilgileri aktardıktan sonra] Paraklet konusunda Hristiyanların düştüğü hataları göstermeye ve çürütmeye devam edebiliriz. Bu yazımızda Hristiyan Kiliselerinin inandığı gibi Paraklet'in Rûhulkudüs olma-

dığını ve asla “rahatlatan” veya “şefâatçi” mânasına gelmediğini ispata çalıştıktan sonra, Allah’ın izniyle bundan sonraki bölümde de bu kelimenin aslının “Paraklet” değil “En çok hamdeden, şâni en yüksek ve en meşhur kimse” mânasına gelen ve “Ahmed” isminin tam karşılığı olan “Periklit” olduğunu açıkça göstermeye gayret edeceğiz.

1. RÛHULKUDÛS, HİRİSTİYANLARIN KİTAPLARINDA BİR ŞAHİSTAN ZİYADE BAŞKA BİR VARLIK OLARAK İFADE EDİLMİŞTİR

Biraz sonra atıfta bulunacağımız yeni Ahid’deki ifadelerin dikkatli bir tetkiki, siz okuyucularımıza, Rûhulkudûs’ün, Teslis’in üçüncü şahsı olmadığı gibi, müstakil bir şahsiyet de olmadığına yakinen inandıracak mahiyettedir. Fakat Hz. İsa’nın geleceğini müjdelediği “Paraklet”, ayrı ve belirli bir şahıstır. Bu sebeple, bu ikisi arasındaki esaslı farklılık, bu “Paraklet”le Rûhulkudûs’ün tek ve aynı varlık olduğu yolundaki faraziyeler karşısında kesin bir delildir.

a) Luka İncili’nin XI. Bab’ının 13. âyetinde(*) Rûhulkudûs’ün Allah’ın bir “hediyesi” olduğu açıklanmaktadır. Bu ifâdeden anlaşıldığına göre, günahkâr ebeveyn tarafından verilen “güzel hediyelerle”, Allah tarafından inanan kimselere verilen Kutsal Ruh hedyesi arasındaki farklılık, Ruh’un herhangi bir şahıs olduğu fikrini tamamen bertaraf eder mahiyettedir. Bu

*)Bahsi geçen bu ibare şöyledir: “İmdi, sizler kötü olduğunuz halde çocuklarınıza iyi hediyeler vermeyi bilerseniz, Semavî Baba, kendisinden dileyenlere ne kadar ziyade Ruhulkudûs verir.”

durum karşısında, böyle bir ayırımı yapmış olan Hz. İsa'nın dinleyicilerine, “*Baba Allah*”ın, “*Ruhulkudüs*” Allah'ı, dünyadaki “*çocuklarına*” hediye etmiş olduğunu söylediğini veya söylemek istediğini vicdânen ve aklen hiç iddia edebilir miyiz? Daha doğrusu Hz. İsa, İncil'deki bu ifadesinde hiç teslis'in birinci şahsının, üçüncü şahsa tercih edildiğine inandığını imâ etmiş midir? Ve yine Allah için söylemek gerekirse, Allah'ın Allah tarafından şu fânî insanoğlu için hediye olarak sunulduğuna Resullerin inandığını kabul edebilir miyiz? Böyle bir şeyin düşünülmesi dâhi bir müslümanı çileden çıkarır.

b) Pavlusun Korintoslulara 1. Mektubunun II. Bâb 12.'de ise bu Rûhulkudüs, cinsiyetsiz, cansız varlık olarak “*Allah'tan bir Ruh*” şeklinde tarif edilmektedir. St. Pavlus, gayet açık bir şekilde insandaki bu Ruh'un ona kendisine ait şeyleri bildiğini; böylece Allah'ın bu Ruhunun insana ilâhi şeyleri öğrettiğini ifade etmektedir. (1. Korintoslular, II)^(*) Netice olarak, kutsal ruh burada Allah manasına değil, allah'ın dilediği kimse-leri onun vasıtasıyla *bilgi sahibi kıldığı, irşâd ettiği ve kalbine ilham doldurduğu* ilâhî bir kaynak, mecra ve-ya vâsıta'dır. Kısacası, burada ruh, Allah'ın insan kalbi veya aklı üzerindeki fiilidir. Öğretmen, mürşit, ve ilham veren şahıs, *doğrudan doğruya* ruh değil; Allah'ın bizatihi kendisidir. Philon'un, Eflatun'un talebesi oldu-

^(*) Bahis konusu bu İncil âyeti şöyledir: “Çünkü insanın şeylerini insanın kendisinde olan ruhundan başka insanlar arasında kim bilir? Ve böylece Allah'ın ruhundan başka, Allah'ın şeylerini bilmez.”

ğunu az önce zikretmiştik. İşte o, Eflatun'u görmediği halde onun felsefesini öğrenmek suretiyle talebesi, Eflatun'cu bir filozof olmuştu. Aynı şekilde Hristiyan tarihinde Apostle (Havarî) Petrus ile İslâm Tarihinde Hz. Ali'nin (r.a.) Allah'ın kutsal ruhunu almdıklarına ve Allah'ın gizli ilmine vahiy yoluyla nâil olduklarına, böylece de *ilâh* mertebesine yükseldiklerine inanılmıştır. Tabii, nasıl bir Eflatun felsefesi, Eflatun'un; ve Eflatun'cu Philon da kendi güçlü zekâsının yaratıcısı *değilse*, Peter ve Hz. Ali (r.a.) de *Allah değildirler*. Şunu da belirtelim ki, yukarıda naklettiğimiz İncil ibarelerinde St. Paul (Pavlus), insanın Allah'la ilgili hakikatleri aklıyla değil, ancak ruhuyla, ilhamla ve vahiyle bilebileceğini açıkça belirtmiş bulunmaktadır.

c) Pavlus'un Korintoslulara 1. Mektubu VI. 19(*) faziler sâhibi mü'minler için, "*Allah'tan aldıkları Rûhulkudüs'ün de mâbedi*" şeklinde bir ifade bulunmaktadır. Yine bu İncil ayetinde Rûhulkudüs *bir şahıs veya melek olmayıp* Allah'ın fazileti, kelâmı, kuvveti veya dini olduğu dile getirilmiş ve erdem sahibi bir mü'minin cismi ve ruhu, Cenab-ı Hak'kın ibâdetine tahsis edilen bir mâbed ile karşılaştırılmıştır.

d) Yeni Ahid'in Romalılar'a Mektuplar Kitabında (VIII/9)(**) mü'minlerin kalplerinde yaşayan bu ay-

*) Bu ayet ise şu şekildedir: "Yahut bilmez misiniz? ki, bedeniniz, Allah'tan aldığınız sizde olan Ruhulkudüs'ün mâbedidir."

**) Sözü edilen bu ibare şöyledir: "Lâkin, eğer Allah'ın ruhu sizde duruyorsa, siz bedende değil, fakat ruhtasınız. Lâkin bir kimsede Mesih'in Ruh'u yoksa o adam Mesih'in değildir."

nı ruh, sırası ile “Allah’ın Ruhı” ve “İsa’nın Ruhı” olarak isimlendirilmiştir. Bu ifadelerde ise Ruh, sadece Hz. İsa’nın ilân ettiği Allah’ın Hak dini ve inanç sistemi anlamına gelir. Şurası muhakkak ki, buradaki ruh kelimesinin, Hristiyanların Rûhulkudûs anlayışlarını yâni Teslis’in üçüncü şahsını ifade etmediği kesindir. Biz Müslümanlar yaşayış ve davranışlarımızı daima için Allah’ın hak dinine uygun bir şekilde düzeltmeyi ister ve buna gayret gösteririz. İşte bundan dolayı aynen son peygamberin olduğu gibi Allah’ın dinine inanan kimseler olmamız ezelde kararlaştırıldı. Çünkü, Hz. Peygamber (s.a.v) de, Hz. İsa (a.s.) da ve diğer herhangi bir peygamberde bulunan kutsal ruh, Allah’ın ruhundan başka bir şey değildir. (*) Ruha “kutsal” denilişinin sebebi ise, onun şeytan ve cinlerin habis ruhlarından ayırt edilmesi içindir. Zira bu bahsettiğimiz ruh, hiç bir zaman ilâhî bir şahsiyet olmayıp, Allah’ın kullarını hidayete erdiren ve aziz kılan sâdece ilâhî bir nurdur. (**)

e) “Baba’nın, Oğul’un ve Ruhulkudûs’ün adıyla”

*) Bu konuda Kur’an-ı Kerim’in iki yerinde zikredilen (Hicr/29 ve Sa’d/-72) “Biz O’na kendi Ruhumuzdan üfledik” şeklindeki bir ayeti hatırlatmak istiyoruz.

**) Yazarın bu ifadeleri ile, İslâm mutasavvıflarının, kulun tam bir hûlûs ile ibadet ve taatte bulunması halinde Cenab-ı Allah’ın, dini hakikatleri öğretmek maksadıyla kulun kalbine nur ihsan edeceğine dair görüşleri ve bunun için getirdikleri “Eğer siz takva üzere olursanız Allah size Furkan ve Nur verir” (Enfal/139), “Allah, bir kimseyi hidayete erdirmek isterse, kalbini İslâm için şerh eder, açar” (Enam/125) ve “İslâm için kalbi şerh edilen kimse, Rab’binden bir nur üzere bulunur” (Zümer/22) v.s. gibi Kur’an’î delilleri arasında büyük benzerlik bulunmaktadır.

şeklindeki İncil formülü, uydurma değil de Hz. İsa (a.s.) tarafından düzenlenmiş bir formül olsa bile, Allah'ın yeryüzündeki gerçek saltanatı demek olan İslâm dininin fiilen kurulmasından önceki bir inanç formülü şeklinde kabul edilmelidir. Kâdir-i Mutlak Allah, yalnızca belirli bir Oğul'un Baba'sı olmayıp, Yaratıcılık sıfatına binâen, onların yegâne müsebbibi mânasında bütün varlıkların, eşyaların ve akılların, bilgilerin babasıdır. Şurasını hemen belirtelim ki, bütün Şarkiyatçılar, "*baba*" olarak tercüme edilen sâmice "*abb*" veya "*abba*" kelimesinin, "*müsebbib, sebab olan kimse*" veya "*meyve yüklü*" ("*ibba*" = meyve) mânâlarına geldiğini bilir. Bu kelimenin bu şekil bir anlamı tamamen mantikî ve dînen de meşrûdur. Bilindiği üzere İncil "*Baba*" adını sık sık kullanır ve bir yerde de Allah gûya "*İsrail benim ilk oğlumdur*" der. Yahudilerin başka bir kitabında, daha doğrusu Eski Ahid'in Eyüp Kitabı'nda ise O, "*yağmurun babası*" olarak isimlendirilmiştir. Yüce Yaratan'ın bu isminin Hristiyanlarca kötü mânada kullanılması sebebiyle Kur'an-ı Kerim, onu kullanmaktan uzak durmuş, zira Tek Allah'a inanan bir Muvahhid ve Müslümanın inançları noktasından, Oğul'un Ezel'deki doğumu ve Allah'ın zürriyet sahibi olduğu yolundaki bir Hristiyan doğması, tamamen küfürdür.

Hristiyanların bu vaftiz formülü ister güvenilir, ister uydurma olsun, orta yerde gizli tutulan bir hakikatin var olduğuna inanmaktayım. Şöyle ki; İncil yazarlarının bu ibâreyi, vaftiz törenlerinden başka hiç bir yer-

de, hiçbir âyin, ibâdet ve iman ikrarında kullanmaya müsaade etmedikleri anlaşılmakta olup, *bu husus son derece önemlidir*. Daha önceki bölümlerde gördüğümüz gibi, Hz. Yahya, Ruh ve Âteş'ten meydana gelen bir vaftizin, Hz. Pelgamber (s.a.v.) tarafından yapılacağını bildirmiştir. Hâlihazırda Cenâb-ı Allah'ın biz-zat ve Daniel'in rüyasında sözü edilen İnsanoğlunun ise bir aracı olarak vaftiz yaptıkları [mü'minleri iman boyasıyla boyadıkları] düşünülürse, bunların isimlerini birinci ve ikinci müessir kuvvet olarak zikretmek hiç de yanlış ve mantıksız olmaz. Kezâ, Rûhulkudûs ismi de "*Sıbgatullah*"ın müşahhas bir illetidir. Kilise tarafından saptırılmadan önce "*Baba*" kelimesi, hakiki mânasında doğru bir şekilde kullanılıyordu. Hakikatte ise "*Sıbgatullah*", İslâm dini demek olan Allah'ın Saltanatı'nda yeniden doğuyordu. Bu yeniden doğuşu meydana getiren müsebbip ise doğrudan doğruya Cenâb-ı Allah'tır. İslâm dininde doğmak, Allah'a inançla bağlanmak İncil'in deyimiyle söylemek gerekirse "*Semâvî baba*"nın en büyük lütfu ve hediyesidir. Bu hususta Allah, elbetteki dünyevî baba ile kıyaslanmayacak kadar cömert ve Merhameti sonsuzdur.

Hristiyanların vaftizi esnasında söylenilen ve kim ve ne olduğu bir türlü bilinmeyen Âmentü'deki "*oğul*"'a gelince gerçekten de bu formülde sözü edilen oğul kimin oğludur? Eğer Allah, Hristiyanların dediği gibi gerçekten "*baba*" ise, tecessüs ve merak sahibi dikkatli bir kimse çıkıp da vaftiz formülüyle kastedilen gerçek Oğul'un bir sürü "*Oğullardan*" hangisi olduğunu öğ-

renmek istemiyecek mi? Zira İncil’de Hz. İsa’nın “*Sen bizim gökyüzündeki Babamızsın*” dediği kayıtlıdır. Bu durumda eğer biz hepimiz O’nun mahlukları mânâsında evlatları isek, vaftiz duasında yer alan “*Oğul*” sözünün zikredilmesi anlamsız ve hattâ saçmalık olur. Diğer taraftan, “*İnsanoğlu*” -diğer adıyla Barnaşa- isminin tam seksenüç yerde zikredildiğini bilmekteyiz. Kur’an, hiçbir zaman Hz. İsa için “*İnsanoğlu*” tabirini kullanmayıp sık sık “*Meryemoğlu*” ismi ile hitap eder. Böyle bir hitap şekli gâyet normaldir. Zira Hz. İsa, babası olmaması sebebiyle sâdece bir “*Kadın oğludur*”. Siz Hristiyanlar budalaca bir şekilde Hz. İsa’yı Allah’ın oğlu olarak kabul edersiniz de, O’nun Hz. Yusuf’un veya başka birisinin oğlu olduğuna inanmadıkça ve tabii neticede O’na haşâ piçlik lekesini sürmedikçe bu Allah Resûlüne (s.a.v.) “*İnsanoğlu*” diyemezsiniz.

İşte vaftiz formülünde yer alan ikinci ismen [oğul], Yahudilerin Daniel Kitabı’nda zikredilen (VII. Bab) Barnaşa, yâni “*İnsanoğlu’nun*,” dolayısıyla da Yuhanna İncili’ndeki Ahmed, “*Periklitos*” (Paraklet) isminin bozulmuş şekilleri olduğunu ilham mı, basiret mi, yoksa rüya yoluyla öğrenip ortaya çıkardığımızı kesin olarak bilemiyorum.

Bahsi geçen formüldeki Rûhülkudûs kelimesine gelince... Bu bir şahıs veya müstakil bir ruh olmayıp, insanların kendisiyle hidâyete erişip, Tek Allah’a iman ettiği ilâhî bir vâsıta, kuvvet ve enerjidir.

2. RŪHŪLKUDŪS HAKKINDA NASRANÎ (HİRİSTİYAN) PEDERLERİN SÖZLERİ:

a) [İlk Hıristiyan pederlerinden] Hermas, bu Rûhulkudûs ifâdesiyle Hz. İsa'daki ilâhî cevheri, yâni "Oğul"un her şeyden önce yaratılmış olduğunu anlamaktır. (Similtude V.5, 6). Bu papazın, Rûhulkudûs-le Kelâm'ı karıştırıp karıştırmadığı veya Rûhulkudûs'ün Mesih'e ait belli bir eleman olup olmadığını fuzuli ve hattâ mânasız yere tartışmasına girmeksizin, Kelâm'ın bütün varlıklardan önce -yani ezelde- yaratıldığını ve Hermas'ın inandığı Ruh'un şahıs olmadığını söyleyebiliriz.

b) Şehit diye bilinen Justin (M.S. 100?-167?) ve Teofilus (120?-180?) Rûhulkudûs'ü bâzen Kelâm'ın zuhurunun özel bir şekli, bazen de ilâhî bir sıfat olarak anladıkları halde onu ilâhî bir şahsiyet olarak görmemişlerdir. Böylece ikinci asırda yaşamış olan bu Yunanlı iki papaz ve yazarın Bilgi'yi tarif etmediklerini ve dördüncü asır sonrasının Teslis'çilerinin Rûhulkudûs hakkındaki görüşlerine katılmadıkları anlaşılmış olmaktadır.

c) Hz. İsa'dan sonra 110-180 yılları arasında yaşayan Athenagoras, Rûhulkudûs'ün güneş ışınları gibi Allah'tan yayıldığını ve tekrar O'na geri döndüğünü söylemektedir. (*Deprecatio Pro Christianis*, IX, X). İrenaeus (M.S. 130?-202?) ise Rûhulkudûs ile Oğul'un, Allah'ın iki kulu olduğunu ve meleklerin de bunlara tabi bulunduğunu söylemiştir. Rûhulkudûs hakkında bu iki pederin düşünce ve inançları arasındaki

böyle bir farklılık, daha başka izaha lüzum göstermeyecek kadar açıktır. Arenaeus gibi bir otoritenin bildirisinde Allah'ın iki kulu olarak zikredilen unsurların, iki asır sonra Ulûhiyet mertebesine yükseltilmesi ve bunları yaratan Allah'la ortak iki varlık olarak iddia edilmesi çok şaşırtıcıdır.

d) İznik'li rahip ve Apolojistler içerisinde en bilgini ve en meşhuru Origen (M.S. 185-254) idi. *Hexepla*'nın bu yazarı, Rûhulkudûs'e şahsiyet izâfe etmekle beraber O'nu Oğul'un eseri olarak kabul eder. Ancak Rûhulkudûs'ün oğul tarafından yaratılışı, ilk kelâm'ın - veya oğul'un- Allah tarafından ezelde yaratılışı aynı anda olamaz.

Rûhulkudûs'le ilgili inanç sistemi M.S. 325 yılındaki İznik Konsülüne kadar yeterince işlenmiş bir konu olmadığı için bu Konsül tarafından esaslı bir karara bağlanamamıştır. Ancak 386'da İstanbul'da toplanan İkinci Uzlaştırma Konsülündedir ki, Teslis'in bu üçüncü şahsının, Baba ve Oğul'la aynı cevhere ve aynı değere sahip olduğu ilân edilmiştir.

3. "PARAKLET" KELİMESİ NE "TESELLİ EDİCİ", NE DE "MÜDÂFAA EDEN" ANLAMINA GEİR:

Aslına bakılırsa bu "Paraklet" kelimesi, hiçbir şekilde klasik ve yerleşmiş bir kelime de değildir. Bu kelimenin Grekçe tam imlâsı, Kilise lisânında "Yardım için çağrılan kimse, savunan ve şefaathçi" anlamlarının karşılığı olarak kullanılan *Paraklytos*'dur. (Bk. *Dict. Grec-Français, by Alexandre*). Yunancada "Rahatla-

tan, Teselli eden kimse” anlamına gelen kelimenin bu “*Paraclytos*” [Paraklitos] değil, “*Parakalon*” olduğunu bir Grekçe âliminin bilmemesi mümkün değildir. Kitab-ı Mukaddes’in Yunanca Septuagint Tercümesine sahip olmamakla birlikte Yahudilerin Yeremya’nın Mersiyelerinde ne kadar “*Teselli eden*” (Manahem) kelimesi varsa hepsinin (1,2,9,16,17,21, v.s.) de Yunancaya Parakaloo kelimesinden türeyen ve “*bir yere çağırmak, teşvik etmek, nasihat etmek, teselli etmek, dua etmek, niyaz etmek*” anlamlarına gelen Parakaloon kelimesiyle karşılandığını çok iyi biliyorum. Belirtilmesi gereken diğer bir nokta da, “*Paraklytos*” da mevcut olmadığı halde Parakalon kelimesinde *kappa* sessizinden sonra uzun *alfa* seslisinin bulunmasıdır. Meselâ (ki o bizi her türlü sıkıntılarımızda teselli eder) cümlesindeki, “*teselli eden*” terimi için “*Paraklitos*” değil, “*Parakalon*” kelimesi kullanılmalıdır. Bunun gibi daha pek çok örnek verebiliriz.

Bu arada “*Rahatlatan*” ve “*Teselli eden*” mânasına gelen başka bir Yunanca kelimenin de “*Parygorytys*” olduğunu belirtelim.

Dinî bir muhteva kazanan “*Paraclete*” [Paraklet] kelimesinde mevcut olan “*Şefaâtçi*” veya “*Bir fikri müdâfaa eden*” kelimelerinin diğer anlamlarına gelince... Şunu hemen belirtelim ki, bu mânayı veren kelimenin “*Paraklytos*” değil “*Paracalon*” olduğu şeklindeki fikrimde ısrar ediyorum. Zira Yunancada “*müdâfaa etmek*” karşılığı olarak kullanılan terim *sunegorus*; “*şefaâtçi*” veya “*aracı*” karşılığı olarak kullanılan keli-

me ise Medit  a'dır.

Bozulmuş şekli *Paraklytos* olan Grekçe kelimenin aslı şeklini ve gerçek anlamını, bundan sonraki bölümde sunacağım. Ancak sırası gelmişken meşhur Fransız Ernest Renan'ın da düştüğü bir hat ayı düzeltmek istiyorum. Hatırladığıma göre Mösyö Renan, meşhur eseri "*İsa'nın Hayatı*" isimli kitabında Yuhanna İncisinde geçen (Yuhanna XIV, 16, 26; XVI, 7 ve Yuhanna'nın Birinci Mektubu II.1) Paraclete kelimesine "*müdafaa eden*" şeklinde anlam vermiştir. O, Syro-Keldânî lisanındaki şekliyle "*Peraklit*"i, *Kategoros* kelimesinden gelen ve "*suçlayan*" anlamına kullanılan "*Ktighra*"nın zıddı olarak gösterir. Aracı ve şefaatchi teriminin S ryanicedeki karşılığı "*mis'aaya*" ise de, mahkemelerde "*müdâfaa eden*" kelimesi için "*Snighra*" (Yunancada Sunegorus kelimesinden türemiştir) kullanılmaktadır. Grekçeye yabancı olan pek çok Süryani, "*paraklita*" kelimesinin gerçekten Âramice yâni Peşitte Tercümesi'ndeki "*paraklet*" kelimesinin Süryanice şekli olduğu ve "*bir şeyden güvende olmak*", "*bir şeyden kurtarmak*" anlamındaki "*parak*" masdarı ile "*mel'un*" mânasına gelen "*lita*"dan meydana geldiği görüşündedirler. İsa'nın, insanları tabiatın belalarından kurtaran kimse ve bundan dolayı da "*Paraklita*"nın -şefaatchi'nin- ta kendisi olduğu yolundaki bir düşünce, (Yuhanna'nın Birinci Mektubu, II.1) bu Grekçe kelimenin aslında Âramice olduğu düşüncesine götürebilir. Buna benzer bir ifâde de Grek esi "*Maran Atha*";  ramicesi "*Maran Athi*" olan "*Efendimiz Geliyor*"

(Yuhanna'nın Birinci Mektubu, XVI. 22) ibâresidir. "*Efendimiz geliyor*" ifadesinin, mü'minler arasında Son Büyük Peygamber'in geleceği inancı ile ilgili olması bakımından ayrıca önem arzettiğini de antiparantez belirtelim. Şunu da ifade edelim ki bu "*Maran Athi*" terimi, bilhassa vaftiz formülü gibi hep gözden uzak tutulan ve çok önemli unsurlar ihtiva eden bir ifâdedir. Bu sebeple bu her iki ifade de ayrı bir çalışmaya ve ciddi bir izaha muhtaçtır. Hristiyan akidesine hiç te uygun düşmeyen bir çok işaret, ifade ve deliller ihtiva etmektedir.

"*Paraclytos*" kelimesinin gerek imlâ, gerekse gramer bakımından "*Teselli eden*" veya "*rahatlatan*" demek olmadığım yeterince ispat etmeye çalıştık. Başka bir yerde bu kelimeyi İncil'e "*yabancı bir kelime*" olarak tanımlamıştım, fakat şimdi bu kelimenin İncil'e hiç te yabancı olmadığını, ne yazık ki, asıl İncil'deki bir kelimeden tahrif edilerek aktarıldığını belirtmek istiyorum. [Gördüğünüz gibi] cehâlet insanlara ne büyük hatalar işletiyor. Hem, asırlardan beri câhil Latinler ve Avrupalılar, Muhammed (s.a.v.) ismini Mahomet; Hz. Musa'ninkini de Moses şeklinde yazmıyorlar mı? İşte bundan dolayı bazı titiz keşiş ve kâtiplerin Paraklytos kelimesinin tahrif edilmiş şekliyle doğru bir şekilde yazmış olmaları küçük bir mucize değil midir? Bu kelimenin aslî şekli "*En Meşhur*" ve "*Meth edilen*" mânasına gelir. Fakat, bozulmuş haliyle bu kelime 1800 yıl boyunca "*Teselli eden*" veya "*Müdâfaa eden*" anlamı veren kimselere daima için utanç vermekten başka hiç bir anlam ifâde etmez.

VIII
“PERİQLYTOS”, “AHMED” DEMEKTİR

“Ve Meryem Oğlu İsa da bir zaman şöyle demişti: ‘Ey İsrailoğulları, ben size Allah’ın Peygamberiyim. Benden önceki Tevrat’ı tasdik edici, benden sonra gelecek olan Ahmed adındaki Peygamberi de müjdeleyici olarak gönderildim...” (Kur’an-ı Kerim; es-Sâf Sûresi, 6)

“Ve ben Baba’dan isteyeceğim. Ve O size, sizinle dâimi kalacak olan başka bir Periqlytos gönderecektir” (Yuhana alİncili, XIV, 16, v.s.)

Yuhanna İncili’nin Hz. İsa’ya attettiği sözlerde bir kaç tutarsız ifâde bulunmaktadır. Şöyle ki, bu İncile bakılırsa sanki gelmiş de geçmiş bir kaç “*Periqlytos*” vardır ve bu “*başka Periqlytos*”, Hz. İsa’nın ricası üzerine gelmiş bulunmaktadır. Yine bu sözler, Grekçe İncil’in *Periqlytos* şeklinde tercüme ettiği bu isme havarilerin âşına olduğu gerçeğini gözardı etmektedir. Böyle yabancı bir ismin başında bulunan bu “*başka*” sıfatı çok garip ve çok lüzumsuz gözükmemektedir. Bu sebeple bu ibare ile oynanıp değiştirildiğine muhakkak nazarı ile bakabiliriz. Zira, bu ifâdeden Baba’nın *Periqlyet*’i (*Periklit*) Hz. İsa’nın ricası üzerine göndereceğini, aksi takdirde O’nun asla gelmeyeceği anlaşılmaktadır. Buradaki istemek kelimesi de pek hafif kalması yanında Nasıra’lı Peygamberin şahsına kibirlik isnadı da sergilemektedir. Eğer biz bu kelimelerin gerçek mânalarını

öğrenmek istiyorsak, bu ibareyi düzeltmeli ve çıkarılan veya tahrif edilen kelimeleri bulup şu şekilde tanzim etmeliyiz:

“Ben Baba’ya gideceğim, ve o size, sizinle devamlı kalacak olan Periqlytos adındaki başka bir resûl gönderecektir.” İşte bu italik yazılmış kelimeler sayesinde hem Hz. İsa’nın alçak gönüllülüğüne, hem de Periklit’in misyonuna ve şahsiyetine uygun bir ibare elde etmiş oluruz.

Hatırlayacağınız gibi, Periklit’in Kutsal Ruh yâni ilâhî bir şahsiyet, Cebrail veya başka bir melek olmadığı daha önce görmüştük. Şimdi geriye bu Periklit’in Cenab-ı Hak ile kulları arasında bir “*Tesellici*” ve “*Savunucu*” olamayacağını ispat işi kalmaktadır.

1. Periklit, “*ne bir tesellici*” ne de bir “*Aracı*”dır. Daha önceki bir yazımızda bu kelimenin bu anlamlara gelmesinin imkânsız olduğunu ortaya koyan delilleri bütün ayrıntıları ile söylemiştik. İsa, paraqalon kelimesini kullanmadığı gibi, mutlak mânada bir tesellilik ve şefâatçilik fikri de dînî ve ahlâkî açıdan uygun düşmez.

a) Aslında Hz. İsa’nın haça gerilerek öldürülmesinin bu inançta olan kimseleri, orijinal günah belasından kurtarması inancı ve Komünyon Âyini ile elde edilen İsa’nın Ruhunu, rahmeti ve tecellisinin her zaman kendileri ile birlikte olacağı inancı, ne teselliye, ne de teselliciye ihtiyaç bırakacak mahiyettedir! Diğer taraftan, eğer onlar gerçekten böyle bir “*Teselliciye*” ihtiyacı duyuyorsalar böyle bir şey, Çarmının Kutsallığı

ile ilgili bütün Hristiyan telakki ve kuruntularının boşa çıkması, yerle bir olması demektir. Buna rağmen, İncillerde ve Azizlerin Mektuplarındaki ifâdeler, Hz. İsa'nın bulutların üzerinden ikinci gelişinin çok yakın olduğunu göstermektedir. (Matta, XVI, 28; Markos, IX, 1; Luka, IX, 27; Yuhanna'nın Birinci Mektubu, II, 18; Timeteus'a ikinci mektup II, 1; Selaniklilere İkinci Mektup, II, 3 v.s.).

b) Hem, teselli kaybolan hiçbirşeyi geri getiremez. Gözünü, sağlığını, oğlunu veya mevkiini, makamını kaybeden bir kimseyi teselli etmek, bu kaybolan şeyleri o kimseye tekrar kazandıramaz. İsa'nın dünyadan gitmesinden sonra Allah tarafından bir tesellcinin gönderileceğinin vaad edilmesi, başka âyetlerde müjdelenen "*Allah'ın Saltanatı*"nın zaferine olan ümitlerin tamamen yıkılması demektir. Böyle bir tesellcinin vaa-di, bir mâtem ve feryadı gösterdiği gibi, tabiatıyla Resûlleri de hayal kırıklığına uğratar, hatta ye'se bile düşürebilir. Bu durumda olan kimselerin, bir tesellciye değil, Şeytanı ve onun şer kuvvetlerini ezecek ve maruz kaldıkları korku ve zulümlere son verebilecek kahraman bir savaşıya ihtiyaçları vardır.

c) Cenab-ı Hak ile kulları arasında Mutlak bir "*Aracı*" fikri, "*Tesellci*" fikrinden de çürük bir iddiadır. Çünkü kul ile Halikî arasında mutlak bir aracı mevcut değildir. Bizim için mutlak "*aracı*", yalnız ve yalnız Allah'ın Birliği inancıdır. Mâhiyetindekilere, küçük bir odaya girip kapıyı kapattıktan sonra gizli bir şekilde ibadet etmelerini söyleyen İsa Mesih'in -Çünkü Se-

mavî Baba ancak bu şekilde dualarını işitecek ve kendilerine rahmet ve yardım lutfedecektir- onlara “aracı” vaadetmesi mümkün değildir [İsa’nın bu sözleri ile Kilisenin aracı fikri arasındaki] bu tezadı nasıl te’vil edeceğiz, bilemem.

d) İnanan herkes, dualarıyla, mü’min kardeşler için zaten şefaathiler. Peygamberler ve melekler de aynı şeyi yaparlar. Cenab-ı Allah’ın rahmeti, bağışlaması ve yardımı için dua etmek, başkalarının olduğu kadar bizim de vazifemizdir. Fakat, Allah kendisi dilemedikçe bir kimsenin duasını ve şefaatinin kabul etmek mecburiyetinde ve mükellefiyetinde değildir. (*) Eğer Rab’bimiz, sevgili kulu Muhammed (s.a.v.)’ın aracılığını mutlak surette kabul edecek olsaydı, erkek, kadın bütün herkes İslâm dinine girerlerdi.

Şefaati sayesinde af ve gönül rahatlığına eriştiğim iyi bir kimseye gerçekten minnettar olurum. Fakat beni bir celladın ellerine teslim edebilecek bir hâkim veya zorbanın tavassutu altına düşmekten de o kadar korkarım. Bu Hristiyanlar, Baba’sının sağ tarafında oturan İsa’nın kendilerine aracılık edeceğini nereden öğrenmiş ve Allah’ın tahtına oturmuş ikinci derecede başka aracılardan da bulunduğuna nasıl olup da inanmışlardır, hayret doğrusu! Kur’an-ı Kerim böyle bir şefaathçi yani aracı inancı ve fikrini şiddetle yasaklar. Şüphesiz biz kesin bir şekilde bilmesek de bu emin melek-

*) Bu hususta Kur’an-ı Kerim’de şöyle bir âyet bulunmaktadır: “Allah’ın izni olmadıkça O’nun katında şefaath edecek kim?” (Bakara, 255).

lerin, peygamberlerin, velilerin ruhlarının, himâyeleri altında bulunan insanlara yardım ve rehberlik etmesine Cenab-ı Allah tarafından ruhsat verildiğine de pekâla inanabiliriz. (*)

Müvekkili bulunduğu kimse için niyazda bulunmak suretiyle İlâhî Mahkeme huzurunda onu müdâfaa etmek fikri çok güzel birşeydir, fakat Allah'ın hırs, cehalet, tarafgirlik ve diğer kusurlarla illetli, beşerî bir hâkim olmaması sebebiyle bu da hatalı bir görüştür. Mü'min ve Müslümanların sadece dinî tahsil ve terbiyeye ihtiyaçları vardır. Çünkü Allah insanların kalbindeki şeyleri, hal ve hareketleri meleklerden ve peygamberlerden çok daha iyi bilir. Sonuç olarak, yaratıcı ile kul-ları arasında araçlara lüzum yoktur.

e) Aracıların varlığına inanmak fikri [Hristiyanlık] öncesi var olan) kurban, tanrılara kurban edilmek için yakılan hayvan, ruhbanlık ve hurâfeye inanmaktan kaynaklanmaktadır. Böyle bir inanç, pekçok kimseyi Azizlerin ve Şehitlerin mezarlarına ve heykellerine tapmaya kadar götürmüştü; Papazların ve Keşişlerin Hristiyanlar üzerindeki hakimiyetinin artmasına yardım etmiş; ilâhî varlıklar arasında halkın câhil kalmasını sağlamış; Allah ile insan ruhu arasındaki manevî hava da koyu bir "aracı" fikri arasında kaybolup gitmiştir. Böylece bu inanç güya Allah'ın rızasını kazanmak ve baş-

*) İslâmî inanca göre Kıyamet Gününde ancak Allah'ın müsaadesi ile Peygamberler, melekler, şehitler (ve bir rivayete göre de mü'minler) şefaate edebileceklerdir. Kimlerin şefaate edebilecekleri hakkında geniş bilgi için bk. Buhârî, Tevhîd, 24; Ebû Davud, Cihad, 26.

ka dinlere mensup kimseleri Hristiyan yapmak için onları büyük servetler elde etmeye, güçlü ve zengin tesisler kurmaya ve muhteşem kâşâneler yaptırmaya sevk etmiştir. Fakat bu misyonerlerin düşündükleri asıl şey, kendi hükûmetlerinin siyâsî nüfusu idi. Türkiye’de ve İran’da Ermenilerin, Rum’ların ve Süryanilerin başlarına gelen felâketin gerçek sebebini Doğuda bütün Avrupalı misyonerler tarafından verilen hâin ve devrimci telkinlerde aramak gerekmektedir. Aslında araçlara inanmak daima için bir suistimal, fanatıklık, zulüm, cehalet ve daha pek çok kötülüğün kaynağı olmuştur.

Yuhanna İncili’nde geçen “*Paraclete*” kelimesi, “*teselli eden*” veya “*müdâfaa eden*” anlamına gelmediği, daha doğrusu gelemediği gibi, hiçbir mânâ da ifade etmez. Ve bu kelime şimdi daha geniş bir şekilde ele alacağımız “*Periqlytos*” kelimesinin bozulmuş şeklidir.

2. “*Periqlytos*”, gerek etimolojik, gerekse lûgat mânâsı itibariyle “*en meşhur, şâni yüce ve övülmeye lâyık olan kimse*” demektir. Bu hususla ilgili şahidim, Alexandre’nin “*Dictionnaire Grec Français*” isimli eseri olup, bu kelimeyi şu şekilde tarif etmektedir: “*QU’on peut entendre de tous les cotés; qu’il est facile a entendre, Très célèbre = Pericleitos. Très célèbre, illustre, glorieux; = Perixleys, tres célèbre, illustre, glorieux, -den = Kleos, glorire, renommée, célébrité*”. Bu birleşik isim, “*Peri*” öneki ile “*övmek, hamdetmek*” kökünden türeyen “*kleotis*” kelimesinden mürekkeptir.

İngiliz telaffuzuna göre Periqltyos, ya da Perikleitos şeklinde yazılması gereken bu kelime, Arapçada “*en meşhur, en çok hamdeden ve şâni en yüce olan*” mânalarına gelen AHMED kelimesinin tam karşılığıdır. Burada halledilmesi gereken tek mesele Hz. İsa tarafından İbranice veya Ârâmice şekliyle kullanılan bu ismin Sâmice aslını bulmaktır.

a) Kitab-ı Mukaddes’in Süryânice Tercümesi olan Peşitte, Paraqlaita kelimesine yer verdiği halde onu lûgat mânasında kullanmamıştır. Halbuki Vulgate Tercümesi bu kelimeyi “*teselli eden*”, veya “*teselli edici*” şeklinde ifâde etmiş bulunmaktadır. Öyle zannediyorum ki bu kelimenin Arâmice karşılığı “*Mhamada*” yahut “*Hamida*” şeklinde olup Arapçadaki “*Muhammed*”, “*Ahmed*”; ve Grekçedeki “*Periqltye*” kelimelerine tekâbül etmektedir.

Bu kelimenin “*teselli*” şeklinde izahı “*Periqltye*” isminin kendisinin, tesellici olduğuna delâlet etmeyip, ilk Hristiyanları teselli etmek için *O’nun geleceği* ümit ve inancını ifâde eder. Hz. İsa’nın “*ölümü tadan*” bir çok kimsenin önünde izzetli tekrar döneceğini ümit etmek, onları hayal kırıklığına uğrattığı gibi, bunların ümitlerini “*Periklit*”in geleceğine bağlamalarına sebep olmuştur.

b) Meryem oğlu İsa’nın, İsrailoğullarına “*bilâ-hâre gelecek olan*” ve Ahmed adını taşıyan bir resûlden güzel haberler getirdiğini belirten bir Kur’an âyeti(*) İslâm Peygamberinin (s.a.v.) Hak Peygamber;

*) Bk. es-Sâf Sûresi, 6. âyet.

Kur'an'ın da gerçek bir ilâhî vahiy olduğunu ispat eden en kuvvetli delillerden biridir. Hz. İsa eğer Allah'tan vahiy ve ilham almamış olsaydı, Periqlyte'nin Ahmed demek olmadığını bilmesi katiyyen mümkün değildi. Kur'an'ın hâkimiyeti kesin ve nihâidir. Çünkü bu Grekçe kelime Grekçe mânası itibariyle Ahmed ve Muhammed kelimelerinin münakaşa kabul etmeyecek şekilde müterâdifidir.

Gerçekten de Cebrâil yâni Rûhûlkudûs, bu kelimenin, normal şekliyle en üstün şeklini birbirinden ayırmış olup Muhammed kelimesi tamamiyle birinci; Ahmed kelimesi de onun en üstün şeklini ifade eder.

Daha önce hiçbir şahsa verilmeyen bu benzersiz ismin, Allah'ın bu en meşhur ve en çok övülmeye layık olan Resûlû (s. a. v.) için âdeta mucizevî bir şekilde korunması, son derece hayret verici bir olaydır! Biz daha önce ne bir Perikleitos (veya Periqlytos) isminde bir Yunanlıya; ne de Ahmed ismini taşıyan bir Arap'a rastlamış bulunmaktayız. Gerçi Perikleys isminde Atinalı bir devlet adamının olduğu doğrudur. Fakat dikkat edilirse bu ismin anlamı "meşhur" demek olup kelime, ismi tafdil (en üstünlük) sigasında kullanılmamıştır.

c) Yuhanna İncili'nin çok açık bir ifâdesinden anlaşıldığına göre Periklit, Hz. Musa (a.s.) ve Hz. İsa (a.s.) da dahil olmak üzere diğer bir çok peygamberin başaramadığı muazzam bir işi başarmak ve yürütmek için gelecek ve insan kalbine yerleşecek olan yaratılmış bir Kutsal ruh ve belirli bir şahsiyettir.

Muhakkak ki biz Hz. İsa'nın havârilерinin Allah'ın nurunu aldıklarını, İsa'nın dinini gerçekten kabul eden kimselerin Rûhûlkudûsle takdis edildiklerini, zühd ve takva yolunu seçen çok sayıdaki tevhidci Hıristiyanın bir zamanlar var olduğunu inkâr etmiyoruz. Pentikost gününde -yani Hz. İsa'nın göğe yükseltilmesinden sonraki ongün- Rûhûlkudûs, konuşan bir âteş hâlinde havarilerin ve diğer inanmış yüzyirmi Hıristiyanın üzerine inmişti (Resullerin işleri II). Ateşten yüzyirmi dil halindeki bu Ruh'u alan insanların sayısı, vaftiz edilmiş üçbin ruha kadar çoğaltılmış, fakat bu sonunculara Ruhun âlevi uğramamıştır. Muayyen bir ruhun bu kadar çok parçaya ayrılması tabii ki mûmkün değildir. Ruhulkudûs bir şahsiyet olarak kabul edilmedikçe, onun Allah'ın kuvveti, rahmeti, lütfu, fiili ve ilhamı olduğuna hükmetmemiz gerekmektedir. Hz. İsa'nın, cemâatini takdis, takviye ve irşâd etmek, onlara bilmediklerini öğretmek için vaadettiği semâvî hediye ve kuvvet işte bu idi. Ancak, bu ruh, ilerde göreceğimiz gibi İsa'nın ve kendisinden sonraki Resûllerin bu işleri gerçekleştirmek için görevlendirilmediği ve böyle bir kuvvetin de verilmediği büyük işi tek başına gerçekleştiren Periklit'ten tamamıyla ayırdır.

d) Birinci ve ikinci asırdaki ilk Hıristiyanlar, bu yeni din hakkında yazılı şeylerden ziyade sözlü şeylere itibar ediyorlardı. İşte Papias(*) ve benzerleri böyle

*) Papias: M.S. II. yüzyılın ilk yarısında yaşadığı kabul edilen Hieropolis'li bir Kiltise Pederi idi.

kimselerdi. Hatta, daha Resûllerin sağığında birçok mezhepler, sahte Mesih'ler, *İsa düşmanları* ve sahte din adamları kiliseyi teker teker ve oldukça hırpaladılar. (Yuhanna'nın Birinci Mektubu, II, 18-26; Selniklilere İkinci Mektup, II, 1-12; Petrus'un İkinci Mektubu II, III, 1; Yuhanna' 7-13; Timeteos'un Birinci Mektubu, IV, 1-3; Timeteos'un İkinci Mektubu, III, 1-13). "*Mü'minlere*" dâima O'nun sözlü ifadeleri ile muamele etmeleri ve bunlara sımsıkı sarılmaları tavsiye ve teşvik edilmişti. Güya "*zındık*" addedilen Gnostik, Apollinaristler, Dosite v.s. gibi mezheplerin Luka tarafından zikredilen (I, 1-4) birçok uydurma yazılarda mevcut olduğu üzere Hz. İsa Mesih'in kurban edilmesi ve böylece Hristiyanları kefareten kurtarmasına dâir masal, menkıbe ve mübalağalı görüşlere inanmadıkları görülmektedir. İşte bu Hristiyanlarca zındık sayılan mezheplerden pek çok taraftarı bulunan birisinin lideri, kendisinin İsa ve bir çok taraftarının müjdelediği "*övmeye en çok layık kimse*" olduğunu iddia ederek, "*Perigleitos*" ismini resmen üzerine almıştı. Eğer Hz. İsa veya kendisinden sonraki bütün "*Resûller*" tarafından tasdik edilip benimsenmiş bir İncil mevcut olsaydı Yeni Ahid'in içinde ve dışında yer alan kitapların muhtevasına itiraz eden böyle pekçok sayıda mezhep ortaya çıkmazdı. Bu sahte Periklit'in bu hareketinden, ilk devir Hristiyanlarının, geleceği vaadedilen bu "*Hakikatın Ruhu*"nu belli bir şahsiyet ve Allah'ın Son Peygamberi şeklinde anladıkları neticesine rahatla varabiliriz.

3. Periklit kelimesiyle kastedilen şahsın Muhammed (s.a.v.) yani Ahmed olduğunda en ufak bir şüphe yoktur. Birisi Arapça, diğeri Grekçe olan bu iki kelime, tıpkı bu iki dildeki “*Ruh*” ile “*Pneuma*” kelimelerinin tam karşılığı olması gibi, aynı anlama gelmekte ve “*şanı en yüce*” ve “*en çok övülen kimse*” mânasına tekabül etmektedir. Hatırlanacağı üzere “*Periqlyte*” kelimesinin “*teselli eden*” veya “*müdâfaa eden*” anlamında tercüme etmenin imkânsız ve hatalı olacağını ortaya koymuştuk. Birleşik kelime olan Parakalon, Parakalo önekinden meydana getirilen bir fiilden türediği halde bu Periqlyte, Peri-qluo kelimesinden türetilmiştir. İkisi arasındaki fark gece ile gündüz gibi âşikârdır. Bu sebeple Periklitin, sadece Ahmed-Muhammed isminde bulunabilecek alâmetleri gözden geçirmek yerinde olacaktır.

a) Hz. Muhammed (s.a.v.) Cenâb-ı Allah'ın varlığı, birliği ve dini hakkındaki bütün hakikatleri, en doğru biçimde ve yalnız başına açıklamakla kalmayıp Allah ve O'nun sevgili kullarına karşı ısrarla sürdürülen iğrenç hakaret ve iftiraları da yine tek başına düzeltmiştir.

Hz. İsa'nın Periklit için, kendisinin görev ve şahsiyeti ile ilgili olarak “*şehadette bulunacak olan Hakkatin Ruhı*” dediği rivayet edilmektedir (Yubanna, XIV, 17, XV, 26). Hz. İsa, vaaz ve sohbetlerinde kendi ruhunun çok önceleri mevcut olduğunu söylemiştir. (Yuhanna, III, 58; XVII, 5 v.s.). Barnaba İncili'nde ise İsa'nın, Hz. Muhammed'in (s.a.v) ruhunun nurunu ve

izzetini görüp konuştuğu ifade edilmektedir. Hâtemü'l Enbiya olan Hz. Muhammed'in (s.a.v) Hz. İsa'dan çok önce yaratıldığına şüphe yoktur. (*) Bundan dolayı, Hz. İsa'nın, Hz. Muhammed (s.a.v) ile ilgili ifadesinde O'nu, "*Hakikatin Ruhü*" olarak tavsif ve ilân etmesi gayet tabiidir. İşte bu Hakikatin Ruhü'dur ki Allah'ın birliği hakikatini Teslis'e dönüştüren, İsa'yı hâşâ Allah ve Allah'ın oğlu mertebesine dönüştüren, her türlü hurafe ve bâtil itikat bataklığına saplanan Hristiyanları şiddetle paylamıştır. Bu Hakikatin Ruhü'dur ki Mukaddes Kitaplarını tahrif eden Hristiyan ve Yahudilerin sahtekârlıklarını ortaya sermiş; Hz. Meryem'in iffeti ve oğlu Hz. İsa'nın doğumu ile ilgili olarak Hristiyanların uydurdukları iftiraları yüzlerine çalmıştır. Yine aynı Hakikatin Ruhü'dur ki, Yahudi düzmelerinin, çeşitli rezâlet ve dedikodular attettikleri pek çok peygamberi temize çıkarmış; Hz. Lût, Hz. Süleyman ve daha nice peygamberlerin mâsuniyetlerini ve Hz. İsmail'in ilk evlat olma hakkını ispat etmiştir. Hz. İsa'nın, Allah'ın kulu, Resûlü ve mahlûku olduğunu beyan eden; Müslümanların putperest, büyücü ve münafık olmalarını kesinlikle imkânsız kılan da yine aynı Hakikatin Ruhü'dur.

b) Periklit'in, yâni Hakikatin Ruhü'nun belli başlı alâmetlerinden biri, O'nun, "*İnsanoğlu*" Ahmed'in şah-

*) Bir Hadis-i Şerife göre: Hz. Adem, (A.S.) daha ruh ile ceset arasında iken Hz. Muhammed (S.A.V) yaratılmış ve Peygamberlik vazifesi ile vazifelendirilmiş bulunuyordu. (Bk. Süyûtî, Camiü's-Sağır, Beyrut-1972, "küntü" maddesi.)

sında geldiği zaman “dünyayı günahından dolayı ilzam etmeyi (cezalandırmasıdır)” (Yuhanna, XVI, 8-9). İster Hz. Davud ve Hz. Süleyman gibi bir kral-peygamber; isterse Hz. İbrahim ve Hz. Musa gibi sadece bir peygamber olsun, Allah’ın hiçbir kulu, dünyayı Hz. Peygamber (s.a.v) gibi hırsla, şevkle, azimle ve cesâretle günahından dolayı cezalandırmış değildir. Dinin her emrini ihlâl etmek günahdır. Fakat bu günahların anası ve kaynağı putperestliktir. Bir şeyi Allah’tan daha fazla sevdiğimiz an, günaha batmışız demektir. Ancak, O’nun hâricindeki bir varlığa veya nesneye tapmak şirkidir. Daha doğrusu iyi, güzel, doğru ne varsa herşeyin inkân demektir. Allah’ın bütün peygamberleri ve veli kulları, kendi çevresindeki kimsele-i işledikleri günahdan dolayı te’dib etmiş iseler de, Hz. Peygamber (s.a.v.) gibi “dünyayı” te’dip edip düzene sokmuş değildirler. Bu mümtaz insan, Arap yarımadasından putperestliği daha sağlığında iken söküp atmakla kalmayıp, Dünyanın o zamanki en büyük iki imparatorluğu olan Sâsânî hükümdarı Husrev Perviz ile Roma İmparatoru Heraklius’a ve ayrıca Habeş Nacâşîsi’ne, Mısır hâkimine ve daha bir çok emir ve krala putperestlik ve bâtil inançları bırakarak İslâmiyeti kabul etmeleri için elçiler göndermiştir. Hz. Muhammed’in (s.a.v.) cezalandırması, Allah’tan almış olduğu âyetleri olduğu gibi nakletmesiyle, daha doğrusu İslâmiyeti vaaz etmesi, öğretmesi ve tatbikatını yapmasıyla başlar. Ancak şer kuvvetlerin başını çeken putperestlik, kendisinin karşısında orduları ile cephe almaya baş-

layınca, Hz. Peygamber (s.a.v) de kılıcına davranmak ve bu müşrikler ordusunu te'dib etmek mecburiyetinde kalmıştır. Bu, ilâhî emrin bir ifâsıdır. (Daniel VII) Hz. Muhammed Allah'ın Saltanatı'nı kurmak ve Hâkimler Hâkimi, Efendiler Efendisi Cenâb-ı Hak'ın emri ve nezâreti altında ilk hükümdar ve başkomutan olması için Allah tarafından kuvvet ve hâkimiyetle donatılmıştır.

c) Periklit'in yâni Ahmed'in kahramanlığının diğer bir özelliği de dünyaya adâlet ve faziletle çekidüzen verecek olmasıdır. Yuhanna İncili, XVI, 10'da geçen "*Sâlah için, çünkü artık babama gidiyorum*" sözünü İsa'ya maletmek hem yanlış, hem de zordur. Hz. İsa'nın Rab'bine dönüşü, Periklit'in gelmesi ile dünyanın ıslah edilme sebeplerinden biri olarak takdim edilmiştir. Peki bu niçin böyle olmuştur? Ve bu hususta dünyayı *kılm ıslah etmiştir*? Bunlar elbetteki Yahudiler olamaz, zira onlar İsa'yı çarmıha gerdiklerine ve onu öldürdüklerine inanırlar. Gökyüzüne yükseldiğini ve Sema'ya çekildiğini kabul etmezler. Kâfirleri küfürlerinden dolayı şiddetle cezalandırıp hizaya getiren peygamber sadece Hz. Muhammed'(s.a.v)dir. Bu hususta Kur'an-ı Kerim şöyle buyuruyor. "*Ey Muhammed, inançsız Yahudilere de ki, onlar gerçekten O'nu (İsa'yı) öldürmemişlerdir. Fakat Allah O'nu kendisine yükseltip kaldırmıştır*" (Nisâ , 158). Böyle bir cezalandırılma işine sadece Yahudilerle putperestler değil İsa'nın gerçekten çarmıhta öldüğüne inanan; O'nu Allah'ın oğlu olarak telakki eden Hristiyanlar da aynı derece-

de maruz kalmışlardır. Bu şekilde düşünenlere Kur'an şöyle cevap veriyor: *"Halbuki onlar (Yahudiler) İsa'yı öldürmediler, asmadılar da. Fakat bu konuda kendileri de ihtilafa düştüler."*(*) Hz. İsa'ya Hristiyanlığın ilk başından beri inanan birkaç havâri, Efendi'lerinin Haç üzerinde idam edildiğini red ile, O'na inanmış kimseler arasında Hz. İsa'ya çok benzeyen Judas İscariot veya başka birisinin kendisinin yerine öldüğünü ileri sürmüşlerdir. Korentliler, Bazı Lidyalılar, Korpokratyahlar ve daha bir çok mezhep mensupları hep aynı kanaattedirler. Çarmıha gerilme meselesini, ilk cildini Birinci Dünya Savaşından önce Türkçe olarak yazdığım *İncil ve Sâlib* isimli eserimde enine boyuna incelediğim halde, bu konuyu ilerde tekrar ele almayı düşünüyorum. Ahmed, (s.a.v.) Allah'tan aldığı vahye dayanarak Hz. İsa'yı gerçek hüviyeti ile tanıtmış, O'na *"Ruhullah"*(**) yani Allah'ın ruhu sıfatı ile hitap ve çarmıha gerilerek öldürülmediğini; beşerî bir varlık olmakla beraber, Allah'ın Resûlü ve sevgili bir kulu olduğunu ilân etmiştir. Böyle bir ifâde tarzı, Hz. İsa'nın kendi şahsiyeti, görevi ve göğe kaldırılışı ile ilgili olarak söylemek istediği ve yalnızca İslâm Peygamberi (s.a.v) tarafından dile getirilen bir husustur.

d) Periklit'in en önemli işâreti ise, İncil'in ifadesi ile *"Dünyayı te'dib etmek üzere Dünya'nın Efendisi"*

*) Nisâ Sûresi, 157.

) İsa'ya Ruhullah denilmesi ile ilgili Kur'an âyeti şöyledir: "O, Allah tarafından gelen bir **ruhtur. Artık Allah'a ve peygamberlerine inanın da Allah üçtür demeyin" (Nisâ, 171).

ne hüküm için hükmedilmiş olmasıdır” (Yuhanna, XVI,11). İncil’e göre bu dünyanın reisi veya kralı Şeytan’dır. (Yuhanna, XII, 31, XIV, 30). Çünkü bu dünya ona tâbidir. Bu hususta okuyucularımın dikkatini Arâmice veya Bábil lisanı ile yazılmış Daniel kitabına çekmek istiyorum. Orada “Kürsülerin” ve hükmün (Dinu) nasıl kurulup gerçekleştirildiği, kitapların (Siphin) açıldığı anlatılmaktadır. Arapçadaki “din” kelimesi aynen Ârâmicedeki “dina” kelimesi gibi hüküm mânasına gelmekle beraber daha çok din kelimesinin karşılığı olarak kullanılır. Daniel Peygamberin kullandığı bu kelime, asırlarca sonra Kur’an-ı Kerim’de din ve hüküm anlamında, hem de daha mânâlı bir şekilde yer alacaktır. (*) Nâçîz kanaatıma göre bu durum, ilâhî vahyin Daniel’e de, Hz. İsa’ya da, İslâm Peygamberine de (s.a.v.) aynı Rûhûlkudûs yâni Cebrail (a.s.) tarafından ulaştırıldığıının açık bir delili ve işaretidir. Hz. Muhammed, (s.a.v.) ümmî değil de Aristo gibi meşhur bir filozof dahi olsaydı, bu kelimeyi asırlarca önceki şekliyle bulup çıkaramazdı. İşte Daniel Kitabında şan ve ihtişamla tanımlanan mahkeme, Hâkimler Hâkimi Ebed tarafından korkunç dördüncü canavar şeklinde tarif edilen Şeytanı yargılamak için kurulmuştu. Ve yine, Cenâb-ı Hakk’ın huzuruna çıkarılan İnsanoğluna yâni “Barnaşa”ya benzer bir kimse (“kbar iniş”), bu canavarı öldürerek En Yüce Olan’ın kulları ve sevdiklerinin Saltanatını kurmak için dâima kudretle, şe-

*) Fatiha Sûresi’nde geçen “Maliki yevmid’**din**” ibâresindeki “din” kelimesi böyledir.

refle ve hâkimiyetle donatılıp vazifelendirilmiştir.

Diğer taraftan, sözü edilen bu canavarı öldürmek üzere Hz. İsa Mesih görevlendirilmemiştir. Çünkü o, bizzat İncillerin ifâdesine göre politik işlerden kaçınmış, Roma Kayzerine haraç vermiş(*) ve sevdikleri kimseler krallık tacı giydirmek istediklerinde gözden uzak bir yere kaçmıştır. Zira İsa, gayet açık bir ifade ile bu dünyanın asıl efendisinin daha sonra geleceğini söylemiştir. İğrenç putperestlik geleneğini kökünden söküp atacak şahıs ise Periklit'tir. İşte bu işin üstesinden bir kaç yıl içinde gelen tek insan, Muhammed Mustafa (s.a.v) olup İslâm da ilâhî Hüküm ve Saltanat, yani din'dir. Bunun için Kitaba ve Hâkimler Hâkimi, Melikler Meliki bir Allah inancına sahiptir. Hz. Muhammed (s.a.v) de bu ebedî saadet ve haşmetin muzaffer bir askeridir.

e) “Periklit”in son bir alâmeti de, onun kendiliğinden bir şey söylemeyip, kendisine ne vahyedilmişse onu aktarması ve olacak şeyleri göstermesidir. (Yuhanna, XVI, 13). Böyle bir şeyin, Hz. Muhammed'in (s.a.v) kendisinin ve Sahabelerinin en ufak bir sözünün yer almadığı veya müdahalesinin söz konusu olmadığı Kur'an-ı Kerim'e delâlet ettiği meydandadır. Gerçekten de bu kitapta yer alan herşey, Allah'ın sözlerinin vahyedilmiş şekliinden ibârettir. Allah Resûlü (s.a.v) Cebraîl'in kendisine söylediği şeyleri aynen nakletmiş ve emin vahiy kâtiplerine yazdırmıştır. Peygam-

*) Markos, XII, 13-17.

berimizin (s.a.v) kendi sözleri, lafızları ve telkinleri mu-
bârek ve örnek alınması gereken işâretler olmakla be-
raber, Allah Kelâmı değildir ve *Hadis veya Sünnet*
adıyla bilinirler.

Kitaplarda bu şekilde anlatılan Periklit'in hâlâ İslâm Peygamberi (s.a.v) olmadığını söyleyebilir miyiz? Ahmed'den başka Periklit'in fizikî, ahlâkî, amelî bütün özelliklerini, işâretlerini, alâmet ve nişanlarını kendinde toplayan başka birisi var mıdır? Hayır, asla!

Periklit hakkında yeterince konuştuğumuz için, bu husustaki sözlerimizi bir Kur'an âyeti ile bitirmek istiyorum: "*Ben, ancak, bana vahyolunana uyarım ve ben ancak bir uyarıcıyım*" (Ahkâf Sûresi, 9).

İNCİL'DE SÖZÜ EDİLEN “İNSANOĞLU” KİMDİR?

Kur'an-ı Kerim Hz. İsa'yı bize “*Meryem oğlu*” olarak takdim etmektedir. Aynı şekilde Hz. İsa'ya vahyedilen ve ilk havarilerin de bu şekilde duyup öğrendikleri Allah kelâmı asıl İncil de Hz. İsa'ya Meryem oğludur. Ne yazık ki o daha sonra hikâye ve efsanelerle doldurularak tahrif edilmiştir. İşte bu sebeple de “*Meryem oğlu*”, İsa bu muharref incillerde kız ve erkek kardeşleri olan “*Yusuf oğlu*” olup çıkmıştır.⁽¹⁾ İncil'in diğer bir çok yerinde ise “*Davud oğlu*”⁽²⁾, “*İnsan oğlu*”⁽³⁾ “*Allah'ın oğlu*”⁽⁴⁾ ve sadece “*Oğlu*”⁽⁵⁾, “*Mesih*”⁽⁶⁾ ve “*Kuzu*”⁽⁷⁾ şeklinde adlandırılmaktadır.

Yıllarca önce Katolik bir papaz olduğum sıralarda, bir gün Londra'daki Exeter Hall'ü ziyaret etmiştim. Ve burada genç bir tıp adamının “*Genç Hıristiyan Erkekler Birliği*”nin toplantısında vaaza başladığı

1) Matta, XIII, 55-56; Markos, VI, 3; 3-31; Luka, II, 48; VIII, 19-21; Yuhanna, II, 12; VII, 3,5; Resûllerin İşleri, I, 14; Korentoslulara Birinci Mektup, IX, 5; Galatyalılara Mektup, I, 19; Yahuda'nın Mektubu, I.

2) Matta, XXII, 42; Markos, XII, 35; Luka, XX, 41; Matta, XX, 30; IX, 27; XXI, 9; Resûllerin İşleri, XIII, 22-23; Romalılara Mektup, XV, 12; İbranililere Mektup, VII, 14 v.s.w

3) İsa'nın vaazlarının 83 yerinde bu ünvan kullanılmıştır.

4) Matta, XIV, 32; XVI, 16; Yuhanna, XI, 27; Resûllerin İşleri, IX, 20; Yuhanna'nın Birinci Mektubu, IV, 15; V, 5; İbranililere Mektup, 1,2,5.

5) Yuhanna V, 19-26 ve Vaftiz Formülünde; Matta, XXVIII, 19; Yuhanna, I, 34

6) Matta, XVI, 16 v.s.

7) Yuhanna, 1,29-36 ve Vahiy Kitabı'nın Çeşitli yerlerinde.

bir salona ister istemez ben de dahil oldum. “*Sık sık söylediğim bir şeyi tekrar etmek istiyorum*” dedi doktor. “*Hız İsa Mesih ya İncil’de iddia edilen kimse, ya da dünyada benzeri görülmemiş bir yalancı olmalıdır.*” O öyle söyleyedursun, ben de hayatımda böyle doğmatik bir ifade duymadığımı belirteyim. Zira bu genç doktorumuz bu sözleriyle, “*Hız. İsa eğer Allah’ın oğlu değilse en büyük sahtekârdır*” demek istiyordu. Şayet birinci faraziye kabul edecek olursanız iyi bir Hristiyan, yani Teslis’çi bir Hristiyan’sınız; ikinci şıkkı kabul ederseniz, Yahudisiniz demektir. Fakat bu iki önermenin ikisini de reddeden bizler bu mantığa göre de tevhidçi Müslümanlar oluyoruz. Gerçekten de biz Müslümanlar, İsa Mesih’e Kiliselerin attıkları bu yakıştırmaların hiçbirisini de kabul etmeyiz. Hız. İsa ne “*Allah’ın oğlu*” ne de “*İnsanoğlu*”dur. Hem eğer Allah’a “*Baba*” demeğe ruhsat verilmiş olsaydı, sâdece Hız. İsa’ya değil, her peygambere, her fâzıl insana “*Allah’ın oğlu*” demek icabederdi. Aynı şekilde Hız. İsa, eğer Dülger Yusuf’un gerçekten oğlu ve İncil’in iddia ettiği gibi evli, çoluk çocuk sahibi bir kaç kız kardeşle dört erkek kardeşten biri idiyse, herhangi bir insan için kulanılan bu garip “*İnsanoğlu*” tabiri niçin sadece İsa’ya yakıştırılmıştır.

Görüldüğü üzere Hristiyan papazları, rahipleri, din adamları ve apolojistleri esrar ve maskaralık için özel bir temâyüle ve muhâkeme için de hususî bir mantık anlayışına sahip bulunmaktadırlar. Onların bu mantığı orta yolu bulamaz; iki şey arasındaki farkı ayırde-

demez ve kullandıkları ünvan ve isimler için kesin bir fikre sahip değildirler. Üstelik onlar sadece kendilerinin inanabilecekleri bu uzlaşmaz ve çelişkili ifadelerinden öyle bir zevk duyarlar ki... Ve yine onlar, Meryem'in hem evli hem bekâr; Yusuf'un, Meryem'in hem kocası, hem nişanlısı; James, Jossi, Simon ve Yahu-da'nın, Hz. İsa'nın hem kardeşleri, hem kuzenleri olduğunu tereddütsüz söyleyebilmektedirler. Keza, İsa'nın hem Allah, hem insan; hem de "Allah'ın oğlu", "insanoğlu", "Kuzu" ve "Davud'un oğlu" olduğunu söyleyenler de bu dinin mensuplarıdır. Böylece onlar kahvaltıda büyük bir hırs ve iştahla yemeği arzuladıkları bacon(*) kabilinden birbirinden farklı ve birbirine zıt sıfatlarla karınlarını doyurmuş olmaktadır. Bunlar taptıkları şey hakkında asla kafa yorup düşünmezler. Ve kardeşlerinin kanlı kâtilinin hançerini babalarının huzurunda öpüyormuşçasına haça ve Allah'a taparlar.

Ben onmilyonda bir Hristiyanın bile "İnsanoğlu" tabirinin menşei ve gerçek mânası üzerinde tam ve kesin bir bilgi ve kanaat sahibi olduğunu zannetmiyorum. İstisnasız bütün Kilise ve bunların tefsircileri, Allah'ın oğlu'nun büyük bir tevazu örneği göstererek, bu insanoğlu ünvanını üzerine aldığını söyleyeceklerdir. Ancak, onlar bunu derken, Hz. İsa ve şakirtlerinin cân-ı gönülden inandıkları Yahudilerin Apokaliptik kitapla-

*) Bacon; Sabah kahvaltılarında yenilen yağda kızartılmış yumurtalı domuz eti.

rının uysal, mütevazî, başını hiç yere koymayan ve zalimlerin eline teslim edilip öldürülen bir “Barnaşa” (İnsanoğlu) değil; fakat koyun ve kuzuları parçalayıp yemeğe gelen yırtıcı kuşlarla canavarları dağıtmak, hatta yoketmek için büyük bir güç ve kudrete sahip “insanoğlu”nu haber verdiğini asla düşünmezler!

Hız. İsa’nın “insanoğlu” ile ilgili konuşmasını duyan Yahudiler, bununla kimin kastedildiğini gayet iyi anlamışlardı. Aslına bakılırsa Hız. İsa, bu “Barnaşa” ismini kendiliğinden uydurmadığı gibi Enok’un Kitabı, Sibylline Kitapları, Hız. Musa’nın Tahminleri, Daniel’in Kitabı gibi Yahudilerin Apokaliptik kutsal kitaplarında da bu “İnsanoğlu” ismine rastlamaktayız. Bu bilgilerden sonra Barnaşa, yâni insanoğlu adının menşesine geçebiliriz.

1. “İnsanoğlu”, “Barış’ın Saltanatı”nı tesis eden ve Allah’ın sevgili kullarını, Şeytanın putperest güçlerinin zulmünden ve esâretinden emin eden son peygamberdir. Bu “İnsanoğlu” (“Barnaşa”) adı, Kurtarıcı’yı, yukarıda bahsettiğimiz ifâdede “koyun” kelimesiyle temsil edilen Allah kullarından; ve yırtıcı kuşlar, canavarlar ve vahşi hayvanlar şeklinde ifade edilen diğer putperest milletlerden ayıdetmek için kullanılmış sembolik bir ifâdedir. Bu arada şunu da belirtelim ki, Allah, Yahudilerin Hezekiel Peygamberine hemen hemen daima “İsrail koyunlarının çobanı” mânasında “Beni Adem”, yani “Ademoğlu” diye hitap etmiş bulunmaktadır.⁽¹⁾ Bu Hezekiel Peygamberin kitabın-

1) Hezekiel, I, 26.

da da vahye dayalı bazı bilgiler bulmak mümkündür. O, nübüvvet kitabının başladığı ilk rüyasında, Ezel ve Ebed Olan'ın parlak mavi renkli tahtının yanında "*insanoğlu*"nun zuhur ettiğini haber vermektedir.⁽¹⁾ Allah'ın huzurunda ve meleklerden daha üstün bir mevkide bulunduğu sık sık dile getirilen bu "*Ademoğlu*", Hezekiel (veya Ezeziel)'in kendisi değildir.⁽²⁾ Bu kitaplarda yer alan izahlardan anlaşıldığına göre O, Allah'ın kullarını *başka yerde değil*, buradaki, bu *dünyadaki* kâfirlerin ellerinden kurtarmak için görevlendirilmiş "*insanoğlu*", yâni son peygamberdir.

a) Apokaliptik Enok (Hanok)'un kitabına göre "*İnsanoğlu*":

Herşeyden evvel şunu söylemeliyiz ki, İsa Mesih, Adem'in yedinci göbekten torunu tarafından yazıldığına inanılan Enok'un Vahyi'nden haberdardı. Çünkü "*James'in kardeşi*" ve "*İsa Mesih'in hizmetkârı*" daha doğrusu kardeşi olan Yahuda, Enok'un kendi ismini taşıyan bu kitabın gerçek yazarı olduğuna inanmaktadır.⁽³⁾ İlk Hristiyan yazarlarının iktibasları sayesinde mevcudiyetini koruyan bu harika vahiy, bazı dağınık parçalar halinde halen mevcuttur. Bu kitap aslında Photius'dan⁽⁴⁾ çok önce kaybolmakla beraber Habeşistan'da Abyssiniya Kilisesi'ne âit Kitab-ı Mukad-

1) Hezekiel, X, 2.

2) Hezekiel, XXXIV, 2.

3) Yahuda'nın Birinci Mektubu, I, 14. İncilerde bu Yahuda, İsa'nın dört kardeşinden biri olarak zikredilmektedir. Bk. Matta, XII, 55-56.

4) Bu Kitap İrlanda'da Piskopos Laurence tarafından İngilizceye de çevrilmiş bulunmaktadır.

deslerin içinde bulunmuş ve Dr. Dillmann tarafından geçen yüzyılın başında notlar ve açıklamalar ilâve edilmek suretiyle Habeş (Etiyopya) lisanından Almanca-ya tercüme edilmiştir. ⁽¹⁾ Kitap beş babdan veya kitapçıktan teşekkül edip, tamamı değişik uzunluktaki yüzon bölümden ibarettir. Konuları ise *“Meleklerin inişi”*, *“Onların kızlarla gayri meşru ilişkileri”*, *“her çeşit dalavere ve zararlı bilgileri elde eden dev cinsinden bir ırkı doğurmalarıdır”*. Daha sonra o, bunların kötü alışkanlık ve günahlarının, kendilerini daha sonra, Cenâb-ı Allah'ın Tufanı ile cezalandıracak kadar arttığından bahseder. Yine onun konuları arasında *“bu peygamberin, meleklerin rehberliğinde yaptığı ve çok esrâren-giz, çok hârikulâde şeyler gördüğü Sema'da ve Yeryüzün'de gerçekleşen iki seyahati de bulunmaktadır. Sulh'ün, yâni İslâm Saltanatı'nın tanıtıldığı kitabın ikinci bölümünde ise “insanoğlu”, sefih ve düşüncesiz bir hayat yaşayan kralları yakalayarak Cehennem'e atar.* ⁽²⁾ Ancak, bu ikinci kitap, bir kişinin kalemin-den çıkmadığı gibi, herhalde Hıristiyanlar tarafından tahrif de edilmiştir. Üçüncü bab veya kitapçık, astro-nomi ve fiziğe dâir enteresan ve ileri bir takım bilgiler ihtiva etmektedir. Dördüncü Bölümde ise, bu insan

1)Enok, XLVI, 4-8.

2) Photius, Kilise Pederlerinden olup M. IX. yüzyılda yaşamıştır. 858-867 ve 877-886 tarihleri arasında İstanbul patrikliği yapmışsa da diğer kilise ileri gelenleri ile arası açıldığından Ermenistan'a sürgüne gönderilmiş ve burada muhtemelen 891-898 yılları arasında ölmüştür. Bu kilise pederinin, Ortodoks kilisesi için büyük önemi hâiz çeşitli yazıları ve bibliyografya eseri bulunmaktadır. Ölümünden sonra “Aziz” olarak kabul edilmiştir. (Bk. dtu Lexikon, C. 14., Münih-1966, Photius maddesi.)

neslinin, başlangıçtan İslâmî devre -kitabın ifadesine göre-“*Mesihî devr*”e kadar devam edecek olan Apokaliptik görüş, iki hikâye ve birsürü semboller halinde dile getirilir. Buna göre yerin altından beyaz bir boğa çıkar ve kendisini beyaz bir inek takip eder. Bunların ikisinden, biri siyah diğeri kırmızı iki erkek yavru dünyaya gelir. Siyah, kırmızıyı boynuzlayarak kovalar. Sonra anne inek, kırmızıyı aramak için siyahı terkeder. Boğanın başka bir inekten siyah renkli bir kaç yavrusu olur. Ancak, anne inek, yavrusunu bulamaz ve feryadu figan eder. Bir müddet sonra bu kırmızı inek çıkıp gelirse de siyahlar kendi ırklarını methetmeye başlarlar. Şüphesiz bu açık benzetme, zürriyeti “*koyun yünü*” ile ifade edilen Hz. Yakub’a kadar uzanan Hz. Adem, Hz. Havva, Hz. Habil, Kabil, Hz. Şit, v.s. şahısları sembolize etmektedir. Ancak, bu Hz. Yakub’un kardeşi Esav’ın evlatları, yâni Edomiler, Tevrat’ta domuz sürüleri olarak takdim edilmektedirler. İkinci hikâyede ise bir koyun yünü yığını, canavarlar ve yırtıcı kuşlar tarafından sık sık rahatsız edilmekte, saldırıya mâruz kalmakta, dağılmakta ve doğranmaktadır. Bu tecâvüzler, kuzgunların ve diğer leş yiyen hayvanların saldırısına kadar sık sık tekrarlanmakta ve sözde Mesihî devrin zuhuruna kadar da devam etmektedir. Fakat, bir taraftan da genç bir “*Koç*”, bu saldırıları bertaraf etmek için büyük bir cesaret ve kahramanlıkla direnmektedir. Bundan sonra, gerçek efendi ve yünün sahibi olan “*insanoğlu*”, yünlerini kurtarmak üzere çıkagelir.

Gayri müslim bir araştırmacı, bir hakimın veya bir kâhinin bu rüyasını asla izah edemez. Böyle bir kimse, -onların hepsinin yaptığı üzere- bu hikâyeyi İsa'dan önce ikinci asrın ortalarında Makkabiler ve Kral IV. Antiyakus zamanında meydana geldiği kabul edilen hayâlî bir olaya atfederler. (*) Bu olay, Makkabiler kitabında geniş geniş anlatıldığı üzere, kendisini Kurtarıcı ilân eden birisinin, kocaman bir sopa veya sınıkla gelip, sağında ve solundaki kuşlarla canavarları darbelemesi, bunlar arasında büyük bir katliama girişmesi ve ağzını açan Arz'ın bunların büyük bir kısmını yutması, geri kalanların da uçarak kurtulması şeklinde tezahür etmiştir. Daha sonra kılıçlar, koyunlar üzerinde konuşmaya başlamışsa da beyaz bir boğa imdadına yetişerek bu zavalıları gerçek bir huzur ve emniyete kavuşturmuştur.

Enok Kitabı'nın beşinci babına gelince, bu tamamen dinî ve ahlâkî öğütlerden ibâret bilgiler ihtiva etmektedir. *French Encyclopedia*'nın ifadesine göre, mevcut şekliyle bu kitabın tamamı, orijinal Ârami dilinde Filistinli bir Yahudi tarafından en geç M.Ö. 110 yılına kadar tertiplenmiş olup, bazı deliller ihtiva etmektedir.

Kur'an, bu Enok isminden sadece "İdris" ismiyle zikretmektedir. İdris kelimesi ise Arapça ve Âra-

*) IV. Antiochus(Epiphanes), III. Antiochus'un oğlu olup M.Ö. 173-165 yılları arasında hüküm sürmüş ve Yahudileri Yunanlaştırmak için yaptığı çalışmalarla meşhurdur. (Bk. Alton, Bryant, The New Compact Bible Dictionary, A.B.D., 1974, s.47.)

mice “İblis” ve “Blisa”(1) gibi yalın isimler sınıfına giren Aramice “Drisa” isminin Arapça şeklidir. Hem İdris, hem de Drisa, “dereş” (Arapça “derise”) kökünden türetilmiş olup, “geniş bilgi sâhibi, âlim, allâme” demektir. Kur’an-ı Kerim’in bir âyetinde şöyle denilmektedir: “Aynı kitapta İdris’i de hatırla, çünkü O, çok sâdik bir peygamberdi; biz O’nu pek yüce bir yere yükselttik”. (Meryem Sûresi, 57-58).

İslâm tefsircilerinden Beyzavî ve Celâluddin’in(2), Enok (Nuh)’un; astronomi, fizik ve aritmetik bildiğinden, O’nun kalemle yazan ilk insan olduğundan ve idris kelimesinin “bilgin” mânasına geldiğinden haberdar oldukları anlaşılmaktadır. Bu da, bu İslâm müfessirlerinin yaşadığı devirlerde Enok Kitabı’nın henüz kaybolmadığını gösterir.

Azra ve Nehemya’nın kurduğu (M.Ö. 4. asır) “Büyüklük Sinagog Meclisi” tarafından İbranice Kutsal Kitapları tanzim işinin sona ermesinden sonra Enok’la beraber dinî ve kutsal sayılan diğer bütün kitaplar, Apokrif denilen ayrı bir sahte kitaplar zümresine dâhil edilmiş, bunlar, İbranice Kitab-ı Mukaddes’ten çıkarılmıştır. Bütün bu işleri bilgin ve dindar bir Yahudi heyeti yürüt-

1) İblis, Aramice “Blisa” kelimesinin Arapça şeklidir; “Kovulmuş” demek olup, Şeytan’ın diğer bir ismidir.

*) Yazar, Celâluddin ismiyle eğer Celâleyn tefsirinin yazarlarını kasdetmiş ise, onların kitabında Hz. İdris ile ilgili âyetlerin tefsirinde yukarıda verilen bilgilere rastlayamadık. Ancak yazarımız Abdu’l-âhad’ın sözünü ettiği Beyzavî, tefsirinde bu bilgilere yer vermiştir. Keza aynı bilgilere Şeyhzâde’nin tefsirinde de rastlanılmaktadır. Yazarımız herhalde bir zuhul neticesi, Şeyhzâde diyeceği yerde Celâluddin demiştir.

müş olup, bu üyeler içerisinde en meşhuru, Hz. İsa'dan önce 310 yılında ölen “*Adil Simon*” adındaki birisiydi. Hâlen sahte olarak kabul edilen bu kitaplar, Makkabiler devri ile Titus'un Kudüs'ü hemen yıktırmasından sonraki devir arasında ve değişik zamanlarda yazılmış Enok, Baruk, Musa, Ezra ve Sibilin adındaki kitaplardan teşekkül etmektedir. Dikkat edilecek olursa bunların, Antikite'nin bâzı meşhur şahsiyetlerinin ismi altında dinî ve vahye dayalı kitaplar meydana getirmek isteyen Yahudi filozoflarının modasına tamamen uygun olduğu görülecektir. Yeni Ahid'in sonundaki ilâhî Yuhanna adını taşıyan kitap bile bu eski Yahudi-Hristiyan geleneğine istisna teşkil etmez. Eğer “*Rabbin (İsa'nın) kardeşi Yahuda*”, Adem'in yedinci göbekten torunu Enok'un, kendi adıyla anılan yüzon bölümden müteşekkil kitabın gerçek yazarı olduğuna inanabiliyorsa, Şahid Justin, Papias ve Eusebius gibi ilk Hristiyan baba'larının da Matta ve Yuhanna'nın, yazarlıklarına inanmamalarına şaşmamak gerekir.

Bununla birlikte, benim maksadım bu Enok kitabının yazarının kimliğini tesbit etmek veya Yahudi tarihinin en acı ve en talihsiz olayları arasında yer alan bu anlaşılmaz ve esrârengiz vahiyler hakkındaki tefsir ve beyanları orta yere sermek olmayıp, bu “*insanoğlu*” isminin menşeyini izaha çalışmak ve onun gerçek mânasına ışık tutmaktır. Kilisenin Apokalipsleri ve İncilleri gibi Enok da, Allah'ın mü'min kullarını, düşmanlarından emin etmek ve bu kehâneti, Nihâî Hükümle pekiştirmek için bir “*insanoğlu*”nun geleceğini haber

vermektir.

b) Kudüs'ün Roma orduları tarafından en son tahribini takibeden yıllarda tertiplenen Sibylline (Sibilian) Kitabı ise^(*) bu “İnsanoğlu”nun Romalılar devrinde zuhur edeceğini ve bu imparatorluğu yıkacağını, böylece Allah'ın birliğine iman edenleri kurtaracağını dile getirmektedir. Bu kitap Hz. İsa'dan hiç olmazsa seksen yıl kadar sonra yazılmıştır.

c) Roma canavarını yoketmek görevi ve bu görev için gereken kudretin verildiği, bununla da kalmayıp, Allah'ın huzuruna çıkarıldığı kaydedilen Daniel'in rüyasındaki “İnsanoğlu”⁽¹⁾ isminin burada neye delâlet ettiği meselesi üzerinde daha önce durmuştuk. İşte Baruk'un Kitabı'ndaki “Musa'nın Semâ'ya Yükselişi” bahsinde yer alan konumuzla ilgili rüyalar da, yukarıda zikrettiğimiz “Apokaliptik Vahiylerde”ki hadiselere şekil ve “bir peygamber bekleyişi” motifi bakımından az-çok benzemektedir. Zira, bunların hepsi de, Allah'ın has kullarını kurtaracak olan şahsın “İnsanoğlu” veya aynı anlama gelen “Barnaşa” olduğunda müttefiktirler. Bu kurtarıcıya “İnsanoğlu” denilişinin sebebi ise, rüya şeklinde cereyan eden olaylardaki “canavar”dan ayırdetmek içindir. Çünkü birincisi Cenab-ı Hak'kı, ikincisi ise Şeytan'ı hatırlatmaktadır.

^{*}) Sibylline, bir kadın peygamber olup, ibadet ve kehânetle ilgili bilgiler ihtiva eden kitabı İsa'dan 1083 yıl önce yazmıştır. Bu Yahudi kehânetleri dilden dile dolaşarak Hristiyanlara da geçmiştir. Şimdiki haliyle bu kitap M.S., 500 yıllarında yazılmış olmalı.

1) Bk. Daniel VII. Bab ve Islamic Review'un Kasım 1938 sayısındaki “Muhammed in the Old Testament” adlı makale.

2. Apokaliptik kitaplarda sözü edilen “İnsanoğlu”-
’nun İsa Mesih olması da mümkün değildir. Çünkü
“İnsanoğlu” ismi, hiçbir şekilde “Meryem oğlu”na tat-
bik olunamaz. Kralları rezil hayatlarının ortasından ya-
kalayıp Cehennem’e atmak için “Nasıra’lı Kuzu”yu
(Hz. İsa’yı) görevli sayan incillerin (1) bu husustaki
bütün iddialarının her bir cüzü güvenilir olmaktan uzak-
tır. Ayrıca, O’nu bulutların üzerinde Ezel ve Ebed ola-
nın tahtına doğru bir melek alayı ile birlikte ilerleyen
“İnsanoğlu”ndan ayıran mesâfe, Jüpiter gezegeni ile
Dünya arasındaki mesafeden daha büyüktür. Bu se-
beple Yahudi Kralı, hahamı, nebisi gibi sıradan bir “be-
ni Âdem” veya “Mesih” olabilir ama Yahudi Resûl ve
nebilerinin haber verdiği “İnsanoğlu” olamaz. Yahu-
diler, O’nun bu görev ve ünvanını reddetmekte haklı-
dırlar. Ancak, O’nun peygamberliğini inkâr etmekte
hata ve de suç işledikleri açıktır. Adil Simon’un M.Ö.
310’da ölümünden sonra “Büyük Sinagog Meclisi”nin
yerini Sanhedrin almış olup, toplantıyı yöneten baş-
kanın soyadı “Nassi”, yâni “Prens” idi. “Bütün millet
helâk olmasın diye bir kavim uğruna bir adamın öl-
mesi daha hayırlıdır” demek suretiyle İsa’ya karşı hu-
kuku çiğneyen bu Nassi’nin (2) bir peygamber ola-
rak takdim edilmesi ise, gerçekten şaşırtıcıdır. (3)
Eğer bu şahıs bir peygamber ise, bu Mesih’in, mesih’-
lik (Kurtarıcılık) özelliğini veya peygamberlik misyo-

1)Enok Kitabı, XLVI, 4-8.

2)Yuhanna, XI, 50.

3)Yuhanna, XI, 51, 52.

nunu nasıl olup ta tanıyamamıştır?

Hız. İsa'nın bahsedilen mânada "İnsanoğlu" veya "Mesih" (Nihâf Kurtancı) olmadığını gösteren asıl sebeplere gelince:

a) Allah'ın elçisi, kendisinin, birkaç asır sonrasının mühim şahsiyeti olduğunu söylemek veya dünyada ileride vukubulacak hâdiselerin kahramanı olarak bulunmak üzere tekrar dirileceğini haber vermek için gönderilmiş kimse değildir. Hız. Yâkup "Allah'ın Resûlü"(1) (s.a.v) hakkında işarette bulunmuş; Hız. Musa, kendisinden sonra kitabı olan ve İsrail'in O'na itaat edeceği bir peygamberin geleceğini bildirmiş(2) Haggai, Ahmed'i(3) ; Malaki, Elişa'yı(4) ve "Ahdin Elçisi"ni haber vermişse de bu peygamberlerin hiçbirisi, kendilerinin dünyaya ikinci defa geleceği hakkında hiç bir iddiada bulunmamışlardır. Hız. İsa meselesinde son derece ters olan husus, Hız. İsa'nın önceden beri müjdelenen "İnsanoğlu" ile aynı şahsiyet olduğu iddiası karşısında, O'nun, İnsanoğlunun yapacağı bildirilen işlerden en küçüğünü dahi yapamamasıdır. Pilate'nin pençesi altındaki Yahudilere, bu sözü edilen "İnsanoğlu"nun Hız. İsa olduğunu ilân edip daha sonra bu aynı İsa'nın, Roma Kayzerine haraç verdiğinin söylenmesi, ve yine bu "Ademoğlu"nun başım koyacak yerinin olmadığını kabul edilmesi(*) , üs-

1) Ahd-i Atik, Tekvin, XLIX, 10.

2) Tesniye, XVIII, 15.

3) Haggai, II, 7.

4) Malaki, III, 1; IV, 5.

*) Matta, VIII.20.

telik Yahudilerin Roma boyunduruğundan kurtuluşunun belirsiz bir tarihe ertelenmesi, kendi milletlerini gerçekten önemsememek demektir. Şunu da belirtelim ki, bütün bu tutarsız sözleri, Hz. İsa'ya maletmek, onların geri zekâlılıklarını göstermekten başka bir işe yaramaz.

b) Hz. İsa, İsrailoğulları arasında yer alan bu "İnsanoğlu"nun kim ve vazifesinin ne olduğunu herkesten daha iyi bilmekteydi. Zira bu edepsiz kralları tahttan indirip Cehennem ateşine atacak olan kimse bu "insanoğlu" idi. "Baruk'un Vahyi" ve Ezra'nın Vulgate Tercümesinin dördüncü kitabı olan Vahyi(*) isimli kitaplarda, Roma İmparatorluğunun kalıntısı üzerine kudretli bir "Barış Saltanatı" kuracak olan "İnsanoğlu"nun zuhur edeceğini haber vermektedir. Kilise tarafından pek makbul sayılmayan bütün bu kitaplar, diğer bir adı da "İnsanoğlu" ve "Mesih" olan Son Büyük Kurtarıncının gelmesiyle ilgili Yahudi görüşlerini dile getirmektedir. Hz. İsa'nın, bu yazılanlardan ve böyle bir kimseyi hasretle bekleyenlerin varlığından habersiz olması ise düşünülemez. Kezâ, Hz. İsa'nın, Sanhedrin -Büyük Kudüs Mahkemesi- ve Yahudiliğin, bu kelimelere isnat ettiği mânada bir ünvanı taşıması da söz konusu olamaz. Çünkü, bu Meryem Oğlu'nun si-

*) Eski ve Yeni Ahid'lerde Ezra, Kur'an'da Üzeyr olarak anılan kimseyi Yahudiler büyük bir kâhin olarak bilmekteydiler. Bu peygamber Tevrat'ın eski şeklinin ortadan kalkmasına çok üzülmüş ve rivayete göre bu dua kabul olunmuştur. Tevrat'ı yeniden yazarken İbranice yerine Keldaniceyi kullanmıştır.

yâsî bir tasavvuru ve sosyal konularda plânı olmadığı gibi, “Efendi”, muzaffer, resul, peygamberlerin aziz ve şanlı sultanı olan “İnsanoğlu”nun ve “Mesih”in sâdece bir öncüsüdür. Bu sebeple de Mesih ve “İnsanoğlu” değildir. (*)

c) İncil’de Hz. İsa’nın ağzından tam seksenüç yerde geçen “İnsanoğlu” isminin tenkitli bir araştırması, bu ifâdeyi Hz. İsa’nın asla kendisine hasretmediği ve bunun üçüncü bir şahıs için kullandığı neticesini ortaya koyacaktır. Şimdi vereceğimiz birkaç örnek, bizi, Meryem oğlu’nun bu ünvanı, ileride gelecek başka birisi için kullandığına inandırmaya kâfi gelecektir zannediyorum.

1) Bir yazıcının, yâni bilgin bir kimsenin “*Senin ruhun nerede olursa ben de onu takip edeceğim*” demesi üzerine Hz. İsa, “*Tilkilerin inleri, gökkuşlarının yuvaları vardır, fakat insanoğlu’nun başını yaslayacak bir yer yoktur*”⁽¹⁾ şeklinde bir cevap verir. Bunu takip eden âyetle de Hz. İsa, ölen babasını gidip gömmek isteyen bir şâgirdinin bu izin talebini reddeder. Maalesef Hristiyanlar arasında bu bilgin kâtibinin kendisini takip etmesi konusunda İsa’nın itirazında dile getirilen bu çok basit düşünceyi keşfedebilecek çileli bir

*) Yazarın burada “İsa, Mesih değildir” sözünden maksadın, Meryem Oğlu’nun diğer bir isminin de Mesih olduğunu inkâr olmayıp, O’nun “Nihai Kurtarıcı” olmadığını beyan etmektir. Çünkü Kur’an-ı Kerim’in başta Al-i İmrân 45, Nisâ 171 ve Tevbe 30 olmak üzere birkaç âyetinde İsa Mesih olarak anılmaktadır.

1) Matta VIII.20.

baş a veya muhâkerne kabiliyetine sahip ne bir aziz, ne ne bir peder, ne de bir İncil yorumcusu bulabilirsiniz. Eğer İsa, onüç havarisi için bir yer bulabilmişse, pekâla ondördüncüsü için de bir yer temin edebilirdi. Ayrıca, sayıları yetmiş bulan taraftarlarının arasına da kaydedebilirdi⁽¹⁾ Üstelik bu kâtip, Zebede ve Yuhanna oğulları gibi câhil balıkçılar da değil, bilgin ve fakih bir zattır. Bu şahsın samimiyetinden şüphe etmeye de yer yoktur. Çünkü bu kâtip herhangi bir zamanda Semâ'nın ordularını çağırarak ve atası Davud'un tahtına çıkacak olan ve önceden haber verilen Mesih yâni İnsanoğlu'nun gerçekten Hz. İsa olduğuna inanmak için gelmişti. İşte Hz. İsa, bu şahsın, tahmininde yanlış olduğunu hemen anlayıp şu dünya üzerinde başını uzatacak iki arşınlık toprağı bulunmayan Meryem Oğlu'nun bu hâliyle kendisine rehberlik edecek "*İnsanoğlu*" olamayacağını açık bir şekilde söylemek istemiştir. Hz. İsa, böyle demekle kabalık etmiş olmuyor; aksine bu bilginin boş bir ümit peşinde zamanını heba etmemesini sağlıyor.

II) İncil'de Hz. İsa'nın, "*İnsanoğlu*" koyunları keçilerden ayıracaktır" dediğı de yazılıdır.⁽²⁾ Burada şüphesiz, "*koyun*" tabiriyle ilâhî Saltanata tâbi olacak mü'min İsrailoğulları; "*keçi*" tabiriyle de Allah'ın hak dininin düşmanlarıyla işbirliğı yapan ve neticede hüsran a mahkûm olan Yahudiler kastedilmiştir. Bu ifade, Enok'un Vahyi'nin "*İnsanoğlu*" hakkında verdiği

1) Luka X.1.

2) Matta XXV. 31-34.

haberle gerçekten aynıdır. Böylece Hz. İsa'nın bu sözleri, Enok Kitabı'nı doğrulamakta ve ona ilâhî bir özellik kazandırmaktadır. Hakikaten de Meryem Oğlu'nun kendisi, İsrail'in koyunlarını⁽¹⁾ Allah'ın inançlı kulları olarak kalmalarını öğütlemek ve kendilerini düşmanlarından ebediyen emin kılmak üzere gelmekte olan "İnsanoğlu"nun ortaya çıkışını sabırla beklemelerini ikaz etmek için gönderilmiştir. Tekrar belirtelim ki Hz. İsa, [*"Müjdelenen Mesih"* manasında] *"İnsanoğlu"* olmadığı gibi, dünya siyaseti ile de ilgilenmemiştir. Hatta sevip iman eden birkaç İsrailoğlu dışında kendisini hep reddeden ve hakir gören bu *"keçi ve koyunlarla"* ilgili herhangi birşey de yapmamıştır.

III) İncil'de *"İnsanoğlu"*, Cumartesi gününün Efendisi^(*) yâni bu günde iş yapmama geleneğini kaldıracak güce sahip olarak da tanıtılmaktadır. Halbuki İsa, Cumartesilerin sıkı bir takipçisi olup, Sinagoglarda ve mâbedlerde halkın tedavi işleriyle de bilhassa bugün ilgileniyordu.^(**) İsa'nın, Kudüs'ün yıkılması ile doğacak millî bir felâketin Cumartesi günü olmaması için, dua etmek üzere, kendisine inananlara emir verdiği de yine İncillerde yazılıdır.^(***) Öyleyse Hz. İsa, her Yahudi gibi Cumartesilerini koruyup gözetmeyi alışkanlık haline getirmişken, nasıl olur da O'na *"Cumartesi"*

1)Matta XV. 24.

*) Matta XII.8; Markos II.28; Luka VI.5.

**) Yuhanna V.16; Luka XXIII.56.

***) Matta XXIV.20.

tesi gününün Efendisi” insanoğlu gözüyle bakılır. Ve asıl önemlisi, hem bu azametli ismi kullanmayı talep eder, hem de Kudüs ve Mâbed’in yıkılacağı kehâne-tinde bulunur?

Özetlemek gerekirse, bu ve buna benzer birçok örnek, İsa’nın bu Barnaşa ünvanını kendisine yakıştırmadığını; aksine bunu, koyunları, daha doğrusu İslâmiyeti kabul edecek Yahudileri koruyan; inanmayanları ise, ya kahreden, ya da yurtlarından çıkaran; Cumartesi gününün (Sebt) kudsiyetini kaldıran, Huzur ve Barış Saltanatı’nı te’sis edip bu saltanatın ve dinin Kıyamet’e kadar devam edeceğini müjdeleyen Son ve Büyük Peygamber’e attettiğini gösterir.

[Buraya kadar olan incelememizde “İnsanoğlu”-nun kim olmadığını gördük.] Bundan sonraki bölümde ise, bu ismin ihtiva ettiği işâretlerin ve özelliklerin aynen ve harfiyyen Resûlullah’ın (Salât ve Selâm O’nun üzerine olsun) şahsında tecelli ettiğini ispat etmeye çalışacağız.

X
“İNSANOĞLU” SÖZÜYLE, İSLÂM PEYGAMBERİ
(S.A.V.) KASTEDİLMİŞTİR

Hatırlanacağı üzere, bir önceki bölümde, Yahudilerin Apokaliptik kitaplarında haber verilen “İnsanoğlu”nun, Hz. İsa Mesih olmadığını ve eğer O, bu ismi kendisine mâletmiş olsaydı, taraftarlarının gözünden düşme ihtimalinden dolayı, Meryem Oğlu’nun bu ismi kendisi için kullanmadığını ifade etmiştik.

Bu durum karşısında iki ihtimal bulunmaktadır: Ya Mesih’e âit haberlerin ve Barnaşa ile ilgili bütün söylenenlerin sahte ve efsâne olduğunu dile getirmek; ya da Mukaddes kitaplarda geçen bu hadiseleri, tasdik etmek ve bunların bu büyük insan tarafından gerçekleştirileceğini kabullenmek. Şunu da belirtelim ki, “İnsanoğlu. hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye geldi”(1) veya “İnsanoğlu başkâhinlerin ve yazıcıların eline teslim edilecektir”(2) yahut da “İnsanoğlu günahkâr ve mültezimlerle yiyip içerek geldi”(3) demek ve aynı zamanda, bu zâtın diğerlerinin himâyesinde dilencilikle yaşadığını söylemek ise, insanın kendi kavmini, bu şahsın milletini ve O’nun en aziz hislerini rencide etmek demektir. Diğer taraftan, İsrail’in koyunlarını bulup emniyete almak için gelen İnsanoğlu olduğuna inanıp onunla övünmek;(4) fakat bu saadeti

1) Matta XX.28.

2) a.g.e., XX.18.

3) a.g.e., XI.18.

4) a.g.e., XVIII.11.

Kıyamet gününe bırakmak, üstelik O'nu sönmez ateşlere atmak da bu mazlum insanların bütün ümitlerini boşa çıkarmak olacaktır. Bu kavim ki, bir zamanlar Dünya'da sağlam bir Allah inancına ve Hak dine sahip olan tek kavimdi. (*) Ve yine peygamberlerini ve onlara gelen vahiyleri alaya alanlar bunlar olmuştur.

Burada şu sorular akla gelmektedir: *"Hz. İsa'nın bu ünvanı kendisine mâletmesi mümkün müdür?, Bu dört İncil'in yazarları, Yahudi miydi?, Hz. İsa bu düzme İncillerin iddia ettikleri şahsın gerçekten kendisi olduğuna inanmış mıydı?, Yahudilerin bütün ümitlerini boşa çıkaran bu gibi yazılar, yine bir Yahudinin kaleminden çıkmış olabilir mi?"* Şüphesiz ki benim bu sorulara vereceğim cevap *"hâyır!"* olacaktır. Zâten ne Hz. İsa, ne de havârilere bu ünvanın hakiki sahibini bilen bir topluluk içinde onu kullanabilirler. Aksi bir iddia, bir kralın tacını, kendisini kral olarak ilan edecek ordusu bulunmayan bir elçiye giydirmek gibi bir şey olur. Böyle bir şeyin ise, meşru *"İnsanoğlu"* nun hak ve ruh-satlarının basit bir gaspı mânâsına geleceği tâbîdîr. Netice itibarıyla, Hz. İsa'nın şahsında böyle hiç yoktan bir gasp, *"düzme insanoğlu"* nun ve Hz. İsa düşmanı birisinin ünvanı olarak kabul etmekle aynı şeydir. Hz. İsa'nın lehine olarak uydurulan böyle cüretli bir iftira, *"sahte insanoğlu"* veya Antichrist ünvanlarıyla aynı anla-

*) İsrailoğullarının bir devirde Allah'ın iman etmiş çeşitli nimetlerine nail olduğuna işaret eden bir âyet de Bakâra Sûresinin 122. âyeti olup şöyledir: "Ey İsrailoğulları, size verdiğim nimeti ve sizi Âlemlere üstün kıldığım zamanları anınız".

ma gelir. Hz. İsa adına uydurulan böyle bir cesaret bütün tûylerimi diken diken eder. Bu incilleri okudukça bunların hiç olmazsa şimdiki tertip ve muhtevaları itibariyle Yahudi olmayan birileri tarafından hazırlanmış olduğuna daha çok inanmaya başladım. Çünkü; bu İnciller, Yahudi Vahiylere karşı bir denge ve bilhassa da Sibyllian (Sibilya) kitaplarına karşı birer tepki havası taşımaktadırlar. Böyle birşey ise, ancak İbrahimogullarının iddiaları ile ilgilenmeyen Hristiyan Yunanlıların mârifeti olabilir. Bu Sibilya Kitapları'nı kaleme alan şahıs, Hz. Nuh, Hz. Süleyman, Daniel, Ezra ve bunun gibi Yahudi Peygamberleriyle Hermes, Homer, Orfius, Pitagoras v.s. Eski Yunan filozoflarının isimlerine ve İbrani dininin propagandasını yapan konulara birlikte yer verdiği görülmektedir. Bu kitaplar herhalde Kudüs'ün ve Mescid'i Aksa'nın tahrip edildiği sıralarda, yâni Yuhanna'nın Vahyi'ni yazmasından biraz önce veya biraz sonra yazılmış olmalıdır. Sibilya Vahyi'nin gâyesi ise, Roma İmparatorluğunu yıkmak ve yerine, bütün insanların faydasına olan Allah'ın Hak dinini kurmak için İbrani asıllı⁽¹⁾ "*İnsanoğlu*"nun veya "*Mesih*"in geleceğini bildirmektir. Bu "*İnsanoğlu*"nın özelliklerinin sâdece Muhammed (s.a.v.)'inkiyle uyuştuğunu gösteren bir çok sağlam delil bulunmakta olup şöylece sıralayabiliriz.

1) İbrani Kelimesi geniş manasıyla İbrahim'in bütün zürriyeti için kullanılan bir kelime olmakla beraber, sonraları İsmaloğulları, Edomiler ve İsrailoğulları gibi kavimlerin atası anlamına kullanılır olmuştur.

İNCİL VE APOKALİPS'LERDEN DELİLLER:

Hız. İsa'nın vaazlarında "*Barnaşa*" isminin geçtiği en önemli ve en tutarlı kısımlarda murad edilen kimse, Hız. Muhammed (s.a.v.) olduğu gibi bu vaazlarda yer alan kehânetler de sadece bu mümtazinsanın şahsında harfiyen gerçekleşmiş bulunmaktadır. Ayrıca, bu ünvanı, Hız. İsa'nın kendisine atfettiği intibasını veren İncil âyetlerinin sayısı fazla olmadığı gibi daha karmaşık, daha tutarsız ve daha çelişkilidir. Meselâ şu ibâreye bakalım: "*İnsanoğlu, yiyerek ve içerek geldi. Ve onlar, işte dediler...*"⁽¹⁾ Vaftizci Yahya, içkiden nefret eden bir kimse olup gıdası su, çekirge ve yaban balı olup bu sebeple Yahudiler arasında adı deliye çıkmış bulunuyordu.^(*) Buna mukâbil, "*Şarapçı*" olduğunu söyledikleri "*İnsanoğlu*" yâni Hız. İsa da ayyaşların ve günahkârların dostu şeklinde mütalâa edilmektedir. Şüphesiz bir peygamberi oruç ve perhizinden dolayı ayıplamak sadâkatsizlik ve câhillik olup, cezası pek ağır bir günahı icabettirir. Fakat, Allah'ın elçisi olduğunu iddia eden bir kimseyi böyle sık sık günahkârların ve ayyaşların ziyafetine katılmak ve şarap delisi olmakla suçlamak, insanların ruhânî rehberi olduğu ifade edilen bir şahsa karşı çok beşerî ve çok ciddî bir suçlamadır. Şimdi biz, Müslümanlar olarak bir imamı, bir hocayı ayyaşlar veya sokak kadınlarıyla birlikte gör-

1) Matta XI. 19.

*) Markos 1.6

sek bu kimseye inanabilir miyiz? Aynı şekilde, Hristiyanlar da benzer şekildeki bir papaz veya râhibe tahammül edebilirler mi? Tabii ki hayır. Bir dinî lider fertleri dine kazanmak ve onların davranışlarını düzeltmek için samimi, kendine hâkim ve boğazına sahip bir “Efendi” olmak şartıyla her çeşit günahkârla elbette ki görüşebilir. Ancak, yukarda aynen aktardığımız ifâdeye göre Hz. İsa (a.s.), bir ümmetin dinî liderini elâleme küçük düşürecek şekilde hareket etmiştir. Şüphesiz “*Publican*” adı ile anılan gümrük memurları, vazifeleri icabı Yahudilerin nefretlerini kazanmıştır. İncil’in ifadesine göre Hz. İsa bir fâhişe⁽¹⁾ bir sahipli kadın⁽²⁾ ve iki vergi memurunu⁽³⁾ dinine döndürmüştü. Fakat bütün ruhban sınıfı ve Hristiyan âlimleri, lânet ve afaroza⁽⁴⁾ uğramışlardır. Bütün bu ifadeler yakışık-sız ve inanılmaz ifadelerdir. Bilhassa, Hz. İsa gibi mâsum ve temiz bir peygamber, kana⁽⁵⁾ şehrindeki bir düğün evinde sarhoş davetlilerin çatlayıncaya kadar içmesi için altı fıçı suyu mûcize ile şarap hâline getirecek kadar şarap düşkününü olduğunu iddia eden görüş ve düşünce, onu gerçekten sahtekâr ve büyücü şeklinde anlıyor demektir. Böylece Hz. İsa’nın su dolu varilleri, sarhoş takımı önünde şarap varilleri haline getirdiğini öğrenmiş bulunuyoruz! Halbuki Hz. İsa’yı bir ayyaş, açgözlü, zayıf karakterli kimselerin ahbabı ol-

1) Matthew ve Zakkay (Matta IX.9; Luka XIX.I-II).

2) Yuhanna IV.

3) Mecdî’li Meryem (Luka VIII.2).

4) Matta XIII. v.s.

5) Yuhanna II.

duğunu söylemek ve O'na "*İnsanoğlu*" ünvanını atfetmek, bütün bir dini ve Yahudi kitaplarını inkâr etmek demektir.

Tekrar konumuza dönecek olursak, Hz. İsa'nın "*İnsanoğlu*", kaybolmuş bir şeyi arayıp kurtarmak için gelmiştir." dediği belirtilmektedir.⁽¹⁾ Tabii Hristiyan tefsirciler buna hiç tereddüt etmeden rûhânî bir anlam vermişlerdir. Aslında bu, bir dini bütün peygamberlerin ve tebliğcilerinin görev ve misyonunun, günahkârların günahlarından pişman olup tövbeye çağırmasının ifâdesidir. Halbuki biz Hz. İsa'nın "*İsrail'in koyunları*"na onları günahlarından vazgeçirip ıslah, bilhassa da kaybolan şeyi tekrar ihya etmek; yıkılanları yapmak, Hak dinin düşmanlarını ise kahru perişan etmek için gelecek olan "*İnsanoğlu*" ile ilgili olarak çok açık bilgiler öğretmek üzere gönderildiğini kabul etmekteyiz. Hz. İsa "*Barnaşa*" ünvanını ve O'nun görev ve sorumluluğunu kendi üzerine alamaz. Çünkü O, Samirî'li bir kadın olan Zakkay ve büyük bir kısmı daha sonra katledilen bir kaç hâvari hâricinde kendi etrafındakileri bile düşmanlarının şerrinden emin edememiştir. Hz. İsa, galiba bunun içindir ki "*bu İnsanoğlu kaybolmuş şeyi arayıp kurtarmak için gelecektir*" demiştir. Çünkü, Araplardan ve diğer kavimlerden Hz. Muhammed'e (s.a.v.) inanmış kimseler kadar İslâmiyeti kabul eden Yahudiler de "*Kudüs ve Mekke gibi*" tamâmen kaybolmuş ve zevâle ermiş herşeylerini, vaadedilmiş top-

1) Luka XIX.10 v.s.; IX.56; Matta XIII.II.

raklarını Hak Din’le ilgili bilgileri, Allah’ın kudret ve saltanatını, İslâm’ın bu ve öbür dünyada bahşedeceği huzur ve saadeti ancak ve ancak Resulûllah’ın (s.a.v.) şahsında bulabilmişlerdir.

“İnsanoğlu” tâbirinin cümlelerin öznesi, nesnesi veya yüklemi olarak kullanıldığı daha pek çok ibâre varsa da bunların hepsini burada nakletmeye imkân yoktur. Fakat bir cümle var ki, onu aktarmadan geçemeyeceğiz: “İnsanoğlu, insanların eline teslim edilmiştir”⁽¹⁾ İnciller’de bu “İnsanoğlu”nun işkencelerle öldürüldüğünü beyan eden buna benzer daha epeyce ifade bulunmaktadır. Tabii bu gibi sözler İbranilerin dinine mensup olmayan sapık fikirli yazarlar tarafından, “İnsanoğlu” ile ilgili hakikatlerin Yahudi anlayış ve inancına uygun olarak, “Âhiret Gününün Muzaffer Kurtarıcısı Nasıralı İsa” ile değiştirilmiş ve Hz. İsa’nın ağzına maledilmiş şekinden başka birşey değildir.^(*) Tabii, böyle bir tevil şekli, Yahudileri alışkanlıklarından vazgeçirmek ve bu suretle doğru şeylere inandırmak için bile yapılmış kurnazca bir siyasettir. Ancak, bu hile keşfedilmiş ve Kitab-ı Mukaddes’i ellerinde bulunduran Kiliseye bağlı Yahudi-Hıristiyanlar teker teker ifşa edilmiştir. Çünkü, Yahudilerin millî his ve arzuları için Barnaşa’nın yâni Beklenen Mesihin, ba-

1) Matta XVII.12.; XVI.21.

*) Yazar bu konu ile ilgili herhangi bir İncil ayetine atıfta bulunmamışsa da, kastettiği ifadenin, “O zaman İnsanoğlu’nun alâmeti Semâ’nın bulutları üzerinde kudretle ve büyük bir izzetle geldiğini göreceklersiniz” şeklindeki Matta XXIV. 30-31 olduğu anlaşılmaktadır.

şpazların ve din büyüklerinin, bir bozguncu hüviyeti ile ölüm mahkûm ettikleri İsa'nın şahsında tecelli ettiğini söylemekten daha kötü birşey olamazdı. Bu söylediklerimizden de açıkça anlaşılacağı üzere, Hz. İsa, "İnsanoğlu" ünvanını kendisine asla uygun görmemiş ve onu sâdece Hz. Muhammed için saklamıştır. Bu hususta birkaç delilimiz daha bulunmaktadır:

a) Yahudi Apokalipsleri Mesih ve İnsanoğlu sıfatlarını, yalnızca karanlık güçlerle savaşıp gâlip gelecek; daha sonra da Yeryüzünde sulh ve salâh'ın hâkimiyetini kuracak olan Son Peygambere atfetmiştir. Ayrıca, bu kitaplardan iki isim eş anlamlı olup bunlardan bir tanesini inkâr etmek bu kimsenin Son Peygamber oluşunun da inkârı anlamına gelmektedir. Bilindiği gibi ilk üç İncil'de Hz. İsa, kendisinin Mesih olmadığını söylemiş, bunun için de havarilerinin kendisine "Mesih" diye hitap etmelerini yasaklamıştır. Yine İncil'de bildirildiğine göre, Hz. İsa'nın "Ben kimim" sorusuna Simon Peter (Petrus) "Allah'ın Mesih'isin" şeklinde cevap vermiştir.^(*) Bunun üzerine Hz. İsa kendisinin Mesih olduğunu başka kimselere söylememeleri için havârilere emretmiştir.⁽¹⁾ Diğer taraftan St.

*) Burada yazarın söylemek istediği şey, İsa'nın kendisini, "Nihâf Kurtarıcı" manasında Mesih olmadığı hususudur. Yoksa O, bunu isim-sıfat olarak inkâr etmemektedir. Zira yazarımız kitabının 250 ve 256. sayfalarında Mesih kelimesini Nihâf Kurtarıcı (Final Deliverer) şeklinde anladığını göstermektedir. Hem, İslâmî Akidelere göre İsa'nın diğer bir adı da Kur'an-ı Kerim'de Nisâ 171-172; Al-İmran 45; Tevbe 182'de bir kaç kere zikredilmektedir.

1) Luka IX.20.

Mark ve St. Luka'nın, meşhur Peter'e verilen kuvvet ve selâhiyet sembolü anahtar⁽¹⁾ hakkında hiçbir şey bilmedikleri görülmektedir. Onlar orada bulunmadıkları için birşey duymamışlardır. Yuhanna da Mesih hakkında -unuttuğu için olsa gerek- hiçbir beyanda bulunmamıştır. St. Matthew'un ifâdesine göre Hz. İsa^(*) kendisinin Mesih olduğunu kimseye söylememeleri için şâgirtlerine tembih ettiği zaman, nasıl zulme uğrayıp öldürüldüğünü de anlatmıştır. Bunun üzerine Peter, elem verici bu sahne ve ölüm hakkında sözler söylememesi için onu azarlamaya ve öğütlemeye başlar. Matta'nın bu beyanına göre, Peter, "*Efendi, o senden irak olsun*" derken tamâmen haklıdır. Eğer Peter'in "*Sen Mesih'sin*" sözü doğru olsaydı, "*Safa*" veya "*Kefa*" lakabını⁽²⁾ Simon'a uygun gören insan bu jestten dolayı memnun olurdu. "*İnsanoğlu*"nun, cezasını çekmek üzere çarmıhta alçakça öldürülüşünü söylemek^(**) ise, O'nun Mesihî özelliğinin toptan inkârı demektir. Fakat Hz. İsa, "*düş arkama Şeytan*" demek suretiyle Peter'i gâyet kesin ve hiddetli bir şekilde azarlamıştır. Bu şiddetli azarın arkasını Hz. İsa'nın kendisini Mesih veya "*İnsanoğlu*" *olmadığını* en ufak bir şüpheye mahal bırakmayacak şekilde dile getiren sözler takibeder. Şimdi, Peter'e atfedilen bu sağlam imanı ve

1) Luka IX.21 de şöyle denilmektedir: "İsada kendisinin Mesih olduğunu kimseye söylemesinler diye tenbih ve emretti." (Ayrıca Bk: Luka XVI.21.; Markus VIII.30)

*) Matta XVI.19

2) Luka IX.21-28.

**) Yuhanna I.42.

bu imanin karşılığı olarak verilen şerefli “safa” ünvanıyla Cennet ve Cehennem’in anahtarlarını taşıma imtiyazını; ve de dönekliğinden dolayı “Şeytan” hitabıyla cezalandırılışını, üstelik bütün bu hâdiselerin yarım saat gibi çok kısa bir zaman içinde cereyan etmesini nasıl düşünür, nasıl izah edebilirsiniz? Sözümüzün burasında aklıma takılan ve açıklamayı mecburi bir görev olarak kabul ettiğim bir kaç nokta daha bulunmaktadır: Eğer Hz. İsa, Daniel, Ezra, Enok ve diğer İbrani Peygamberlerinin önceden görüp haber verdikleri (*) “İnsanoğlu” (Barnaşa) olsaydı, havarilerinin kendisini “Mesih” olarak kabul ve ilân etmelerine izin verecek, kendisi de onları tasdik edecekti. Gerçek şu ki, Hz. İsa bunun tam tersini yapmıştır. Ve yine O, Mesih veya Barnaşa olarak dünyaya gelseydi, düşmanlarını güç kullanarak derhal altetmesi ve Roma ve Pers İmparatorluklarını, gözükmez meleklerinin yardımıyla yıkması ve medenî dünyaya hâkim olması icabederdi. Fakat Hz. İsa, böyle bir kuvvete sahip olmadığı gibi Roma İnzibatları tevkif etmek için geldiklerinde saklanacak delik bulamayan Zebede’ler ve Jonah’lar gibi değil, İslâm Peygamberi’nin (s.a.v.) sahip olduğu Hz. Ömer, Hz. Ali ve Hz. Halid (r.a.) v.s. gibi cesur savaşçılara da sâhip değildi.

Matta İncili’nde dile getirilen ve mantikî olarak bi-

*) Yazarın bu ifadesini destekleyen şöyle bir âyet bulunmaktadır. “Allah, Peygamberlerden şu hususta söz almıştır: Size kitap ve hikmet verildikten sonra sizinle beraber olanı tasdik eden bir Resul gelecektir. O’na kesinlikle inanacak ve yardım edeceksiniz. Bu konuda verdiğim vazifeyi ikrar edip aldınız mı? Evet ikrar edip aldık dediler”. (Âl-i İmran, 81).

ribirinin hükmünü geçersiz kılan iki muğlak ifade bulunmaktadır. Bunlardan birincisi, Peter'in bir saat zarfında -bilahare Katoliklerin övünme meselesi yaptıkları- hem "*İman Kayası*"; hem de "*dönek Şeytan*" olmasıdır ki, bunu da Protestanlar bilâhare alay konusu etmişlerdir. Bu niçin böyle olmuştur? Çünkü Peter, Hz. İsa'nın Mesih olduğuna inanırken taltif edilmiş; efendisinin Mesih olmadığını kabul etmek istemediği zaman da azarlanmıştır. Yine İncillerden anlaşıldığına göre, bir tanesi elinde kılıç, Allah yolunda cihad eden ve putperestliği ve onun imparatorluklarını kökünden söküp atan imanlı bir kumandan; diğeri de elinde haçla savaşan, putperest Romalılarla imansız Yahudi Piskopos ve hahamları tarafından alçakça şehit edilen, Calvary Tepesi'ndeki zavallı münzevî bir rahip olmak üzere iki tane "*İnsanoğlu*" yoktur. Keza, Hezekiel Peygamberin ellerini meleklerin kanatları altında gördüğü (II. Bab); Daniel Peygamberin zâtını Cenab-ı Hak'kın tahtı önünde seyrettiği (VII. Bab); ve Yahudi Apokalipslerinin ise alâmetlerini saydığı bu "*İnsanoğlu*"nun, Golgota'da asılması önceden kararlaştırılmış da değildi. Aksine diğer bâzı âyetlere göre bu Barnaşa'nın putperest kralların tahtlarını haçları; saraylarını darağaçları; başkentlerini de mezarları haline getirmesi sözkonusudur. İşte Mukaddes Kitaplarda incelenen "*İnsanoğlu*" ünvanına sahip olmak şerefi İsa'ya değil, Hz. Muhammed'e âittir. Hatta bu konuda târihî hakikatler bu Yahudi ve Hristiyan vahiylerinden ve bunlarda yer alan ileriye matuf haberlerden daha açıktır. Zira Allah'ın bu mü-

barek Resûlünün gerçekleştirdiği maddî ve mânevî fetihlerin bir benzerini daha bulmak mümkün değildir.

b) Hz. İsa'nın "*İnsanoğlu*" için "*Cumartesinin Rabbi*"⁽¹⁾ diye hitap etmiş olması da önemli bir konudur. Bilindiği gibi bu günün kutsallığı, Hz. Musa Şeriatından kalmaz. Tevrat'a göre Allah yaratma işini altı günde tamamlamış, yedinci günü istirahat etmiştir. Bu sebeple bu günde ölüm endişesiyle erkekler, kadınlar, çocuklar, köleler hatta evcil hayvanlar bile her türlü işlerden uzak dururlar. On Emir'de yer alan dördüncü madde, "*Sebt*" (*Cumartesi*) *gününü takdis etmek için hatırında tutacaksın*" şeklindedir.⁽²⁾ Kitab-ı Mukaddes çömezleri, Rabbin bu dinlenme gününe sıkı bir şekilde riayet edilmesi için ne kadar titizlik gösterdiğini çok iyi bilirler. Hz. Musa'dan önce bu konu hakkında bir hükmün varlığı bilinmemektedir. Zira, Hz. Musa'nın göçebe ataları, Cumartesiye kutsiyet izâfe etmiş değildirlere. Ayrıca, Yahudilerin lisanında "*Sebt*" olan bu kelimenin menşei de büyük bir ihtimalle Babil dilindeki "*Sabattu*"dur.

Kur'an-ı Kerim Allah'ın insan şeklinde tasavvur edilmesini yasakladığı gibi, O'nun sanki bir beşermişcesine altı gün çalıştıktan sonra yatıp dinlenmesi ve uyuması diye bir şeyi de kabul etmez. Bu hususla ilgili bir Kur'an âyeti şöyledir: "*Andolsun ki, Biz Yeri ve Gökleri ve ikisi arasında ne varsa hepsini altı günde*

1) Matta XII.7.

2) Eski Ahid, Çıkış, XX.

(safhada) yarattık. Bu bize zor da gelmedi.” (Kâf Sûresi, 38).

Sebt (Cumartesi) ile ilgili Yahudilerin inanışları çok maddî ve maksatlıdır. Zira Yahudiler bu Cumartesilerini rahat bir dinlenme ve güzel bir tatil günü yapmak yerine perhiz ve hapis günü, daha doğrusu yemek yapmanın, yürümenin ve hayır işlerin dâhi yasaklandığı bir gün haline çevirmişlerdir. Papazların kendileri Sebt gününde ekmek kızartıp, kurban adanmışlar fakat, Nasıralı Peygamberi bir adamın kangren olan kolunu mûcizevi bir şekilde iyileştirdiği için ayıplamışlardır.⁽¹⁾ Bunun üzerine Hz. İsa, “İnsan, Cumartesi için değil, Cumartesi insan içindir” demiştir. Tekrar söyleyelim ki Yahudiler bu günü ibâdet ve hatta temiz bir eğlence ve dinlenme günü olarak kutlayacakları yerde âdeta hapis ve bezginlik günü yapmışlardır. Bu yedinci günü, en ufak bir ihlal bile, taşlanma veya buna benzer bâzı cezalara çarpılmayı gerektirir. Çünkü Tevrat’ın ifadesine göre, Musa’nın bizzat kendisinin, bir Cumartesi günü yerden birkaç tahta parçası toplayan yaşlı bir adamı taşlanma cezasına mâhkum ettiği; keza Hz. İsa’nın havârilерinin yine bir Sebt günü, üstelik aç oldukları halde mısır topladıkları için de azarlandıkları bilinmektedir. İşte bütün bu deliller Hz. İsa Mesih’in, Sebt’i kutsal sayan bir kimse olmadığını, tes’idi konusunda zâlimâne hükümlerin gölge gibi takipçisi olmadığını açıkça göstermektedir. O kutsallık değil, şefkat ve merhametle yapılmış işler istemiştir. Bununla

1) Matta XII.10-13.

beraber Meryem Oğlu, Cumartesi gününe olan bu bağlılığı iptal etmeyi düşünmediği gibi, bunu yapma kudretini kendisinde bulamamıştır. Çünkü bu günün kutsiyetini kaldırması ve yerine Pazar gününü koyması halinde mevcut taraftarlarının kendisini terketmelerinden ve neticede isyan edip taşlamalarından çekiniyordu. İşte Hz. İsa, Hz. Musa Şeriatı'nın bu maddesini takip eder gözükmüştür. Yahudi tarihçisi Joseph Flav'us'la Eusebius ve diğer kimselerden öğrendiğimize göre İsa'nın kardeşi James, sıkı bir Ebionit ve de Hz. Musa Şeriatıyla Sebt'in bütün inceliklerinin takipçisi olan Yahudi-Hristiyanların reisi idi. Hellenistik Hristiyanlar ise, '*Rabbin Günü*' olarak kabul ettikleri Pazar'ı yavaş yavaş Cumartesi'nin yerine ikâme etmiş iseler de, Doğu kiliseleri dördüncü asra kadar her iki günü de gözetmişlerdir.

Şimdi eğer Hz. İsa Sebt gününün Rabbi (Efendisi) ise bu günün sıkı kâidelerini pekâla değiştirmesi, hatta tamamen ortadan kaldırması gerekir. İsa'nın vaazını dinleyen Yahudiler, O'nun "*Sebt'in Efendisi*" ile kastedilen kimsenin, beklenen Kurtarıcı olduğunu çok iyi anlamışlar ve bunun için sessiz kalmışlardı. Hatta, Markus ve Luka İncilleri'nin yazarları her yerde olduğu gibi burada da Hz. İsa'nın sözlerini örtbas etmişlerdir. Böylece bu "*İnsanoğlu*" isminin O'nun vaazının konusunu teşkil ettiği her yerde, bu örtbas işleri, bütün belirsizliklerin, çelişkilerin ve yanlış anlamaların illeti olup çıkmaktadır. Bu sebeple Kur'an-ı kerim'i ve Tevrat'la İncil'in gâyesi olan Resulullah'ı (s.a.v.) kılavuz kabul

etmedikçe doğruyu bulmak ve sıhhatli bir neticeye varmak teşebbüsleri başarısızlıkla sona erecektir. Zira, Bü-yük Kitab-ı Mukaddes Tenkitçiliği, sizi hakikatin gömülü bulunduğu mezarın kapısına kadar getirip şüphe ve korkudan bitmiş bir vaziyette öylece bırakacaktır. O si-ze, içeride birikmiş olan ezeli dökümanları ve malzemeleri araştırmaya imkân verecek kapıyı asla açmaz. Bu “tarafsız” tenkitçiler, ister mütefekkir, ister akılcı ve isterse eyyamcı yazarlar olsun, istisnasız hepsi de acınacak kadar soğuk, şüpheci ve insanı ümitsizliğe düşüren kimselerdir. Geçenlerde, işte böyle bir Fransız bilgini olan Ernest Renan’ın “*Le vie de Jesus*”, “*Saint Paul*” ve “*L’Antichrist*” isimli eserlerini okurken, kitaplarına malzeme olarak aldığı eski ve yeni eserlerin bolluğuna doğrusu pek hayret ettim ve hemen Gibon ve diğerlerini hatırladım. Fakat maalesef E. Renan’ın bu bitmek-tükenmek bilmeyen araştırma ve incelemelerinin sonu, okuyucuyu bir belirsizliğe, ya da inkâra götürüyordu. İlim dünyasında tabiat hârikalarını pozitivistlerin keşfettiği doğruysa da, dinî sahada bunun tam tersini yapan, yani onu çer-çöp hâline getiren ve okuyucuların dinî duygularını zehirleyen de yine bu kimselerdir. Şayet bu bilginler, kendilerine rehber olarak Kur’an’ın ruhunu almış; asıl Tevrat’la İncil’in hakiki, manevî ve gerçek tatbikatçısı olarak da Hz. Muhammed’i kabul etmiş olsalardı, çalışmaları böyle istikrarsız ve yıkıcı bir mâhiyet almayacaktı. *Dindar insanlar, teorik bir din değil gerçek bir dini; ve Allah’ın düşmanlarını geri püskürtmek, Cumartesi’nin Efendisi’nin ken-*

disi olduğunu gerek sözleriyle, gerek amelleriyle ispat etmek, bu ünvanın Yahudilerle Hristiyanlarca “Baba”-lık sıfatı yanında yanlış anlaşılaraq kötüye kullanılması şeklindeki bir zihniyeti tamamen ortadan kaldırmak için çarpışan ordusunun başında kılıç kuşanacak bir “İnsanoğlu”nu isterler. İşte böyle bir “insanoğlu”nun vasıfları yalnız ve yalnız Muhammed Aleyhisselâm’a uygun düşmektedir. Daha önceleri de sık sık tekrar ettiğimiz gibi, İncil ve Tevrat’taki karışık ve çelişik ifâdeleri ancak, Kur’an’ın ışığı altında ele alırsak anlayabilir ve bunları ancak böyle bir hakikat süzgecinden geçirmek suretiyle hakikisini sahtesinden ayırabiliriz. Mesela Hz. İsa (a.s.) Mâbet’te Sebt’i sık sık bozan kâhinler hakkında konuşurken “*Mabet’ten daha büyüğü buradadır*”(1) demiştir. Bu cümlede geçen “buradadır” (here) kelimesine eğer bir “t” harfi ekleyip de “*There*” (vardır) kelimesi ile değiştirildiğini düşünmezsek, cümlede anlam bozukluğu olduğu kanaatine varmak hiç de zor olmayacaktır. Çünkü, eğer Hz. İsa (a.s.) ve ondan önceki birisi, Mâbet’ten daha büyük olduğunu söylemek cesaretini gösterecek olsaydı, kendisinin Hz. Muhammed (s.a.v) gibi “*Kuvvet ve kudretle teşhiz edilmiş*” insanoğlu olduğunu ispat etmedikçe Yahudiler tarafından “*kâfir*” diye derhal ya linç edilecek ya da taşla tutulacaktı.

Cumartesi gününün kutsiyetinin peygamberler peygamberi Hz. Muhammed tarafından kaldırıldığını

işâret eden bir Kur'an-ı Kerim âyetine rastlıyoruz. (*)
(Cuma Sûresi 62. âyet). Hz. Peygamberden önce
Araplar, Cuma gününü Âramice "arabe" -alçalmak
(Güneş)- kökünden gelen ve Süryanice Peşitte'deki
"A'rubta" ile aynı mânâyı ifade eden "A'rube" [عروبه]
kelimesiyle isimlendirirlerdi. Denildiğine göre o gün-
de Güneş'in alçalmasıyla Cumartesi başladığı için, Cu-
ma'ya bu isim verilmişti. Cumartesi'ne kudsiyet kazan-
dıran sebep ise, bilindiği üzere, Cenâb-ı Hak'ın yarat-
ma işini güyâ bu günde bitirip istirahat etmesi idi. (**)
Ancak, Cuma gününün seçkin bir yere sahip oluşu-
nun iki sebebi bulunmaktadır. Bunlardan birincisi, sa-
yısız âlemlerin, varlıkların, görünen veya görünmeyen
nesnelerin, gezegenlerin ve bakterilerin yaratılıp şekil
verilmesi işinin bu günde tamamlanmış olmasıdır. Bu,
zaman, mekân ve eşyanın varlık âlemine katılmasıyla
sonsuzluğu bölen ilk hâdiseydi. Böyle mühim bir ya-
ratma hâdisesinin cereyan ettiği bir günü anmak, yâ-
detmek ve kutlamak, doğru, mantıklı ve hatta lüzum-

*) İslâmiyette Cumartesi gününün yerine Cuma gününün ikame edilme-
si Cuma sûresinin 9 ve 10. âyetlerinin nâzıl olmasından sonra gerçekleş-
miştir. Bundan önce bazı rivâyetlere göre Hz. Peygamber (S.A.V.) Cu-
martesi gününü tes'îd etmek bakımından Kuba Mescidi'ne gidip namaz
kılıyordu. (Bk. Buhârî, Fazlû's-Salât fî Mescid-i Mekke ve Medine, 2-4.
Bablar; Pedersen, Mescid, İslâm Ansiklopedisi, C.8)

Hz. Muhammed (S.A.V)'den önce, Cumartesi gününün tes'îd edilmesi
gereken bir gün olduğunu işâret eden iki âyet bulunmakta olup, bunlar
"İçinizden sebtî -istirahat gününü-tecavüz edenleri elbette bilirsiniz, biz
onlara sefil maymunlar olun dedik" şeklindeki Bakara/64 ile "Cumartesi,
ancak onda görüş ayrılığına düşüp çekişenlere farz kılınmıştır" şek-
lindeki Nahl/124. âyetleridir.

**) Eski Ahid, Tekvin I. ve II. Bablar.

ludur da... İkinci sebebe gelince, bu günde bir imanın arkasında hep birlikte ibâdet edilmesi sebebiyle buna “cuma”, yâni toplayan, hep bir araya getiren denilmiştir. Bu husustaki “*Ey iman edenler! Cuma günü namaza çağrıldığınızda hemen Allah’ı anmaya koşunuz; alışverişi bırakınız*” şeklindeki bir Kur’an-ı Kerim âyeti, Cuma hakkındaki yükümlülüğümüzü ta’min etmektedir.

Görüldüğü gibi Mü’minlere, Allah’a ibadet için tahsis edilmiş bir yerde hep birlikte ibâdet etmeleri ve bu saatlerde ticaret işini bırakmaları söylenmiştir. Fakat bunlar, Cuma namazı bittikten sonra eski işlerine tekrar dönebilirler. Ayrıca gerçek bir Müslüman, Yahudi ve Hristiyanlar gibi bir gün değil, günün yirmidört saatine serpiştirilmiş bir şekilde günde beş defa ibâdet eder.

c) “İnsanoğlu”nın görevinin kaybolan şeyleri arayıp bulmak olduğunu bildiren Matta İncili’ndeki bir bölümde (XVIII.11)(*) yer alan birkaç önemli işarete temas etmiştik. Muhammed’le daha doğrusu Apokaliptik Barnaşa ile ilgili çarpıtılmış başka bir işaret daha bulunmaktadır.

Bu Barnaşa’nın arayıp bulacağı ve eski hâline iâde edeceği “*kaybolmuş şeyleri*” dinî ve millî olmak üzere başlıca iki grupta toplayabiliriz:

1) Barnaşa’nın görevi, Hz. İbrahim’in dininin kay-

*) Bu âyet, bazı eski İncillerde yer almadığı için, yenileri de ona asıl yerinde değil, dipnot halinde vermektedirler. Ayrıca bu meçlide başka bir ibârede Luka XIX.10’da bulunmaktadır.

bolan sâfiyetini ve cihanşümulluğunu tekrar temin etmekte. Mü'minlerin bu büyük peygamber-atasının soyundan gelen kavim ve kabilelerinin hepsi, "*Dina daşlama*", yâni "*İslâm Dini*"nden başka bir şey olmayan "*Huzur*" dininin cemaatine kazandırılıp dahil edilecekti. Halbuki Musa Peygamberin dini, sâdece İsrailoğulları'na dayalı millî ve hususî bir dindi. Bu sebeple de irsî ruhbanlık anlayışının, Levitik Mukaddeslerin, gösterişli âyinlerin, Sebt'lerin, Jübile'ler (*) yortuların, bunlarla ilgili hükümlerin ve tahrif edilmiş kitapların tamamının yerine cihanşümul bir karakteri, kudreti ve sürekliliği hâiz yenileriyle değiştirilmeleri gerekiyordu. İsa'da Yahudi asıllı olup, kendisi böyle muazzam ve ağır bir işi yüklenip icra edememişti. Çünkü bu kendisi için maddeten imkansızdı. Hatta O, bir keresinde "*Ben şeriatı veya peygamberleri değiştirmek için gelmiş değilim*" diye söylemiştir. Halbuki Arap kabilelerinin de sürüklendiği putperestlik, iğrenç pagan tatbikatları, hurâfeleri ve büyüleri, ancak İslâmiyet sayesinde tamamen silinip yerine Allah'ın birliği ve İslâm'ın Hak din olduğu gerçeği tesis edilmiştir. Bütün bu güzel şeyler, "*Allah'tan başka ilâh yoktur ve Muhammed, O'nun Resûlüdür*" ibaresini taşıyan Resûlullah'(s.a.v)'in sancağı altında ihyâ edilmiştir.

2) Hz. İbrahim'in sulbünden gelen milletlerin ve bunlara tabi olanların tekrar birleştirilmesi de ancak İslâmiyetle mümkün olabilmıştır. Bencil, olur-olmaz ve

*) Eski Musevî Yasalarına göre, her elli yılda bir yapılması gereken genel serbest bırakma yılı.

akıl almaz suizanlarla doldurulmuş olan İbranilerin Mukaddes kitapları, İsraili olmayan milletleri rastgele alaya almak temayüllerini de gösterir. Bu Yahudiler, büyük ataları Hz. İbrahim'in diğer torunlarına aslâ itibar etmedikleri gibi, bir İsraili en âdi putperest ve dinsiz dahi olsa, İsmailoğullarına, Edomoğullarına ve Hz. İbrahim soyundan gelen diğer kabilelere din adına cüşmanlık beslemekten geri durmazlar. Hz. İbrahim ve Hz. İsmail'den başka onların hizmetindeki üçyüzonbir savaş esirinin ve muharibin sünnet ettirilmesi⁽¹⁾, Yahudilerin amcaoğlu kavimleri karşısında takındıkları tavrı göstermektedir. Diğer taraftan Davud Krallığı'nın sınırları, sonradan Osmanlı İmparatorluğu'nda sâdece iki vilâyet olacak kadar bir genişliğe ancak ulaşabilmiştir. Yahudilerin "*Nihâf Kurtarıcı*" olarak bekledikleri "*Davudoğlu*"nun bu kadarlık bir toprağa sahip olacağı bile şüphelidir. Hem bu Mesih ne zaman gelecektir? [Eski Ahid'in ifadesine göre] bu şahıs, Roma Canavarı'nı yoketmek için gelecekti. Halbuki bu Roma Canavarı, Hz. Muhammed (s.a.v) tarafından çoktan ortadan kaldırılmış bulunmaktadır. Bu durumda geriye daha ne kalmıştır? Hz. Muhammed (s.a.v) yâni Ahidlerde geçen ismiyle "*Barnaşa*", İslâm Devleti'ni kurduğu ve putperestlik canavarına korkunç darbeler indirdiği zaman, Arabistan'da, Suriye'de ve Mezopotamya'daki Yahudilerin ekserisi, insanlığın bu en büyük rehberine kendiliklerinden koşup gelmişlerdir. İs-

1) Eski Ahid, Tekvin XVII. Bab.

lâm peygamberi, özünü İbrahim oğulları'nın teşkil ettiği ve mensupları arasında Türklerin, İranlıların, Çinlilerin, Zencilerin, Cavahıların, Hintlilerin, İngilizlerin v.s. hepsinin birden bir "Ümmet" veya "Umtha da-Şlama" yâni İslâm Milletini teşkil ettiği cihanşümul kardeşliği gerçekleştirmiştir.

3) Kenan diyarı ile Nil'den Fırat'a kadar olan bütün memleketleri içine alan "*Vaadedilmiş Topraklar*"'ın tekrar Hz. İsmail'in soyuna geçmesi ve Allah'ın Saltanatı'nın Pasifik'ten Atlantik'in doğu kıyılarına kadar yavaş yavaş genişletilmesi, "*İnsanoğullarının en kutsalı ve en büyüğü ile ilgili bütün müjdelerin mûcizevî bir şekilde gerçekleştiğini göstermektedir.*"

Peygamberin, Tek Allah inancı uğruna yapmış olduğu muazzam işleri ve bu işlerin bizzat kendisi ve sâdık sahâbeleri tarafından hemen de pek kısa zamanda gerçekleştirildiğini ve Resulullah'ın (s.a.v.) bütün krallıklar ve düşünürler üzerindeki silinmez tesirini gözönüne alırsak, bu Mekke'li Peygamberin, Daniel'in rüyasında gördüğü Ezeli Olan'ın Taht'ı önünde parıltıyan nuru elde etmekten başka bir arzusunun bulunmadığını anlamak gerçekten şaşırtıcıdır.

XI
YAHUDİ APOKALİPSLERİ'NE GÖRE
“İNSANOĞLU”

Yukardan beri inceleyegeldiğimiz hususlardan dolayı, Barnaşa, yahut diğer adıyla “İnsanoğlu” ismi, her peygambere, her başrahibe ve resmen vaftiz edilmiş her krala isnadedilebilecek “Mesih” türünden bir ünvan olmayıp, münhasıran Son Peygamber’e ait bir isimdir. İbranili Veliler, hakimler ve vahiy sâhibi kimseler, belirli bir zamanda gelecek olan “İnsanoğlu”nu, Cenâb-ı Hak tarafından İsrail’i ve Kudüs’ü putperestlerin zulmünden kurtarıp “*En Yüce Olan’ın aziz kulları için sürekli ve kalıcı bir hâkimiyet kurmak üzere*” görevlendirilmiş şahıs şeklinde tarif etmişlerdir. Şurası muhakkak ki, veliler ve hâkimler, büyük bir kurtarıcı’nın zuhur edeceğini dâima için söylemişler ve onu, kuvvetli önsezileri, ilham ve inançları sâyesinde asırlarca önce görmüşlerdir. Aslında hiçbir peygamber ve hakim, bahsi geçen “İnsanoğlu”nun kendileri olduğunu söylemediği gibi, bu şahsın, Nicene Konsülü’nün İsa’yı güyâ övermiş gibi anlayıp ilân ettiği şekilde “*dirilere ve ölülere hükmetmek için Mahşer Günün’de tekrar geleceğini*” de ifâde etmişlerdir.

Bu ismin, havarilerin mektuplarında sık sık geçmesi, muhakkak ki bunların güvenilir ve ilâhî menşeye sahip olduklarına dair kuvvetli bir inanç kadar, o kimselerin Yahudi Apokalipsleri’ne olan yakınlıklarını da gösterir. Bu aynı zamanda Enok, Musa, Baruk ve

Ezra adını taşıyan Yahudi Apokalipslerinin, İncillerden çok önce yazıldığıının ve İncil kâtiplerinin, Yahudilerin bu kitaplarında çok sık zikredilen “Barnaşa”yı ay-nen iktibas ettiklerinin de diğer bir delilidir. Aksi takdirde, bu kelimenin İnciller’de bu kadar sık bir şekilde kullanılması anlaşılmaz -eğer saçma değilse- bir yenilikten öte gidemeyecektir. Bundan da anlaşılacağı üzere Hz. İsa, ya kendisinin Apokaliptik “İnsanoğlu” olduğuna inanmakta, yahut da, bu insanoğlunun kendisinden başka bir şahıs olduğunu bilmekteydi. Eğer İsa, kendisinin bu şahıs olduğuna inansaydı, ya kendisi (!) veyahut da bu kitaplar bu hususta yanılıyor demektir. Bu durumda her iki ihtimal de, Hz İsa’nın kurtarıcı “İnsanoğlu” olmadığıının kesin birer delilidir. Çünkü, Hz. İsa’nın kendi şahsiyet ve görevi hakkında hataya düşmesi, ilâhî vahiy olduğuna inandığı Apokaliptistlerin yanlış kehânette bulunması kadar fena bir şeydir. Şüphesiz böyle bir muhâkeme, bizi Hz. İsa’nın şanına uygun olmayan çelişik bir neticeye götürecektir. Böyle bir tezada düşmek ve İsa’yı haysiyet kırıcı zanlardan kurtarmak için tutmamız gereken tek yol, Kur’an’ın O’nun hakkındaki ifâdelerine bakmak, böylece İncillerdeki Hz. İsa ile ilgili tezat ve birbiriyle alâkasız, tutarsız sözleri, bunların yazarlarına ve redaktörlerine isnat etmektir.

“İnsanoğlu”nu, Yahudi Apokalips’lerinde anlatılan şekliyle etraflica ele almadan önce gözönünde tutulması gereken bir kaç önemli nokta daha bulunmaktadır. Bunlardan birincisi, bu Apokalipslerin,

Yahudi kitapları içinde resmiyet kazanmadıkları gibi, Eski Ahid'in sözde "*Deutro-Canonical*" denilen Apokrifler [Uydurma Kitaplar] arasında da yer almayışı hususudur. *İkinci olarak*, bunların yazarları bilinmemektedir. Enok, Moses, Baruch ve Ezra gibi isimleri taşımaktaysa da bunların gerçek yazarları ve tertipleyenlerin; Kudüs'ün son tahribi ve Romalıların Yahudileri sürgün etme hadiselerini bildikleri anlaşılmaktadır. Bu kitaplara böyle müstear isimlerin verilış sebebi ise bunları tertipleyen Hakim ve basiret sahibi velilerin artniyetli düşünceleri değil, dinî olmayan başka sebeplerdir. Eflatun, kendi görüş ve diyalektiklerini, hocası Sokrat'ın ağızıyla ifade etmemiş midir? *Üçüncü husus*, bu kitaplar hahambaşı Paul Haguenauer'in ifadesiyle "*Tabiatın sırları, Allah'ın menşei (Yahudi yazarının ifadesi aynen böyledir), iyi ve kötü, adâlet ve saadet, geçmiş ve gelecek hakkındaki meseleleri biraz esrarengiz, mistik ve tabiatüstü olaylarla izah etmeye çalışır. İşte Apokalipler, bütün bu konuları, insanın akıl sınırının dışına taşan bazı vahiylerle açıklamak yoluna gitmişlerdir. Onların başlıca simaları da Enok, Musa, Baruk ve Ezra'dır. bu kitaplarda yer alan bütün yazıların, Yahudilerin acı ve elemli günlerinin mahsulü olduğu bir gerçektir.*"⁽¹⁾ Bu ifâdelerden de anlaşıldığı gibi, onların resûl St. John'un ismini taşıyan Apokalipler'denkinden daha fazla bir şey kavradıkları söylenemez. *Dördüncüsü ise*, Yahudilerin bu kitaplarının Hristiyanlarca

1) Haguenauer, P., Manuel de Litterature Juive, Nancy, 1927.

bozulduğu hususudur. Çünkü Enok'ta "*İnsanoğlu*"na aynı zamanda "*Kadının oğlu*" ve "*Allah'ın oğlu*" denilmesi, daha ziyâde Hristiyan Kilisesinin tenâsüh nazariyesine uymaktadır. Bir Yahudi velisinin kalkıp da "*Allah'ın oğlu*" diye söylemesi beklenemez. *Beşinci-sine gelince*; Bu da Hz. Yakup ve diğer peygamberlerin, Allah'ın son peygamberi hakkındaki eski işâret ve müjdelerinin Mesihî bir akîde haline dönüştürülmesidir. Sadece Apokrif ve Apokalips'lerde, özellikle de Yahudi rabbanî metinlerde bu Son Kurtarıcı'nın Hz. Davud'un soyundan geleceği iddia edilmiştir. Gerçekten de Yahudilerin Babil esaretinden, hatta bunlardan on kabilenin Asurya'ya sürülüşünden sonra, dağınık haldeki İsrailoğulları'nı bir araya toplayacak bir "*Davud oğlu*" hakkında epeyce kehânetler dile getirilmiştir. Ancak, bu kehânetlerin kısmî bir şekilde Hz. Davud'un neslinden gelme bir Zorababel tarafından gerçekleştirildiği de bir hakikattir. Yunanlıların Filistin'i işgalinden sonra, aynı kehânetleri daha da revaç bulup yayılmıştır. Halbuki biz Roma Valisi Antiochus Epiphanes'e karşı hafif bir üstünlük sağlayan tek kişi olarak Yahuda Makbaya'yı görmekteyiz. Üstelik bu Yahuda Makbaya'nın başarısı kalıcı ve sürekli de olmamıştır. Halbuki ileriye matuf müjdelerini, Kudüs'ün Titus ve Vespasian tarafından yıkılışından sonraki zamana atfeden Apokalipsler, "*İnsanoğlu*"nu, Roma İmparatorluğunu ve İsrail'in diğer düşmanlarını yok edecek kadar kuvvetli bir şahsiyet olarak haber vermektedirler. Bilindiği gibi bu muhteşem imparatorluğu, M.S. V. ve

XV. yüzyılda biri pagan, diğeri Müslüman iki Türk; Yâni Atilla ve Fatih Sultan Mehmet tarafından yıkılması için tam 20 asır geçmiştir. Fakat bu devleti İsmail'e vadedilen topraklarda tamamen ve ebediyyen yıkan asıl şahıs, peygamberlerin sultanı Hz. Muhammed Mustafa'(s.a.v)'dır.

Bu hususta dikkate almamız gereken iki tesbitimiz daha vardır: Eğer ben çok âteşli bir siyonist ve bilgin bir haham olsaydım, ilk önce bu Mesih'lik meselesi üzerine tam bir tarafsızlıkla ve derinlemesine bir çalışma yapar ve gerçekleri görünce de dindaşım Yahudilere, bu hayallerini ve inançlarını ebediyyen terketmeleri için durmadan vazu nasihatlerde bulunurdum. Eğer bu "Davudoğlu" şimdi Siyon dağında gözüксе ve borular çalıp kendisini "Mesih" olarak ilân etse, hiç korkmadan şöyle derim, *"Babacığım mâalesef çok geç kaldınız. Onun için Filistin'in huzurunu bozmayınız, boşuna kan dökmeyiniz! Meleklerinizi bu korkunç uçakların arasına göndermeyiniz! Mâceranızda başarılı olmanız bile bu, atalarınız Davud, Zorababel, Yahuda Makkabi'lerin, mâceralarından öte geçemeyecektir."* Hem, büyük İbrani Komutanı Davud değil, Nuh oğlu Yeşu'dur. Bildirildiğine göre bu şahıs, vaktiyle Hz. İbrahim'e, Hz. İshak'a ve Hz. Yakub'a (a.s.) büyük hürmet ve gülyüz gösteren putperest Kenan kabilelerini dine davet etmek yerine hiç acımadan hepsini birden kılıçtan geçiren ilk Mesih'tir. [Yahudilerin inançlarına göre] bu Yeşu üstelik, devrin bir peygamberi ve kurtarıcısıydı. Çünkü yaklaşık her üçyüz senelik bir za-

man diliminde bir İsrail hakimi, Mesih ve kurtarıcı sayılıyordu. Bu sebeple Yahudilerin her milli musibetlerinde bir Mesih müjdelenmiştir. Genel bir kâide olarak bu kurtarıcılık, bir felâketin neticesinde kısmen veya tamamen başarılmıştır. Yahudilerin kendilerine has hususiyetlerinden birisi de Davud'un soyundan gelecek birisinin, mûcizevî fetihleri sâyesinde dünyadaki bütün insanlar üzerinde hâkimiyet kuracakları yolunda bir inanca sahip olmalarıdır. Onların bu beleşcilik ve şapşallıkları "*Yahuda Arslanı*"nın geleceği şeklindeki sarsılmaz inançlarına ne kadar da benzemektedir. İşte Yahudilerin bu ruh halleri kendi kendilerini yönetmek için millî imkân, enerji, kuvvet ve topyekûn gayretlerini (uzun süre) kullanmayış sebebi olabilir.

Hız. İsa'nın Ahid'lerde bildirilen "*İnsanoğlu*" olduğunu iddia eden Hristiyanlara şöyle demek istiyorum: Eğer Hız. İsa, İsrailoğulları'nın beklenen Kurtarıcısı ise, onları Roma boyunduruğundan kurtarmalı değil miydi? Bu hususta Yahudilerin Hız. İsa'ya inanıp-inanmamalarının hiç bir önemi yoktur. Zira, kurtarıcılık önce; şükran sonra olup aslâ *tersi sözkonusu değildir*. Bir adam, kendisini öldürmek veya tecâvüz etmek için sıkıştıran birisinin elinden kurtarılmalı ki, bu zavallı dâimi şükran ve bağlılık hislerini söyleyebilsin. Yahudiler, doktorlar veya hastabakıcılar tarafından toplanmış dârulacaze sakinleri de değildi. Bunlar, kendilerini zincirlere bağlamış, sonra da bu esâretten kurtaracak birilerini bekleyen mahpuslardır. Ayrıca, bu İsrailoğulları'nın Allah'a ve şeriate olan inançları da an-

cak Musa'nın Sina dağında Rab'binden vahiy aldığı sırada yanında bulunan Yahudi atalarınınkine kadar mü-kemmeldi! Tarihleri baştan başa harika ve müjdelerle dolu olduğu için bu Yahudilerin mûcize gösteren bir peygambere de ihtiyaçları yoktu. Bu sebeple ölü Laza-rus'u hayata kavuşturan, Bartimaeus'un görmeyen göz-lerini görür hâle getiren, cüzzamlı kimselerin yaraları-nı iyileştiren Hz. İsa'nın bu mûcizeleri de onların ne imanlarını kuvvetlendirebilmiş, ne de hürriyet ve istik-lâlê çektikleri hasreti giderebilmişti. Yahudilerin, Hz. İsa'yı reddedişlerinin sebebi, O'nun beklenen "İnsanoğlu" veya "Mesih" yahutta "peygamber olma-yışından değil, çünkü kendisi Mesih (Nihâî kurtarıcı) iddiasında bulunmayıp peygamber olduğunu beyan etmektedir. Bu meryemoğlunun onları kızdıran Me-sih (kurtarıcı), Davud'un oğlu değil, Davud'un Rab-bidir. Efendisidir(1) şeklindeki sözüdür. Sinoptik-lerin (İlk üç incilin) bu konudaki itirafları, Hz.İsa'nın, "Ahid, İsmail soyundan gelecek olan Şiloah (Allah'ın Resûlü) ile gerçekleşecektir" diye söylediğini belirten Barnaba İncili'nin bu beyanını doğrular mahiyettedir. İşte bundan dolayıdır ki, Talmud âlimleri, Hz.İsa'yı "İkinci Balâm" (*) yâni "Seçkin Kavim" zararına ve putperestlerin faydasına olarak peygamberlik taslayan birisi olarak tasvir etmişlerdir.

Onun için bu Yahudilerin, Hz. İsa'yı kabul veya reddetme sebebi, ilâhî görevinin iyice anlaşılıp anla-şılmaması ile ilgilidir. Şâyet o, Nihâî Kurtarıcı olsaydı,

1)Matta XXII. 44-46; Markos XII. 35-37; Luka XX 41-44.

*) İsrailîleri lanetlemesi emredildiği halde, bindiği eşek tarafından azarlanınca onları takdis eden Mezopotamyalı bir aziz.

Hız. Peygamberin (s.a.v) yaptığı gibi bu kavmi ister istemez itaati altına alırdı. Fakat, bu iki peygamberin karşılaştıkları durum ve ortaya koydukları eser arasındaki fark, sınır ve mesâfe tanınmayacak kadar büyüktür. Şu kadarını söyleyeyim ki, Muhammed Aleyhisselâm tam on milyon putperest Arab'ı siddîk ve gayretli müslümanlar haline getirmiş ve yarımada'daki bütün putperestliği kökünden kazıyıp atmıştır. Bunu başarmasının sırrı ise, bir elinde dinî esasların, yâni Kur'an-ı Kerim'in, diğer elinde de saltanat âsasının, yâni devlet ve idârî kudretin bulunmasıdır. Hız. Muhammed (s.a.v) bilindiği üzere, mensubu bulunduğu en soylu Arap kabilesinin çeşitli düşmanlıklarına, hakâretlerine ve eziyetlerine maruz kalmış, hatta Mekke'den hicret etmişse de sonunda, diğer hiç bir peygamberin başaramadığı en büyük işi Allah'ın yardımı sâyesinde kendisi başarmıştır.

Apokaliplerde geçen “İnsanoğlu”nun Hız. Muhammed'den başka birisinin olamayacağı hususunu şimdi biraz daha açıklayalım:

1. Yahudi Apokaliplerinde sözü edilen “Barnaşa”nın Muhammed Aleyhisselâm olduğuna dâir en inandırıcı ve en büyük delil, daha önceki bir bölümde ele aldığımız(*) Daniel'in (Bk. VII. Bab) sahih rüyasında dile gelen hayret verici alâmet ve işaretlerdi. Burada zikredilen Barnaşa'nın, Makkabiler'den bir kahraman veya İsa ile aynı şahsiyet olduğunu kabul edemeyeceğimiz gibi, bahiskonususâlih rüyadaki İnsanoğlu'nun hepten yokettiği korkunç canavarın, Roma Va-

*) Bk. Eski Ahid'e göre İslâm Peygamberi, V. Bölüm.

lisi Antiochus Epiphanes ile Roma İmparatoru Neron'un prototipi olduğunu da söyleyemeyiz. Hatırlanacağı gibi, bu korkunç boynuzun en kötü semeresi, En Yüce Olan'ın şahsında eşit kutsiyeti hâiz üç ilâhî şahsın var olduğunu söyleyerek şirk koşturmak ve Allah'ın mutlak birliğine inanan kimselere zulüm yapmak sûretiyle galiz küfürler yağdıran "*Küçük Boynuz*" idi. İşte rüyada geçen bu âdî küçük boynuzun temsil ettiği şahıs, Büyük Konstantin'den başkası değildir.

2. Enok Apokalips'i⁽¹⁾ İnsanoğlu'nun, "*koyun yünlerinin*" -bir koçun canla başla korumasına rağmen- yukarıdan, yırtıcı kuşların; yerde, leş yiyen canavarların şiddetli saldırısına uğradığı zaman ortaya çıkacağını haber vermiştir. Bu kısa yünlerin düşmanları arasında, azmış pek çok koyun ve keçi de bulunmaktadır. Bu yünün sâhibi, iyi bir çoban misali âniden zühur eder ve elindeki âsasını yere vurması ile birlikte açılan delik bu mütecâviz düşmanların bir kısmını diri diri yutar. Habis kuşlardan ve hayvanlardan geriye kalanları ise oradan uzaklaştırır. Daha sonra bu yünlere kuvvet timsali olarak bir kılıç verilir. Bu koç'un koruyuculuğundan sonra görevi, siyah renkli iki tane kocaman boynuzu bulunan bir boğa devralır.

Bu remzî rüya yeteri kadar açıktır. Zira Yakup Peygamber soyundan gelen bu "*seçkin kavim*", "*koyun*

1) Üzülerek söyleyelim ki, "Yahudi Apokalipsleri" elime geçmiş değildir. Ansiklopediler ise bunların sadece bir özetini vermiş olup, bu özetler de maalesef meramımı karşılayacak kadar muhtevallik değildir. Bu Apokalips'ler'in, İrlandalı Başpiskopos Laurence tarafından İngilizceye çevrildiğini duyduysam da şu âna kadar temin edebilmiş değilim.

yünleri” ile; Esav’ın nesli ise “*yaban domuzları*” ile ifâde edilmiştir. Diğer putperest kavim ve kabilelerinin her biri ise kendi özelliklerine göre, hepsi de koyunun eti ve kanı için can atan kuzgun, kartal, akbaba daha başka hayvan türleriyle ifâde edilmiş bulunmaktadır. Bütün Kitab-ı Mukaddes Bilginleri, bu rüyanın, Makka-bilerin acıklı devrini ve onların John Hurcanus’un M.Ö. 110 yılında ölümüne kadar, Roma Valilerinden Antiochus Epiphanes’in ordularıyla yaptıkları kanlı mücâdeleyi işaret ettiği kanâatindedirler. Ancak, bu rüyayı bu şekilde tefsir etmek tamamen hatalı olup, bu kitabın değerini sıfıra indirir. Şöyle ki; Tufandan önceki bir peygamber veya bir velinin dinî açıdan insanlık tarihini, rüyada Beyaz bir Boğa’nın temsil ettiği Adem ile başlatıp, yine son bir beyaz Boğa’nın temsil ettiği John Hurcanus veya kardeşi Yahuda Makkabi (Makkaya) ile bitirilişini ve böylece “*yünleri*”, yani mü’minleri Roma’lıların, Hristiyanların ve şu âna kadarki Müslümanların imhasına terkettiğini düşünmek çok saçma ve çok gariptir. Aslına bakılırsa Makkabilerin savaşları ve bu savaşların sonuçları, Tevhid dini târihinde yeni bir dönüm noktası olacak kadar önemli bir yere sahip değildir. Diğer taraftan, bu Makkabilerin hiçbirisi peygamber olmadığı gibi, İncil’deki adı “*Allah’ın Krallığı*” olan sözde Mesihî Saltanat’ın kurucusu da değildir. Ayrıca, bu rüyanın muhâtabı olarak Makkabileri kabul eden bir izah tarzı, rüyada sözü edilen “*yünün sahibi*”, “*asa*”, “*koç*” ve “*Beyaz Boğa*” gibi figüretif işaretleri kime ve neye atfedecektir. Sonra, yüne saldıran

bu murdar kuşları ve hayvanları, elindeki büyük bir kılıçla öldüren ya da kovalayan çoban figürü de Mak-kabilere uymamaktadır. Ve nihayet, Enok Apokalipsi'nin bu Hristiyanî tefsiri, Kudüs'ün siyâsî merkez olma özelliğinin daha güneyde başka bir şehre naklo-lunma gerçeğini açıklayamayacağı gibi, sadece inançlı koyunlarıânı inançlı Yahudilere değil, düşmanlarınıâsa-sıyla yok eden “İnsanoğlu”nun dinine yürekten inanan çeşitli putperest kavimlere mensup Müslümanlara ve eski binanın temeli üzerine, birincisinden daha yüksek ve daha büyük bir şekilde yapılan Mekke'deki “Allah'ın yeni Evi'ne” ne anlam verileceğini de izah edemez. İşte bütün bu hususi iş ve temsiller, bu ilginç rüyada görülmekte ve anlatılmaktadır. Figüratif bir ifâ-deyle anlatılan bu olayları birbirine bağlayan zincir, Hz. Adem'le başlayıp Mekke'li peygamberin şahsında sona ermektedir. Bu iddiamızı ispat edecek birkaç kuvvetli delilimiz daha bulunmaktadır.

a) O rüyanın devamında bu koyunların ikiye bölünmesi, Tevrat ve İncil ehlinin, ister Yahudi ister Hristiyan olsun, biri Allah'ın birliğine inanan tevhidciler, diğeri de İsa'yı ve Ruhulkudüs'ü Allah'a eş ve aynı cevherden kabul eden sapıklar olmak üzere ikiye ayrılacağıının işâretidir. Bu basiret sâhibi kimse, inananları inançsızlardan ayırmaktadır. Kezâ, İnciller “koyunların keçilerden Mahşer Günün'de ayrılacağını” söylemekle⁽¹⁾ aynı yorumu yapmış olmaktadır. Rüyadaki

1)Matta, XXV. 32-46.

“koç”un, neyi ve kimi temsil ettiği hususuna gelince, bu figürle, bizim tevhidçi Nasaraların (Hristiyanların) reisi Arius ile imanlı Yahudilerin reisi olan ruhanî önderini anlamamız gerekmektedir. Çünkü gerek “koç”un, gerekse Arius’un düşmanları aynıydı. Eğer Konstantin ile Küçük Boynuz’un aynı olduğunu kabul edersek, Arius’la da Koç’un aynı kimseler olduğunu düşünmemiz gerekmektedir. Gerçekten de İznik Konsülü’nde büyük bir gruba önderlik ederek, Teslisçi ve Sakramenteryen Kiliselerin canavar benzeri tüyler ürperten doktrinleri karşısında Hak Din’i cesaretle savunması sebebiyle Arius, bu ünvana hak kazanmıştır. Bu arada tam bir İslâmî bakış açısından, Yahudilerin, Hz. İsa Mesih’i red ve ölüme mahkûm ettikleri andan itibaren “*Seçkin kavim*” olma imtiyazlarının da sona ermiş olduğunu ve bu şerefli ünvanın, Hz. İsa’nın peygamberliğine inanan kimselere, yâni Müslümanlara geçtiğini de belirtelim.

b) Koyun yünlerini düşmanlardan emin hâle getiren, onları, âsasını şiddetle yere vurmak suretiyle açılan kuyuya gömen, ve nihayet ve yabânî hayvanlarla yırtıcı kuşları yok etmesi için koyunlara sağlam bir kılıç veren İnsanoğlu kesinlikle Hz. Muhammed(s.a.v)’dir. Bilindiği gibi âsâ (İbranicesi Şebet -değnek, sopa) hâkimiyet, selâhiyet ve hükümranlılık alâmetidir. Allah tarafından Yahuda kabilesine⁽¹⁾ uygun görülen küçük bir âsâ, bunlardan alınarak da-

1) Tekvin, XLIX, 10.

ha büyük, daha sağlam bir âsâ hâlinde Resulullah'a (s.a.v) (Şiloah) verilmiştir. Bu salih kimsenin sâhih rüyasının Mısır, Asur, Keldani, Suriye ve Arabistan gibi bir zamanlar Hanifler'in, Med-Pers, Yunan, Roma ve diğer birçok putperest devlet ve krallıkların zulmü altında inim inim inledikleri memleketlerde, Hz. Muhammed'in (s.a.v) bu âsasının, İslâm hakimiyetinin timsali olmasıyla gerçekleşmesi gerçekten hayret vericidir. Peygamberin zuhuruna kadar koyun yünleri (yani tevhitçi müslümanlar) çeşitli türden yırtıcı kuşlarla hayvanların vahşi saldırılarıyla mahvu perişan olurken, artık bunların kendilerini korumak ve evliyalarla şehitlerin⁽¹⁾ intikamını alıncaya kadar taşımak için kesin ve kırılmaz bir kılıçla teçhiz edilmeleri ne güzel, ne şanlı, ne yüce bir lütuftur.

c) Beyaz Boğa: İsmâil Aleyhisselâm'a kadar olan bütün peygamberler Beyaz Boğa sembolleriyle ifâde edildiği halde, Hz. Yakub'un soyundan gelen seçkin insanların beyleri, koç şeklinde gösterilmiştir. [Böylece boğa'nın koç'la değiştirilmesiyle] cihanşümul bir din, millî bir din derecesine indirilmiş, imparatorluk ise önemsiz bir krallık haline getirilmiş olmaktadır. Burada bu rüyanın, İslâmî devirde gerçekleşen hayret verici başka bir yönü daha bulunmaktadır. (Hz. İbrahim ve Hz. İsmail devirlerinde yalnızca bir kavme inhisar etmeyip) milletlerarası bir hüviyet arzeden eski dinin büyükleri ve ataları da, Hz. Peygamber (s.a.v.) zama-

1) Yeni Ahid, Vahiy, VI, 9-11.

nında İslâm Orduları'nın Komutanları da rüyadaki beyaz boğalarla temsil edilmiştir. Bu ikisi arasındaki tek fark, sâdece sonuncu boğaların iki misli bir kuvvet ve mâneviyatı temsil eden, iri siyah boynuzlarının bulunmasıdır. Faydalı bütün dört ayaklı hayvanlar arasında iri siyah boynuzları olan beyaz bir boğa kadar asil ve güzel görünümlü bir başka varlık daha gösterilemez. Bunların gerçekten zarif ve heybetli bir görünüşleri vardır. İşte bunun gibi, ister halife, ister sultan ve isterse bu iki ünvanı birden taşısin, mü'minlerin önderleri çeşitli ırk ve dillere mensup büyük İslâm Ordusunun başında dâima sağlam imanı, asil davranışları, muhteşem kudreti ve metâneti ile derhal temâyüz eder ve bilinir. Bütün bunlardan başka bu rüya, mürtedlerin ve kâfirlerin de rüyada yünle temsil edilen "*Hak Dine*" gireceklerini açıkça gösterir. Hakikaten de milyonlarca putperest Arap gibi, binlerce Yahudi, bir o kadar da Hristiyan ve Sâbiî Allah'ın birliğine iman ederek Müslüman olmuşlardır. Bu münâsebetle çok önemli bir hususu daha belirtelim ki, [bu kadar insanı İslâmiyetle şereflendirmek için] bizzat Hz. Muhammed'in (s.a.v) önderliğinde yürütülen Bedir, Uhud ve diğer seferlerde dökülen kan, Yahudi Joshua (Yeşu)'nun döktüğü kanın yüzde birini geçmez. Ve üstelik Hz. Muhammed'in (s.a.v) en ufak bir zulüm ve haksızlık yaptığını ispat edene rastlanmamıştır. O, merhametli, asil ruhlu, âlicenap ve affedici bir insandı. İşte bütün bu özellikler, Kitab-ı Mukaddes'te, yâni Yahudi ve Hristiyanların Kutsal Kitaplarında geçen sahih rüyalarındaki

“İnsanoğlu” ünvanının, bütün insanlık tarihi içinde niçin yalnızca İslâm Peygamberine hamledilmesi gerektiğini ve O’nun müjdecisi olduğunu gösterir.

d) İnsanoğlu, artık başkenti eski Kudüs değil, yeni Daru’s Selâm “Huzur Şehri” olan İslâm Devleti’ni kurmuştur. Bu rüyayı gören hakim, veya veli de zâten Tevhid Dininin merkezinin Kudüs’ten daha güneydeki bir Daru’s-Selâm’a naklolacağını rüyasında işâret etmiş bulunmaktadır. Ancak, eskisinden daha büyük ve daha yüksek olan bu Mâbed, eskisinin temelleri üzerinde yapılmıştır. Bütün bu kehânetlerin hepsi, istisnasız Allah’ın büyük bir lütfu olarak şâni yüce, mümtaz insan Muhammed Aleyhisselâm’ın şahsında gerçekleşmiştir. Hemen ifade edelim ki bu sözkonusu yeni Darü’s-Selâm, Mekke’den başka bir yer değildir. Çünkü, hem Kudüs’ten daha güneydedir, hem de üzerinde kurulu olduğu iki tepeye verilen “Safa” ve “Merve” isimleri, Kudüs’teki “Siyon” ve “Moriya” tepelerinin isimleri ile aynı kökten gelmekte ve aynı mânâyı taşımaktadır. Üstelik bu Safa ve Merve kelimeleri, öbürlerinden daha eskidir. Bu “Daru-Selâm” kelimesinin eski şekli ise “İrûşalem” veya “Urşalem” olup, “Nur ve selâm” şehri demektir. İşte Mutaddes Kâbe’nin bulunduğu bu şehir, Yeryüzündeki bütün Müslümanların Namazlarında yöneldiği Kible olmuştur. Bununla da kalmayıp buraya her yıl Dünyanın çeşitli ülkelerinden onbinlerce Müslüman gelerek bu Kâbe’yi tavaf eder, kurban keser, Allah’a olan sadâkat ve imanlarını yeniler, günahlarından tevbe ederek iyi bir Müslüman olacağına söz verir. Sâdece Mekke değil,

Medine ve Hicaz da mahrem ve kutsal sayılıp gayri müslimlerin buralara girmesi yasaklanmıştır. Ayrıca, Hz. Nuh veya İdris (a.s.)'ın rüyasında dile getirilen iki olay da, ikinci Halife Hz. Ömer'in (r.a.) Kudüs'te Moriya tepesindeki Süleyman Mâbedi'nin yerine Mescid-i Aksa'yı yaptırmasıyla gerçekleşmiştir. İşte bütün bu hakikatler, bir velinin uzak bir gelecekte meydana gelecek İslâmi olaylarla ilgili olarak gördüğü bu rüyanın Allah tarafından ilham edildiğini mûcizevî bir şekilde ispat eder. Bu durum karşısında Roma ve Bizans'tan birisinin bu yeni Daru's-Selâm olduğunu iddia edebilir miyiz? Papa veya diğer herhangi bir Hristiyan mezhep lideri kendisinin bu çift boynuzlu Apokaliptik Boğa olduğunu söyleyebilir mi? İsa ve Rûhûlkudüs'ü Allah'a eşit ve aynı özelliklere sâhip gören Hristiyanlık nasıl olur da Barış ve Huzur İslâm = Şalom) Saltanatı olabilir? Tabii ki mümkün değil, olamaz.

e) Apokalipslerin *“Barış ve Huzur Saltanatı”*na temas eden bölümlerinde Mesih'e, *“İnsanoğlu”*^{*)} de-

*) Görüldüğü gibi yazanımızın Hz. Muhammed'in (S.A.V.) Kitab-ı Mukaddes'te müjdelendiğini ispat ederken hareket noktalarından biri de bu *“İnsanoğlu”* terimidir. Bu terim hem Eski Ahid'de hem yeni Ahid'de, hem de onların diğer kutsal kitaplarında pek sık kullanılmış bulunmaktır. Kanaatimizce Peygamberimize (S.A.V.) böyle bir isimle hitap edilmesinin özel bir mânası ve hikmeti olmalıdır. Öyle zannediyoruz ki; Hz. Muhammed'in (S.A.V.) daha gösteriştî bir isimle değil de böyle sade bir ünvanla isimlendirilmesinin sebebi, Hz. İsa'ya atfedildiği üzere O'na da ulûhiyet isnadında bulunulması ihtimalidir. Zira, gerek Son Peygamber olması, gerekse hiç bir peygambere nasip olmayan büyük işleri kendisinin başarması ve Allah'ın en yüce iltifatlarına mazhar olması sebebiyle bâzı câhil kimseler Allah, bu mümtaz kulunu ve Alemlere Rahmet Resulünü (S.A.V.) eski kitaplarda hep *“İnsanoğlu”* şeklinde takdim et-

nilmekte ise de bu İslâm hükümrânlığının sonunda gelecek olan “*Son Hüküm*”ü (Kıyamet Günü) târif ederken aynı şahıs bu defa “*Kadın oğlu*” ve “*Allah’ın oğlu*” olarak adlandırılmakta, üstelik bir de dünya hakimiyyetinde Allah’a ortak koşmaktadır. Bütün Kitab-ı Mukaddes bilginlerinin kanâatlerine göre, bu cüretkâr ve tutarsız ifâdeler, Yahudi menşeli olmayıp Hristiyanların hayal ürünleridir. Ve bu Apokalipslere onlar tarafından sokuşturulmuştur.

Musa, Baruch, Ezra, Jubilees ve Oracula, Sibylliana adlarını taşıyan diğer Apokalipslerin iyice anlaşılması için mutlaka tarafsız bir gözle incelenmesi gerekir. Bu Apokaliptik kitaplarda yer alan birçok müjde ve mûcizelerin Hz. Peygamber’in ve İslâm’ın şahsında gerçekleştiği işte ancak bu şekilde açıklığa kavuşur.

miştir. “De ki, ben de sizin gibi bir **insanım**” meâlindeki ayet bu sözlerimize ışık tutması bakımından ayrı bir önemi haizdir.